

С Е Р И Я

ТРИЛЪР

ПЕРИ О'ШОНЕСИ

ЮМРУКЪТ НА ПРАВОСЪДИЕТО

ПРОЗОРЕЦ

„НАЙ-ПОСЛЕ
АВТОР, РАВЕН НА
ГРИШАМ!“
НЮ ЙОРК ТАЙМС

ПЕРИ О'ШОНЕСИ ЮМРУКЪТ НА ПРАВОСЪДИЕТО

Превод: Весела Василева

chitanka.info

Двама души, прокурор и адвокат, при излет в планината виждат как гръмотевица убива на място човек. Жертвата е безскрупулен строителен магнат, тираничен и властен съпруг и баща. На пръв поглед става въпрос за нещастен случай, но когато наяве започват да излизат погребани тайни, потулявани истини и премълчавани факти, нещата се обръщат. В съдебната зала прокурор и адвокат се оказват противници. Случаят е въвн от човешките представи за справедливост.

ЧАСТ 1

*Любовта и убийството —
разделят ги само няколко часа.
Любовта и убийството —
чувствам го —
те приближават в здрача.*

Хенри
Милър,
„Шивачницата
“

1

Беше зноен августовски ден, мъжът и жената бяха тръгнали рано сутринта и вече няколко часа вървяха през боровата гора по ниските хълмове.

Глетчерите от ледниковата епоха бяха издълбали набраздени урви по билото на планината и бяха превърнали подножието ѝ в килим от чакъл. Пластовете ѝ се бяха слягали и размествали в продължение на три милиона години над югозападната част на езерото Тахо и бе един от върховете на планинската верига, разделяща Калифорния от Невада.

През тази година и половина откакто Нина Рейли беше започнала юридическата си практика в импровизираното градче Саутлейк Тахо, тя често съзерцаваше планината Талак от западния прозорец на офиса си. Неизменното присъствие на планината я успокояваше и ѝ даваше чувство за сигурност. Мислеше за нея като за своята планина и ѝ се искаше да се качи там някой ден. Въпреки че снегът покриваше пътеките до средата на юли, маршрутите из планината не изискваха никакви специални технически умения, само чифт здрави крака и раница на гърба.

Но Нина се колебаеше. Не ѝ се тръгваше сама и предпочиташе да я придружава някой, който е бил вече там.

През юли, когато започна втората ѝ година в Калифорния Сиера като адвокат по защитата в един изтощителен процес за убийство, нейното уважение към Колиър Хелоуел, пълномощен окръжен прокурор и обвинител по делото, прерасна в по-личен интерес. После научи, че той е изкачвал Талак. Така че един ден го попита дали не би я придружил. Той ѝ каза да си вземе и спален чувал, защото този уикенд метеоритният дъжд Персей правеше бляскавото си ежегодное представление и щеше да им се отвори възможност да го наблюдават от върха на планината.

— Нина — подвикна ѝ Колиър през рамо, — престани да размишляваш така усилено. Уморяваш ме.

И ето сега Нина, която нееднократно беше разяснявала вредата от компютрите върху частната юрисдикция, се препъваше по стръмната пътека зад него и от време на време махаше, за да прогони мухите, които се въртяха пред слънчевите ѝ очила. Тя преглътна меката забележка и си помисли, че екскурзията разкриваше много неща за самата нея — например, че напоследък можеше да говори само за право.

— Съжалявам — явно за тези няколко години под флуоресцентните лампи съм хванала кокоша слепота. Освен това ми се ще да си пренастроя мозъка, обаче не си спомням как ставаше. Той продължава да навива само в една посока — върти, върти, върти...

— Я се огледай наоколо. Какво виждаш?

Виждаше косматите прасци на Колиър, които тъпчеха сухата пръст пред нея, златния часовник на китката му, раницата на гърба, която се поклащаше леко при всяко движение, червената му бейзболна шапка, но той явно нямаше това предвид. Просто искаше тя да се порадва на природата, на местата, през които минаваха, но това беше трудничко, защото Нина не вдигаше поглед от собствените си крака, и нищо чудно — само така успяваше да се задържи права. Не беше като яките, бодри туристи със свежи лица, с които се разминаваха от време на време и които крачеха с бодра маршова стъпка като работници от съветски плакат.

Тя хвърли поглед към ръцете си, бледи и без загар, макар че лятото вече преваляше. Болеше я гърбът и дробовете ѝ усилено работеха. Подхождаше по-скоро за плакат от „Фантомът на операта“ с плахи очи, залутана из тъмните съдебни зали ден и нощ и ето я сега — един фантом, спасил се в Тахо от безбройните миши състезания.

— Е?

— Добре де. Виждам дървета, скали, сенки, прахоляк, храсти. Едно животинче току-що ни пробяга пред краката. Какво беше това? Да не говорим за комарите. Купища комари. Мразя комарите.

— Това беше мармот — каза Колиър. — Гризач, който живее в скалите. Сладко мишленце, а? — Той крачеше леко и ритмично. Почти не се задъхваше. Не беше честно. А тя засмукваше целия въздух в радиус от десет крачки наоколо си.

Той разтвори ръце и продължи.

— Червени ели. Бели ели. Борове Джефри, дъбове Хъкълбери, бодлив снежен храст, манзанита. Я помириши! Тютюнев храст, много ароматен. — После посочи небето.

— А, ето я луната.

Съвсем ясна, луната плуваше в синевата, като че ли слънцето беше забравило да я приспи тази сутрин.

— Ей там, точно до нея, има една светла точица — Венера.

— Майтапиш се! — Тя вдигна глава и заслони очите си с ръце. — Не я виждам.

— Опитай се да я видиш с периферното си зрение.

— Гледам, гледам! — Докато се взираше нагоре, на Нина ѝ се стори, че небето е съставено от ярки танцуващи частици. На около осем хиляди стъпки височина изпълненият със звезди вакуум прозираше през дълбоката синева, предизвиквайки странно, главозамайващо усещане.

— Не виждам нищо. Не ми харесва да гледам небето по тоя начин — промърмори тя и с облекчение сведе поглед към познатия пейзаж наоколо.

Излязоха на една широка равна поляна, пресечена от пресъхнало поточе. Нататък през дърветата Нина забеляза къс искряща вода, която трябваше да бъде Езерото с плаващия остров. Отвъд него, обсипана с крпки от сняг, една тъмна скалиста стена, висока като кула, водеше към билото. Големи речни камъни бяха осеяли песъчливите брегове на езерото. Наоколо нямаше жива душа, въпреки че през август Талак беше пълен с туристи.

— Миналата година комарите тук ме измъчиха — каза Колиър, като свали раницата си и я подпря на един огрян от слънцето камък. После помогна на Нина да се справи с нейната. Тя го гледаше как изравнява пясъка и прави място за седане.

Колиър рядко говореше за себе си. Тя се питаше дали сега мисли за жена си. Знаеше, че преди четири години той е изкачвал същия този планински път с нея. Лагерували близо до билото, гледали метеорите, а година по-късно тя починала. Била убита, блъсната от кола, а шофьорът избягал. Един адвокат, приятел на Колиър, ѝ беше разказал, че тогава за него животът престанал да има смисъл и повече нищо не го интересувало. Колиър и сега беше дистанциран, макар и винаги любезен.

Докато Нина постилаше кърпата си на земята, Колиър разопакова сандвичите. Тя се отпусна върху пясъка и облекчено въздъхна, а после обхвана с ръце коленете си и се загледа в плитката вода.

Колиър извади сандвич с пуешко и докато ѝ го подаваше, сякаш случайно се наведе и докосна устните ѝ със своите. Беше толкова неочаквано, че тя изпусна сандвича.

— Виж какво направих заради тебе. — Тя прокара пръст по долната си устна, учудена и малко объркана. После вдигна сандвича, изтърси го и отхапа.

— Беше много хубава — каза Колиър.

Той си дояде сандвича, пи дълго от водата и се облегна на една страна с лице към нея. Слънцето меко грееше.

— Хайде да си представим, че сме на Олимп преди пет хиляди години и боговете ни гледат, докато си правим пикник в свещената горичка.

— О, Колиър, ти си имал мистически наклонности. Ще намеря начин да използвам това срещу теб в съда — каза Нина през смях.

— Ами не го ли чувстваш? Тази тишина, сякаш нещо ни наблюдава.

— Сигурно е мармотът, чака за трохите. Няма богове. Сами сме.

— Никога не сме сами — каза Колиър. — Сигурен съм, че има рай, а също и ад, специално оборудван за лошите момчета. Освен това трябва да има и богиня на справедливостта, дето да отбелязва всички грешки, които допускаме тук долу.

— Справедливост с главно „С“ — каза Нина. — Към края на делото „Скот“, спомняш ли си, онази вечер, когато вечеряхме заедно, ти вдигна такъв тост. И каза...

— „И да пребъде тя над всички фъшкии!“ Винаги вдигам този тост.

Нина си изяде сандвича като си даваше сметка, че всъщност добре се забавлява. Колиър си беше събул кубинките и чорапите и задълбочено раздвижваше пръстите на краката си. Стъпалата му бяха издължени и тесни, почти елегантни и зачервени — ходеха от седем часа сутринта.

— Разбираш — каза тя неуверено, — че ако ние, въъ, станем приятели, нещата там долу може да се усложнят?

— Къде долу?

— Знаеш къде. Ти си окръжен прокурор.

— Е и? Не ми е разрешено да се шляя със защитата? Случвало ми се е да общувам и с някои адвокати.

— Но все с мъже. Не е толкова просто. Ще започнат да ни обсъждат.

— Щом разсъждаваш така, защо тогава ми се обади и ме покани да качваме Талак?

— Не знам — каза тя. И тогава, за своя изненада, изтърси: — Но понеже съм те виждала как разбиваш защитата на толкова много хора в съда, реших да ти дам възможност да разбиеш и моята.

Той обвини ръката си около нея. Тя потръпна, връхлетя я усещане, че са естествено близки и отдавна свързани... Усети вълнение, а също страх и тревога.

— Не исках да прозвучи така, както прозвуча — продължи тя.

— Защита, защита — промърмори Колиър, после внимателно я облегна назад върху пясъка и затисна ръцете ѝ със своите. Очите му се открояваха — сиви върху тъмния фон на кожата. Лицето му се сведе над нея, тя не можеше да вижда повече, в следващия момент той докосна с устните си нейните.

Целуна я леко, но когато тя мъничко извърна глава, той я последва, без да ѝ позволи да се изплъзне, без да ѝ даде време да мисли, проявявайки настойчивост, която по принцип криеше във всекидневното си поведение. Тя си позволи да го опита, да го вкуси, да почувства леко бодливата му буза, да се наслади на допира му, но все пак част от нея оставаше встрани. В целувката имаше нещо експериментално и изучаващо. Устните му бяха хладни.

Той я пусна. Нина се изправи смутено. Слънчевите ѝ очила бяха паднали, а също и шапката. Той ѝ я подаде и седна.

— Добре ли си? Какво има?

— Колиър, с колко жени си... бил откак... откакто жена ти почина?

Той също се изправи. Беше висок и добре сложен мъж, тъмната му коса под шапката вече сивееше по слепоочията. Нина изведнъж осъзна, че малко се бои от него, което може би беше и причината да се впусне в тази авантюра. Винаги се впускаше с пълна сила в нещата, от които се страхуваше и невинаги се измъкваше без драскотина.

— Защо искаш да знаеш това? — попита той.

— Просто се опитвам да проумея що за човек си.

Той се усмихна.

— Никога няма да ти позволя това. А колкото до твоя въпрос...

Тя се зае отново да намества раницата на гърба си, очите ѝ гледаха в съвсем друга посока, но бе наострила уши като прилеп, за да чуе отговора.

— С никоя не съм бил. Никоя не съм целувал, никоя не съм прегръщал и никоя не съм обичал. Три години. Това плаши ли те?

— Да — отвърна Нина. — Ще бъда откровена, това ме плаши много. А сега нека ти задам друг въпрос.

— Слушам те.

— Това не плаши ли теб?

Очите му не ѝ казаха нищо.

— „Изплашен“ не е точната дума — каза той. — Хайде да вървим.

Те поеха в югозападна посока над езерото и започнаха да се изкачват към седловината от гранит, която виждаха далеч пред себе си. Пътеката пресичаше Катедралния поток, сух през августовската жегга. Колиър продължи природонаучната си лекция.

— Френско грозде — каза той. — Виждаш ли го? Западна разновидност. Усещаш ли аромата на пелин?

После откъсна едно клонче от неизвестен храст и ѝ го подаде.

— Разтъркай го.

Свежият аромат надминаваше всички екзотични подправки, които познаваше. Пъхна стръкчето в раницата си и гузно си помисли, че напоследък беше оставила Андреа, жената на брат си, сама да се занимава с готвенето.

— Ще върви страхотно на печено пиле! Като се върнем, ще сготвя и ще те поканя — каза тя.

След още един стръмен преход стигнаха до обраслия с хвойна ръб на седловината. Пред тях се разкри езерото Тахо. Хотелите, построени по южния му бряг, излизаха като бетон ни пръсти от гората, опасваща гигантската чаша вода. Докато съзерцаваха откритата се гледка, повърхността на езерото стана оловна, върховете на планините

наоколо потъмняха и през дърветата премина остър топъл вятър. На небето изплува голям облак, сянката му премина през езерото, затъмнявайки повърхността, като негатив на прожектор.

Зад гърба си чува гласове, обърнаха се и видяха приближаваща група туристи. Вървяха един по един, водеше ги як, набит и плешив мъж със строго изражение на лицето. Носеше тежка раница с алуминиеви рамки и масленозелена шапка за голф. Зад него идваха момче и момиче на по около двадесет години, и двамата удивително високи и привлекателни. Те силно си приличаха по русите си коси, слънчевите очила и дългите си крака, обути в туристически шорти. Момчето носеше черна тениска с надпис КАКВОТО И ДА Е. Момчето и мъжът, който сигурно беше техен баща, спореха за нещо и тя протестираше на висок глас, а мъжът звучеше предупредително и властно. Момчето, което явно бе неин брат, се бавеше отзад, и изглежда, не желаше да се включва в спора.

След няколко минути към групата се приближи жена с лента за тенис с козирка върху къдравата си черна коса. Тя се препъваше и едвам дишаше. До нея вървеше още един мъж със сурово, обветрено лице и синьо-зелена кърпа около врата.

Нина и Колиър се отдръпнаха и пуснаха групата да мине. Така успяха да ги разгледат по-добре. Въпреки че минаваха през място, от което се разкриваше невероятна гледка, те не се интересуваха от нея. Момчето и мъжът бяха изцяло погълнати от разправията. Само жената с козирката си направи труд да кимне. За останалите Нина и Колиър бяха толкова важни, колкото и скалите наоколо.

— Най-добре е да побързаме — каза Колиър, щом се върнаха отново на пътеката. — Тези облаци ме притесняват. — Докато говореше, сянката на друг облак премина над тях като предупреждение и се отправи на запад към долината Уайлдърнес. Вятърът се втурна над езерото направо откъм пустинята Невада и сякаш набираше скорост, докато преминаваше над водата.

— Не ми казвай, че се готви да вали — каза Нина.

— Може да завали. Може да загърми. А може и по-лошо.

— Да продължаваме ли?

— Сега май не звучиш като себе си.

— Само се безпокоя, че ще кажеш да се връщаме — каза Нина.

— Ние сме били заедно в гръмотевична буря. Спомняш ли си?

Бяха се срещнали преди година в юридическата библиотека по време на силна буря с гръмотевици. Тогава Колиър беше казал: „Кара ме да се чувствам малък.“

— Спомням си тази буря. Уважавам природните стихии, които властват над това място. Този път, ако небето са продъни, ще се поизмокрим.

— Имаме палатка.

— И няма къде да я поставим. Хайде.

Те нарамиха отново раниците си и продължиха да се изкачват. Нина хвърли последен поглед към мрачната групичка, която все още стоеше на скалистия хребет.

Пътеката водеше до едно по-малко езеро, точно преди стръмния висок двеста стъпки склон, който водеше към гладка скала. Там течеше чиста, студена вода. Те продължиха нагоре по течението, доволни, че сега са между сипеите, като от време на време поглеждаха на изток, където мрачните облаци се сгъстяваха. Сега пътеката се изкачваше равномерно, а околните склонове бяха покрити със сняг.

Недалеч зад себе си те можеха да видят малките фигури на другите туристи.

— Не изглеждаха... кой знае колко... щастлива групичка — каза Нина, като се задъхваше.

— Мястото е трудно за изкачване — каза Колиър. — Онзи, който вървеше най-отпред — бащата, предполагам — е тип домашен тиранин. Може би единствено той е искал да дойде тук, обаче иди се разправяй с подобен човек.

— Ами вторият мъж? — каза Нина. — Не приличаше на член от семейството.

— Трудно е да се определи — каза Колиър. — Как се справяш?

— С повече пот — каза Нина. — Дали си въобразявам, или наистина стана по-влажно?

И двамата замълчаха и пак погледнаха нагоре. Сега облаци се скупчваха в тежки буреносни грамади.

— По дяволите — каза Колиър. — На билото е опасно при лятна буря. Има огромна опасност да падне гръм, тъй като Талак е най-високата планина наоколо. Не знам какво да направим. Намираме се само на около четиристотин стъпки от върха.

— Хайде да продължим — каза Нина. — Ако спрем сега, ще изпуснем вълнуващо преживяване — нощ в планината, звезден дъжд... и то само защото можело да завали. Ако нещо се случи, винаги можем да се скрием в някой ров. Има изгледи да преживеем едно приключение.

— Не мисля, че можем да се надяваме на подръчен ров само защото на нас ни е потрябвал.

Те отново бяха спрели на тясната камениста пътека. Отгоре прокътня тежък гръм и сякаш се стовари право върху главите им. Обърнаха се назад и видяха, че групата, която бяха задминали, се изкачваше по същия път и приближаваше към тях.

Последен слънчев лъч се промуши между облаците и падна върху блестящите коси на двамата младежи, които вървяха един до друг. Те бяха красива гледка, излъчваха сила и бодрост. Приличаха на млади орли, готови да разтворят криле и да полетят над планината и зелените гори. Светлината, която сякаш излъчваха, контрастираше със застрашително притъмняващия пейзаж и ги фокусираше така, сякаш самото слънце светеше в тяхна чест.

Все още водейки групата, с риза, залепнала по тялото му от топлия влажен въздух, плешивият мъж ядно разгонваше мушиците, които кръжаха около лицето му. Той се потеше обилно. Когато се изравниха, той попита с предизвикателен тон:

— Предаваме ли се? — устата му се разтегна в студена усмивка.

— Съобразяваме се — отвърна Колиър.

Мъжът вдигна глава и огледа небето. После потърка бузата си.

— Лоша работа. — В гласа му се промъкна униние, сякаш имаше предвид нещо повече от лошото време.

— Да го вземат дяволите! — изрече той след малко и кимна към останалите.

При тия думи те се стегнаха, смълчаха се и почнаха напрегнато да следят всяко негово движение, като че очакваха още нещо от него, нещо по-лошо.

Той се обърна към Колиър с бавен, но категоричен тон:

— Май не искате да си развалите прическата в дъжда. — Беше се наежил и имаше войнствения вид на човек, който обича да се заяжда с непознати. Неговите спътници се отдръпнаха, сякаш искаха да покажат, че нямат нищо общо с него.

Колиър се изправи. Въздухът помежду им се наелектризира.

Нина бързо каза:

— Вие продължавате ли?

— Разбира се, че продължаваме. Ние почти стигнахме. Малко дъждец на никого не е навредил. — Той отново се вторачи агресивно в Колиър и дълго не отмести поглед от него. Но жената с козирката се отпусна върху пътеката и въздъхна изтощено. Тогава той враждебно се обърна към нея.

— Стига си се превземала, Сара. Скоро ще те вкарам във форма.

— Краката ми, Рей. Съжалявам.

— „Краката ми, Рей!“ — произнесе мъжът фалцетно и направи гримаса. — Хайде да тръгваме! Писна ми да слушам само скимтене и оплаквания. До гуша ми дойде. Това ще ми се напомня всяка възможна минута. Доктор Лий казва, че трябва да се движиш. Тъй че върви, мамка му.

Момичето скръсти голите си ръце:

— Доктор Лий никога не е казал, че майка ми трябва да изкачва планини. Изобщо не е имал предвид да се бъхти по скалите като грешник.

— Тя ще прави онова, което аз ѝ кажа.

— Задник! — приглушено изсъска тя.

— Какво каза? Какво чух?

— Казах „Задник!“ — отвърна момичето. Брадичката ѝ се издаде напред, а очите ѝ се изпълниха с ядни сълзи.

Преди някой да успее да реагира, той ѝ отвъртя плесница, от която момичето залитна, а майка ѝ я прегърна.

— Моли с голямата уста — каза той и се огледа наоколо с възмутен вид. — Видяхте ли как ми говори?

— Заслужаваш да ти разбия физиономията, Рей. — Мъжът с шалчето се обади за първи път.

— Млъквай, Лео. Или ще започна да се питам защо Сара настояваше толкова да дойдеш.

— Казах, че идвам с теб — каза Сара, като накуцваше по пътеката. — Моля те, Рей, не започвай пак.

Момичето ѝ помагаше да върви, като държеше с една ръка бузата си, високо вдигнала глава.

Момчето взе лекия товар на Сара и го праметна през рамо. Той носеше без усилие своята собствена тежка раница. Нина не можеше да види очите му през зелените слънчеви очила.

— Хайде, мамо, нека да слизаме — каза то.

— Никъде няма да слизате, Джейсън — каза Рей, пристъпи напред и сграбчи ръката на Сара. — Толкова ли сте разтревожени за тази жалка жена, че да не можете да завършите изкачването с нас? Защото ние продължаваме нагоре.

— Добре съм, наистина — извини се жената на останалите. Капки пот избиха по горната ѝ устна. — Нека просто направим това, което Рей каза.

— Така е по-добре — намеси се Рей. — Хайде, тичай обратно надолу като подплашен заек — обърна се той към Колиър.

— Всъщност ние също продължаваме — отвърна Колиър. — Изглежда, не е чак толкова опасно. Хайде, Нина.

— С удоволствие — каза Нина. Потеглиха, оставяйки групата скована и безмълвна, сякаш гневът ги бе превърнал в мрамор.

Те се изкачваха на север и нагоре, стъпваха както в швейцарската армия — по стъпка на вдишване. Сега бяха почти на десет хиляди фута височина. Избягваха да поглеждат небето, като че ли пренебрегваха облаците, които биха им попречили да продължат.

Вълна от закъснял гняв обзе Нина.

— Нещастник — измърмори тя, докато стъпваше внимателно върху нестабилната скала. Чувстваше се потисната от грозната сцена, на която току-що бе станала свидетел и от заплашителното време.

Тя последва Колиър, повървяха малко на изток и стигнаха до няколко обрулени бора. Той заби тоягата си в стара купчина сняг, скрита под клоните.

— Можем да се скрием и да изчакаме бурята тук — каза той.

— Под дървото?! — отвърна Нина. — Май не трябваше да тръгвам на планина с юрист. Мислех, че и децата знаят, че при гръмотевична буря е опасно да седиш под дърво.

— Най-важното е да слезем от върха колкото се може по-бързо, в случай че времето се развали. Тук поне сме малко по-защитени от вятъра.

Двамата погледнаха нагоре. Небето беше съвсем потъмняло, без никаква светлина, почти саждиво и вятърът се бе усилил, но все още

нямаше светкавици. Можеха да съзрат върха, издигащ се на двеста фута нагоре.

— Какво мислиш? — попита Колиър. — На практика сме стигнали.

— Да продължим — отвърна Нина. Той кимна.

— Предполагам, че горе ще срещнем нашите приятели. Сигурно са тръгнали по някоя от успоредните пътеки. Точно тук пътеката едва личи, минава се само с лазене.

— Едва се сдържам — каза Нина. — Иска ми се да му размажа физиономията.

— Струва ми се, че не трябва... знаеш... да се намесваме. Другият мъж няма да го допусне. Имаш ли нужда от помощ?

— Със сигурност не.

Започнаха да пълзят на североизток по ръба на почти отвесен наклон и после диагонално на северозапад. На места още имаше сняг. На едно място Колиър се подхлъзна върху парче лед, запазило се някак през август, и за малко не се прекатури през глава по склона.

Екскурзията, която бе започнала така безгрижно, се превръщаше в изпитание. Нина искаше да приключат с изкачването и после да се оттеглят под клоните на боровите дървета двеста фута надолу. Беше й повлияло неприятното настроение на групата непознати. Вече не искаше да прекара нощта на върха, особено пък с онези хора. А пък и времето...

Тя изкачи последните няколко стъпки от тъмната, ронлива скала уморена, но развълнувана. Вече на върха, Колиър пусна раницата си на земята, силният вятър рошеше косата му. По средата на един голям гранитен блок някой беше направил купчина от ръбести камъни.

— Искаш да прекараме нощта тук? — провикна се Нина.

Вятърът направо щеше да я отвее и бе топъл, странно топъл.

Колиър не отговори. Изглеждаше съвсем погълнат от гледката. На североизток, на почти единайсет хиляди фута височина се издигаше покритият с андезит връх на Маунт Роуз, срещу тях, от другата страна на езерото се спускаха гранитните западни склонове на Карсън Рейндж, а на южния му бряг казината и хотелите приличаха на играчки, пръснати от някое вели канче. Под тях множество малки сенчести езера прорязваха продълговатите морени.

— Ледникът, който се е спускал към Тахо, е бил дебел поне четвърт миля и това съвсем не е било толкова отдавна — каза Колиър, надвиквайки се със свистенето на вятъра и точно тогава Нина усети една тежка капка върху устните си.

Протегна ръце с дланите нагоре и каза:

— Хей, Колиър...

— Преди петнайсет хиляди години гледката ще да е била още по-смайваща...

— Колиър!

— Какво?

— Дъжд!

Капките падаха върху ръцете ѝ. Тя ги държеше протегнати и мълчеше. Очите на Колиър се разшириха.

— Добре — каза той. — Успяхме. Сега да изчезваме оттук.

Думите му бяха прекъснати от силен грохот, който връхлетя планината. На неколкостотин фута във въздуха те видяха първата светкавица — възхитителна и страшна, като планината, от която се опитваха да избягат. Облаците се заблъскаха един друг с трясък и пукотевица, около тях се сипеха и съскаха светкавици, косите на Нина настръхнаха. Тя запуши уши с ръце и се сниши към земята, но Колиър я хвана здраво за раменете и я повлече натам, накъдето трябваше да бъде пътеката, изчезнала под поройния дъжд, който започна да се изсипва изведнъж.

— Дръж се за раницата ми — извика той.

Полуослепени от пороя те се запуснаха по издълбания от лавини склон. Шумът от гръмотевиците и грохотът от пороя не спираха, сякаш двамата бяха влезли в огромен барабан. От време на време небето се разтърсваше от страховити трясъци, които едва не ги поваляха.

Светкавиците ставаха все по чести и около планините се образуваше светеца сцена, сякаш бурята непрестанно сменяше светлините на своето представление.

Колиър улови Нина и посочи към един малък издаден напред скален блок. Те се втурнаха натам и се скриха под него, след това разтвориха раниците си и ги хвърлиха отпред, като единствена защита, зад която надничаха страхливо към бурята.

Трясъкът беше невероятен. Стана страшно студено, дъждът премина в град и ледените парчета потъваха в земята, влизаха в импровизирания им заслон и отскачаха от скалите, като дъжд от рикоширащи куршуми.

Нина откопча ципа на раницата си с премръзнали пръсти и успя да измъкне оттам една суха памучна риза, с която да пазят лицата си, докато се криеха зад раниците. Беше невъзможно да се чуят дори ако крещяха. Десет минути, които им се сториха безкрайни, те се криха свити, като горски животинчета, докато премине най-лошата част от бурята.

Най-накрая бурята поутихна и те свалиха ризата, която беше тежка и корава от топящия се град. Светлината, която се процеждаше през облаците, избледня. Надолу по хлъзгавия скален склон Нина видя няколко дървета, смачкани така, сякаш над тях бе минал метеор. Тя потърка измръзналите си ръце и си каза:

— Свърши се, успяхме...

Обърна глава към Колиър и едва не прихна от смях — беше толкова смешен, косата му стърчеше право нагоре. Наоколо миришеше на озон и във въздуха се усещаше ужасно напрежение, което растеше, нагнетяваше и сгъстяваше всичко в тревожно очакване, прерастваше в непоносим натиск и взрив...

Чуха оглушителния гръм, миг преди ужасяващата светкавица да се стовари на около седемдесет и пет стъпки нагоре. И двамата извикаха и се притиснаха един друг. Бяха замаяни и почти ослепени, оглушени от гръмотевицата, разтресла всичко наоколо. В този миг едно тяло, сякаш отбрулено от вятъра, полетя от билото и пропадна надолу сред сгъстяващите се сенки.

Бурята връхлетя с нов пристъп, последвана от порой студен дъжд. Той изми ужасяващата картина на падащото тяло.

Нима това бе халюцинация? Нина премигна, после се обърна към Колиър, който посочи навън, после посочи себе си и разкопча раницата си. Измъкна отвътре тънко пончо, раздипли го и го нахлузи около врата си.

В този миг ледената вода нахлу в скривалището им. Нина грабна ръката на Колиър и разтърси глава, викайки „Не! Не!“, но шумът от вятъра и дъжда заглушаваше думите ѝ.

— Ще отида при него! — извика той назад. Съзнанието ѝ отбеляза някъде факта, че отново може да чува.

— Аз също! — провикна се тя близо до ухото му.

— Много е опасно!

— Тогава остани!

Той не ѝ обърна внимание. Запълзя по лакти и колене надолу и я остави сама с раниците. Вятърът бе утихнал за миг, сякаш също се бе стреснал от последната светкавица. Дъждът бе преминал в суграшица. Тежки бели снежинки започнаха да падат върху студената земя.

Проклинайки планината, Нина завърза тениската около главата си, наведе се, за да се измъкне и се опита да последва Колиър, но попадна в бяла мъгла. Не виждаше нищо пред очите си. Не знаеше по кой път е тръгнал Колиър. Той едва ли виждаше по-добре от нея. Ами ако е паднал? Ако не можеше да го намери?

Беше изминала около двадесет и пет фуга, когато налетя на една остра скала и удари коляното си. Това я принуди да седне. Мокрият сняг се просмука през дрехите ѝ чак до раменете. Докосна с треперещи пръсти раната си, но не можа да прецени дали е сериозна.

Шеметните промени във времето и атмосферното налягане, парещите очи и временната глухота от тътена на гръмотевиците се примесиха с болката в коляното ѝ. Щеше да припадне. Но трябваше да намери Колиър!

Тя изпълзя обратно под канарата, за да помисли. Отвори раницата си, за да потърси сухи дрехи и да ги увие около зъзнещото си тяло.

Ръката ѝ докосна клетъчния телефон, който носеше навсякъде със себе си и днес отново го бе взела. Никакъв сигнал. Никакъв сигнал!

— Какво, по дяволите... — изпъшка тя и натисна бутона. Оранжева светлина огря екранчето и то забибипка. Тя го сложи до ухото си и чу сигнал „свободно“ Набра 911. Нищо.

Затвори телефона, сгъна антената, по бузите ѝ се търкаляха горещи, безпомощни сълзи. „Опитай пак, Нина, си каза тя. Не се предавай.“

Повтори цялата процедура, този път по-бавно. Никакъв отговор. Нищо, звукът на мъртвия ефир. Надничаше навън в мъглата и се слушваше да чуе звук, някакъв звук, който би ѝ казал къде е Колиър, звук, който да ѝ даде сигурност, че не е сама на връх планината сред чудовищната буря. Можеше просто да легне и да умре. Можеше да замръзне тук горе, в средата на август, в Калифорния, което със сигурност щеше да я вкара в някоя книга за рекорди.

Раздвижи крайниците си, но пръстите на ръцете и краката ѝ я боляха от студ. Не ѝ се искаше Колиър да я намери сгърчена под тази скала, с блажена усмивка на лицето, стоплена от смъртта, както бе чувала, че става с хора, умрели от измръзване.

Далечна гръмотевица я изтръгна от мрачните ѝ мисли. Епицентърът на бурята започваше да се измества, оставяйки след себе си пълно опустошение.

Тя седна отново и за първи път видя кръвта, бликнала от пулсиращия ѝ крак. Отново включи телефона. Набираше цифрите, оставяйки достатъчно време интервал:

...1 ...1.

Звукът от бутоните отслабваше все повече. Тя се вторачи в цифрите. Прочете надписа.

— Глупачка! Беше го забравила отново! „Send!“ Магическото send!

Натисна го.

Отговори спокоен женски глас.

Когато от Рено пристигна спасителният хеликоптер и вдигна вихрушка от пресен сняг, облаците се бяха разкъсали и синьото небе сияеше, все едно че нищо не е било. Двама униформени мъже изскочиха и се втурнаха към Нина, която седеше до раницата си върху скалата и решише дългата си мокра коса — една измокрена до кости Лорелай.

— Добре ли сте?

Забелязаха раната ѝ. Единият, който се представи като Свен, разпори джинсите ѝ над раната и прегледа крака ѝ с бързината на познавач. Почисти я, нарече я относително малка и я превърза. Докато той работеше, гласът ѝ се възвърна.

— Момчета, толкова се радвам да ви видя. Долу на склона има още двама мъже. Мисля, че единият от тях е ударен от мълния. Другият е мой приятел, слезе надолу, за да помогне. Мисля, че знам накъде тръгнаха. Ще ви покажа. — Тя усети, че гласът ѝ трепери, но не ѝ пукаше.

— Как е кракът ви? — попита загрижено Свен.

— Чудесно. Кръвта ме изплаши, но мога да ходя.

Тя ги заведе до ръба на склона, като се опитваше да ходи и откри, че положението не е толкова лошо. На неколкостотин стъпки надолу се виждаха две фигури. Колиър махна с ръка. Другата фигура лежеше неподвижно.

— Не можем да слезем по-надолу, Дейв — каза един от техниците. — Да вземем носилката. Как се чувствате, госпожице?

— Добре! Чудесно! — Леко се смути, като си спомни паниката, обзела я там при канарата. Хората наистина загиваха в планината. Ето горкият човек, който лежеше там долу, животът му си бе отишъл в миг. Трябваше да се върнат. Беше ги обзела дяволска дързост и ето ти сега...

— Имате нужда от сухи дрехи. В хеликоптера има и можете да си ги разпределите с останалите веднага, щом като прегледаме ранения.

— Свен, Дейв, като слезем долу, ще направя нещо за вас. Ще... ви направя торта. — Момчетата се ухилиха.

— С лимонова глазура — каза Дейв.

Докато си приказваха, разтовариха екипировката си и сложиха обувки за катерене. Докато се приготвяха, още един хеликоптер кацна

близо до първия. Един мъж, който се представи като Майк, се зае да дава указания на техниците.

— Дайте да ви помогна — предложи Нина.

— Склонът е стръмен и хлъзгав. Направо отвратителен — каза Майк.

— Може да ви потрябват още един чифт ръце.

Той взе бързо решение и донесе някакво червено на цвят приспособление, подобно на примка, и дебело въже и каза:

— Добре, ще се завържем. Сложи си го.

— Какво е това?

— Специален колан. Промуши си тук краката, изтегли го около кръста си, и го прекарай отпред през халката. Дай да ти помогна.

Миг след това тя вече беше с колан и се прикачи към въжето с едно сложно копче на кръста си. Спасителите също си сложиха коланите.

— Хайде — каза Майк.

Започнаха да се спускат по хлъзгавата скала. Нина беше трета поред, а Майк беше последен.

— Има и други хора горе — каза Нина между две поемания на дъха. — Бурята беше ужасна. Те може би също са ранени.

— Едно по едно — отвърна Майк. — Не се тревожи. Никого няма да забравим.

— Светкавицата... беше ужасно. Той излетя. Видях го, но още не мога да повярвам — каза Нина.

— Спокойно. Всичко свърши вече.

Сега случилото се изглеждаше още по-невероятно, защото небето отново бе ясно и прозрачно, слънцето пак грееше златисто и силно както преди сутринта. Все пак върховете на Тахо блестяха от сняг, сякаш бе декември, а не август. Часовникът ѝ показваше четири часа.

След като се пързалиха десетина минути по скалите, те чуха Колиър:

— Опитвах се много дълго време. Поне половин час — каза той тъжно. После седна до неподвижното тяло. Косата му беше мокра от пот, беше напълно изстискан.

Те преминаха и последните няколко стъпки до една кална площадка. Нина прескочи внимателно някаква цепнатина, доближи

Колиър и прегърна мокрите му рамене. Лицето му изразяваше дълбока скръб. Той отпусна главата си на рамото ѝ и каза:

— Направих го милион пъти — вдишване и издишване. По всички правила, по всички правила. Но тя изобщо не помръдна.

— Всичко е наред. Шшт. Направил си всичко възможно.

— Тя е мъртва. Нали?

— Тя? — каза Нина и едва сега погледна към лицето, което до този момент избягваше да поглежда. Опърлените вежди, обгорелите парчета плът, там, където преди е било... улавяше с периферното си зрение...

Насили се да погледне към обгореното тяло. Беше бащата на Моли и Джейсън, Рей, както бе чула да го наричат и беше мъртъв. Дрехите му висяха на черни парцали, обемистата му раница все още стоеше на гърба му като гърбица, парче изгоряла жица висеше от рамката ѝ.

— Ана — каза Колиър, прехапа устни и заплака.

Отгоре някой им извика. Мъжът на име Лео, се спускаше към тях, като взимаше по дващест стъпки наведнъж по хлъзгавата скала. Колиър се отдръпна от Нина, изправи се, скрил с ръка очите си. Нина погледна към мъртвия. Спасителите бяха надонесли повече техника, отколкото можеше да се използва на място, цялото му тяло бе опасно от апаратура, имаше и две черни лопатки, които опряха на гърдите...

— Отдръпнете се — извика Майк и всички направиха крачка назад.

Мъртвото тяло подскочи във въздуха. После отново падна неподвижно, докато Майк преслушваше гърдите със стетоскопа си.

— Давай пак — каза той, Дейв притисна лопатките здраво към гръдния кош на Рей и мъртвецът подскочи пак, и после още веднъж...

— О, господи, Рей — говореше Лео, — жена му и децата му са някъде там горе в планината, да не би да е...?

— Отдръпнете се — каза Майк. Спасителите продължаваха да работят усилено около тялото.

След малко Нина попита:

— Къде са останалите от вашата компания?

— Не зная. Когато почна бурята, ние се разделихме.

— Хайде, Рей, хайде — чу тя Свен да вика, после отмести поглед, не можеше да гледа повече. Момчетата продължаваха да се

трепят, пъшкаха, чуваше се звукът на изкуствено подаван и издишван въздух.

— Вашият приятел ранен ли е? — попита Лео.

— Не зная — каза Нина и се върна пак при Колиър. — Това не е Ана, Колиър. Това е друг човек. Ана е починала отдавна.

Колиър не отговори. Стоеше съвсем неподвижно и тогава изведнъж тя започна да разбира.

— Вижте — обърна се тя към Свен. — Искам да го отведем обратно горе.

— Той май не е добре, нали? — каза Свен. — Трябва ли ви помощ? Ако искате, почакайте, ние ще се върнем и ще го вземем с носилката.

Помогна на Колиър да се изправи. Той я последва.

— Не, ще почакаме тук. Не съм сигурна дали ще можем да слезем от планината по обратния път.

— Можем да вземем двама души плюс един на носилка във всеки хеликоптер — каза Дейв, все още надвесен над тялото. — Щом никой друг не е ранен, извадили сте голям късмет. Трима души ще успеят да качат носилката горе. Давайте.

Лео, който наблюдаваше всичко от няколко крачки разстояние, изведнъж каза:

— Рей е мъртъв, нали? Проклет да съм.

— Даа. Мисля, че го изпуснахме — каза Майк и се изправи унило. — Дай да го качваме на носилката, Дейв. По-сигурно е да се качим всички заедно.

— Колиър, хайде да вървим.

Нина го улови за ръката и го поведе по скалите. Чудеше се как ли е успял в бурята да слезе отгук на идване. Той спря и започна да масажира слепоочията и очите си, сякаш се мъчеше да изтрие от себе си объркването си.

Погледнаха нагоре, опитвайки се да намерят най-лесния път по склона, присвили очи срещу ослепителното слънце. Там, под самото било, стояха децата и жената на мъртвия и ги гледаха неподвижни и безмълвни.

Два дни по-късно Нина пак гледаше планината Талак, само че от прозореца на офиса си. Снегът почти се бе стопил. Тя гледаше към същите тези скали, същите зъбери от светъл камък, само стръмният склон под билото оставаше скрит зад нефритенозелените върхове.

Тя отмести поглед. Никога повече нямаше да почувства същото при вида на тази планина.

Сенди Уайтфедър, секретарката ѝ, почука и влезе с нов пакет папки, които добави към вече натрупаната на бюрото купчина.

— Обади се от отдела за разследване на смъртни случаи — каза тя направо. — Казаха, че ще те чакат там в два часа, днес. Викат всички, които са били на екскурзията. Казаха да ти предам, че няма да бъде разпит, а само за сведение.

Сенди остави папките и застана пред бюрото, със скръстени ръце, импозантна в ярко оцветената си хавайска риза, бял панталон и обувки за тенис. Беше едра, внушителна жена с неопределена възраст, познаваше всички в Тахо и нищо не можеше да я стресне. Имаше гладка кожа и достолепен израз. Обикновено носеше тъмната си коса опъната назад в строга прическа и напомняше портрет на Лилиукалани, хавайската кралица, но Сенди бе всъщност от племето Уашоу, населяващо Тахо и високата пустиня, близо до Карсън Сити. Тя организираше програмата на Нина, организираше работата в офиса на Нина, опитваше се също да организира и живота ѝ, но на това Нина твърдо се противопоставяше.

— Е, тогава явно ще трябва да отида — каза Нина. — Чудя се дали Колиър ще бъде там. Не се е обаждал, нали?

— Не. Обади се обаче Ед Милс по зъболекарския случай. Пита дали си получила отговор на иска ни за обезщетение.

— И получили ли сме? — попита Нина.

— Ето, това е то. Винаги едно и също. Цяла седмица не си обърнала капка внимание на делата си... По-добре ще е да си отидеш вкъщи, ако възнамеряваш да гледаш в една точка.

— Не гледам в една точка, размишлявам — каза Нина. — Има голяма разлика. Гледането в една точка е безсмислено занимание, а да размишляваш е полезно. Не мога да разбера какво точно стана там горе и не мога да оставя нещата така.

— Нямах време за размишление — каза Сенди. — Ти си адвокат, а не поет, и така печелиш парите, с които плащаш на своята секретарка, така че моля те, обади се на Ед. А съпругът на госпожа Бинтхари е отказал да върне децата в петък вечерта. Тя просто е обезумяла. Исква да те види веднага. И до днес да си приключила с официалния доклад по случая Тексако. Освен това ми поръча да взема лимонена торта от сладкарницата, а преди това като че ли ми каза, че имаш намерение сама да я направиш?

— Знам какво съм казала. Знам какво съм обещала. Истината е, че нямам време. Ще напиша една мила картичка и ще я изпратя с нея...

— Няма лимонена. Трябва да поръчаш нещо друго.

— Добре, разбрах — каза Нина. Тя седна зад бюрото си и отвори папката на Ед Милс. От нея се изсипаха купчина рентгенови снимки, които ѝ напомниха за злополучната история със зъбите на нейния клиент. — Опитай пак да се свържеш с офиса на Колиър, моля те.

— И това ще стане — каза Сенди, но си остана на мястото. Нина помнеше този израз. Бившият шеф на Сенди, адвокатът Джефри Рийзнър, го използваше много често. Тя се усмихна. На Сенди щеше да ѝ стане лошо, ако осъзнае, че е възприела нещо от него.

— Е? — попита Нина.

— Как беше?

— Кое?

— Горе на планината.

— Ужасно.

— Но нали ти искаше да изкачиш върха? Ти ли накара Колиър Хелуел да изкачват върха, или той ти предложи?

— Накъде биеш, Сенди?

— Винаги е полезно да си имаш приказката с главния окръжен прокурор.

— Все още не е главен прокурор. Трябва да спечели изборите през ноември. Да не мислиш, че се срещам с Колиър, само за да имам връзки с областната прокуратура?

— Няма да ти навреди.

— Интересувам се само от неговото тяло, Сенди.

Трудно е да се каже дали Сенди оцени шегата. Тя напусна стаята, развявайки ризата си в папагалски тонове, а Нина се върна към ежедневните си задължения на адвокат в малко градче.

Точно в два часа на обяд Нина влезе в следственото управление, което се намираше зад булевард „Ал Тахо“, в добре познатата ѝ сграда на окръжното полицейско управление през площада, който го разделяше от съда.

В тези две сгради минаваше по-голямата част от професионалния и живот. Чистите линии на техните конструкции и естественият цвят на дървото ги сливаше с парка, сред който бяха разположени. Високи ели се издигаха покрай сградите. Работата в Тахо имаше и добрите си страни — великолепна, почти неестествено привлекателна атмосфера, далече от забързания градски живот и шансът да живееш на място, което много други посещават само като курорт. Макар че понякога точно това пречеше. Да седиш по цели дни и да работиш, докато туристите навън се забавляват, си беше цяло мъчение.

Вътре я чакаше семейството на загиналия.

— Здравсти — каза Нина неадекватно на ситуацията. — Как сте, госпожо Де Биърс? — Тя се ръкува с нея.

Нина едва позна в Сара Де Биърс уморената жена от планината. Беше вдигнала тъмните си къдрици на тила, кожата ѝ беше загоряла от планинското слънце и вятъра, но очите ѝ не бяха червени или подпухнали и Нина отбеляза на ум, че Сара не е плакала много за съпруга си. Носеше тъмносин костюм, бяла блуза и черни чорапи. Семплият стил и ниските обувки подчертаваха крехките линии на тялото ѝ.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза тя. — Това е само една формалност. Вие сте очевиден, или нещо такова.

— Видяхте ли наистина как мълнията го е ударила? — намеси се младото момиче, Моли.

— Не, не точно — каза Нина.

— Не точно? Какво искате да кажете?

— Моля те, скъпа. След малко ще говорим за това — каза майка ѝ и посочи стола до себе си. Дъщеря и се тръсна върху него, взе едно списание и го заразглежда.

Нина се усмихна колебливо на брата на Моли, който седеше срещу тях в стаята.

— Вие с Моли сте близнаци, нали? — попита тя.

— Родени сме през тринайсет минути — каза Джейсън. Беше висок над метър и осемдесет и сигурно щеше да расте още. Той държеше пръст между страниците на каталога на колежите, който четеше.

— Колумбия? Добро училище — каза Нина, като посочи каталога. — Не че съм била там.

— Учителят ми по история от гимназията е приятел с един от преподавателите там — каза Джейсън.

— Джейсън можеше да отиде в Колумбия, имаше оценките и всичко останало, но баща ни искаше той да се занимава със семейния бизнес — обади се Моли. — Поне не се опитваше да ми налага и на мен.

— Беше решил, че трябва да се ожениш за някой тузар и да донесеш пари в компанията. Всичко беше измислил — каза Джейсън.

— Джейсън, Моли — намеси се майка им рязко. — Това са семейни въпроси.

Вратата се отвори и влезе мъжът със синьо-зеленото шалче, който беше последвал спасителите онзи ден надолу по склона. Нина беше научила, че цялото му име е Лео Терънт. Той изглеждаше съвсем същият, както и тогава на планината, бодър и спретнат в джинсите си и памучната си риза на тънки райенца. Възлестите му ръце и якото тяло напомняха по някакъв начин за занаята му на строител.

— Здравей, Сара, здрасти, Моли — каза той.

— Ти си здрасти — отвърна Моли.

— Как сте, държите ли се?

— С мъка сподавяме риданията.

— Моли!

— Радвам се, че е мъртъв — каза Моли предизвикателно. — Нямам намерение да се преструвам.

Устните ѝ потрепнаха.

— Ела насам и седни до мене, Мол — каза нежно брат й. Тя отиде, без да погледне никого. Джейсън протегна ръката си и погали светлорусата й коса. — Всичко е наред, Мол.

— Дръж се прилично. — Прошепна майка й, но всички чуха.

Моли не й обърна внимание. Лео се разходи из стаята.

— Как си, Джейсън?

— Добре. Мама спи по-добре — отвърна Джейсън. — Доктор Лий каза, че отново си е натоварила крака на планината.

— След няколко дни ще се оправя, Лео.

Терънт продължи:

— Какви глупаци бяхме. — После се обърна и подаде ръка на Нина. — Срегнахме се в планината — засмя се тихо. — Звучи като стара народна песен, нали?

— Съжалявам, че се срещаме при такива обстоятелства — каза Нина, като се здрависа с него.

— Трябваше да се върнем още щом се заоблачи, когато говорихме с вас. Макар че Рей никога не би се отказал по средата.

Вътрешната врата се отвори, млада жена, облечена в бяло, ги покани да влязат.

Следователят, д-р Клаусън, седеше зад масата, барикадирана с папки и книжа, старта беше без прозорец. Те насядаха на сгъваемите метални столове около масата. Семейството и Лео се скупчиха един до друг, сякаш за да почерпят сигурност от близостта си сред атмосфера, която напомняше болнична.

Нина се чудеше дали Колиър ще дойде. Не можеше да го обвинява, че е пропуснал тази мрачна среща.

— Съжалявам за загубата ви — каза с типичния си лаконичен маниер Клаусън, без да се обръща специално към никого. — Наричайте ме Док. Да започваме. Вземете имената и адресите им.

Докато секретарката се занимаваше с това, очите на Клаусън бързо обходиха насъбралите се. Работата му се заключаваше не само в простото изясняване на фактите. Трябваше да бъде нащрек за всичко, което би могло да намекне за нещо повече от случайна смърт. Нина знаеше, че при подобни обстоятелства той действа по навик. Не би могъл да очаква, че ще открие друго, освен от нещастен случай в смъртта на Рей де Биърс.

От своите схватки с Клаусън в съда Нина знаеше, че той е добър съдебен лекар, но във всеки случай подозира престъпление. Беше си свалил самото и под тънката найлонова риза прозираше по-плътният потник, в джоба му лежеше калъфчето на писалката.

На вратата се почука и в стаята влезе Колиър, кимна и зае мястото си.

Изглеждаше толкова смачкан, колкото бяха и дрехите му. Торбичките под очите му показваха, че не е спал. Той кимна на Нина, изражението му беше любезно и служебно както винаги.

— При наличието на двама толкова изтъкнати адвокати, явно не може да става дума криминален случай — каза Клаусън. — Надявам се, че всички сме съгласни по този въпрос.

— Нещастен случай — каза Колиър — в пълния смисъл на юридическия термин.

— О'кей. — Клаусън видя, че секретарката е свършила и продължи. — Тук сме съгласно Щатския кодекс на Калифорния, 27491, който постановява, както следва: „Задължение на следователя е да проведе разследване и да изясни обстоятелствата, начина и причината при всички случаи на внезапно настъпила, необичайна и насилствена смърт; неочаквана смърт или смърт при заболяване, неустановено от медицинско лице двайсет дни по-рано; смърт, дължаща се или последвала вследствие предизвикан или криминален аборт, явно или предполагаемо убийство, самоубийство или внезапно отравяне; при смърт, явно или предполагаемо дължаща се изцяло или отчасти на нещастен случай, при предишна или скорошна травма; смърт при удавяне, пожар, обесване, стрелба с пистолет, прободна рана, порязване, неблагоприятни атмосферни условия, глад, остро алкохолно отравяне, злоупотреба с медикаменти, странгулация, аспирация...“ и т.н. и т.н. — Той отмести текстовете на кодекса.

— Тази смърт изисква най-малкото добър оглед — продължи той. — Насилствена, внезапна, необичайна. Не е присъствал лекар; смъртта се дължи на нещастен случай или травма. Имаме ли съгласие по това?

Всички кимнаха.

— Трябва да бъде проведено неофициално разследване, не следствие. Вижте няколкото параграфа по-долу, ще цитирам: „Следователят по свое усмотрение определя вида на следствието,

което трябва да се проведе в случай на смърт при естествени обстоятелства или такива, предвидени от този закон.“ Край на цитата. И така, госпожо Де Биърс, вие искате освобождаване от аутопсия — или поне така сте казали на секретарката ми тази сутрин.

— Той вече беше... достатъчно наранен. Не виждам смисъл — каза Сара де Биърс.

— Имаше ли личен лекар?

— Беше в отлично здраве, даже настинки не караше. И освен това нямаше доверие на лекарите. — Тя не искаше да засегне д-р Клаусън, който обаче я прониза с поглед, преди да продължи.

— Някой друг иска ли да вземе отношение по въпроса с аутопсията? Имам рапорт за инцидента от планинските спасители. Извърших оглед на тялото на починалия. Бил е ударен от мълния. Директен удар. Няколко линейарни изгаряния и разкъсвания, както на входното, така и на изходното място на тока. На места овъгляване на цялата кожа в дълбочина.

По тялото имаше отпечатьци от мълнията — това е кожен обрив във вид на червеникави ивици с формата на папратов лист, разположен по гръдния кош и гърба. Този характерен белег е известен като Лихтенбергови цветя. Дрехите са изгорели или разкъсани, тялото е отхвъркнало на известно разстояние. Телесните резервоари са изпразнени. Кожата е цианотична. Тялото се е прекатурило надолу по скалата, но от медицинска гледна точка няма съмнение за причините на смъртта. Склонен съм да приема желанието на съпругата.

Никой не промълви. Сара де Биърс не показа вълнение при изброяването на травмите на съпруга ѝ, остана напълно спокойна и Нина реши, че сигурно е взела някакво успокоително.

— О'кей. Да продължим. Господин Хелоуел, започнете вие. Кажете ни какво видяхте.

Колиър разказа с безизразен глас как бурята ги беше връхлетяла внезапно, как бяха стигнали върха точно преди началото ѝ, как бяха видели тялото на Де Биърс да полита надолу, как после сам слязъл, намерил го и поне половин час опитвал да го свести с изкуствено дишане и други техники, и как се е отказал точно преди пристигането на помощта.

Не спомена за собственото си физическо състояние или за душевното объркване, което сам бе изпитал. Джейсън, кръстосал крак

върху крак, потрепваше, изразявайки нетърпение или досада през цялото време, докато Колиър говореше.

— Похвално усилие — каза Клаусън. — Жертвите на електрошок често изглеждат мъртви, докато всъщност не са. Постъпили сте правилно. А вие, госпожо адвокат? Какво видяхте?

Нина се върна на момента преди мълнията, като си спомни ясно как природните стихии се бяха събрали в едно — бученето и трясъкът точно преди светкавицата да разкъса небето и тялото да полети надолу.

— Чули сте трясък? Разцепване на скала може би — намеси се Клаусън. — Не е бил застрелян, бил е ударен от мълния. Естествено травмата от падането е тежка, но той вече е бил мъртъв.

— Нямах предвид изстрел — каза Нина. — Не можете да си представите каква буря бушуваше. Може би вятърът прекършваше и отнасяше цели дървета.

— Бяхме над горския пояс — отбеляза Колиър.

— Кажете повече за бученето, което споменахте — каза Клаусън.

Нина се опита да оформи неясната си мисъл.

— По-скоро го чувствах, отколкото чувах. Като напрежение във въздуха или повишено налягане. Знаете как потръпвате, преди да докоснете проводник с ток, сякаш нещо невидимо ви свързва с жицата още преди да я допрете. Това почувствах. Статика? Предзнаменование? Нищо не знам за светкавиците — може би почувствах нещо, което и други усещат преди падането на мълния.

— Беше зловещо — каза Колиър, изоставяйки съдържаността си дотам, че да се съгласи с описанието ѝ.

— Приблизително на какво разстояние бяхте от върха? — попита Клаусън.

— Само на около тридесет метра — каза Колиър, потривайки челото си. — Опитвахме се да стигнем до най-близките дървета.

— Какво ви кара да мислите, че Де Биърс е паднал от върха?

— Ъгълът и посоката на... тялото — каза Колиър.

— Точно така — добави Нина. — Той падаше. Изглеждаше така, сякаш бе отнесен настрани.

— Идваше от върха. Беше го изкачил — каза Сара де Биърс. — Имаше време и никога не би се отказал, преди да го стори.

— Добре, нека чуем останалото от вас — каза Клаусън. — Господин Терънт, бяхте ли с другите от групата?

— О, да. Вървахме заедно нагоре. Аз съм... бях бизнес партньор на Рей. Госпожа Де Биърс ме покани да се присъединя към тях.

Нина си спомни как се бяха групирани, след като подминаха нея и Колийър, в нещо като естествени емоционални съюзи — Сара с Лео, Моли с Джейсън и Рей, напълно сам. По време на срещата им Лео внимателно бе наблюдавал Сара, но тя като че ли не съзнаваше интереса му към нея. Както и да е, това си беше тяхна работа, не нейна.

— Сред срещата горе с госпожа Рейли и господин Хелуел, ние се разделихме — продължи Лео Терънт. — Или, за да бъда по-честен, всички ние бяхме уморени, тъй че решихме да се разделим.

Как Рей бе приел това. И дали, след като се бяха съгласили да го следват, Лео и Сара просто бяха изостанали назад?

— Рей тръгна сам. Той беше най-добрият катерач — продължи Терънт. — Аз останах, за да помогна на госпожа Де Биърс, която се справяше по-трудно, а Моли и Джейсън продължиха нагоре, но по-бавно.

— На какво разстояние от върха стана това? — попита Клаусън. Секретарката не водеше бележки, но често проверяваше касетофончето, поставено на шкафа до стола ѝ.

— Ами на по-малко от сто и двацет метра. Вече искахме да се върнем обратно. Сега разбирам, че това беше глупаво решение. Както и да е, госпожа Де Биърс и аз се изкачихме още малко до една елова горичка. Тя не можеше да продължи по-нагоре, затова спряхме, и тогава започна бурята. Преживяхме най-страшния порой под дърветата. Когато вятърът поутихна, започнах да търся останалите.

— След колко време ги открихте? — попита Клаусън.

— След около половин час. Намерих децата и започнах да се чудя дали Рей е останал на върха. Бяхме съвсем близо, но от другата страна на планината. Когато видях групата хора долу на склона, казах на госпожа Де Биърс и на децата да останат там, където са и слязох да видя какво се е случило.

— Така че вие изобщо не сте стигнали до върха — каза Клаусън.

— Не — каза госпожа Де Биърс. — Никой, с изключение на Рей. Нас ни свалиха с хеликоптера — мен, Рей, госпожа Рейли и господин Хелуел. Откараха ни в болницата „Болдуър“ Останалото го знаете.

— Децата и аз слязохме с втория хеликоптер — каза Терънт. — Не знаех, че трябва да плащаме за спасяването. Може ли да направим нещо по въпроса?

— Можете да плащате на вноски — каза Клаусън мимоходом.

— Но това беше буря. Ние нямаме вина.

— Лео, не се тревожи — каза Сара. — Ще се погрижа за това. Няма да плащаш нищо. Грешката беше наша.

— Не беше наша грешка — каза Моли. — Така е било писано, иначе нямаше да се случи.

Сара я потупа по ръката, но Моли се отдръпна, сякаш докосването я ужили. Нина си помисли, че преживяването е било мъчително за Моли, макар че не изглеждаше съсипана от скръб, само изнервена и унила. Но пък, в крайна сметка, хората се справят с тези неща различно.

— Имаше ли други хора близо до билото?

— По-надолу видяхме някакви туристи — каза Нина, — но около върха бяхме само ние. Хората явно са имали повече здрав разум.

— Нямаше други — каза Джейсън. — Моли и аз бяхме заедно. Опитвахме да се качим от другата страна, но надали бяхме изкачили двеста-триста стъпки от билото, преди да излезе бурята.

— Добре — каза Клаусън. — Ще упражня правото си да приключи този случай като инцидентна смърт вследствие на директен удар от мълния. Изявленията, които направихте днес, ще се пазят, в случай че имате някакви проблеми със застрахователните компании, госпожо. Много застраховки се изплащат в двоен размер в случай на внезапна смърт. Съпругът ви имаше ли подобна застраховка?

— Нямам представа — каза Сара де Биърс.

— В такъв случай ще очаквам обаждане и подаване на иск. Починалият се намира тук, тялото е предоставено с ваше съгласие. Избрахте ли погребално бюро?

— „Храмът на спомените.“ Мистър Муни.

— Добри момчета — каза Клаусън. — Нещо друго? — Той рязко се изправи и започна да събира книгата си, очевидно вече бе насочил мисълта си към други неща. Въпросът за него беше изчерпан. — Срещата е приключена.

На паркинга отвън Джейсън и Моли се качиха в един медночервен джип. Сара де Биърс и Лео Терънт влязоха в Нисан Патфайндър, Терънт седна зад волана.

Нина се доближи до Колиър, който отключваше колата си, бежова, с неизвестна марка.

— Би ли ме изчакал за момент — каза тя. — Трябва да поговорим.

— Съжалявам. Налага се да се връщам в прокуратурата.

После отвори вратата и влезе, но поне не я затръшна под носа ѝ.

— Да не би да се притесняваш, че горе в планината за момент се почувства зле, а аз забелязах? Това ли е? Защото се надявах, че ме познаваш по-добре — каза Нина. — Господи, Колиър, ти беше премръзнал и изтощен. Беше правил изкуствено дишане на труп в продължение на половин час!

Той не отговори. Седеше в колата си и гледаше надолу.

— Хайде, ела да прием по едно кафе — каза Нина.

— Не мога.

— Тогава ми обясни.

— Какво искаш да знаеш, Нина?

Тонът му беше отчужден, дори враждебен. Той скъсваше с нея, преди да бяха започнали. Нина не искаше нещата да се разпаднат, защото го бе видяла да проявява за момент обикновена човешка слабост.

— Искам да знам, че ще продължим да се виждаме — каза тя, като полагаше усилия думите ѝ да не звучат настойчиво, затова те прозвучаха почти делово.

— Не зная.

— Защо? Заради планината ли?

— Заради Ана — каза Колиър, като гледаше право пред себе си. — Може би никога няма да бъда готов.

— Знаеш ли — започна тя, гласът ѝ леко потрепна — евреите имат един ритуал, от който винаги съм се възхищавала, кадиш. Една година след като някой умре, кадишът ознаменува края на официалния траур. Не искам да прозвучи грубо, но животът е твърде кратък, за да го отлагаме винаги, Колиър.

— Тя искаше да говори с мен онази вечер, но аз бях много зает. — Колиър изрече това по-скоро на себе си, сякаш го беше казвал вече

хиляди пъти. — Аз я оставих да тръгне.

— Как се случи това? — попита Нина. Тя не искаше да научи точно, но той очевидно искаше да ѝ каже.

— Тя отиде да купи хляб и мляко от хранителните стоки. Някой я блъснал, там, при супермаркета, и я оставил, докато кръвта ѝ изтичала и тя умираше.

— Знаеш, че съжалявам, но...

— Три години, откакто тя умря, три години тичам по студена следа. Докато нейният убиец яде стек на съседната маса, стои на опашка до мен в пощата... тя лежи в гроба си. А аз съм един шибан прокурор с какви ли не връзки и контакти, и дори аз не мога да открия този шофьор. Понякога яростта и усещането за загуба стават непоносими. Гледам защитниците в съда и си мисля, ей този може да го е направил... или пък онзи... не минава седмица, без да я сънувам...

— Не знаех — започна Нина. — Мислех... всъщност това няма значение... Но ти не бива да продължаваш по този начин. Трябва да намериш някого, който да ти помогне.

Колиър се засмя горчиво.

— Да наема някой частен копей да души наоколо, каквато е стандартната калифорнийска процедура? Това няма да помогне. Не знам дали някога ще приема факта, че вече я няма... Но не мога да продължа, преди да намеря убиеца ѝ и да го накарам да плати. Дължа ѝ го. И това е всичко. Това е моят живот...

— Спомняш ли си Пол ван Уегънър? Той е частен детектив в Кармел. Страхотен е.

— Спомням си, че ти го смяташ за страхотен.

— Помогна ми в няколко случая. Работил е в отдела за убийства в Сан Франциско и Монтерей, после сам. Няма да навреди, ако му се обадиш, нали?

— Господи, колко ми се спи — каза Жолиър, прикривайки прозявката си с ръка. — Добре, щом настояваш. Дай ми телефона му.

— И си лягай рано.

— Утре приключвам процеса срещу Джеф Рийзнър. Довечера трябва да приготвя окончателното си възражение. Когато най-сетне приключа с това, ще трябва да започна предизборната си кампания. Реч в Елкс, после пред лигата на жените избирателки, после...

— Добре тогава. Довиждане — каза Нина, усещайки се изоставена. Думите му ѝ напомниха, че този следобед самата тя имаше бракоразводно дело срещу заядливеца Рийзнър, най-неприятния адвокат, когото бе срещала в Тахо, с опашка от клиенти пред кантората му.

— Виж, ще ти се обадя — каза Колиър. И тя трябваше да се задоволи с това.

В сряда следобед Рей де Биърс бе погребан. Ръмеше тих дъждец. „Тахо Мирър“ пусна късен некролог в четвъртък сутринта, който Нина прочете с интерес, докато чакаше в съда да излезе решението по иска за нанесени щети в нейното дело.

Нина винаги четеше некролозите. Тези своеобразни резюмета на човешкия живот и неговия край показваха с голяма точност съвременното състояние на обществото. От некролозите можеше да разбереш дали човекът е бил щастлив или нещастен, обичан или не, дали е бил във водовъртежа на живота, или е стоял встрани, самотен и изолиран. Тя се улавяше, че обръща най-голямо внимание на седемдесет-осемдесет годишните жени, които през целия си живот прилежно са ходили на църква, поддържали са дом и са отгледали куп деца, които на свой ред са родили деца, а пък те други деца и така в геометрична прогресия. От своето смъртно легло една такава жена можеше да види личността си и физическите си черти многократно повторени в поколенията и знаеше, че поне в едно отношение е станала безсмъртна.

Понякога Нина си задаваше въпроса какъв би бил нейният собствен некролог: „Нина Рейли, пенсиониран адвокат, почина днес на почтената възраст 99 години. През осемдесетте години тя завършва право в колежа Монтерей и по-късно практикува в Сан Франциско и Тахо. След себе си остави един син, две внучета и едно правнуче.“ Дори и украсен с несъществуващи поколения от наследници, звучеше доста семпло. Надяваше се, че някой ще прочете между редовете и ще реши, че е дала най-доброто от себе си.

Според съобщението във вестника Реймънд де Биърс, четиридесет и осем годишен, съдружник в „Де Биърс Кънстръкшън“, е починал при нещастен случай по време на буря в планината Талак. Като строителен инженер той бе строил жилищни сгради в местността и преди две години бе ръководил реконструкцията на Прайз Казино. Бе извършено светско погребение в централното гробище на Тахо. Не се

споменаваше за някаква църква или друг вид религиозна принадлежност.

Той беше оставил вдовицата си Сара де Биърс, две деца — Моли и Джейсън, баща си Куентин де Биърс, негов съдружник в бизнеса, и другия си съдружник Лео Терънт.

„Де Биърс Кънстръкшън“, изглежда, беше проспериращо предприятие. Нина бе чувала за Куентин де Биърс. А и кой ли в Тахо не беше чувал за него? Виден спонсор на политически кампании, бивш градски съветник, член на всевъзможни клубове, Куентин де Биърс беше от онзи тип изтъкнати граждани, дето всеки обича да включва в някой обществен комитет. Но Рей де Биърс не беше от този тип. В некролога не се споменаваше за членство в клубове или професионални организации, нищо че синът на Куентин де Биърс би бил желан техен член.

Тя одобряваше пестеливото описание на смъртта на Де Биърс. Да кажеш, че човек е загинал ударен от мълния, би представлявало сензация и някак щеше да омаловажи целия му живот. Сякаш отново чуваше гласа на язвителната Моли: „С мъка сподавяме риданията“, бе казала тя.

Пълномощникът Кичура отвори вратите на съдебната зала и Нина последва тълпата вътре, като си представяше обгореното тяло на Рей де Биърс, проснато върху сивия гранит. Настроението ѝ помръкна. Макар че онзи ден в планината той се бе държал отвратително, Нина се смущаваше от това, че никой от неговото семейство не скърбеше за смъртта му. Не трябваше да си отива като куче. Трябваше внимание, но от семейството му, а не от някакъв случаен чужд човек.

В старомодното проспериращо градче Кармел, на около двеста и петдесет мили от Монтерей, Пол ван Уегънър покани в офиса си Колиър Хелуел. Беше четвъртък, шест часът следобед. Хелуел беше уговорил срещата си ден по-рано и Пол му отдели време, тъй като Нина го помоли. Беше любопитен да научи защо един пълномощен областен прокурор, който разполага с ченгета, готови на всичко за него, търси частен детектив. Хелуел се бе променил от последния път, в който се бяха видели. Беше посивял още повече, а квадратното му ирландско лице изглеждаше изпито под лекия слънчев загар. Висок, с

тъмни вежди над скръбните си очи, той стискаше здраво дебела папка на коленете си. „Ето го онзи случай“, помисли си Пол и пулсът му се ускори, както винаги преди началото на нова игра. Той се облегна в ергономичния си стол за триста долара с израз на учтива заинтересованост.

— Радвам се да те видя отново, Пол — каза Хелоеул.

— Поне веднъж извън съда и не от противниковата страна — съгласи се Пол. — В отпуска ли си? Дошъл си да поиграеш малко голф? В ранна есен е най-добре в Делмонте.

— Всъщност си взех няколко свободни дни, за да дойда и да те видя. Може и да поиграя малко. Ти явно добре се справяш.

— Работя здраво — каза Пол. — И колкото и да съм добър, знам, че между Кармел и Тахо е пълно с гладни частни детективи. Така че, защо би целия този път да ме видиш?

— Трябваше ми някой извън града. Искам да си остане между нас. А и те познавам. Съвместната ти работа с Нина ми създаваше неприятност след неприятност. Само по себе си това е добра препоръка. Освен това не ми е убегнало твоето умение да измъкваш информация от хора, които обикновено не споделят всичко със закона.

— Сега определено имам по-добър късмет — каза Пол. — Като ченге се страхуваха се от мен. Повечето хора заобикалят едни или други закони. Глоби за паркиране, детски издръжки, наемане на нелегални работници, липса на зелени карти, коли без пречистватели — човече, трудно е да си честен в това общество.

— Ти имаш едно предимство пред съдебната система. Не си длъжен да се придържаш стриктно към буквата на закона. Случаят, за който искам да говорим, вече беше разследван от полицията на Саут Лейк Тахо — каза Хелоеул. — Независимо от това, че разследването беше продължително и крайно изчерпателно, то не доведе доникъде, но и ти, и аз знаем, че винаги има нещо или някого. Някое подминато обстоятелство, някое зарязано гадже, някое впиянчено приятелче, винаги има някой, който знае нещо и ще го каже на подходящия човек.

Пол кимна:

— Като стана дума за пияни приятелчета, искаш ли една бира? Взех малко Пилзен от магазина на Джо вчера.

Като видя реакцията на Хелоеул, той се засмя.

— Хей, не се стягай толкова!

В онези дни, когато и двамата работеха в полицията, той не би му предложил да пие. Сега можеше да се разкарва насам-натам и мъртво пиян, ако поиска, обаче не го правеше. Просто харесваше усещането, че не му е забранено.

— Добра идея — отвърна Хелуел.

Пол извади две бири от минихладилника и ги сложи на масата. След като Хелуел отпи една дълга глътка, Пол каза:

— Слушам те.

Хелуел остави бутилката на бюрото.

— Искам да се занимаеш със смъртта на жена ми.

— Как умря тя?

— Блъсна я кола. На 18 август, преди три години. Шофьорът избяга.

— Продължавай.

— Може би мислиш, че сега ми е по-лесно да говоря за това, но не е така.

— Давай спокойно. Тук имам още четири бири, а винаги мога да взема и още.

Така предразположен, Хелуел надигна бутилката и отпи отново, после кимна и започна:

— Срегнахме се преди осем години, тъкмо започвах в областната прокуратурата. И тя беше нова. Току-що беше завършила криминология в колежа в Бъркли. Искаше да навлезе в съдебната система и завърши стажа си като служител в отдела по пробация^[1] в Тахо. Срегнахме се в съда, където се занимавах с преглед и анулиране на пробации. Оженихме се година и половина по-късно. Тя запази моминското си име Ана-Луиз Мийд.

Той произнесе името, плъзгайки думите по езика си, очевидно се наслаждаваше на възможността да говори за жената, която все още живееше в сърцето му, докато за другите тя беше отдавнашен и забравен случай.

— Имаш ли снимка?

Хелуел измъкна гланцова снимка три на пет сантиметра и я подаде на Пол. Фотографията беше правена на открито, на слънчева светлина. Младата жена на нея се усмихваше, но не много щедро, сякаш не се разкриваше напълно. Дребни, равни зъби блещукаха между плътните ѝ устни. Половината от лицето ѝ бе в сянка заради

силното слънце и носът, очертан с права силна линия, хвърляше сянка върху гладката буза. Тъмните, вероятно кафяви, очи с интелигентен поглед блестяха на светлината. „Хубаво момиче, което е искало да го вземат на сериозно“, заключи Пол.

— Снимката е правена три седмици преди смъртта ѝ — каза Хелоеул.

— Лош късмет — каза Пол. — Чудя се има ли справедливост на тоя свят. Деца?

— Предишната година направи спонтанен аборт и не сме опитвали отново. — Той спря за миг. — Така че — не.

— Освен с работа, с какво обичаше да се занимава?

— Обичаше да язди, да кара ски, да ходи по планините, да кара кънки, колело, да ходи на палатка. Всичко на открито. Обичаше да излиза.

Докато Хелоеул говореше за жена си, типичната му сдържаност, с която Пол го познаваше, изчезна. Чертите на лицето му омекнаха, изразът му стана необикновено човечен.

— И въпреки че беше сериозно момиче, можеше да бъде дяволски забавна.

— Извинявай, виждал съм те само в служебните канцеларии и офиси, не съм си и помислял, че обичаш да прекарваш времето си навън. Явно работата не ти оставя достатъчно свободно време.

— Когато можеше, тя ме измъкваше. Тя ме научи да обичам природата. Все още ходя по планините, когато ми се отдаде случай.

— Донесе ли полицейските справки? — попита Пол.

— Всичко е тук. — Той му подаде папката с въздишка на облекчение.

— Разкажи ми какво се случи.

— Винаги се сещам колко спокоен беше този ден. Тя се прибра вкъщи. Седях си зад бюрото в хола. Бях се върнал рано, за да свърша някаква работа. Вече не си спомням върху какъв случай работех. Наистина понякога вземах работа за вкъщи, макар че в такива случаи тя играеше една игра. Трябваше да „ме отвлече“, за да ме изведе на вечеря или на кино. Все си мислиш, че ако не свършиш нещото точно тогава, всичко ще се провали, че никога няма да можеш да се оправяш, но работата някак си винаги се свършва. А животът е това, което остава недовършено... И така, тази вечер бях зает. Тя ми каза, че иска

да говорим за нещо. — Дланите му, поставени върху коленете, се свиваха и разпускаха. — Обичаше да говори, така че не й обърнах внимание. Но този път... — Хелюел млъкна.

— Да? — насърчи го Пол след една продължителна пауза.

— Реших, че за каквото и да иска да говорим, може да почака половин час. Тя щеше да пазарува преди вечеря. През това време възнамерявах да си свърша работата, така че й казах да отиде до магазина и че след вечеря, като излезем на разходка, ще си поговорим. Обичаше да се разхожда по тъмно, особено през лятото. Познаваше всички съзвездия и винаги ми ги показваше. Как беше онази стара ирландска благословия? „Дано седемте летни звезди греят над теб и светлите райски ангели да бдят над теб...“ Тя беше ангел, Пол...

Докато Хелюел говореше, изражението му ставаше все по-болезнено. Той се връщаше в тези последни моменти, спомняше си всяка дума, която си бяха разменили, всяка възможност, която бе пропуснал да предотврати съдбата на жена си.

— Изпратих я до вратата. Под сакото си носеше светлооранжева рокля, беше невероятно хубава с нея. Свалих сакото й и го окачих в гардероба, защото сметнах, че е твърде топло и няма да й трябва. На излизане не ме целуна, само ме прегърна. Винаги се отпускате в ръцете ми, когато я държах, сякаш това беше единственото място, където можеше наистина да си почине. Осъзнах, че този път тя не се отпусна. Имаше нещо на ум. Никога няма да разбере какво е било. Нещо дребно и глупаво? Или нещо, довело до смъртта й?

— Била е напрегната? — попита Пол, връщайки го обратно.

— Да. Щом разбрах колко е притеснена, й казах: „Добре, храната може да почака, нека поговорим“, но тя вече беше тръгнала. Каза, че първо иска да свърши с покупките. И така оставих я да излезе. — Гласът на Хелюел потрепера. Погледът му се сведе надолу. Пол можеше да си представи колко безсънни нощи му е струвал този миг. — Тя потегли с колата към супера на щатската граница. Климатикът беше повреден, така че е трябвало да паркира в поотдалечената част на паркинга, под дърветата, за да бъде колата на сянка. След като напазарувала, тръгна обратно към колата. На около петдесет стъпки от нея, след като вече била отключила вратите с дистанционното, една голяма светла кола прекосила паркинга и я блъсна отляво. Ударила се в предното стъкло и паднала.

— Веднага ли е починала?

— Не, имаше тежка мозъчна травма, почина след два дни.

— А колата?

— Нямахте следи от спирачен път. Изобщо не е намалила скоростта.

— Ужасно. Но това е оживено място. Паркингът сигурно е бил пълен с хора. Не се ли намери някой, който да опише по-добре колата?

— Никой не бил паркирал толкова далече. Имаше само един очевидец — жена. Изтичала след колата да види номера, но се спънала, навехнала си глезена и трябвало да спре.

— Говорил ли си лично с нея?

— Разбира се. Ким Вос. Показанията ѝ са в папката. Тя ще разговаря и с теб.

— От колата няма нито следа?

— Изчезнала е завинаги в нечий гараж или е била закарана до Мексико и разглобена на части, но не е била префасонирана в радиус от две хиляди мили оттук, гарантирам ти го.

Хелоеул стисна челюсти и тогава Пол видя желязната му решеност, която нямаше да му позволи да се предаде или да се откаже.

— Понякога колата остава... следи върху жертвата — каза Пол предпазливо.

— Ударила се е в бронята, а после в предното стъкло. Нямахте частици от боята. Аутопсията и лабораторната експертиза са в папката. — Той изля остатъка от бирата в гърлото си, облегна се назад и преглътна. Пол беше отворил следващата, която Хелоеул взе без коментар.

— Тъй като не намериха нито колата, нито шофьора, смъртта ѝ бе заведена като нещастен случай, както можеш да се сетиш — продължи Хелоеул. — Нямахте данни за предумисъл.

— И тя с нищо не ти намекна за това, което е искала да говори с теб?

— Не. По-късно говорих с шефа ѝ, Марвин Гейтс. Той не можа да се сети за нищо необичайно.

— Не е получавала заплахи от клиентите си, така ли? Това се случва на служителите в пробацията. Някой трябва да се върне в затвора, защото тя му дава лош атестат, някой негов близък я обвинява

за това, че не си върши добре работата или за това, че я върши прекалено добре.

— Не съм чувал да е имало заплахи, нито пък Гейтс е знаел за нещо такова. Той самият можеше само да похвали Ана. Тя имаше рядко добри отношения с престъпниците. Той казваше, че всъщност нейните подопечни я харесваха.

— Той знаеше ли с кого се е срещала този ден?

— Имаше списък на срещите ѝ, но това нямаше особен смисъл, Ана искаше да помогне на тези хора и се опитваше да бъде на разположение винаги когато можеше. Ако някой я потърсеше без предварителна уговорка, тя винаги гледеше да намери време за него, така че е напълно възможно хора, с които тя се е виждала същия този ден, ги няма в този списък.

— Има ли някой друг в отдела, който може да знае точно кой е идвал този ден?

— Там е оживено място и служителите работят съвсем индивидуално. Те са много натоварени. Съмнявам се някой да е следил какви хора приема Ана, освен самата тя и нейния шеф, но дори и той не можеше да ѝ отдели особено внимание.

— Кого наблюдаваше Ана по това време?

— В нейния списък имаше шейсет и двама души, углавни престъпници, повечето жени.

Пол подсвирна.

— В повечето случаи ставаше въпрос за наркотици или злоупотреба със служебно положение. Те се регистрираха и ѝ даваха различните си програми за детоксикация или пък социална терапия. Тя се обаждаше на работните им места, за да провери дали все още са на работа и им помагаше, когато можеше. Знаеш колко е рутинно. Тя правеше каквото трябва, но вземаше нещата много присърце.

— Все още? — каза Пол.

— Все още — съгласи се Хелюел. — Би могъл да е някой от тях.

— Три години оттогава — каза Пол.

— Дълго време се надявах, че ако съм по-търпелив, той просто ще се появи — каза Хелюел. — Я ще хванат някого за друго и той ще изтъргува малко информация, я някоя съпруга ще научи и съвестта ѝ няма да издържи... обаче нищо подобно не стана.

— Тогава защо започваш всичко отначало?

— Защото... не съм в състояние да продължа, пречи на работата ми, на опитите ми да имам някакъв живот извън работата. Отидох на екскурзия преди седмица, може да си чул от Нина. Случи се нещо отвратително. Излезе ужасна буря. Един турист, който вървеше точно след нас, беше ударен от мълния и умря. През цялото време докато се качвахме, си мислех за Ана, за това как веднъж минахме по същия този маршрут. Не знам дали заради бурята, дали от измръзването или от шока... Не го понесох много добре. Имах срив или нещо такова. Помислих, че онзи, умрелият, на когото давах първа помощ, е Ана... Трябва да знам. Трябва да знам кой я уби? Кой причини това?

— Беше с Нина, нали? — попита Пол.

— Точно така.

Пол стана и отиде до прозореца. Погледна към двора на Хог Бретин. Хората, облечени в типичните за Калифорния пъстри дрехи, се разхождаха безгрижно или отпиваха мерло или шардоне от малката местна изба, където този следобед правеха дегустация на вина. След малко щяха да поемат по извивките на Оушън булевард до Мейн бийч, за да гледат залеза, леко подпийнали.

Значи заради Хелоеул Нина напоследък го бе понижила в чин „добро другарче“.

— Не искам отмъщение — каза Хелоеул. — Искам просто покой...

— Трябваше да я напердаша — каза Пол на безгрижните щастливци отвън.

— Какво?

— Няма значение — каза Пол, като се обърна към Хелоеул. — Моите услуги са скъпи.

— Нямам много разходи. Мисля, че това си струва.

— Живея тук. Ще трябва да покриеш разноските ми в Тахо.

— Добре — каза Хелоеул. — Имаш пълна свобода.

„Това може да е добър повод да отида там“, помисли Пол.

— Някакъв проблем?

— Не, просто обмислям графика си — каза Пол. — Мога да бъда там в понеделник.

— Чудесно. Ще останеш ли за през нощта?

— Утре рано тръгвам обратно.

— Обичаш ли суши?

— Баща ми беше самурай.

— Добре.

— Защото знам едно японско свърталище тук, „Рубата“, правят змиорки, сепии и прочие вкуснотийки. Да отидем да хапнем и да поговорим повече за твоя случай. И за общите познати.

— Общи познати? Нина ли имаш предвид — попита Хелюел.

— Защо? Да. Имам предвид Нина.

[1] Служба в системата на правосъдието, отговаряща за социализацията на излезлите от затвора. — Бел.прев. ↑

Твоят собствен дом, немного голям и лесен за поддържане, с ограда, параден вход и двор около къщата, твоят двор. Твоето огнище през зимата, в което палиш огън със съчките, които си събрал отвън, и твоята градина през лятото, пълна със зеленчуци. През високите прозорци прониква сякаш твоята собствена слънчева светлина. Меки черги покриват грубите дъсчени подове, дебела завивка обгръща леглото ти. Портокалите върху масата греят и сякаш те посрещат у дома след суетнята отвън.

Нина сънуваше. Сънят ѝ бе така изпълнен със спокойствие, толкова хубав. Сънуваше, че живее в алпийска къща под боровете и никой не знае адреса ѝ.

Някой удряше по вратата. Тя измъкна ръката си от завивките и унило погледна часовника. Девет и петнайсет. Събота сутрин. Грешка, по вратата не се удря. Новото куче на Мат, голяма лигава хрътка на име Хичкок, с дълго родословно дърво, за което тя пет пари не дава, искаше да влезе. Кучето харесваше Нина. Кучето я обичаше. Тя проклинаше деня, в който Мат беше взел краставото псе.

Драскането по вратата наподобяваше звука на нокти върху черна дъска. Тя знаеше какво иска то. Искаше разходка. Добре, за Бога, някой друг можеше да го изведе, това беше нейният свободен ден и...

Хичкок я остави на спокойствие за минутка, а после продължи със скимтене, което напомняше звука на банциг.

— Не! — извика тя. Спокойствието изчезна, като отнесе със себе си и прекрасния сън за онова тихо вълшебно място... Скимтенето продължи и дори се усили, прекъсвано от нервно драскане по вратата.

Проклинайки, тя се изправи и спусна крака от леглото. Боб все още беше в Сан Франциско на гости на баща си и тя можеше да посвети малко време на себе си, но нямаше намерение да се занимава с домакинството на Мат, с двете му деца, които блъскаха вратите на коридора и Хичкок, който скимтеше, докато самият Мат работеше с бормашината в гаража.

Тя живееше с Мат и Андреа в къщата им на Пони Експрес почти две години, откакто напусна Сан Франциско и дойде в Тахо след развода си с Джек Макинтайър. Те се държаха прекрасно, помогнаха ѝ при отглеждането на Боб, осигуриха и на двамата спокоен живот в едно спокойно домакинство. Но се предполагаше, че всичко това ще бъде временно.

Понякога работа ѝ създаваше грижи в семейството. Въпреки че Мат знаеше колко много обича работата си, той мразеше това, с което тя се занимаваше. Смяташе юридическата работа за рутинна дейност (каквато тя си и беше обикновено), носеща потенциално насилие. В онези редки моменти, когато нещата излизаха от релсите, тя беше прекалено заета, за да обръща внимание на това, че Мат и Андреа сигурно се чувстват притеснени понякога. Тази сутрин и тя се чувстваше притеснена.

Зад вратата се чу дълбок, силен лай.

— Ей сега ще те изведа, проклето псе — каза Нина, като накуцваше към него, навличайки роклята си.

Когато Нина най-накрая успя да се добере до кухнята, за да си изпие сутрешното кафе, Андреа вече мятеше мръсните чинии от закуската в пълната с пяна мивка. Червената ѝ коса почти се сливаше с керемиденочервената ѝ тениска.

— Ето го нашия голям, проклет звяр — изтананика тя, като размахваше купата към кучето. — Готов ли си за попарата, бебчо?

Хичкок наостри клепналите си уши и заприпка към храната с проточена от устата слюнка. Докато Андреа внимателно дробеше готовата кучешка храна на попара, Нина си приготви порция мюсли и чаша кафе.

— Трябваше да го вържа на каишка и да го оставя на планината. Преследваше колите.

— Не е много интелигентен — каза Андреа, — но е влязъл под кожата на Мат. — Тя го погали по гърба, докато Хичкок мляскаше над огромната купа с попара.

Мат блъсна отворената задна врата, грабна една чаша от полицата, сипа си кафе и се тръшна на един стол. Около него се вдигна облак стърготини.

— Някой някога да е забелязал колко са шумни мъжете? — попита Нина. Не беше виждала Мат кой знае колко често през

последните дни. А той прекарваше повечето от свободното си време в гаража.

— И мръсни — прибави Андреа и го целуна внимателно по челото.

— Добро утро и на вас, дами — каза Мат и се наведе да погали Хичкок, който се умилкваше край него и протягаше глава точно на височината на ръката му.

Къдриците по слепоочията на Мат бяха посивели. Една мърлява шапка прикриваше останалата му коса, но не можеше да прикрие настроението му. Имаше вид на човек с много грижи и много задължения, точно толкова разтревожен и неспокоен, колкото беше и Нина. Ръката му, поставена на коляното, потрепваше в ритъма на собствените му мисли.

— Мат, мисля, че... — започна Нина.

Мат се изправи рязко, хванал здраво чашата си, краката на стола простъргаха пода, той се отправи енергично към задната врата.

— Ей, утрото лети. Хайде, дами, оставям ви да си приказвате...

— Мат, седни. Ще ти отнема само една минута — каза тя твърдо.
— Засяга и теб.

Той въздъхна и седна.

— Мислех си следното. Вие двамата бяхте толкова добри към Боб и мене. Толкова дълго ни търпяхте.

— Истина е.

Андреа го шляпна леко.

— Когато дойдохме тук, смятахме да останем само докато разбере какво ще правя. Сега се устройх. Наистина искам да знам дали сте доволни от това положение. Имам предвид, че... сега бихме могли да си намерим нещо отделно. Боб е достатъчно голям, за да идва сам с колело да вижда братовчедите си. Аз започнах да печеля достатъчно. Пък и май всички сме готови за това.

Андреа се приближи и седна до нея на масата. Имаше типичната за червенкосите хора млечнобяла кожа и лунички. Като директор на половин работен ден на женския пансион в Тахо, тя изпълняваше задълженията си с абсурдна лекота.

Готвеше, чистеше, грижеше се за децата и имаше отговорна работа. Беше жив упрек към жени като Нина, които едва се справят и с половината от това.

— Можеш да си наемеш нещо наблизо — каза Мат.

— Мат действително има нужда от пространство — каза Андреа в същото време.

Значи бе отгатнала. Беше време да се мести.

След като Мат слезе по стълбите в работилницата си в гаража, Нина бутна стола си назад, отмести Хичкок и каза:

— Е, добре. Ще започна да търся.

— Нина, знаеш, че ви обичаме. Няма нужда да бързаш.

Нина смръщи вежди. Тя и Боб бяха злоупотребили с гостоприемството им. От чист мързел и заради това, че беше толкова заета със себе си, тя не беше забелязала това, което явно бе станало проблем за Мат и Андреа.

Андреа продължи с извинителен тон:

— Зимата май ще бъде тежка. Мат се тревожи как да уреди работите. В момента има два камиона и иска да купи още три. От това ще излезе добър бизнес. Не исках да ти казвам това, но имам чувството, че е хвърлил око на твоята стая за офис.

— Ще бъде голям купон. Ще си купим замък край езерото. Ти, Трой и Бри можете да ни идвате на гости и да пърпорим с нашата лодка без Мат, докато му простя за това, че ме изхвърли.

Андреа се усмихна и показа трапчинката, която обикновено криеше на дясната си буза.

— Ще не липсва тази глъчка — кражбите с взлом, отвлеченията, престрелките... Намери си място наблизо, а? Някое сигурно място.

Преди да излезе от къщи, Нина позвъни на Боб в Сан Франциско.

Той ѝ липсваше. Една седмица без него, дори в тази оживена къща, бе достатъчна, за да си даде сметка колко е зависима от присъствието му. Едно единайсетгодишно момче казваше и правеше куп неочаквани неща и едва напоследък започна да разбира колко много я радваше тази спонтанност.

Тя така и не се омъжи за бащата на Боб, тъй като връзката им бе завършила преди раждането му. Боб тъкмо опознаваше баща си, който живееше в Германия, но в момента беше в Щатите. Бе я помолил преди

завръщането му във Висбаден да заведе Боб в Сан Франциско и Нина го бе пуснала да отиде с него, но без Боб се чувстваше по-самотна, отколкото бе предполагала.

— Как си, миличко? — тя се зарадва, щом чу гласа на Боб.

— Страхотно — каза Боб. — Вчера ходихме в Експлораториума. Има една изложба, дето заставаш срещу една бяла стена, обаче не стоиш мирно, а заемаш някаква поза. И аз скочих и светва една светлина и познай какво, мамо?

— Какво?

— Сянката ти остава зад тебе, замръзнала в скок! Какво ще кажеш, а?

Замръзнала в скок. Така се чувстваше и тя в момента, увиснала сякаш в безтегловност, без почва под себе си...

— Как е баща ти?

— Трябва ли да си заминава, мамо? Защо не може да остане?

— Ти трябва да го попиташ за това, миличко.

Тя изпита познато чувство за вина. Боб никога нямаше да има двама родители у дома. Тя просто нямаше никога да успее да подреди живота си, за разлика от Андреа.

Нина отиде на срещата с господин Мунц в офиса му, който се намираше на няколко пресечки от тях.

— Какви са финансовите ви възможности?

Издокараният брокер с посивели коси зададе два пъти този въпрос, преди Нина да го чуе. Тя сепнато затвори проспекта със снимки на къщи в Тахо.

Той ѝ връчи дълъг формуляр, пълен с въпроси за разни дреболии от финансово естество.

— Защо просто не попълните това? — каза той. — Ще ми помогне да подбера някои подходящи неща и да отидем да ги огледаме.

— Предпочитам първо да огледам. После, ако нещо ме заинтересува, ще поговорим — каза Нина.

Господин Мунц остана все така приветлив, макар че тя усети как му разваля настроението. После той ѝ предложи да я закара на обиколка из града, „гранд тур“, както сам я нарече. Тя разлистваше каталога с офертите и остана смаяна от един цял един нов език, в който

мистър Мунц я въведе. Нямаше как да знае какво означава НЕК: „напълно електрифицирана кухня“ или че „муска“ е брокерски жаргон за малко жилище? А „секира“ означава някой мръсен квартал, в който се разпореждат престъпници.

Те започнаха отдолу, близо до езерото, от един квартал, пълен с вилички, подобни една на друга в селската си идиличност и все пак очевидно обитавани от стотици различни хора, със стотици различни идеи за това как трябва да изглежда един дом.

— Това е „Бижуто“ — каза той. — Имам много наематели в този квартал. Леко обърна главата си към нея, за да види реакцията ѝ.

— Въпреки това цените са добри. Това е отличен квартал, близо до казината, ако това е във ваш стил.

Той отново я погледна с крайчеца на окото си.

— Много са малки — изкоментира тя.

— Търсите нещо голямо ли? — Крайчетата на устните му се повдигнаха почти незабележимо.

— Има ли къщи близо до гора или парк, така че човек да се чувства усамотен, без да се налага да си купува много акри земя?

— Тук-там. Естествено, това вдига цената. — Той зави с колата зад един ъгъл, а вратовръзката му се вееше на вятъра през отворения прозорец. Липсваше му само шапка от яхтклуб.

— Това, което наистина бих искала, е излаз към езерото — продължи Нина.

— Всички бихме желали.

— Не мисля, че искам да се настаня между разни далавераджии и техните собствени плажове.

— Хората, които притежават къща с излаз на езеро, обикновено поддържат плажа. Но, разбира се, ето го и „Тахо Кийс“ — каза той. — Повечето от къщите тук имат частни пристани. Вярно, не сте на плажа, но все пак сте до водата. Скачате в моторницата и потегляте.

Той премина бавно с колата през квартала, който приличаше на всяко друго предградие — с типичните задънени улици, варосани къщи в стил ранчо, малки дворчета отпред и двойни гаражи. Тук-там растеше трева на рехави туфи, сякаш чакаше да падне сняг. Зад къщите минаваха тесни изкуствени канали и се вливаха в езерото. Оттук се откриваше гледка към околните планини.

Каналите и изгледът бяха хубави, но тя щеше да се чувства прекалено на открито, практически на езерото. Искаше слънце, но процедено през високи дървета.

— Имате ли нещо по-гористо? — попита тя.

— А, гористо, значи.

Минаха през още някакъв квартал, близо до административния център и съда, после подминаха вилната зона, наречена „Тахо Парадайз“, и оттам продължиха покрай „Пайъниър Трейл“, като спряха покрай няколко свободни къщи. Но Нина реши, че „Тахо Парадайз“ изглежда най-добре, с много дървета и вили в алпийски стил, не твърде предвзет. Наблизо имаше места за разходки и пикници и беше недалеч от къщата на Мат, тъй че Боби щеше да може да кара колело дотам...

— За каква цена ще говорим? — деликатно, но настойчиво попита господин Мунц, решен, ако е възможно, да премине от одобрителни забележки към нещо по-съществено.

— Не знам как вървят цените на недвижимите имоти тук. Трудно е да се каже.

Думите ѝ го накараха да стисне здраво волана. Когато на връщане завиха надясно по шосе 89, Нина попита:

— Господин Мунц, вие... познавахте ли Рей де Биърс?

— „Де Биърс Кънстръкшън“? Да. Те строят. О, да, познавах Рей. Защо питате за него? Смятате да купите парцел и да строите сама? Това е едно от нещата, които те правят. Строят къщи по поръчка.

— Не. Но наскоро... срещнах господин Де Биърс. Точно преди смъртта му.

— И какво? Качил се там горе на онази планина и по навик заявил: „Гръм да ме удари, ако лъжа!“ И гърмът вярно го удари — изкиска се злобно Мунц. — Чухте ли, че го е убила мълния?

— Разбирам, че не сте го харесвали много.

— Правилно разбираш, сладурче. Продавах къщите на Рей. Баща му Куентин дълго време развиваше бизнеса, но преди десет години Рей влезе в играта и започна да строи. Къщите бяха пълен боклук. Сградите, които правеше, не струваха и пукната пара. Дори не бих ви показал някое от тези местенца — днес заради всичките се водят съдебни процеси.

— Познавате ли семейството му?

— Видях веднъж жена му. Забележете — един прекрасен ден преди няколко години Рей я завел да ѝ покаже един от своите строежи и проклетото нещо да вземе да се срути. Не цялото, само една напречна греда паднала, защото той не използваше правилния размер гвоздеи. Гредата счупила и двата ѝ крака. Божествена справедливост.

— Божествена справедливост би било, ако се бяха счупили неговите крака. Не мислите ли? — каза Нина.

Тя отново се сети за онзи миг в планината и думите на Рей: „Това ще ми се напомня всяка възможна минута.“ Значи това е имал предвид.

Продължиха по шосе 89, после завиха наляво по един горист хълм.

— Това е „Гарднър Маунтин“ — каза господин Мунц. — Може да си харесате някое уютно местенце тук. Споменахте, че три спални ще ви устроят. Колко е голямо семейството ви?

Като разглеждаше от прозореца спокойното кварталче, през което минаваха, Нина каза:

— Двама сме, аз и синът ми Боб. Той е на единайсет години.

— И никой друг?

— Разведена съм. „Не се връзвай толкова, Нина! — каза си тя. Половината свят е разведен — може би не толкова отскоро, колкото ти, но...“

— Значи вие сте една от онези работещи майки?

— Офисът ми е само на няколко пресечки от петдесета магистрала, в „Старлейк Билдинг“. Може би сте виждали фирмата ми. Адвокат съм.

— Аа, да — каза господин Мунц, видимо разтревожен наместо успокоен.

Нина си помисли: „Този мрази адвокатите. Какъв късмет.“

— Виждал съм някои статии за вас във вестника. Процесът Патерсън и делото Скот. Вие сте адвокат в криминални дела, нали?

— Не, занимавам се с гражданско право: завещания, договори, семейно право и... криминални дела също.

— Май отскоро сте в града?

„Че кой не е“ — помисли си тя.

— Почти от две години.

— И... работете самостоятелно?

— Мога да платя един разумен наем — каза Нина.

Тя имаше в наследство малка вила в Пасифик Гроув, която даваше под наем, и освен това бе получила нещо след развода си.

— Мога да си плащам.

— Разбирам. — Господин Мунц изглеждаше разочарован. Шумът на пари в ушите му беше стихнал. Кадилакът изръмжа леко, сякаш се готвеше да я изхвърли. — Говорили ли сте с банката си? Потвърдиха ли кредитните си условия?

— Да не мислите, че ще направя ипотека? Печеля добре. Адвокат съм от шест години. Кредитните ми карти са валидни. Какъв е проблемът, господин Мунц?

Агентът по недвижимите имоти имаше чувствителността на пътепоказател. Той зави още веднъж, слънцето огря внимателно фризираната му коса и нацупените черти на мургавото му лице.

— Самотна майка. Отскоро тук. Без работодател.

— Но аз съм адвокат.

— Може да ви изненада, но да бъдеш адвокат вече не е кой знае какво. Не е почтена професия, откакто... — Той деликатно замълча. — Откакто много от тях дойдоха тук заради хазарта или ските, хареса им и наеха целогодишни офиси за няколко месеца, после си заминаха и бяха забравени, но не и големите неплатени сметки, които останаха след тях. Моля, не се обиждайте. Това е грубата реалност на бизнеса. Знаете, тези проклети банкери, обзети от манията за стабилитет. — Той погледна часовника си. — Съжалявам, имам среща. Клиенти. „Истински клиента — подсказваше изражението му, — достопочтени семейства, оглавени от съпрузи със стабилни доходи.“

— Клиенти, а? Едва ли имате много — каза Нина. — Не и с вашето отношение.

— Виж, сладурче...

— Не съм ти никакво сладурче. Току-що се отказах от услугите ти, приятел.

— Добре. Може би ще трябва да се връщаме.

— Бързохващаш.

С гордо вдигната глава Нина изскочи от кадилака и отключи собствения си пращен форд бронко, паркиран пред агенцията за недвижими имоти. Край магистралата се бе разпрострял импровизиран

битпазар. Прашните коли и пикали задръстваха изхода на заводския паркинг, превръщайки движението по петдесета магистрала в десеткилометрово пълзене към казината. Тя отвори прозорците и се замисли. Високо над нея се носеха облаци и въздухът беше сладостен и топъл. Въпреки заяжданията на мистър Мунц тя съжаляваше за грубостта си към него. Скоро половината град щеше да разбере неговата версия за скарването им. Отново се смъмри относно липсата на дискретност и предпазливост — добродетели, които вероятно никога нямаше да придобие.

Накрая, след като се отправи през щатската граница в Невада, тя паркира зад казиното „Прайз“ и влезе вътре, като се надяваше да се утеши от загубите през деня.

Туристите и местните с еднакво усърдие пушеха, пиеха, играеха комар или флиртуваха, насядали по черните кожени столове и покрай покритите със сукно маси. Изписаната по лицата им алчност, ѝ се видя като невинно забавление в сравнение с префърцунените маниери на господин Мунц. Пестеливи на движения като гладни ястреби, облечените в черни костюми босове на подземния свят местеха очи от маса на маса. Из залите, където една неонова нощ се сливаше със следващата, дрънчаха звънци, проблясваха светлини и загубилите се трупаха да наблюдават как другите трупат печалбите си. Горее в Тонга бар алкохолиците започваха да се наливат отрано.

Защо ѝ харесваше толкова много тук? Дали заради това, че всеки можеше да влезе (поне докато имаше четвърт долар, който да пуска в игралните автомати)? Свивайки рамене, тя обмени двайсетачка и започна да пуска жетоните в туловището на покер машината.

След двадесет минути и три долара печалба показалецът на дясната ръка я заболя от натискането на бутоните. Тя взе бялата пластмасова кофичка с оскъдната печалба от четвърт доларови монети, стана и започна да се шляе из залата за големи залагания, където истинските комарджии играеха покер на вързано около маси за осем души с крупията, облечени в зелени престилки.

От време на време зърваше някоя холивудска звезда или пък чуждестранна знаменитост. Из залата се разхождаше бодигардът, като си даваше вид, че не е за това, за което всъщност бе сложен — да следи за такива като нея, безпарични зяпачи, и да ги изхвърля, ако им мине през ума да прекрачат прага на заведението. Нина направи крачка

встрани от мястото, избрано за наблюдателен пункт, и в този миг забеляза една жена със слънчеви очила, вдигнати върху къдрава черна коса.

Макар че беше ранен следобед, жената носеше вечерна рокля, а дългите ѝ стройни крака бяха обути във високи обувки. Лакираните нокти на ръката ѝ почукваха по стъклото на чашата с мартини. Тя избута в средата на масата една колонка жетони, които взе от купчинка старателно подредени пулове. Докато Нина преценяваше дали трябва да каже „здравей“, жената ѝ махна след изчезващите стодоларови жетони, които бе загубила току-що, без да ѝ трепне окото.

Носеше черно от уважение към съпруга си, разбира се, носеше черно, за да изрази скръбта си. Беше Сара де Биърс, а до нея, съвсем наблизо, седеше Лео Терънт.

Тя видя Нина и като срещна погледа ѝ, стана бързо и тръгна към нея. Изпревари бодигарда и хвана Нина за ръката.

— Защо ме следите?

— Мисис Де Биърс, аз съм тук, за да се забавлявам в събота следобед, както и вие. Това е всичко.

— Не ви вярвам. Куентин стои зад това, нали? Какво крои сега? Вероятно ще ме снимате? Сега, докато се опитвам да си поема малко въздух? Какво иска този човек?

— Не зная за какво говорите — каза Нина. — Вижте, разбирам, че сте разтревожена, но все пак ми освободете ръката.

Тя пусна ръката на Нина и като се олюляваше леко, придърпа хлабавата презрамка над голото си рамо.

— Съжалявам. Това е бащата на Рей. Той ще заеме мястото на Рей, ще управлява живота ми, ще казва на мен и на децата какво да правим и как да го правим. От нищо не е доволен. Какво лошо има в това да дойда тук и да се позабавлявам малко? Какво лошо има в това, че искам да забравя всичко за няколко часа?

Появи се Лео. Докато я гледаше, неподправеното обожание бе заличило грубите черти на лицето му.

— Всичко наред ли е? — попита я той, после очите му се извърнаха към Нина с напълно различно изражение.

— Искам да се прибирам къщи, Лео. Да тръгваме.

— Чакайте! — каза бързо Нина. — Мисис Де Биърс, тъй като сте тук, има нещо, което бих искала да ви попитам.

— Какво?

— Дали решението ни да продължим нагоре към върха повлия по някакъв начин на тези от вас, които също искаха да го изкачат?

— Чувствате вина за това, нали? Не можете да кажете, че на Рей му харесваше да ви вижда пред нас.

— Просто се чудих.

— Той е мъртъв. Това е единственото, което има значение. Точно както и всички нас, вие имате и в същото време нямате нищо общо с това. Съжалявам... за това, което казах.

Докато отминаваха, тя се облегна леко на Лео. Нина се огледа. На близката маса за игра на зарове врявата се бе усилила, когато възрастен мъж духна върху заровете, промърмори някаква молитва или нещо подобно и ги хвърли върху черната повърхност. Спечелилите ликуваха, но тя долови също и стенанието на загубилите.

Възбудата премина. Нина осребри жетоните си и си тръгна.

В понеделник преди зазоряване Пол потегли от Кармел към Тахо и взе разстоянието за четири часа и половина, пристигайки преди десет, най-доброто му постижение.

Регистрира се в хотел „Сийзърс“ Пътуваше с един пътнически сак, лаптоп „Макинтош Пауърбук“, клетъчен телефон и чисто нов полуавтоматичен пистолет, купен на изложението в Кау палас преди няколко седмици. Той отвори чантата си на леглото и извади бански, ракета за тенис, чифт джинси и няколко фланелки.

Постави дебелия кафява папка на масата до прозореца, където вече беше подредил лаптопа и телефона. Пистолетът, все още в кобура, отиде в нощното шкафче до леглото. Веднага щом приключи с разопаковането, пристигна румсървисът със закуската. Изяде я, докато се ровеше в компютъра. Отвори файла със собственото си разследване на смъртта на Ана Мийд по случая Уиндшийлд. Вече беше въвел цялата информация, извлечена от файловете на Хелюел. Той имаше идеи и списък от имена на хора, с които искаше да се срещне.

Някой в този град трябваше да знае името на шофьора. В тия времена дори един турист оставя следа. Ако Хензел и Гретел бяха живели в края на дваисети век, нямаше да се осланят на трохите, за да открият пътя си през гората. Много неща биха маркирали пътя им — като се почне от сателитите.

Той чукна с мишката и погледна файла със следствения експеримент на инцидента.

Никакъв спирачен път. Възможно е шофьорът просто да не я е видял. Дори да е била ударена без умисъл, възможно е шофьорът да не е могъл да спре. Паниката винаги предшества здравия разум, но в полицията един паникьосан невинен човек често прави пълни самопризнания през сълзи, смазан от чувството за вина. По-малко невинният може да избира измежду хиляди причини, които да го принуждават да се крие, вариращи от неприятности със закона, през безотговорност, незрялост или социопатия. Половината свят имаше тези проблеми, другата половина може би също.

Като начало Пол реши да започне с хипотезата, че Ана Мийд е убита умишлено. Ако можеше да вярва на Хелоуел, а той вярваше, тя е била щастливо омъжена, така че много вероятно там не се налагаше да се търси нещо, въпреки че винаги съществува възможността за някой психар, обсебен от мисълта за нея. Той въздъхна. Свят, пълен с лоши момчета. Ако аз не мога да я притежавам, то и никой друг няма да може. Колко пъти, докато беше ченге, беше виждал кървавия резултат от това примитивно чувство?

Съществуваше и възможността за отмъщение от страна на някого, когото съпругът ѝ, прокурорът, е вкарал в затвора. За Пол това изглеждаше невероятно. На повечето престъпници им липсва коварство. Колиър трябваше да е този, оставен да кърви върху асфалта, а не съпругата му. А и Колиър не бе споменавал за никакви заплахи или изнудване.

Изглеждаше най-вероятно да я е преследвал някой от нейните клиенти. Ченгетата старателно бяха проверили алибитата на всичките шейсет и двама от пуснатите под гаранция и условно осъдените, зачислени към нея, но все още съществуваше някакъв шанс.

На своята длъжност, ако беше печена, щеше да е научила всички мръсни семейни тайни. Щеше да знае какво нейните пуснати под гаранция желаят и за какво копнеят нощем, за техните слабости и възможности. Щеше да е наясно кой може да остане навън този път и кой ще затъне отново. Дали е знаела нещо за някои от своите клиенти, което да го накара да я убие. Съгласно твърдението на Марвин Гейтс, нейния шеф, Ана е била първокласен професионалист, от тези, които прегарят от бачкане и след десет-петнайсет години се преместват на по-спокойна работа. Ако беше жива, тя и Колиър може би щяха да имат деца. Може би щеше да мине на половин работен ден или да напусне за кратко, за да ги отгледа... И Колиър нямаше да има този болезнен вид на човек, преминаващ през живота, без да се наслаждава на плодовете му.

Твърде много информация, твърде много възможности. Трябваше да започне отнякъде, да хване края на нишката и да я следва докъдето може, през всички перипетии до самото ѝ начало. Той отмести поглед от лаптопа и взе снимките от местопроизшествието. От близък ъгъл, черно-бели. Разгледа внимателно тялото на Ана Мийд, простряно на паркинга, малката ѝ обувка се търкаляше на няколко метра.

Въпреки издължените сенки през онази августовска вечер, фотографът беше успял да предаде подробностите. С лице, обърнато нагоре върху асфалта, едното ѝ око беше отворено и вече коматозно, гледаше някак срамежливо настрани, сякаш се притесняваше от неприятностите, които бе предизвикала. Отляво на главата ѝ имаше отворена рана и кръвта беше плиснала наоколо. Краката ѝ бяха в неестествено положение. Колата я е ударила странично отляво и Ана е могла да се отърве само със счупени кости, но при сблъсъка тя явно е отхвъркнала нагоре, удряйки се в предното стъкло, преди да падне на земята.

Пол мислеше за това, докато поглаждаше наболата си брада. Преди десет години той бе ръководил едно разследване на убийство в Сан Франциско, при което жертвата се бе ударила в предното стъкло на колата толкова силно, че лицето бе оставило отпечатък върху стъклото. Виждаха се следи от носа и отворената уста.

Масивната контузия отляво на лицето на Ана Мийд приличаше на травмата на онази жертва. Ченгетата бяха прави. Тя се бе ударила в предното стъкло. Опита се да не мисли за това как Хелюел е видял това лице.

Ако хванеше края на нишката, която водеше към колата, всичко щеше да се подреди от само себе си. Дори и без счупено стъкло или парченца хром или боя, намерени на местопроизшествието, може би имаше следи върху решетката на колата или леко разместване на бронята. И после оставаше бледата, почти нищожна възможност предното стъкло да не е било сменено или колата да не е била изхвърлена на автогробницето и да пази някакъв отпечатък, паяжина от пропуквания, лек знак, който не си е струвало да бъде отбелязан, едва-едва видима следа, спомен за убийство, останал върху стъкло.

Позвъни на няколко места и отвори нов файл в лаптопа. Първо щеше да прочете всичко отначало, цялата информация, събрана за три години полицейска работа, като си водеше бележки върху компютъра. В три щеше да се срещне с Ким Вос, единствения очевидец.

Домът на Ким Вос на „Раунд Хил“ край езерото Тахо беше причудливо модерно творение на два етажа, приютено зад солидна осемфутова ограда и охраняема врата. Зад тази врата Пол попадна в кактусова гора. Високите растения бяха засадени в големи саксии, наредени покрай опесъчената пътека пред бялата варосана къща без

прозорци. Тъжното им въздействие се нарушаваше от боядисаната в искрящо жълто врата, която се отвори безшумно, за да представи самата домакиня, жена към тридесетте, с бухнала коса, облечена в изцапан с боя гащеризон и предпазливо изражение на лицето.

— Не прочетохте ли надписа? — попита тя, като посочи дискретната месингова табела в съседство с вратата ѝ, на която пишеше: „Забранено за търговски агенти“.

— Не ме засяга.

Тя се приближи, опря ханш на портала и кръстоса ръцете си така, сякаш се приготвяше за задушевен разговор.

— Добре тогава, какво ви засяга?

— Казвам се Пол ван Уегънър. Колиър Хелюел ме нае, за да разследвам смъртта на съпругата му Ана преди три години. Разбрах, че вие сте свидетел на инцидента.

Мимолетно сепване, което Пол не успя да разтълкува, премина през лицето на Ким Вос. Имаше класически черти, издаден нос и добре очертани устни. За разлика от толкова много жени явно се чувстваше добре в тялото си, сякаш го харесваше.

— Все още го преживява, нали? Вече много пъти съм говорила с Колиър. Не ви ли каза? Не видях нищо.

— Всъщност имам няколко въпроса...

— Безсмислено е. Видях колата отдалече, никакъв номер, нито дори определен цвят.

— Добре, ето че стигнахме до някъде — каза Пол, като измъкна бележника си. — Нещо друго?

— Заета съм... — каза тя, но се виждаше, че е разколебана. Добър знак, харесваше жените, които се колебаеха.

Пол посочи към вратата.

— Дали не бихме могли... — той направи пауза и повдигна едната си вежда — да поровим в старите рани само този път. — И докара най-доброто си подражание на Шон Конъри от дните му като Джеймс Бонд. — Някъде, където е по-предразполагащо?

Тя се усмихна леко в отговор на познатото шотландско произношение и размисли за момент.

— Мога ли да видя документите ви за самоличност?

Той ѝ ги подаде.

— Живеете в Кармел? Красив град — каза тя. — Много художници живеят там. — И явно удовлетворена, върна документите обратно.

Пол много пъти преди беше виждал как обяснението, че принадлежи към едно заможно общество, разсейва подозренията към него. От продавача в любимия му магазин за дрехи, който се бореше Пол да продължи да бъде негов личен клиент до касиерките в Лъки маркет, които отказваха да приемат кредитната му карта като доказателство за налични пари в банката, всички те се разтапяха пред магическата дума Кармел. Всеки, който може да си позволи да живее там, трябва да е богат, нали?

— Страхотно място за рисуване на морски пейзажи — каза той и като погледна лицето ѝ над изцапаната с боя дреха, добави: — Разбира, се морските пейзажи могат да бъдат доста... отегчителни.

— Съвсем вярно. — Тя отстъпи настрана. — Заповядайте.

Тя го поведе през коридора, украсен с големи теракотени саксии и още кактуси. През сводестия вход се виждаше по-голямата част от къщата, която, изглежда, се състоеше от студио, високо двадесет фута, чиято задна стена беше изцяло стъклена и през нея навлизаше непряка северна светлина. За килим служеха изцапани с боя насмолени брезенти. Върху кръгла маса, покрита с друг брезент, бяха наредени много бурканчета и четки, бои, валяци и всякакви други инструменти. На стените бяха опрени картини и рамки. Погледът на Пол се спря върху смущаващо платно, изрисувано с оранжево, зелено и бяло. Силната дисхармония на цветовете привлече вниманието му. Дебелите мазки предполагаха, че е използвана обикновена бояджийска четка и картината изобразяваше нещо като екзекуция. Той се приближи, за да разгледа, но тя мина пред него и метна парче плат върху платното.

— Не искам да бъда груба, но като всеки художник, и аз съм чувствителна относно работата си. Това е старо платно, мисля, че съм напреднала оттогава. Ще ви покажа някои по-нови неща, ако ви интересува.

Той кимна. Колкото повече време си говореха за странични неща, толкова по-голяма беше вероятността тя да се съсредоточи върху главното и върху самия Пол.

Поведе го покрай една серия, разположена покрай дължината на стената на стаята. Очевидно главният ѝ обект бе игловидният кактус в съвсем близък план, макар че абстрактните петна правеха това твърдение спорно. Имаха вид на татуирани краставички, подложени на акупунктура или парчета мъртво бодливо прасе, за което той предпочиташе да не мисли.

— Честно казано, не съм голям познавач — рече той извинително, защото разбра, че тя очаква да каже нещо. — И не мога да сравня вашата работа с тази на експресионистите или на импресионистите, защото знам само толкова, че да се ориентирам при някоя кражба. Стига ли ви едно, „Ау“?

Нямаше представа какво очаква тя, но реши, че се е справил, когато жената отметна назад глава и избухна в смях.

— Стига ми и още как! — каза я. — Пропуснали сте призиването си на арт критик. Вие сте много свеж характер.

Пол вече се забавляваше. Красиво очертаните ѝ устни се издадоха напред, докато гледаше картините си, притежаващи силно излъчване. Тя отиде до едно платно, наведе се и избърса нещо. Слънцето надникна през високите прозорци и превърна косата ѝ в ореол. Имаше широки рамене, тънка талия и полюшваща се походка, която притежаваше ударно въздействие.

— Хайде да излезем отвън — предложи Ким. — Това е трапезарията ми, поне за някой и друг месец, докато времето е още топло.

Пол последва закръгления ѝ, опакован в джинси задник. Защо, защо, за Бога, на този свят имаше толкова много апетитни жени, които да го изкушават? Като рог на изобилието от пищна плът, светът ги изсипваше по пътя му, така че да не може да избяга от тях.

Задният двор наподобяваше предния, с тази разлика, че саксиите бяха по-нагъсто, истинска пустиня Мохаве от кактуси с продълговати листа и бодли като тънки ками, верни стражи, охраняващи площадката в средата. Имаше дървена маса, покрита с чиста бяла покривка. Пол седна на един от двата железни стола. Зад него имаше камина с решетка и висок комин, направен от бели камъни.

— Нека да ви приготвя едно питие.

— Не, благодаря — каза Пол.

— Хайде, де. Ако ще си говорим за това, нека да е приятно. Правя отлично мартини. Почти четири часът е, което практически прави пет.

— Не съм много по мартинито... — каза той и се приготви да изнесе малка реч за това как е престанал да мисли за мартини, когато за последен път се възхитил на Мирна Лой в ролята на Нора Чарлс, поръчала си едно след друго пет мартинита, за да върви в крачка с впиянчения си съпруг някога, когато алкохолът бе чар и шик и когато целият Холивуд нехаеше за злокобното му въздействие. Докато обмисляше всичко това, тя полетя обратно към къщата. След секунди се появи отново със запотен шейкър за мартини от неръждаема стомана и две примамливо широки чаши за коктейли.

— Знаеш точно как се прави, нали? — попита тя, като разглеждаше празната чаша срещу слънчевата светлина и почистваше едно невидимо петънце с безупречно бялата кърпа, която донесе. Устройваше представление за него, осъзна Пол с удоволствие.

— Разклатен, а не разбъркан — предположи той, разчитайки на предишния си успех с Бонд.

— Не, не, не. Няма никакво значение дали е разклатен, или разбъркан. Тия истории са врели-некипели. Първо, изплакваш ледената чаша с най-сухия от вермутите, ето така.

Тя повдигна една сребристорозелена бутилка и наля отвисоко, като извиси гърдите си пред погледа му.

— После — и това е най-веселата част — изхвърляш излишното.

С очи, вперени в Пол, тя изля всичкия вермут от чашата през рамото си право върху един възлест, крив кактус с крушовидни листа, който едва се крепеше до стената.

— Накрая изливаш съвършено леден джин през натрошения лед. — Кое то и направи, и джинът обля леда с диамантени отблясъци — в така изрядно подготвения съд.

Тя приключи, като пусна вътре една маслинка и му връчи чашата, при което ръката му докосна нейната.

— Ммм — каза Пол. — Беше страхотно. Правиш го прелъстително.

Тя приготви още едно за себе си.

— Наздраве — каза Ким и почука по чашата си.

Той отпи от любезност, колкото, за да си напомни как вкусът на джин наподобява този на киселина за батерии.

— Кактусите не умират ли през зимата? — попита той след две глътки. Не попита обаче как им действа вермутът през лятото. Ако онази бодлива круша беше пример, той вече знаеше. Всъщност мартинито имаше приятен вкус, почти пикантен или той беше просто прелъстен от явната сексуалност на малкото ѝ представление? Имаше още малко в чашата си.

— Повечето от тях са внесени от южните пустини на Ню Мексико, където съм израснала. Виждаш ли вареловия кактус ей там? Индианците използват тези извити бодлички като кукички за риба. Скокливата чола — каза тя и посочи към един бодлив храст с много клони, подобен на морска анемония — има лоша слава, но всъщност само клоните ѝ са слаби, чупят се лесно и се впиват в преминаващите хора и животни. Нямах много късмет със сагуарото, или така наречения гигантски кактус, но там отпред има няколко, които оцеляха. А, и вътре, може би по-късно ще ти покажа брадатия кактус.

— Видях го, като минавахме — каза Пол, — даже го пипнах. Тази бяла пухкава козина изглежда много мека. За щастие не ме убоде.

— Той не боде, затова може да стои вътре. Както и да е, зимата в Ню Мексико е студена и снежна, макар че е суха. Тук слънцето е силно, лятото е сухо и горещо точно както в пустинята. Тази тераса има зимен покрив и аз местя някои от растенията в нещо като зимна градина, за да ги спася на топло в най-студените зимни дни.

Чашата на Пол беше празна. Тя му наля още едно питие от неръждаемата стомана, като хвалеше удобството на шейкър а и се извиняваше за външните му недостатъци.

— Четох показанията ви за инцидента — каза той и си обеща да не пие повече, имаше да върши работа.

— Може би съм разказвала историята десетина пъти. Колиър три пъти говори с мен. Май ме смяташе за последната връзка с жена си. Толкова ми беше мъчно за него.

— Още не му е минало — каза Гюл.

— Може би никога няма да му мине напълно — отвърна тя, като плъзна маслинката в устата си и я сдъвка замислено, което ще бъде много жалко. Някои хора обичат само веднъж. Ако загубиш този,

когото обичаш, губиш всичко, както настоящето, така и бъдещето си. Не се възстановяваш.

— Просто ме изтърпи, опитай се да си спомниш каквото можеш. Тя кимна.

— Бях лош очевидец. Нищо не разбирам от коли. Не мога да различа шевролет от тойота. И в хората не се вглеждам кой знае колко. Всичко, което си спомням, беше някаква сянка вътре в колата. Бях на около двеста фута и не успях да хвана никакви детайли.

— Пазарувахте ли в супермаркета?

— Да, взех няколко неща. Вероятно съм излязла точно след нея. Паркингът е огромен. Е, вероятно сте го виждали? Наистина обслужва целия търговски център. Видях я, като се отправяше към отдалечения край на паркинга, почти до улицата. Никой не беше паркирал чак там.

— Нейната кола е била там.

— По-късно разбрах, че била нейната кола, паркирана под дървото в последната алея преди улицата. Видях я тогава, но едва-едва обърнах внимание. Това, което наистина забелязах, беше самата тя.

— Казала сте на Колиър, че роклята ѝ ви е направила впечатление.

— Да. Този ден духаше вятър и беше захладняло, но тя беше само по копринена рокля с цвят на мандарина, прилепнала в горната част и с богата пола, демодирана. Мисля, че се казваше Шъртуейст. Цветът ми хвана окото, затова я забелязах. Аз съм по цветовете.

— Колко близо беше до колата си, когато я блъснаха?

— Много близо. Носеше плик с покупки в лявата си ръка, може би заради това не е успяла да види колата, която е идвала към нея.

— Кога забелязахте колата за първи път?

— Не знам. Изведнъж тази кола се появи по алеята отляво.

— Ким бутна стола си назад и се загледа в кактусите. — Чух тъп удар. В същия момент видях как колата я удари. Видях я отзад, колата се движеше към нея отляво. Тя подскочи и се превъртя, удари се в предното стъкло. Не издаде нито звук. През това време колата забави и почти спря. Ана се свлече надолу и падна на земята точно до колата, а аз през това време стоях там като дърво. После чух как двигателят усили и оня задник пое право напред, зави от паркинга към първия изход вдясно и се включи в трафика по посока на киното.

— Значи сте видяла всичко?

— Явно аз съм единствената, която е видяла нещо. Както и да е. Побегнах след колата, крещях, но в бързината си изкълчих глезена и трябваше да спра. Тогава се довлякох до момичето, за да видя дали е още живо. Беше ужасно. Кървеше много. Предполагам, че умираше. Роклята ѝ беше разкъсана и окървавена. Наведох се и ѝ вдигнах главата. По мен имаше толкова много кръв, че когато дойде линейката, помислиха, че и аз съм ударена.

— Тя каза ли нещо?

— Не, не. Изглежда, вече не беше там, като че ли душата ѝ я бе напуснала при сблъсъка.

— Смъртта ѝ явно много ви е повлияла — каза Пол.

— О, да, така е. Да видиш как друго човешко същество умира и да не можеш да помогнеш, това е... неизлично. Не чета вестници, Пол. Не гледам телевизия. Насилието там те залива... Опитвам се да залазя равновесие. Предполагам, че можете да ме наречете беглец. Стоя къщи и рисувам картините си.

Той беше трогнат от сериозността ѝ и от явната ѝ емоционална реакция на това, което разказа. Сенките пълзяха по терасата, картините свърши работата си, той почувства нарастващо влечение към нея. Липсата на грим може би я правеше малко обикновена, но чистата загоряла кожа и умните ѝ очи бяха в хармоничен баланс, излъчваха характер и жизненост. Тя облизваше ръба на чашата си, без да я е грижа, че и той я гледа. Обикаляше с език по края, с полусведен поглед и миглите засенчваха страните ѝ. Изражението ѝ беше все още замислено.

Пол завиждаше на художниците. Подозираше, че те проникват във възбуждащи мистерии отвъд неговите знания, мистерии, които той можеше да си представи само в особено състояние на съзнанието, например точно след като е пил джин с изпарения от вермут. Тя стана. Времето му беше свършило, но той искаше да остане.

— Бих искала да помогна. Кажете на Колиър, че се надявам да хванете копелето.

— Сама ли живеете? — попита Пол, докато вървяха обратно през студиото.

— Да. А вие?

— Да.

— Харесва ли ви? — попита тя. Сега бяха при вратата. Отвън под небето пейзажът беше ослепителен, сякаш внезапно се бе пренесъл в Таос.

— Не много — каза Пол.

— А на мен ми харесва. Работата ми е всичко за мен. Мисля, че имам голямо бъдеще. — Тя леко се изчерви.

— Била ли сте омъжена?

— Не. Имах продължителна връзка.

— Вашите картини добре ли се продават?

— Почти всичко, което съм рисувала през последните години. Няколко азиатски колекционери плащат луди пари за всичко, с което успявам да се разделя. — Тя се усмихна. Мисълта за успеха ѝ явно я забавляваше.

— Бих искал да вечерям с вас — каза Пол. — Довечера.

— Не ходя по срещи.

— Добре. — Той се отправи към вратата и тогава очите му попаднаха на покритата с платно картина, която бе видял при първото влизане. Спря се и отметна платното от картината.

Широките, дебели мазки на четката изразяваха силни емоции.

— Съжалявам — каза той. — Хм, различна е от останалите ви работи. — Наведе се, да види подписа на Ким. Над него с ръкописни букви беше изписано името Ана.

— Това е инцидентът — каза Ким. — Нарисувах я, след като тя загина. Ужасна е, но не мога да се реша и да се отърва от нея.

Сега извитата оранжева линия в десния край му приличаше на жена, ранена, изненадана от смъртта в разцвета на живота си. Върху черната линия на асфалта колата, безформена и бяла, с изключение на една малка зелена линия отпред, прекосяваше платното отляво надясно като в кошмар. Далечният ляв ъгъл на картината се разпадаше на два червени триъгълника, като две акули.

— Значи колата е била бяла? — попита той.

— Може би. Светла на цвят. Казах го на Колиър. — Тя се опита да покрие картината отново.

Пол нежно задържа ръката ѝ.

— А тези червени триъгълници вляво? Какви са?

— Не знам — отвърна тя. — Сега моля, нека да прикрия това грозно нещо. Натъжава ме.

— Мога ли да я взема на заем?

— Знаех, че ще ме помолиш за това.

— Добре. Започваш да ме опознаваш.

— Ако наистина искаш, може да я вземеш. Но си я искам обратно. Трябва да реша какво ще стане с тази картина. Тя придърпа платното обратно над картината и го затъкна отзад. Подаде така опакования пакет на Пол.

— Ти не се спря случайно, нали? — попита тя.

— Не.

— Не обичаш хората да имат тайни от теб.

— Точно така. — Той се обърна да си върви, но тя внезапно каза:

— Можем да хапнем тук.

— Мога да стъкмя огън в камината отзад, като се мъчеше да изглежда не толкова въодушевен, колкото се чувстваше.

— Ще мариновам стек.

— Седем часът добре ли е?

— Да. Ще се видим тогава.

Той отвори вратата и излезе като омагьосан в гората на Тахо.

Правило номер едно на частен детектив Пол: винаги провери местопроизшествието сам. Той караше колата си по магистралата покрай игралните домове. Щом пресече границата с Калифорния, казината и нощните клубове свършиха внезапно и една след друга се заредиха по-спокойни фасади. Той сви отново наляво и продължи към паркинга на търговския център, където бе загинала Ана Мийд. Магазини за дрехи и джунджурии се редяха покрай паркинга, в чийто далечен край се издигаше супермаркетът.

Той застана срещу него и пресече паркинга. Последната пряка преди улицата към търговския център беше успоредна на Рейли. След като откри мястото на инцидента по снимките, Пол паркира малко настрана, излезе и се облегна на колата. Обхвана с поглед цялото място.

Едно нещо беше научил от дългия си опит: не очаквай да си създадеш представа за едно място от нечие чуждо описание. Дори ракурсят на снимките и ъгълът на погледа са избирани от някой друг.

Действителността беше нова за него, различна от това, което бе очаквал.

Заради едно нещо: настилката в този далечен край на паркинга беше износена и пропукувана. Късмет беше, че асфалтът не бе подменян оттогава.

И заради друго — никой друг не паркираше толкова далече. Защо Ана Мийд, натоварена с плик с покупки, е паркирала там? Дали се е срещнала тайно с някого? Но тук беше открито, можело е да ги видят откъм улицата. Обяснението може би е така просто, както предположението на Колиър, че е искала да паркира колата на сянка под дървото.

Ами ако се е срещала с някого, когото не е искала да види на скришно място? Мястото беше идеално — открито и публично.

„Някой клиент, помисли си Пол, е имал да ѝ казва нещо, което не е могъл да каже в офиса ѝ. Би могло, въпреки че Колиър бе споменал за желанието ѝ да разговарят, когато се прибрала у дома. Може би е възнамерявала да говорят бързо. Може би заради това, след като е била на вратата, е решила да излезе въпреки закъснелата му покана да остане и да разговарят. И тъй като клиентът е закъснял, тя, като разумна и дейна жена, е притичала до магазина, за да си напазарува първо.“

Той отиде до багажника на колата и извади ръчен вакуум. Чукна капака на машинката и я отвори. Сложи старото пликче в натъпкания с боклук найлонов плик, който държеше на предната седалка и сложи ново пликче, като си подсвиркуваше.

И тогава с прахосмукачката в едната ръка, а в другата с кутийка от топки за тенис, пълна с любимите му инструменти, той пое към мястото, където предполагаше, че колата е ударила момичето. През пукнатините на асфалта беше поникнала трева. Смачкана пластмасова чаша се търкаляше по средата на алеята. Естествено, три години след инцидента, по стария асфалт нямаше следи от кръв или нещо друго, по-значително. Самотният бор все още хвърляше сянката си. Като избра най-голямата цепнатина, Пол легна на топлия асфалт и надникна в нея.

Слънчевите лъчи падаха косо. Малко черно паяче пълзеше нагоре-надолу и крачетата му правеха акробатични движения. Той извади джобно ножче, за да порови сред боровите иглички и други

отпадъци. Около инч по-надолу той видя стария асфалт. Изрови малко от него и го пхна в найлоново пликче. След това го вакуумира. Направи същото и с всички останали цепнатини на мястото, което си беше избрал.

Правило номер две на частния детектив: винаги има веществени доказателства. Може да са невидими за човешко око, но винаги има. Разбира се, ако полицията бе направила пълно разследване, в което Хелюел, изглежда, бе убеден, това малко упражнение щеше да му докара само плик с боклук и изкривено ножче. Ами ако са пропуснали нещо? Никога не можеш да си сигурен. След като бе копал и събирал достатъчно, прибра инструментите си в колата и проследи стъпките на Ана в онзи августовски ден. Тръгна от вратата на Рейли навън през паркинга, докато стигна до алеята за коли. Застана на мястото, като си представяше кола, връхлитаща отляво. Ана е била левичарка и е носела плика с покупки в лявата си ръка. Имала е достатъчно пространство да отскочи, но явно пликът е запречвал погледа ѝ.

„Не е професионален удар, помисли си той. Шофьорът се е възползвал от случая. Или изобщо не е било удар, просто някой глупак, без да се съобразява, е карал прекалено бързо през паркинга и се е отправил... накъде? Според Ким шофьорът се насочил към алеята, която води до киното през улицата отдясно. Може би просто е поел на пряко.“

Пол се върна в хотела и остави пиколото да се погрижи за паркирането. На масата в хотелската си стая отмести компютъра на страни и внимателно изпразни найлоновите пликчета, които бе събрал на паркинга. Приведе се над масата и заразглежда с лупа и фенерче всяко парче. Търсеше нещо необичайно.

След час вече бе разгледал всяко парченце и бе открил яйца от паяк, борови иглички, прахоляк и парченца от пластмасова чаша, изглеждаща така, както и в деня, когато е била произведена. Откри и следи от спечена кафеникава маса, която според неговото тестване беше кръв. Не се изненада — много кръв се е проляла и не е имало начин да бъде изчистена цялата.

Той се облегна назад и кръстоса ръце на тила си, после внимателно върна цялото съдържание на вакуумните пликчета

обратно, без да диша и да разпилява пращинките.

Някакъв малък отблясък отрази светлината по подходящ начин. Просветваше като мъничък пристанищен фар. Той взе фенерчето и пак разгледа частичките.

Много отблясъци. Стъкло.

Забавно нещо е стъклото. Дори когато частичките са твърде малки, за да се разпознае счупената повърхност, възможно е да се открие прилика във физическите им свойства с тези на стъклото от заподозряната кола. Могат да се определят специфичното тегло, индексът на рефракция и дисперсия.

Счупено предно стъкло? Едва ли би могло да се строши на толкова малки частички.

Той провери съдържанието на плика с покупки на Ана Мийд.

Нищо стъклено.

Дали токата на колана ѝ не е счупила автомобилния фар?

Не беше много, но беше по-добре от нищо.

Пол внимателно сложи пращинките в найлонов плик и позвъни на една лаборатория в Сакраменто.

Възрастният човек отвори вратата на съдебната зала на втория етаж, където Нина тъкмо приключваше разглеждането на поредното дело. Той седна на последната скамейка. Нина му хвърли поглед през рамо. Гледаше я втренчено. От онзи злополучен процес за убийство скоро след пристигането ѝ в Тахо тя доби навика винаги да се обръща назад. Не ѝ допаднаше да седи на адвокатската маса с лице към съдията, без да знае какво става зад гърба ѝ. Дори и да не можеше да контролира това, държеше поне да разгледа публиката, седяща на банките зад нея.

Досега днес залата беше празна. Съпрузите, които се опитваха да уредят някои от финансовите проблеми, разрушили брака им, не желаеха публика. В залата нямаше никой друг, освен Нина, другия адвокат, клиентите и съдията.

Съдията Мили прочете детайлите от споразумението, по което най-накрая бяха постигнали съгласие в кантората, оформяйки го като официален документ. Докато изчиташе дългия списък от дългове, тя хвърли още един поглед назад.

Мъжът се бе вторачил в нея. Лицето му беше замръзнало в полуусмивка, главата му беше леко приведена, под гъстите побелели вежди очите му не мигаха. Имаше буйна бяла коса, която трябва да е била гордостта му на младини и здраво телосложение под кафявото спортно сако от туид. Никога преди това не го беше виждала и намираше настойчивия му поглед за смущаващ. Тя се съсредоточи отново в работата си и се опита да го забрави.

Когато Мили закри заседанието и малката група тъжители и адвокати се отправя към вратата, той чакаше отпред.

— Госпожа Рейли? Аз съм Куентин де Биърс — каза той и тръгна редом с нея.

— Да? — Отправиха се към стълбите. Тя държеше няколко папки в едната ръка, чантата с документи в другата, а дръжката на ръчната си чанта между зъбите си.

— Мога ли да ви помогна? — попита той, като посочи чантата с документи.

— Бих искала да можете — каза Нина, — но е здраво вързана за мен. — Най-накрая тя успя да прехвърли чантата си през рамо.

— Бих искал да поговоря с вас.

— За какво?

— Искам да се възползвам от услугите ви.

Нина спря по стълбите и каза:

— С удоволствие ще поговоря с вас, сър. Ето визитката ми. Моля, обадете се и си уговорете час. За съжаление сега трябва да...

— Видели сте как е загинал синът ми — каза Куентин де Биърс. Говореше, без да се горещи. — Най-малкото, което можете да сторите, е да ми отделите няколко минути в натоварената си програма.

— О, разбира се. Съжалявам. Просто съм толкова заета, не помислих. Вие сте бащата на Рей де Биърс.

— Рей беше единственото ми дете.

— Разбирам. — В бащата тя сякаш видя сина. Същата жизненост, същите устни с тънка усмивка и същият втрещен поглед. Куентин де Биърс може би приближаваше седемдесетте, но изглеждаше по-млад.

— Искате да се консултирате с мен по някакъв правен въпрос ли? Или да ме попитате за...

— И двете. — Той отвори външната врата пред нея и те излязоха на двора пред сградата на съда. Той си сложи шапка от туид с кафява лента. — Бих искал да зная какво сте видели. Има и един правен проблем, който не търпи отлагане. Иначе не бих отделил от скъпоценното си време, за да ви дебна в съда, нали?

— Добре — каза Нина и се спря. Тя имаше намерение да си тръгне от офиса рано, да се възползва от ценното си свободно време без Боб и да разгледа няколко апартамента заедно с една брокерка, която Сенди ѝ бе препоръчала. Искаше да отложи срещата за следващия ден, но видя треперещите му ръце. Беше или нервен, или болен. Синът му беше мъртъв.

— Добре. Можете ли да карате след мен? Мога да ви отделя половин час в офиса си.

— Благодаря ви.

Мерцедесът му беше паркиран недалеч от прашното й бронко. Нина караше и поглеждаше назад през огледалото за обратно виждане към лъскавата нова кола. Като стигнаха до Старлейк билдинг, Де Биърс я последва вътре. В приемната Нина го представи:

— Сенди, това е господин Де Биърс.

Де Биърс изглеждаше слисан от това, че му бяха представили секретарката, но кимна възпитано.

— Ще прескочим обичайните формалности при тази първа консултация, господин Де Биърс — каза Нина за успокоение на Сенди. Тя го въведе в офиса си и затвори вратата.

Той не обърна внимание на обстановката и прескочи всички любезности.

— Сара и децата ми разказаха тяхната версия — каза той. — Но не мога да не забележа колко бързо, дявол да го вземе, тя сложи момчето ми в ковчега и го зарови. Бях в Сингапур. Възстановявах се след грип. Не можах да се върна за погребението. Не съм доволен от начина, по който всичко това е станало. Обадих се в прокуратурата, но не стигнах доникъде. Джеръми Стамп обикновено движи правните ми въпроси, но в момента е в Ел Ей. Чух, че вие си разбирате от работата и, разбира се, че сте били там, когато Рей е умрял. Реших да ви намеря.

— Какво искате да знаете, господин Де Биърс?

Значи това беше свекърът, за когото Сара спомена в казиното, който идваше да се погрижи за семейството и съдбините му сега, когато Рей го нямаше.

— Първо, защо Рей е бил сам, когато е умрял? — попита Де Биърс. — Той е изкачвал върха с още четирима души.

— Доколкото разбрах, останалите от групата са се отделили от сина ви.

— Така казват те.

— Мислите ли, че лъжат?

Без да отговори на въпроса, Де Биърс каза:

— И защо той не е потърсил къде да се скрие? Рей можеше да преподава алпинизъм. Изкачвал е Каскадите и Алпите. Миналата година изкачи Килиманджаро. Един хълм като Талак, който няма да се опре и на дете по маратонки, не може му изиграе такъв номер.

— Мисля, че тук мога да ви изясня нещата — каза Нина.

— Бурята се разрази много бързо и ни изненада всички горе, без шанс да се измъкнем.

Де Биърс поклати глава.

— Ако вашият син беше загинал в тази планина, вие нямаше ли да искате по-добро обяснение от това „Бурята се разрази изведнъж“? Не мога да си съставя пълна картина.

Той имаше същата равна дикция като сина си.

— Може би не знаете това, но Лео Терънт, съдружник в бизнеса, е бил с тях на планината. Лео е увлечен по Сара. Не само това, Рей и Лео бяха в лоши отношения от години заради това и заради някои други неща. — Той се наведе напред.

— Защо Лео се е качил горе? Заради чистия въздух ли?

— Съжалявам за загубата ви. Но синът ви бе убит от мълния — каза Нина. — Бях там, видях го. Сара каза на следователя, че тя и Лео са изчакали да мине бурета под билото.

— Сара ли е алибито на Лео? Ще измъкна истината от нея занимавам се с бизнес от много години. Надушвам гнилите истории още щом ги чуя. Тази вони отдалече. Трябваше да послушам Рей и да се отърва от Лео още преди много време, без значение колко добър е бил в бизнеса. Лео няма да се измъкне от тая работа.

— Знаете, че тялото на сина ви беше подложено на експертиза от следователя. Нямаше нищо подозрително.

— Смъртта на сина ми беше подпечатана и прошнурована и Сара погребва Рей, преди дори да съм разбрал. Искам аутопсия.

— Вече е много късно за това!

Той я бе предизвикал да повиши тон.

— Искам да направите каквото е необходимо, за да се ексхумира тялото — каза Де Биърс. — За това става въпрос.

Стъписана, Нина седна обратно на стола си. Сенди почука и влезе с кафето, и Нина се възползва от паузата, за да си събере мислите. Когато Сенди излезе, тя отпи от кафето си и каза:

— Какво точно мислите, че се е случило там горе?

— Очевидно е, че не знам — каза той. — Просто съм изпълнен с естествено любопитство, как опитен планинар като сина ми е бил покосен в разцвета на живота си в един така наречен нещастен случай, нещо, което звучи напълно неприемливо. Така че, искам аутопсия. Искам тялото на Рей да бъде подложено на пълна експертиза. Искам да

го видя с очите си. Не мисля, че това е нещо нередно. Следователят може да го направи, нали?

— Не и без основателна причина. Има нещо в правителствения кодекс относно задълженията на следователя на смъртни случаи.

Докато говореше, Нина се свърза със своя интернет сървър. Когато успя да влезе, опита с букмарк да проникне направо в кодекса на Калифорния, като написа „аутопсия“ в сърч бокса.

— Само минута — каза тя, докато текстът на законите излизаше на монитора.

Де Биърс седна пред нея с шапка в скута си. „Ще направя каквото трябва, за да успея“, говореха сякаш лъснатите му обувки и масивната му челюст. Изглеждаше напорист и бдителен, също като сина си. Сякаш светът беше стрелбище, където проблемите летяха във въздуха и трябваше да ги отстрелваш един след друг.

— *За целите на разследването следователят има правото да ексхумира тялото на починалия, когато се налага да изпълни служебните си задължение, изложени в този параграф* — прочете тя високо. — Кодексът не дава ясни предписания. Отговорностите, за които става дума, са общите задължения на следователя във връзка с определянето на причината за смъртта. Доктор Клаусън вече направи разследване и приключи делото за смъртта на сина ви. Той няма да извади от гроба тялото без основателна причина.

— С други думи, няма да го направи само защото ние сме му казали.

Нина кимна.

— И това е само първият от многото проблеми.

— Давайте нататък.

— Може би ще изиска разрешение от госпожа Де Биърс.

— Оставете това на мен. Какво друго?

— Трябва да си наемете друг адвокат. Няма да поема това дело. Видях светкавицата. Миг по-късно видях как пада синът ви. Прочетох доклада на следователя и обяснението, че е загинал, ударен от мълния, ме задоволява. Според мен опитите да извадите тялото на сина си са загуба на време и пари. Да не говорим за стреса, който това сигурно ще причини на семейството му.

— Не забравяйте, че и аз съм част от това семейство. Ами моите желания? Значат ли те нещо?

Нина беше готова да се откаже от този разговор. Де Биърс беше опечален родител. И преди при нея бяха идвали близки на починали хора, убедени, че има нещо нередно в напълно естествената им смърт.

Много роднини търсеха обяснение на необяснимото от лекарите си или караха адвокатите си да търсят виновен. Понякога Нина се чудеше дали понятието „случайна смърт“ няма напълно да изчезне от закона. Възрастен се подхлъзва на улицата, човек подпалва леглото си, докато пуши, катерач пада от скала — благодарение на американския закон тези нещастни случаи често се превръщат в престъпление, дължащо се на нечия небрежност.

Процесите, които се водеха във връзка с нещастни случаи или болести, често не бяха заради пари. Американците, изгубили удобството на религиозната вяра, трябваше да намерят начин да си обяснят тайнството на смъртта.

— Ако следователят бе видял и най-малкото доказателство за това, щеше да изиска пълна аутопсия — каза Нина толкова внимателно, колкото бе способна. — Това беше смърт, дължаща се на природно бедствие, мистър Де Биърс.

Де Биърс простря ръцете си върху бюрото ѝ и отново се надвеси над нея. Тя зърна гнева, изписан на червендалестото му лице и в очите му, изпъстрени с червени капиляри, признаци на усилието, което полагаше да сдържа гнева си.

— Как би могъл да открие някакво доказателство! — извика той. — Не е направил проклетата аутопсия!

— Говорете по-тихо — каза Нина. — Разбирам тревогата ви. Искате да сте абсолютно сигурен. Но ако мислите, че някой е изкачил няколко хиляди фута, за да убие сина ви, и мълнията удобно е прикрила следите от убийството, вие сте... Слушайте, мисля, че е по-добре да си вървите.

— Само още една секунда. Чакайте. — Той разтри тила си с такава гримаса, сякаш изпитваше физическа болка. — Така че, вие мислете, че можем да накараме следователят да го направи, това, как го нарекохте там...

— Изваждане — каза Нина. — В законите на Калифорния понятието „ексхумация“ не се използва. — Тя стана. Обикновено клиентите разбираха намека и ставаха с нея. Де Биърс не помръдна.

— Добре — каза той. — Направете още нещо за мен и обещавам, че ще млъкна или че ще отнеса смахнатите си подозрения другаде. Става ли?

— Господин Де Биърс...

— Моля ви.

Беше заповед. Тя чу скърцането на стола на Сенди отвън и звука на обувки с гумена подметка пред вратата ѝ. Съвсем глупаво беше да се опитва да изведе Де Биърс от офиса си насила, беше твърде дребна, за да се справи с него физически и никак не ѝ харесваше идеята Сенди да нахълта да я спасява, като изхвърли упорития старец навън. Затова Нина седна обратно пред компютъра си и каза високо:

— О'кей. Пет минути.

Стъпките се отдалечиха.

— Вижте какво пише за обирането на гробове. Те сигурно имат някаква надута думичка и за това.

— Защо? — попита Нина.

— Ще ви кажа след една минута. Моля ви.

Нина поклати глава и изписа на екрана думите „гроб“ и „обир“ в базата данни на Калифорнийския кодекс. Когато това не даде резултат, тя поглади челото си и опита със свободна асоциация: „гробове, ковчези, погребение, кражба“ Тя беше на крачка от това да се откаже окончателно и да прати Де Биърс по дяволите, когато най-накрая попадна на слабо известния параграф „Здраве и сигурност“, който търсеше.

— О'кей — каза тя. — Изваждането от гроба или друг вид посегателство върху човешки останки там, където са били положени, може да ви вкара за една година в затвора. Също параграф 642 от Наказателния кодекс разглежда директно този вид кражба на ценни вещи от мъртво човешко тяло. Съществува дребна или голяма кражба, или углавно престъпление в зависимост от стойността на откраднатите предмети. Друг параграф от същия кодекс разглежда като криминално престъпление кражбата на тяло с цел продажба или дисекция. А сега мога ли да попитам защо трябва да изпълнявам това болезнено упражнение?

— Чакайте. Престъпление ли е да се изрови тяло, ако целта е различна от тази да го откраднеш или да го обереш, или да му навредиш по някакъв начин?

— Да — каза Нина. — Престъпление е да изровиш тяло в района на гробищата.

— Хмм. Ами ако тялото вече е законно над земята? Какво е наказанието, ако бъде взето... поради някаква друга причина?

— Не мога да кажа със сигурност — каза Нина. — Струва ми се, че навлизаме в областта на Алфред Хичкок. Не можете просто да залазите майка си, след като почине, да я препарирате и да я сложите в нейния стол-люлка, за да ви прави компания. Има си норми на обществено здраве и срокове за съобщаването на смъртта.

— Ще ви вкарат ли в затвора?

— Зависи — призна Нина честно. — Сега вие ми кажете нещо. Какво общо има това с вашия син?

— Много ми помогнахте — каза възрастният човек с такава самодоволна усмивка, че успя да включи вътрешната ѝ алармена система. — Няма да ви задържам повече. Ще оставя чек на секретарката ви за консултацията. — Той се изправи вдървено.

— Каквото и да сте решили да правите — недейте — каза Нина.

— Няма нужда да се тревожите. Няма да кажа на никого, че сте въввлечена.

— Не пазя себе си, мистър Де Биърс. Нямам нужда. Но вие дойдохте за моя съвет, а не за да преглеждам закони и да ви ги чета. Така че, нека да ви кажа съвсем ясно — не го правете. Дори и да не нарушите буквата на закона, в крайна сметка могат да ви обвинят в престъпление. Трябва да отчитате възможността от граждански иск от друг член на семейството. Много близко е до ума да се повдигне обвинение за умишлено нанасяне на емоционална травма. Обаче дори нямам време да ви разяснявам тези неща.

— Аз и не искам от вас такова нещо — каза Де Биърс. После сложи шапката на главата си и допълни: — Приятен ден.

След като беше затворил външната врата, Нина излезе навън и се отпусна в един от новите столове за клиенти, които Сенди беше поръчала за приемната.

Със сигурност племето Уашоу не правеше традиционно такива столове. Имаха вид на преоценени от Потъри Барн. „Племето направи някои промени“, ѝ беше казала Сенди, когато ги донесе. С широки седалки, с облегалки от летви в мисионерски стил — Нина ги

предпочиташе пред собствения си кожен стол с висока облегалка. Тя се облегна назад и затвори очи.

— Трябваше да употребиш стика за голф — каза Сенди, като посочи към ъгъла, където стоеше подпрян един, просто така, за всеки случай.

— Той не ме заплашваше, Сенди. Но не обичам, когато някой дойде, и аз не мога да запазя контрол върху ситуацията. Впрочем малко ми е жал за него.

Сенди изключи компютъра си, подостри съсредоточена няколко молива и подреди папките си в ъгъла на бюрото, без да промълви нищо. Това беше едно от нещата, които Нина харесваше в нея. Тя говореше само тогава, когато имаше нещо за казване.

— Знаеш ли нещо за него? — попита накрая Нина.

— Знам за компанията. Племенникът ми работеше като дърводелец при тях. Те строят всички тузарски къщи в града. Получават права за строеж по-бързо от всички останали.

— И как го правят?

Сенди чистеше невидимите петънца от бюрото с края на полата си. Спря и затърси още.

— Как? — попита отново Нина.

Сенди потри пръстите си един в друг, показвайки универсалния жест за пари.

— Преди няколко години той прехвърли компанията на Рей. И Рей започна да строи боклуци. Накрая Куентин трябваше да елиминира Рей и да доведе истински строител.

— Лео Терънт?

— Точно така. Той оправя нещата.

— И се обзалагам, че Рей му е бил благодарен за това, така ли?

Нина започваше да си представя картината на тримата мъже: Куентин, основателят на компанията, Рей, наследникът, който започва да я проваля и Лео Терънт, дошъл да закрепил положението, влюбен в жената на партньора си.

Телефонът иззвъня и Сенди го погледна накриво. След пет часа отговаряше секретарят.

— Дай да видим — каза Нина.

Сенди вдигна слушалката с думите:

— Адвокатска кантора. О, Пол, чакай.

Тя стана, събра си нещата и излезе. Нина седна на бюрото ѝ и опря лактите си.

— Здравсти, Пол, как е в Кармел? — каза тя.

— Имаше мъгла тази сутрин, като тръгвах, сега не знам.

— А къде си сега?

— В Тахо. „Сийзърс Палас“, както обикновено. Имам нов клиент тук.

— Познавам ли го?

— Новото ти гадже, Хелюел. По случая Ана Мийд. Благодаря за препоръката.

— Не ми е казал нито дума, пък и отдавна не сме се виждали, той се подготвя за избори. Радвам се, че ще му помогнеш, Пол.

— Това е сериозна задача — каза Пол. — Но така се завързват връзки тук-там.

— Слушай, той не ми е гадже. Тази дума е глупава, след като минеш трийсетте.

Пол каза:

— Хей, ти нали си свободен атом, ти настояваше на тия неща, не аз.

— Е, тогава какво ще правим тази вечер? — попита Нина интелигентно. Имаше чувството, че работи от тъмни зори. Представи си хубава вечеря някъде с добрия стар Пол, гореща вана в „Сийзърс“ и после собственото си легло. Пол, изглежда, бе приел интереса ѝ към Колиър. Тя и Пол имаха идеалните отношения между мъжа и жената на двамайсет и първия век: колеги и приятели. — От мен пиенето.

— Съжалявам. Зает съм. Само звъннах.

— Зает ли си? Не можеш да работиш през всичкото време.

— Не го и правя. За разлика от тебе.

— Тогава какво ще правиш? Цялата вечер ли ще ти отнеме?

— Искрено се надявам — каза Пол и нещо в гласа му я предупреди да не задава повече въпроси. Значи той не просто имаше планове. Той имаше големи планове.

— Е, тогава какво ще кажеш за един обяд утре? — попита Нина.

— О, не, няма да мога, имам среща следобеда... Ще ти звънна пак — каза Пол и затвори.

Нина остави слушалката и се облегна назад. Обаждането му я накара да се почувства изоставена, което бе просто смешно. Не

можеше да очаква Пол да се отнася с нея като с любовница, без да получава някаква любов от нея, а на всичко отгоре тя да се занимава и с Колиър.

Тя опита да се свърже с Колиър в офиса му и попадна на телефонния секретар. Гласът му беше мек и приятен, но самият той беше недостъпен. Наистина ли? Недостъпен? Какъвто и да беше, дали не мечтаеше нощем за тази целувка на планината, както мечтаеше тя, нощем, сама, в леглото си, като я преживяваше отново и отново и се чудеше какво би й струвало да го задържи там онзи следобед при себе си, далеч от мълнията, от предстоящата смърт на върха.

Или мечтаеше за една мъртва жена?

Погледна часовника си. Беше закъсняла петнайсет минути за срещата си с брокерката. Грабна чантата си, пълна с работа за вкъщи и изхвърча през вратата.

Пол пристигна пред къщата на Вос точно в седем, с подаръци. С цветята беше трудно, защото Ким беше артистична персона и той търсеше нещо неконвенционално. Накрая избра някакви дълги растения със сложни оранжеви цветове, с вид на птичи главички. После се отби при Сесил за бутилка английски джин.

След известно колебание измежду дрехите, които си беше донесъл, той избра една мека риза в пастелен цвят. Изкъпа се, но не се обръсна, защото според неговите представи в модата на артистичния свят необръснатото лице беше в реда на нещата.

По пътя към Ким той се хвана, че мисли за Нина. Беше й предложил да се омъжи за него преди няколко седмици и тя му бе отказала под предлог, че разводът ѝ е все още твърде скорошен и че за известно време иска да поживее сама. После бе казала „Хайде да си бъдем колеги и приятели, да бъдем заедно, когато сме в един град...“ После се бе обадила на Хелюел и го бе помолила за среща, или поне така му беше казал Колиър, когато измъкна от него историята в „Рубата“, докато ядяха пушена пъстърва. Тя беше непочтена. Всички те бяха непочтени. Бяха дяволски непочтени, сами не знаеха колко са непочтени.

Тя се обиди, когато той отказа поканата ѝ. Трябваше да признае, че му стана приятно, когато чу наранените нотки в гласа ѝ. Може би бе

дошъл в Тахо да ѝ покаже, че е направила голяма грешка, като е предпочела Хелуел пред него. Може би гордостта му беше леко одраскана. Може би беше леко наранен от това, че го бе отхвърлила.

Тя може би никога нямаше да узнае, че никой мъж нямаше да я желае толкова, колкото той я желаше. Чудесно. Нека си лежи в леглото, затрупана с книги по право и да си говори за закононарушения с меланхоличния Хелуел.

Щяха да си останат приятели и колеги. Но, за Бога, тя не можеше да си мисли, че той винаги ще ѝ принадлежи.

При алеята на Ким той се спря да погледа последните лъчи на слънцето, което слизаше на запад над планините, сякаш не искаше да види как лятото започваше да избледнява. Докато гледаше, изгря една звезда и той си пожела бързо нещо наум.

Ким го чакаше зад златната врата.

Носеше прозрачна пола, която показваше стройни, гладки, кафяви прасци и боси стъпала, и бяла памучна мексиканска блуза с дантелен волан, който се виеше ниско над гърдите. Обещите ѝ проблясваха. Усмихна му се топло. Белите ѝ зъби светеха в полумрака на входните лампи.

— За тебе — каза той и ѝ връчи цветята. — А джинът е за мартинито.

— За шейкър се минава оттук. — Тя го поведе през студиото с високия таван към една малка кухня вдясно. Пол отиде до барплота да отвори джина, докато я гледаше как слага цветята в една синя стъклена ваза.

Подаде му чашата и каза:

— Мълчалив си днес. Всичко наред ли е?

— Съжалявам. Когато те видях тази сутрин на вратата... не осъзнах колко красива си всъщност.

Тя наведе очи и прехапа устни.

— Не съм — каза. — Обичаш ли артишок, Пол? А испански ориз? Направих малко гарнитура към стека.

— По-хубаво от това не мога да си пожелаая. — Той вдигна чаша. — За художниците — каза той.

— И за Ана. Хайде да излезем на двора.

Сложиха дебелите сурови стекове на голям поднос и излязоха навън при свещите в сини стъклени свещници и бялата покривка, а

наоколо стояха тихите достолепни силуети. Приятели кактуси. Ким сигурно беше самотна като него, но просто не го знаеше. Той се отпусна в този свят, пълен със загадъчност, в която само бе надникнал тази сутрин. Все още не можеше да повярва на щастieto да бъде с тази хубава непозната жена в осветения ѝ със свещи двор.

Грилът, инсталиран в камината, печеше стековете... Пол качи своите боси крака върху оградата на огнището. Ким се върна от кухнята с димяща табличка.

— Опитай това.

Той хапна от пухкавия ордьовър. Червената чушка беше като огън, но имаше и нещо хладно и кремообразно, което превръщаше пламъците в наситена топлина. Взе си още две чушки. Не бе вкусвал нищо по-чувствено в живота си. Допи чашата си, наля си още от шейкърa и погледна за нейната.

— Рисуваш картини, готвиш, изглеждаш като Деми Мур. А той къде е?

— Кой?

— Мъжът. Трябва да има някого. Мъжката раса не би допуснала жена като теб да стои сама дълго време.

— Казах ти. Не ходя по срещи. — Тя го каза просто, без много емоция, сякаш това бе съвсем нормално.

Той не можеше да го приеме. Защо такава жена ще се обрича на живот без мъж?

— Виждам, не ти е близка идеята, че жената може да избере целомъдрието.

— Това е против естествените инстинкти — каза Пол. — Жената се нуждае от мъж.

— Мъжът се нуждае от домашна прислужница — каза тя и очите ѝ просветнаха в мрака. — Напоследък не всички жени са толкова запалени по тази идея, както беше по-рано. Но не е само това. Аз обичам мъжете наистина. Но просто обичам повече работата си, а онези инстинкти, веднъж събудени, ти изяждат живота.

— На колко си години?

— На двайсет и девет. А ти?

— На четирийсет. Време е да промениш живота си, Ким.

Тя се засмя.

— Не се колебай да ми кажеш какво имаш предвид.

— Може би ще намеря начин да те изкуша.

— Не мисля. Макар че те намирам за много привлекателен. От тебе се носи еротична топлина. Цветът, който виждам около теб е оранжево-червено. Има едно стихотворение, което много харесвам...

— Каж ми го.

— Започва така: „Мъж, от когото се вдига пара, заради теб се изчервявам“, останалото не го помня.

Тя флиртуваше, но в същото време го предупреждаваше. Никога не се беше чувствал толкова объркан. Наведе се към нея, за да бъде по-близо до магията, която тя разпръскваше.

— И аз виждам твоята аура. Тя е наполовина хладна, наполовина гореща, като този ордъовър, който ми приготви. Имаш много двусмислено излъчване.

Тя се усмихна и каза:

— Стековете.

— О! — Той ги обърна с щипците за лед.

— Любовта е твърде силно нещо за мен. Разбираш ли какво имам предвид, Пол?

— Любовта си е силно нещо, така е.

Думата любов звучеше по съвсем нов начин в нейните уста. Тя й придаваше онзи свещен звук, който трябваше да има.

Поседяха малко, докато нощта се спусна над оградата. Стековете цвърчаха и пръскаха, а Пол ги обръщаше, докато не му замириса на изгоряло и той извади прегарящото месо върху подноса. Ким стана и влезе вътре, а краката й се очертаваха здрави и силни под трепкащата светлина. През това време той допи третото си питие и остави да го удари в главата. Чувстваше се заинтригуван, предизвикан, развълнуван. Толкова беше запален, че му се дощя още сега и тук да я обгърне здраво с ръце и да прати по дяволите цялата вечеря.

От друга страна, не искаше да прибързва и да я отблъсне, щеше да чака, докато не се увери в ответното желание. Когато тя се върна с табличната, той се бе овладял напълно.

Ядяха бавно и сега говореха за него, за работата му като ченге, за живота му в Кармел. Той й позволяваше да го опознае, внимателните й въпроси приличаха на нежни пръсти, с които го галеше и го омагьосваше. Той свали своята обичайна защита. Тя цъфтеше до него, като тропическо цвете, с миризма, която трудно можеше да се

определи, и той започна да се губи в тъмните ѝ очи, в притегателното ѝ присъствие, в смеха ѝ...

Разходиха се из студиото и тя му разказа повече за картините си. Този път Пол се усети така привлечен от работата ѝ, както беше привлечен от самата нея. Спря се пред една картина с фини стружки в жълто и бяло, напомнящи части от брадатия кактус, и каза:

— Искам да купя тази картина.

— Много си мил. Обаче...

— Обаче нищо. Опаковай ми я и утре ще дойда да я взема. Искам да бъде на стената в офиса ми.

— Ти говориш сериозно. Но тя е скъпа...

— Не искам отстъпка в цената — каза Пол. — Искам да я купя.

Тя стоеше близо и гледаше картината заедно с него. Очите ѝ пробягваха по платното. Изправен до нея, той изведнъж си даде сметка, че тя е висока почти колкото него.

— Е, това е прибързано решение. Може би трябва да го обмислиш.

— Ти никога не си срещала по-прибързан мъж — каза Пол. Не можеше да се сдържа повече. Обхвана раменете ѝ и я дръпна към себе си. Когато устните им се сблъскаха, усети как физическите прегради между тях падат, ръката ѝ се плъзна около кръста му, допирът ѝ надигаше вълни от чисто сексуално желание в тялото му. Той потрепера, като че ли беше на шестнайсет години. Докосването на непознатото тяло беше толкова шокиращо интимно, все едно го бе притежавал напълно.

Тогава я чу да промърморва:

— Пол, не.

— Да.

— Не! — Тя го отблъсна. Беше силна.

Той стоеше и дишаше тежко.

— Време е да си вървиш, Пол.

— Да. Добре. Съжалявам.

Тя го изведе до вратата и я задържа отворена, докато той излезе.

— Благодаря — каза тя. — Беше ми приятно.

— Кое?

— Беше ми приятно. Лека нощ, Пол.

Ключалката щракна здраво и го остави извън градината на земните наслади.

Той бързо се опомни.

— Не позволявай вратата да те удари на прага, приятелю — промърмори той, докато си търсеше ключовете за колата в тъмното.

На другата сутрин на път за работа Нина се отби в гробищата, където почиваше тялото на Рей де Биърс.

Централните гробища на Тахо се намираха в един добросъвестно залесен район близо до Тръки марш, недалеч от офиса ѝ. Досега не бе виждала тези гробища отблизо. Портата на входа беше отворена и по тревата все още се виждаше роса. Тя не знаеше какво бе очаквала предварително, може би бели крипти, каквито бе виждала веднъж в гробището на Ню Орлиънс, но както и повечето места в Калифорния, и това не притежаваше чувство за история или следа от значими събития. Гробовете имаха скромни плочи от камък или метал. Тя влезе в тухлената административна сграда и помоли някой да я ориентира.

— От пресата ли сте — я попита служителят, който четеше вестник.

— Не.

— Тогава откъде сте?

— Отникъде не съм. Дойдох, за да отдам своята почит — отвърна Нина в смущението си.

— Е, няма значение — каза човекът, сякаш на себе си. — Хайде. И без това трябва да отида да погледна там.

Те поеха по тясната алея между плочите, Нина размишляваше над това, което току-що беше чула.

Непосредствено до тухлената административна сграда и входа бяха по-старите гробове, с по-големи камъни и с по-романтична украса. Те стигнаха почти до края на гробищата и тръгнаха през мократа морава. Нина заобикаляше плочите, които се появяваха пред краката ѝ, докато не стигнаха до една голяма полирана месингова плоча, здраво поставена върху земята. Изпод нея растеше свежа трева. Голям букет хризантеми запречваше надписа РЕЙМЪНД ЧАРЛЗ ДЕ БИЪРС, 1949–1997.

Това бе всичко. Без похвални или скръбни слова.

Водачът ѝ подритваше полепналата кал.

— Можех да им кажа. Тук сте, за да проверите състоянието на гроба ли?

— Какво? О, изглежда чудесно — каза Нина сърдечно. — Съвсем адекватно на...

— Виждате ли, ей точно тук. — Той клекна долу. — Мравките си бяха направили много хубава пътечка от този парцел до съседния. Пътечката си стоеше непокътната, което значи, че тук нищо не е било променяно. — Всичко това е грешка, ако ви интересува моето мнение, но вероятно не ви интересува, защото и никой друг не се интересува от него, като започнем от дъщеря ми. Но мястото изглежда така, както го оставих преди два дни. Никой не го е пипал.

— Какво, за Бога, имате предвид? — каза Нина, напълно озадачена.

— Вие да не сте от властите?

— Не.

— Добре, виждате ли тези документи тук. — Той измъкна няколко сгънати листа от джоба си. — Донесе ги един държавен чиновник. Някой иска да разкопае този гроб.

— Може ли да погледна документите?

— Защо?

— Случайно съм адвокат. Може би ще мога да ви обясня какво става.

— Шефът ще бъде тук много скоро със своя адвокат.

Но той все пак ѝ подаде листовете. Отидоха до близката пейка, докато тя ги четеше.

Куентин де Биърс беше действал бързо. Във времето между късния следобед вчера и тази сутрин той бе убедил някак фирмата на Каплан, Стемп, Пауъл и Рийзньър да работи за него. Някой неин колега несъмнено бе стоял цяла нощ, за да приготви документацията за делото.

„Петиция и иск за изравяне“ беше озаглавен искът. Копия от него бяха адресирани до следователя, до управата на гробищата и до Сара де Биърс. От съдията Милн бе поискано да даде специално съкратен срок за започване на процеса, той бе насрочен за вторник, само след два дни.

Съчувствието ѝ към Куентин де Биърс се изпари. Той беше злоупотребил с информацията, която бе получил от нея.

Не беше отишъл в кантората на Джеф Рийзнър с абсурдните си подозрения за мръсна игра. Нищо в тези документи не подсказваше, че той подозира, че синът му е бил убит.

Вместо това основанието за иска беше, че на Куентин е бил предложен венчалният пръстен на Рей де Биърс, собственост на неупоменатото лице, което претендираше да го е купило от починалия малко преди смъртта му. Както и да е, Куентин претендираше въз основа на твърденията на свидетели, че венчалният пръстен е все още на ръката на сина му, и е бил заровен с починалия. Към иска беше приложена и декларация, подписана от погребалния агент, в която се твърдеше, че Де Биърс е бил с пръстен в ковчега си.

В иска се твърдеше, че някой е изровил ковчега и е откраднал пръстена и други ценности, погребани с Де Биърс. Съдът бе най-почтително помолен да вземе решение за изравянето на ковчега, за да се установи степента на загубите и да се съдейства при криминалното разследване съгласно членовете на Наказателния кодекс и на кодекса за здравето и сигурността.

Всички тези правни стъпки бяха всъщност с една-единствена маниакална цел — да се извади изпод земята тялото на Рей де Биърс законно. Куентин изобщо не беше споменавал за никакъв пръстен, трябва да беше съчинил тази история в мига, в който бе напуснал нейния офис, снабден с информацията, която тя му беше дала, а после бе притиснал погребалния агент или го бе подкупил.

Нина продължи да чете, вбесена от начина, по който бе употребена информацията, дадена от нея.

Умен беше старият негодник, ловко беше сплел нещата. Най-малкото, възможно беше да успее да извади тялото от земята. Нина си спомни последните му въпроси дали се предвижда наказание, ако вземеш вече извадено мъртво тяло, когато не е с цел продажба или дисекция.

Интересно, как си мислеше, че ще открадне тялото изпод бдителния поглед на доктор Клаусън? Какво щеше да предприеме, да наеме патолог да извърши тайна експертиза на трупа през нощта в някоя стая в мотел? Даваше ли си сметка, че дори да разкриеше някоя мръсна игра, доказателствата за това не можеха да се предоставят в съда?

Очевидно, това не го интересуваше. Тя имаше лошото предчувствие, че той ще си повярва, че е открил доказателство за нечиста игра и тогава нещо можеше да се случи с Лео Терънт.

Той сигурно смяташе, че няма какво да губи. С неговите връзки, на неговата възраст, като член на едно скърбящо семейство, ако не успееше да открие изобщо нищо, щеше да върне тялото и да приключи всичко.

Сега тя се разтревожи. Старецът представляваше заплаха. Притежаваше твърде много власт и твърде малко здрав разум. Но какво можеше да направи тя срещу тази хитра лисица? Тя знаеше, и той знаеше, че разговорът, който бяха провели в нейния офис, не можеше да се огласи пред никого, дори и ако резултатът би бил измама на съда. Отношенията между адвокат и клиент оставаха конфиденциални, даже и в идиотска ситуация като тази.

Тя влетя в офиса, кипяща от ярост. Опитваше се да измисли как да спре стареца, без да се компрометира като доверено лице.

В преддверието я чакаше Сара де Биърс. Когато Нина влезе, тя стана и бързо тръгна към нея.

— Искам да говоря с вас.

— Казах ѝ да си определи час — оповести Сенди. — Ние предпочитаме предварителните уговорки.

— Всичко е наред, Сенди.

— В десет имаш заседание и съдебен иск. — И тя връчи на Нина резюметата.

Сара потъна в едно от креслата в кабинета на Нина. Лъскавата дама от казиното беше изчезнала. Нямахте я спортно облечената туристка. Днес тя беше жена домакиня от средната класа, със сив анцуг и можеше да се смеси с тълпата във всеки супермаркет, ако не се вземат предвид тъмните сенки около очите ѝ и тревожното ѝ лице.

— Искам да ви наема — каза тя, като измъкна едни познати на Нина документи от дамската си чанта и ѝ ги подаде.

Без дори да ги погледне, Нина каза:

— Защо искате да ме наемете, госпожо Де Биърс? При последната ни среща вие бяхте убедена, че участвам в някакъв заговор срещу вас.

— Съжалявам за тогава. Бях много объркана и разстроена онази вечер и Лео реши, че ако отидем в някой клуб, може да се поразсея.

Мартинито, което изпих, не ми помогна много. Аз... аз си помислих, че Куентин се е добрал и до вас. Понякога ми се струва, че целият град му принадлежи.

Нина прие това обяснение. Сара де Биърс не приличаше на лъжкиня. По-скоро беше неуверена в себе си жена, сякаш собственото ѝ аз бе погребано много преди Рей де Биърс, през всичките тези години с него. Приличаше на къртица, стояла дълго на тъмно и сега примижаваше неуверено срещу слабата светлина.

— Как се справяте сега? А близнаците?

— Всички сме още много нестабилни. Висим във въздуха. Трябва да стъпим на здрава почва, но стават неща, които продължават да ни тормозят. Всички се нуждаем от време — за да привикнем със смъртта на Рей. Тя промени толкова неща. Чувствам се почти обнадeждена. Обнадeждена! Страхувам се да произнеса тази дума. Съжалявам. Няма много смисъл в това, което казвам. Тези документи...

— Не искам да прозвучи обидно, но не забелязах Моли и Джейсън да са сломени от смъртта на баща си.

— Не, поне не по начина, който си представяте. Но и двамата скърбят. Мисля, че няма да мога да ги утеша скоро. Отчуждили са се от мен, вместо да станем по-близки, макар че ме обичат, знам го. Моли се заключва в стаята си и не иска да говори с мен... мисля, че се чувства виновна. Тя не се разбираше с баща си.

Нина кимна.

— Забелязах това. Още там на планината.

— Джейсън пък се е сблизил с един свой приятел от училище, Кени Мангър. Казва, че има нужда да си поеме въздух. Винаги е бил толкова отговорен, поемал е всяка тежест на раменете си. Не е типично за него да бяга, когато имаме нужда от него. Предполагам, че атмосферата у дома го потиска. И ще се почувства още по-зле, когато научи за тази стъпка на Куентин.

— Как прие Лео смъртта на Рей? — попита Нина. Тя не се изненада, като чу, че идеята с казиното е била негова. Лео, който винаги беше помагал, винаги наблизко, за да утеша една вдовица... Тя си спомни думите на Куентин де Биърс за увлечението на Лео по Сара.

— Не мога да кажа, че Лео беше съсипан — каза Сара. — Както виждате, опитвам се да бъда честна с вас. Моля, прочетете тези

документи. Знам, че Куентин е идвал вчера при вас и че сте отказали да му помогнете. Той ми каза. Наел е хората на Джеръми Стемп да... изровят Рей. Моля ви, помогнете ни да го спрем, преди да успее да изпрати по дяволите това, което е останало от семейството ни.

Нина поде неохотно:

— Ако искате да се консултирате с мен по въпроса, по който мистър Де Биърс се консултира с мен, може би няма да мога да ви помогна. Възможно е да се появи сблъсък на интереси.

— Но вие знаете как стана всичко! И ако правилно съм прочела в тези документи, има само ден или два да направим нещо! Не познавам никой друг, освен Джеръми Стемп покрай бизнеса. — Очите ѝ се наляха. — Опитайте да си представите как се чувствам.

Нина ѝ предложи винаги добре заредената си кутия с хартиени носни кърпи. Сара беше толкова твърдо против ексхумацията, колкото Куентин де Биърс я искаше. Толкова емоции около един труп! За момент Нина се зачуди можеше ли някой наистина да е убил Рей? После си представи отново светкавицата и си спомни абсолютната убеденост на Клаусън относно причината за смъртта. Рей умря, ударен от мълния, и колкото и да се боричкаха около тялото му, това си оставаше факт.

— Мисля, че мога да поговоря с вас, докато установя дали има сблъсък на интереси — каза тя. — Също така, теоретично, дори и да има, мистър Де Биърс би могъл да даде съгласието си да ви представявам.

— Аз имам пари — каза Сара де Биърс. — Следователят излезе прав за застраховката при нещастен случай. Изплатиха ни полицата двойно. Мога да ви платя.

— Простете, но аз мислех, че „Де Биърс Кънстръкшън“...

— Мислехте, че преуспяваме? Не, Куентин и Рей се мъчеха да поддържат фасадата. Но компанията беше в банкрут. Сега Лео се опитва да съживи нещата. — Тя се загледа през прозореца, към Талак. Нина се обърна и също погледна планината.

— Днес няма облаци около върха. Не мога да повярвам, че сме били там горе — каза Нина. — Виждате ли онези скали, най-горе? Все още си представям онази светкавица вечер, когато заспивам.

— Рей ме накара да тръгна — каза Сара с някаква горчивина. — От известно време провеждах една физиотерапия — за краката си. Д-р

Лий ми препоръча малко туризъм. Така че Рей реши да ме качи на планината. Когато Лео чу, че отивам, реши да дойде и той, и уговори Джейсън и Моли също да дойдат. Мисля, че Рей се изненада от това колко високо успях да се кача.

— А той не искаше ли да успеете?

— Сложно е. Аз пострадах на един негов обект. Лео и Джейсън мислеха, че е по негова вина. Това причини криза в семейството ни. Рей ми беше сърдит, като че ли нарочно се бях наранила, че да го злепоставя. И той... знам, че звучи много странно, оттогава той ме наказваше за това. Ето, пак говоря пълни глупости. Съжалявам — тъжно каза тя.

— Няма такова нещо. Разбирам ви.

Тя се обърна и се стегна, сякаш чак сега си спомни защо беше дошла.

— Каква е таксата ви? Двеста на час? Ще я платя.

— Да оставим това за момент, госпожо Де Биърс.

— Наричайте ме Сара.

Нина взе иска и останалите документи. Този път го прочете по-внимателно, като отбелязваше юридическите грешки и че това можеше да се превърне в углавен процес, ако реши да даде на Куентин един заслужен урок. Де Биърс нямаше да посмее да претендира, че тук има сблъсък на интереси, защото тогава тя щеше да може да наруши конфиденциалността дотолкова, че да предупреди следователя и полицията за това как самият той е прескочил закона.

Строго погледнато, съпругата, или вдовицата, каквато беше сега Сара, се съветваше с нея по различен въпрос, а Нина държеше на това да се погледне много строго. Куентин изобщо не беше споменал за някакъв венчален пръстен, нито за подозрения за обир на гроба.

— Каква е тази работа с венчалния пръстен на съпруга ти, Сара?

— Лъжа, това е. Този пръстен не беше на ръката на Рей много преди той да бъде погребан.

— И как разбра това?

— Аз взех пръстена, когато отидох при следователя да идентифицирам официално тялото.

Те ме оставиха за момент сама при него. Когато се прибрах вкъщи, сложих пръстена в чекмеджето си за бельо, за да реша покъсно дали да го хвърля в тоалетната.

— У теб ли е пръстенът?

— Вече не. Куентин се отби вчера, каза, че иска да погледне из книгата в бюрото на Рей, на горния етаж. Вероятно се е промъкнал в голямата спалня и го е откраднал от чекмеджето ми.

— Хм, наистина ли мислиш, че ще се рови в спалнята ти?

— Откакто се върна от Сингапур, той се държи много странно. Знам, че скърби за Рей, но неговата скръб се изразява в раздражение и гняв... Той винаги се е разпореждал с всички, както и Рей, но сега е по-лош отвсякога. Изглежда, смята, че изобщо не можем да вземаме решения. Идва всеки ден в къщата. Тъй като той я построи и я даде на Рей, предполагам, все още смята, че е негова.

— Защо взе пръстена? Като... спомен ли?

Тя се изчерви до корените на косата си.

— Не исках Рей да отиде в гроба, свързан така с мен. Срамувам се да го кажа.

— Пръстенът нямаше ли да стане твой, ако просто го бе поискала?

— Куентин купи пръстените. Познавам го. Щеше да вдигне шум до Бога.

Нина драскаше пръстенчета в бележника пред себе си.

— Знае, че не мога да призная, че съм го свалила от ръката на Рей! Съжалявам, но звучи отвратително, сякаш съм била толкова алчна и безсърдечна, че съм взела халката на един мъртъв човек.

— Просто кажи, че е била спомен, който си искала да запазиш.

— Всички ще разберат, че лъжа. Точно преди да тръгна, се обади един репортер от „Мирър“ и се опита да ми задава въпроси по повод иска на Куентин. Не мога да понеса тази история да се раздухва публично.

— Сара, мислила ли си... разбирам, че г-н Де Биърс е бил застигнат от новината за смъртта на Рей, когато е бил извън града. Аз... чух, че той не могъл да се върне навреме за погребението.

— Е?

— Може би у него са се появили някои глупави предположения относно смъртта на Рей, защото не е могъл да види тялото.

— Понякога това е много важно, когато загубим обичан човек — каза Нина, като внимателно опипваше почвата. — Разбирам чувствата ти, но се питам, ако той, обхванат от тази мания, започне да отправя

абсурдни обвинения и т.н. — може би е добре да го оставим да го види и след това да заровим ковчегата обратно и да приключим тази история веднъж завинаги.

— Не! Той не иска това, Нина! Това няма да го задоволи! Тази сутрин му се обадох и се опитах да поговоря с него, но той изобщо не ме изслуша. Наговори ми такива неща, които не съм допускала, че може да си мисли.

— Какво ти каза?

— Иска да убеди целия свят, че Лео е убил Рей. Ще намери човек, който да излъже заради него, някого, който да посочи Лео. Не знам как точно, но ще го направи; просто знам, че ще го направи.

— Защо ще си мисли тези неща, Сара?

— Мисли, че Лео и аз имаме връзка — каза Сара със сподавен глас.

— А така ли е?

— Не! Лео помогна изключително много на мен и децата. Той е приятел, който не искам да загубя заради болното въображение на Куентин. Освен това бях с Лео, когато Рей загина. Остава Лео да е запалил светкавицата, която удари Рей? Това е налудничаво.

— Мислила ли си да оставиш Рей?

Сара замълча за миг.

— Да — прошепна тя. — Предполагам, че да. Не му бях казала, но той го знаеше. Аз... малко се страхувах от Рей.

— Ако бракът ти е бил нещастен, Сара, не разбирам защо е щял да бъде против.

— Рей също имаше своите страхове — каза Сара. — Джейсън беше неговият живот. Рей знаеше, че ако аз си отида, Джейсън ще дойде с мен. Искаше да го въведе в бизнеса. Той знаеше, че ако аз остана тук с Моли, то и Джейсън ще бъде тук, в Тахо не би имало какво друго да прави. Или просто не би могъл да понесе загубата на една своя собственост, макар и толкова стара, че едва ли би я ползвал повече. — Тя отново се изсмя, сухо и късо. — Може би помнеште, че ме е обичал някога. Както и да е, сега е мъртъв... Разбираш ли, Куентин има същото отношение към нас. Иска всички да сме му наблизко, подръка. Точно както и Рей, нуждае се да ни държи под крилото си. И той иска Джейсън да влезе в бизнеса. Джейсън е наследник на името Де Биърс, нали разбираш? Куентин е много горд с фамилното си име.

Веднъж ми каза, че фамилията му може да бъде проследена от Карл Велики насам.

Последва дълго мълчание. Сара се бе изтощила и Нина трябваше да вземе решението си. Би било най-добре да не се забърква в тази мръсна семейна кавга, в която можеше да има сблъсък на интереси. Но Сара наистина заслужаваше да излезе от тази каша и правеше сериозни опити, а Куентин не беше прав...

— О'кей. Мога да се заема с проблема — каза Нина. — Колкото до подадения иск, вярвам, че служителят от гробищата би могъл да потвърди за протокола, че според него гробът не е бил пипан. Нека те попитам още веднъж. Желаш ли да декларираш, че си взела пръстена преди погребението на съпруга си?

— Не. Съжалявам, но ще трябва да потърсиш друг начин.

— Не знам дали ще успея, но съм убедена, че желанията ти при всички случаи ще имат голяма тежест в това дело.

— Съжалявам, знам, че не улеснявам нещата.

— Не е нужно да се извиняваш през цялото време — каза Нина. — Макар че признавам, звучи по-добре от това, което съм свикнала да чувам.

— О, съжалявам, не знаех, че се извинявам — когато се чу какво каза, Сара се усмихна. — Ще се постарая.

— Може би ще успея да отложам разглеждането на делото със седмица или дори две. Бих могла да поискам допълнително време...

— Не, не. Докато това свърши... Нина, животът ми е напълно объркан. Животът на Моли и Джейсън също. Не можем да чакаме.

— Добре, ще ти помогна, Сара. Ще оформя няколко документа, които да подпишеш. Бих желала да взема декларации от сина ти и дъщеря ти, че се противопоставят на ексхумацията. Нямаме много време.

— Благодаря ти, много ти благодаря. — Този път усмивката ѝ беше усмивка на облекчение. — Моли се прибира вкъщи около четири часа от колежа. Ако искаш да се срещнеш с нея, най-добре е да наминеш към нас този следобед, след като свършиш работа. Къщата ни се намира близо до Риджън Бийч. На „Дармот Уей“ 400.

— Ако успея да подредя нещата дотогава, ще се отбия — каза Нина. — А Джейсън?

— Мога да ти дам адреса му. Телефонът на Кени го изключиха. А нашият договор?

— Мисля, че хиляда е добре като начало. Разбира се, изчислява се на час работа.

Сара написа чек, после си тръгна. Докато Нина се опитваше си да изгради цялостната картина от детайлите и нюансите, които Сара ѝ бе предоставила, погледът ѝ попадна върху номера на чека, 106. Сара едва ли притежаваше тази сметка отскоро. САРА ДЕ БИЪРС се четеше отгоре, ДАРМОТ УЕЙ 400. От името на Рей нито следа.

Сара се опитваше да се отърси от Рей де Биърс като от досадна стара кашлица.

Пол спря пред сградата на съда в Тахо, за да хване Колиър Хелуел преди обяд. Откри го в юридическата библиотека, седеше на издраскана дъбова маса и си говореше шепнешком с някакъв адвокат, а около тях други адвокати драскаха нещо по съседните маси.

— Извинявайте, че ви прекъсвам — каза Пол с тих глас.

— Няма проблем, Пол. Запознай се с Джеръми Стемп. Джеръми е...

— Чувал съм за вас, г-н Стемп. Бях в съда с Нина Рейли срещу Джеф Рийзнър. — Той притегли един стол, като се здрависваше със Стемп.

Стемп имаше хилаво телосложение и физиономия, която издаваше маниак на тема здравословен начин на живот. „Бегач на дълги разстояния“ — помисли си Пол. Беше висок около метър и шейсет и тежеше към петдесетина килограма. Пол се почувства като носорог до него.

Всичко — от костюма и часовника до обувките и прическата — говореше за много пари. Усмиваше се като човек, който ги е спечелил до петдесетата си година и сега работи за удоволствие.

— Какво съвпадение — каза Стемп. — Тази сутрин госпожа Рейли ми се обади в офиса. Ще работите ли по случая Де Биърс?

— Доколкото знам, не — каза Пол. — В момента съм тук по друг бизнес.

— Така ли? — Стемп хвърли поглед към часовника си.

Пол беше виждал този тежък златен модел в един каталог, където се предлагаха също яхти и самолети.

— Ще се видим по-късно, Колиър. Боя се, че този следобед няма да съм на разположение. Ще играя голф в Еджууд.

— Той се изправи и махна на Пол. — Не се преуморявайте, момчета.

— Хайде изчезвай оттук — каза Колиър. Стемп понесе куфарчето си, леко като празна папка и отлетя през вратата.

— Нина по-добре да внимава — забеляза Пол. — Този сигурно има цял ескадрон ентузиазирани чираци, които се скъсват от работа в офиса, за да може той да се появи в съда след голфа свеж и отпочинал.

— Той е това, към което всички ние се стремим — каза Колиър, опрял с лакти върху купчина книги. — Богат, уважаван и полупенсионирани.

— Един обяд? — попита Пол.

— Не мога. Имам възобновяване на дело в един и половина. В един часа съдията Милн иска да събере адвокатите от кантората, за да уреди няколко въпроса. До гуша съм потънал в тия занимания.

Не звучеше точно нетърпеливо — не беше в неговия стил, — но около него се долавяше напрежение.

— Минава обяд, приятел. Трябва да хапнеш.

— Ще хапна по-късно. Някакви новини, Пол? Мога да отделя пет минути.

Останалите посетители на библиотеката явно бяха споделили идеята на Пол и бяха отишли на обяд, оставяйки след себе си купища книги и листове хартия.

— Взех проби от местопроизшествието. Изгледите за успех са малко, накарах Джинджър Хирабаяши в Сакраменто да поработи в лабораторията. Пуснах и обява във вестника. Награда за информация и така нататък. Разбира се, анонимността е гарантирана.

Пол подаде на Хелуел копие от обявата.

— Направих всичко това преди три години.

— Нека опитаме отново. Трябва да изкопчим нещичко. Ще си опитаме късмета в този случай.

— Мда. Прав си.

— Разговарях и с Ким Вос.

Хелуел погледна към него.

— Интересна е, нали? Добави ли нещо?

— Трудно е да се каже. Още работя по това. Вчера вечеряхме заедно. — Пол се оживи от неустоимата тема. — Колиър, спомняш ли си онзи епизод от „Мошеникът“, в който Пол Нюман стои пред вратата на Пайпър Лори. Тя е облечена в тясна пола и къса жилетка, носи перли, а той е изгубил всичко, съкрушен е, няма си никого — и той е с това момиче. Тя го е срещнала току-що и малко се страхува от него. И изведнъж Нюман пристъпва към нея и започват да се целуват. Само че той е страшно настоятелен, става все по-напрегнато и по-напрегнато докато, знаеш, той губи контрол. Спомняш лиси?

— Не съвсем — отвърна Хелюел.

— И тя се откъсва от него. Поглежда го. Устните ѝ са набъбнали, очите ѝ са така замъглени и му казва — не си ли спомняш това?

— Нямам спомен, Пол.

— Тя му казва с онзи неин нисък глас, дето трябва да се напрегнеш, за да го чуеш: „много си гладен“ Невероятно, нали? „Много си гладен“, казва тя. Втурва се през вратата и я заключва от вътрешната страна. Чува се щракването на ключалката и Нюман остава там с изражение на хрътка, вторачен във вратата, сякаш с разпаления си поглед ще прогори дупки в нея и за миг ти се струва, че ще я разбие...

— Разбирам, че си харесал Ким — каза Хелюел.

— Така стана, без майтап. Трябваше да се спасява от мен. Не се бях чувствал така от много, много отдавна.

— Мислех, че между теб и Нина има нещо — каза Хелюел.

— Само платонично отсега нататък — каза Пол. — Нина ме зарязва. Излезе с номера за „приятелите и колегите“. Нещо се настрои против мен. Би трябвало да бъдеш доволен, ти си късметлията, заради когото ме остави.

— Съмнявам се — каза Хелюел с изненада.

— Хайде де. Няма начин да не си хвърлил поне един дълъг поглед в ония големи кафяви очи.

— Дай да не говорим точно сега за Нина — става ли, Пол? Имам дело и каквото свободно време ми остава, го посвещавам на Ана. Спомняш ли си? Работиш по случая, нали? В добавка към останалите си интереси.

— Мда, работя.

— Добре. Тогава мога да съм спокоен и да върша същото.

Хелюел отново опря лакти върху книгите и листата на масата пред себе си.

Пол се върна в колата разколебан. После реши да вземе картината, която искаше да купи от Ким, както и всяка друга находка, която му се изпречи на пътя.

Станцията на Радио Игъл в Сакраменто предаваше класически рок, движението беше вяло, а той си представяше, че е Пол Нюман, който отива на среща с жена.

Междувременно, налагаше се да свърши още нещо. Взе клетъчния телефон в свободната си ръка и позвъни на лабораторията в Сакраменто.

Дългият ден отмина като сън. Нина разговаряше до преграждане с различни хора, профучаваше през съда за изслушване на присъди, подписване на документи, изваждане на документи, мина и обедната ѝ среща. Сенди приключи с печатането на документацията по случая Де Биърс точно преди пет и Нина се отправи към къщата.

Рилжън Бийч беше вилна зона, построена по протежението на дълга улица, започваща от Лейк Тахо Булевард. Къщите бяха големи, разположени на известно разстояние от езерото сред малки горички. Домът на Де Биърс, чисто нова триетажна постройка с несъразмерно високи комини в стил псевдотюдор, който Нина не можеше да понася, изглеждаше построен на мястото на стара постройка. От улицата се виждаха само паркингът и обилната зеленина.

Една алея водеше до оградата. Нина побутна незаклучена дървена порта. Задният двор представляваше обрамчена с дървета обширна морава с пътечки от обли камъчета. Оттук се откриваше гледка към далечното езеро. Градинар със сламена каубойска шапка се бе привел над една цветна леха.

Сара де Биърс лежеше на плетен градински стол, а конопено платно я пазеше от късното следобедно слънце. По всичко личеше, че отдавна седи там. Обувките ѝ лежаха захвърлени сред меките филизи зелена трева.

— Седни. — Покани я тя, като посочи стола до нея. — Време е за едно хубаво студено питие. — Гласът ѝ звучеше твърде отпуснато и

Нина отново си помисли, че може би е взела някакво лекарство. Е добре, дали ще бъде концентрат, никотин или кофеин, всеки в Америка го правеше.

— Благодаря, но съм с кола...

— Тогава остани, докато изтрезнееш. — Взе чаши за мартини от подноса върху масата и попита Нина:

— Какво предпочиташ? Седем към едно, както го пият повечето хора? Или харесваш вермута така, както казват, че го е пил Уинстън Чърчил?

— Може би ще ти се стори смешно, но никога не съм пила мартини — каза Нина. Не можеше да си представи какво е да имаш цял следобед, за да се наливаш с джин, но бе изкарала тежък ден и идеята я привличаше.

Тя се изпъна на мекия стол до Сара. Следобедният бриз милваше коленете ѝ. Езерото проблясваше, сините планини на северния бряг се възправяха величествено пред нея, но мислите ѝ все още се въртяха около работата.

Неин клиент, който продаваше кокаин, трябваше да отиде в затвора след няколко дни. Беше направила всичко възможно, за да намали присъдата, беше апелирала за смекчаващи вината обстоятелства, докато лицето ѝ бе станало пурпурно, но Милн я бе изслушал с каменно изражение и му беше дал средния брой години. Бедният, претрепан от работа защитник трудно би намерил повече технически правни основания, за да продължи да настоява. От седемдесетте години насам вратичките бяха почнали една по една здраво да се затварят, откак апелативните съдилища бяха наводнени с експрокурори.

— Че то има ли друго питие? — казваше Сара. — Хмм, в твоя случай отиваме на варианта с класически вермут, едно към пет.

Тя изля вермута върху лед в един сребърен шейкър и прибави охладен джин, като отмери и двете питиета с префинената педантичност на продавач в магазин за бонбони.

Родителите на Нина пиеха мартини. Тя си спомни как баща ѝ вечер ѝ подаваше напоената с джин маслина. От десетилетия вече никой не пиеше мартини, но ето че сега спомените ѝ се появиха отново.

— Маслината е много тайнствен плод — заяви Нина.

Сара ѝ подаде чашата.

— Салют — каза тя.

Нина отпи малка глътка, после още една. Въпреки че питието имаше вкус на живак от термометър, Нина хареса ударната му сила. Точно от това се нуждаеше сега, от порок, който да замести отсъстващата любов.

— Съжалявам — каза Сара, — ако съм изглеждала нахална в офиса ти. Не съм от деловите хора. Липсва ми изисканост.

— Отново се извиняваш.

— Така е. Стар навик. Чудя се кога ще спра.

— Когато си готова.

— Винаги ли носиш това със себе си — попита Сара, като посочи чантата с документи.

— Водоустойчива е, така че мога да вляза с нея дори под душа — каза почти весело Нина. — Тя е моят албатрос.

— Какво има в нея?

— Ами портфейл, клетъчен телефон, резервен чифт обувки, лаптоп, опаковка ибупрофен, една ябълка, една-две папки.

Доста отегчително. Има ли още нещо в този шейкър? — Нина подаде чашата си за още и каза:

— Ммм. Знаеш ли, петдесетте години май не са били чак толкова лошо време.

Тя си спомни, че баща ѝ ядеше херинга с джина и почти успя да усети миризмата на Маринована риба. Наслаждаваше се на отблясъците във водата на езерото и се чудеше какво ли е да прекараш живота си в такава къща с изглед като този и с шейкър, пълен с лунна светлина.

Разбира се, в сметката трябваше да се включи и старшината Рей, или поне доскоро. Тази мисъл я върна обратно към реалността.

— Моли тук ли е? — попита тя. — Трябва да ѝ покажа декларацията, която съм изготвила, да направим промени, ако има нужда, и тя да я подпише.

— Влезе вътре — каза Сара.

При споменаването на Моли настроението на Сара бързо се промени. Тя изстреля:

— Моли се сърди, когато стоя отвън така. Казва, че се „отцепвам“ Може би ще успее да спра. Мартинито и

приспивателните... Много мислих, след като се видяхме вчера сутринта. Радвам се, че той е мъртъв — продължи тя, като че ли зловещо подражаваше на Моли от срещата им при следователя. — Често съм мечтала за деня, в който ще мога да се освободя от него. Мислех, че когато си отиде, ще мога да уредя всичко... Но сега толкова се страхувам.

— От какво? — попита Нина. — Рей е мъртъв.

— Толкова се боя, че е твърде късно и че няма да можем да се оправим.

Настъпи дълго мълчание.

— Може би е твърде късно — повтори Сара.

— Преди почти две години ме простреляха в гръдния кош. Дълго време след това се страхувах почти от всичко. Нали се сещаш, раната не беше само физическа. Но го преодолях.

Сара не отвърна. Тя постави внимателно питието си на подноса и обви с ръце тялото си, сякаш притискаше познатото отчаяние към себе си.

Нина продължи.

— Страхът ме бе обгърнал като един от онези чаршафи, за които индианците смятат, че докарват шарка. Бях се поболяла от страх. Не можех да си върша работата, не можех да се грижа за сина си, нито да живея отново. Докато не се отърсих от него.

Сара се изправи.

— Отивам да доведа Моли. — Тя влезе в къщата.

Нина съзерцаваше езерните чайки, които летяха ниско над сребърната вода. Слънцето залязваше зад Талак.

Един писък, пронизителен и силен, се вряза в тишината. Нина скочи от стола си. Градинарят я изпревари. Нина се втурна след него през голямата входна врата.

Северозападен интериор. Голяма каменна камина. Борова ламперия. Дебел килим в зелено и синьо. Дълго, дълго стълбище.

— Помощ! — чу тя. — Помощ! — Те се затичаха по стълбите към спалнята в края на коридора.

Тежки завеси закриваха прозорците. В центъра на стаята висеше Моли и се гърчеше на въже, спускащо се от тавана. А майка ѝ неистово се опитваше да я смъкне.

Моли висеше безмълвно на въжето между този и отвъдния свят, колебаейки се между живота и смъртта, а краката ѝ се поклащаха на сантиметри от пода. Сара изпусна тъпия нож и той изтрака на пода. Тя нададе ужасен вик и се вкопчи с нокти във въжето, но усилията ѝ бяха напразни. Бе толкова странно, сякаш Моли се бе превърнала в дух, който не можеше да бъде докоснат. Изглеждаше учудена, сякаш не бе очаквала да страда. Неясни звуци идваха от гърлото ѝ, докато въртеше шията си и стискаше здраво въжето, което се бе впило в нея.

Градинарят блъсна Сара настрани и им нареди да повдигнат Моли нагоре. Нина се спусна и сграбчи мятащите се напред-назад крака, отнасяйки силен удар в бъбреците, преди да успее с помощта на Сара да повдигне Моли няколко инча и да отнеме от напрежението във врата. Градинарят грабна чифт ножици от чантата с инструменти, която носеше на кръста си, и преряза въжето, което висеше от кука на гредите на тавана, предназначена за пълзящия папрат, разпилян сега на килима.

Моли се стовари върху тях и за малко не събори Нина. Те я положиха внимателно на пода, където тя продължи да драци по врата си, но движенията ѝ ставаха все по-слаби, а очите ѝ се изцъклиха безжизнено. Щом Нина и Сара се отдръпнаха, градинарят разряза с едно бързо движение стегнатата примка на въжето. Моли лежеше на пода с посинели устни, едва поемайки си въздух, със слаба кашлица. Очите ѝ бяха отворени, но безизразни от шока. Много внимателно и нежно, като танцьори, които са репетирали заедно, тримата възрастни я повдигнаха с едно движение и я поставиха на леглото.

Сара се наведе над нея, като изследваше шията ѝ и слушаше дишането ѝ. Моли хриптеше.

— Съжалявам, мамо.

Сара, застанала на колене, прегърна момичето.

— Няма нищо, скъпа, няма нищо. Сега ще повикаме доктор. Майката и дъщерята се успокояваха една друга, сякаш близостта им можеше да изтрие грозния възел на въжето на пода и белезите по

шията на Моли. Сара се пресегна с една ръка за кутията с кърпички на леглото и започна да изтрива сополите и сълзите от лицето на Моли.

Нина не видя ни следа от хапчета, наркотици или някакви бутилки. Вече можеше да се контролира достатъчно, за да говори разбрано. Вдигна телефона, за да набере 911, който, изглежда, ставаше любимия ѝ телефонен номер, но Моли я видя от леглото си.

— Недейте — каза Моли. Гласът ѝ прозвуча така, сякаш някой стъпваше върху дребен чакъл. Нина задържа телефонната слушалка, но не набра. От предишното си обаждане на 911 на планината, се бе научила, че дори ако бе позвънила на първия възможен номер, може да докара полицейска кола.

Моли говореше нещо на майка си с тих глас. Нина не можеше да чуе какво си казваха.

Накрая Сара каза:

— Тя няма да се качи в линейка и не желае да се вдига шум. Обадете се на д-р Лий. Той е домашният ни лекар. Номерът му е на долния етаж в телефонния указател върху бюфета в антрето.

Градинарят, който бе наблюдавал безмълвно на няколко крачки, сега проговори:

— Тя трябва да отиде в болница.

— Вече се чувствам по-добре — настоятелно каза Моли от леглото си. Не прозвуча особено убедително, но сега поне изглеждаше по-малко ужасно, понеже беше дошла в съзнание и цветът на лицето ѝ постепенно се връщаше. — Мамо, кажи им да си ходят.

Нина огледа стаята. Обстановката доста се различаваше от представата за момичешка стая с тапети на цветя и купища плюшени играчки. Макар че беше на горния етаж, създаваше усещането за мазе. Тясното легло със стоманени рамки, върху което Моли лежеше, бе покрито с черен спален чувал и сякаш идваше направо от автобуса за Сан Куентин. Шкафът в ъгъла и бюрото за компютъра също бяха боядисани в черно. Тънкият килим в тъмносиво допълваше постиндустриалния дизайн.

Но най-потискащото нещо от килията, в която Моли беше превърнала стаята си, беше стената, облепена с откъснати от списанията фотоси на Кърт Кобейн, вокалиста на „Нирвана“, който неотдавна се бе самоубил — Кобейн с цигара, Кобейн с неизменния си

кафяв пуловер, Кобейн с китара, или как гримасничи пред фотоапарата, а немитата руса коса затуля отчаяните му, самотни очи.

— Моля ви, Нина, Джо, слезте долу. Повикайте лекаря — продължи да настоява Сара.

Нина и Джо се спогледаха един друг. Ръцете на Джо, така непоколебими в критичния момент, сега трепереха като листа, оставени на вятъра.

— Сигурна ли сте, че... — опита се Джо.

— Върви! — извика Сара.

Д-р Лий беше в болницата. След като разпита набързо Нина защо не е повикала линейка, той обеща да пристигне след десет минути. Нина и градинарят седнаха на кушетката, направена от голямо чепато дърво, покрито с дебела овча кожа. Седяха и гледаха в тъмната камина, заслушани в тишината горе. С настъпването на вечерта в къщата стана студено, въпреки че до началото на септември оставаха още няколко дни.

— Това малко момиче си има големи проблеми — каза Джо накрая. После стана да запали камината. Седна отново на кушетката и постави бейзболната си шапка на коленете. Миришеше на трева и пот. — Тя и брат ѝ, и двамата...

— Изглежда толкова... Учудена съм, че може да говори — каза Нина.

— Виждал съм такова нещо и преди, но човекът загина. Братовчед ми се самоуби по този начин.

— Това е труден начин да умреш. Изненадана съм, че не е избрала хапчетата. Вие ѝ спасихте живота, нали знаете.

Той я погледна смаяно и Нина видя, че ръцете му продължават да треперят, а кожата му преbledня болезнено под топлия бронзов загар. Той беше дори по-разстроен от Нина при вида на момичето.

— Не аз, майка ѝ вече беше там. Тя щеше да намери начин да я свали без мен или вас.

— Може би — каза Нина.

— Джейсън и Моли винаги защитаваха майка си, грижеха се за нея, сякаш тя е детето. Струва ми се, че сега тя трябва да е голямата. Поне това е добре.

— Какво имате предвид с това, че са я защитавали?

— Виждал съм ги много пъти да застават между майка си и баща си. Той никога не я е удрял, поваляше я на земята и вдигаше юмрук над нея, колкото да я сплаши. Децата се страхуваха от него, но повече се страхуваха за майка си. Като пораснаха, Джейсън започна да му се противопоставя открито.

— Вие знаете много за семейството.

— Те прекарват много време навън. Не подслушвам под прозорците. А и Моли споделя с мен понякога.

— Какво?

— Не знам дали мога да говоря за това с вас.

— Аз съм адвокат на г-жа Де Биърс — каза Нина. — Просто се опитвам да помогна.

— Моли остроумничи — каза Джо, — но вътрешно никак не ѝ е смешно. Момчетата я ухажват, а на нея хич не ѝ пука, шляе се само с Джейсън и техния приятел Кени. Тя и Джейсън са така... — Той преплете пръстите на ръцете си. — Джейсън не трябваше да се изнася по такъв начин. Липсва ѝ много. Тя излиза на поляната и говори с него по телефона, така че майка им да не може да чуе.

— И какво казва тя по телефона?

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Откъде бих могъл да знам?

— Сигурно сте подочул нещо, без да искате — каза Нина. — Имам предвид, че работите навън и работите само на няколко метра. Нормално е да чуете нещо.

— Това е вярно. На нея не ѝ пука какво казва пред мен. Аз съм като тревата, която расте около цветята, полезен, но незабележим — каза той. — Е, добре, вчера я чух да говори с брат си. Каза, че ѝ е омръзнало да лъже. После Джейсън каза нещо и тя отвърна да не се безпокои, че ще спази обещанието си, но че е разтревожена, че не може да спи и защо той не се приберял вкъщи.

Входната врата се отвори шумно и един як мъж с азиатски черти, сива пригладена назад коса и докторска чанта нахълта вътре. По петите го следваше Лео Терънт.

— Аз съм д-р Лий, къде с тя?

— Горещо по стълбите вдясно.

— И аз идвам — каза Терънт.

— А, не, вие не — извика д-р Лий, като вземаше по две стъпала наведнъж. — Ще слеза веднага, щом мога. Просто седнете спокойно.

Терънт се обърна към Нина и Джо.

— Тъкмо идвах насам с колата и видях д-р Лий. Той ми каза за Моли. Как е тя?

Лео изглеждаше уплашен.

— Не знам точно — каза Нина. — Когато напуснахме стаята, беше дошла в съзнание. Не ни позволи да извикаме линейка.

— Моля да ме извините — каза Джо, — трябва да свърша с поляната.

Появата на Терънт сякаш го бе изличила от стаята. Интелигентното му лице се заглади в безизразна любезност, той като че се смали, връщайки се в ролята на безличен служител.

— Моля ви — каза Нина.

Терънт се приближи до камината, в която дървата пращяха и горяха. Подпря удобно ръката си на полицата. Носеше жълто-кафяво спортно сако, памучни панталони и боти. Лицето му приличаше на лицето на стар боксьор, със счупен нос и множество белези, имаше проницателни очи и приятен глас. „Грознокрасив“, реши Нина.

— Слава Богу, че сте влезли навреме. Горката Моли — каза той и погледна към площадката на стълбите. — Имаше ли голяма опасност?

— Попитайте доктора, господин Терънт. Разговаряше с майка си в пълно съзнание. Не знам.

— Какво, по дяволите, я е накарало да направи такова нещо? Шокът от смъртта на Рей? Не го вярвам. Не ми е приятно да го кажа, но тя не се разбираше особено с него, струва ми се, по-скоро би... — каза Терънт — няма значение. Наместо да се оправя, тя става по-зле, дяволите да го вземат! Горката.

Той поклати глава с недоверие.

— Сара ли дойдохте да видите?

— Да, мислех си, че може би иска да излезе да хапне и да се поразсее.

— Често ли се срещате? — попита Нина.

— Какво ви интересува?

— Искам само да съм горе-долу наясно какво става, когато взимам клиент. И съм силно объркана по отношение на цялото семейство.

— Не се бъркайте. Правете това, което се очаква от вас — каза Терънт. — Разкарайте Куентин от нас.

— Обяснете ми едно нещо. Интересувам се от отношенията между Куентин и сина му. Знам, че сте бил техен съдружник в „Де Биърс Кънстръкшън“ — каза Нина.

— Куентин създаде бизнеса, Рей го съсипа, а аз трябваше да оправям бъркотията — каза Терънт. — Куентин трябваше да вземе някого, след като Рей почти беше унищожил компанията. Аз я направих печеливша отново, въпреки че Рей постоянно ми пречеше. А за Куентин мога да кажа, че е достатъчно умен бизнесмен, за да ме задържи като мениджър, независимо от това, което Рей твърди... исках да кажа, твърдеше. Куентин прощаваше всяка издънка на Рей. Просто не искаше да ги забелязва. Куентин работи трийсет години, за да изгради добрата си репутация, а Рей завлече всичко в калта, но баща му все му намираше оправдания. Ходеха заедно на лов, на риба, играеха комар. Той прие тежко смъртта на Рей. Имаше нужда да обвини някого. Целият проблем е, че не видя тялото. Той е човек, който разсъждава конкретно. Не се доверява на мнението на останалите. Трябва да се увери със собствените си очи.

— Може би просто трябва да го оставим да го види — каза Нина. — Щом като това значи толкова много за него. Бихме могли да го направим в присъствието на полицията, така че той да няма възможност... да не остане сам с тялото. Сара, разбира се, не е съгласна, иначе нямаше да реагираме така на този иск...

Тя очакваше Терънт да избухне при предложението ѝ, но вместо това изражението му придоби онзи страдалчески вид, който тя вече бе свикнала да вижда по лицата на Сара и Моли.

— Слушайте, завеждането на това дело е много повече от бащинското желание на Куентин да види тялото на сина си. Той иска да упражнява контрол над Сара и децата. За пръв път Сара се опитва да му се противопостави. Нейната свобода, свободата на Моли и Джейсън зависи от това този контрол да бъде прекъснат. Сара се нуждае вие да го сразите, а не да правите компромиси с него. Ще поемете ли работата, или да кажа на Сара да поиска отлагане и да потърси друг адвокат?

— О, ще се сражавам, господин Терънт. Но не искам да го правя слепешката — каза Нина. — Добре е вие и Сара да разберете това.

Търънт кимна.

— Благодаря. Сигурен съм, че ще направите всичко възможно. Той хвърли поглед към площадката на стълбището.

— Ще отида при тях.

Д-р Лий се появи отгоре, като развиваше навитите си ръкави.

— Тя е добре — каза той от стълбищната площадка. — Само няколко драскотини. Няколко дена ще е прегракнала. Въжето е било разтегливо, така че когато е бутнала стола, вратът ѝ не се е счупил от собствената ѝ тежест. Майка ѝ ще остане с нея. Тя каза, че не е нужно да стоите повече тук.

— И няма да отиде в болница? — попита Нина удивено.

— Тук ще бъде добре — каза докторът решително.

— Тя има нужда от психиатрична помощ — настоя Нина. Не трябва ли да съобщим на някого за това?

— Извинете ме — каза докторът, като слизаше бързо по стълбите. — Мисля, че не сме се срещали преди.

— Нина Рейли, адвокат съм на госпожа Де Биърс.

— В такъв случай, госпожо Рейли, явно разбирате защо ви предлагам вие да обсъдите всички въпроси на медицинското лечение с вашата клиентка, нали?

— Мога ли да се кача сега? — попита Терънт.

— Почукайте на вратата и вижте — отвърна Лий. — Аз си тръгвам.

Терънт пое по стълбите.

— Ще се срещнем на делото, госпожо Рейли.

— Кажете на Сара, че ще ѝ се обадя.

Отдолу Нина чу лекото почукване на Терънт и отварянето на вратата. След това вратата на спалнята се затвори и с изключение на прашенето на огъня в камината къщата потъна в пълна тишина. Отвън тя чуваше шума от електрическата косачка на Джо, която изтръгваше всяко диво растение, имало неблагоприятното да попадне върху скъпата трева. Смрачаваше се.

Явно инцидентът с Моли беше приключен. Изглеждаше странно как човек може да бъде толкова близо до смъртта и толкова малко хора да бъдат допуснати. Нина имаше чувството, че опитът за самоубийство на Моли бе потулен така ефикасно, както бе погребан и Рей. Можеше

да се обзаложи, че никога вече нямаше да чуе и дума за това, ако сама не повдигнеше въпрос.

И тогава си помисли за нещо друго. Декларацията, която трябваше да бъде подписана от Моли, и която се противопоставяше на иска за эксхумация, можеше да бъде забравена. Моли нямаше да е в състояние да я подпише.

Дали декларацията имаше нещо общо с опита на Моли за самоубийство? Всичко, което се съдържаше в нея, беше кратко повторение на показанията ѝ пред следователя относно смъртта на баща ѝ в планината, изразяваше желанието ѝ тялото на баща ѝ да не се вади от гроба и настояваше, че не е виждала пръстена на ръката му при погребението.

Може би ситуацията — майката и дядото, които спореха относно эксхумацията и смъртта на баща ѝ, и може би в памет на Кърт Кобейн — всичко това имаше отношение към отчаянието ѝ. Дали Де Биърс би променил намерението си, след като научеше за Моли? Тя се замисли върху това. В областната адвокатура бяха казали на Нина, че може да се занимае с иска по начина, по който желае Сара, щом като това не струва никакви пари на окръга. Тя разполагаше с декларацията на Сара, с декларацията на следователя и на управата на гробищата. Утре щеше да вземе още една декларация от полицията. Но за да осигури спечелването на делото, бе нужно поне едно от децата да се противопостави писмено на искането за эксхумация. Документите трябваше да бъдат подадени до следващия ден. Налагаше се да продължи. Ако Де Биърс се откажеше, добре. Но тя не беше голям оптимист.

Часовникът над камината показваше шест. Времето напредваше. Трябваше да намери Джейсън.

Купчина телефонни указатели от Сан Франциско до Тахо бяха струпани на масата в антрето. Тя намери името на Кенет Мангър, преписа адреса и въздъхна с облекчение, щом седна зад кормилото на своето бронко сред приятния личен хаос. Тук поне цареше бъркотия, която тя разбираше.

Пол лежеше по шорти и с ръце зад тила на голямото хотелско легло, вторачен в картината, която бе подпрял на стената; картината на

Ким.

Зад прозореца му на десетия етаж неоновите светлини на казината се запалваха с избледняването на шевната светлина. Тъкмо се бе върнал от фитнес залата в приземния етаж и бе постоял при минералния басейн заедно с няколко приятни французи, играчи на голф. Чувстваше тялото си леко и затоплено и приятна умора в мускулите на раменете. Джинджър Хирабаяши бе идентифицирала парченцата стъкло. Според нея това бяха обикновени фарове за кола и от Сакраменто изпрати по факса индексите на дисперсия и рефлексия. Без колата, с която да се направи сверяването, тези цифри бяха безполезни, но един ден можеха да се превърнат в доказателство.

Той прекара следобеда в проверка на работата на полицията отпреди три години. От местните автосервизи не беше изскочило нищо — всички коли, минали оттам за ремонт след катастрофа, се бяха оказали извън подозрение. Болничните доклади предоставяха пълни списъци на всички пострадали при катастрофа, но и там не можеше да се открие нищо. Компаниите за пътна помощ, гробищата за коли и полицейските управления в доста широк радиус — към всички тях бе отправено искане да съобщават за коли, разбити върху скали или потопени във вода или изоставени на гробищата — нищо.

Проблемът беше там, че нямаха точно описание на колата, още по-малко на шофьора. Ким казваше, че е колорист и че детайлите не са нейната стихия. „Ех, ако се занимаваше с фотореалистично изкуство“, си мислеше Пол със съжаление. Образът върху картината ѝ не ставаше за основа на никаква хипотеза. Той се взря в двата червени триъгълника под светлата линия, която трябваше да представлява колата, забързана към целта си. Тези триъгълници и зелената черта представляваха единствените реални детайли в картината. Ким не знаеше защо е нарисувала триъгълниците. Той бе допуснал, че изобразяват нещо, което действително се намира на мястото на произшествието, но един поглед върху снимките от мястото на инцидента и обиколката, която направи около паркинга, преди да се прибере у дома, го разубедиха. Може би изобразяваха кръв или може би просто беше прибавила нещо червено за баланс на зеленото...

Той затвори очи и се унесе в дрямка, мислите му постепенно отстъпиха място на хипнотични образи, които се гмуркаха като акули в

асфалтовото море и само искрящите им перки се показваха над водата...

Той се сепна, знаеше какво да предприеме оттук нататък.

Кени Мангър живееше в един от разнебитените апартаменти на Ски Рън Булевард, обитавани от най-бедните жители на Тахо. Нина се бе занимавала няколко пъти с проблемите, които създават подобни сгради, и дори се бе обаждала в Здравния департамент от името на една млада майка, която бе оставена през миналата зима без отопление и вода.

Тя влезе в препълнения паркинг, като търсеше свободно място, накрая успя да се вмъкне в тясното пространство зад едно ремарке. Пресече бързо слабо осветените бетонни алеи, а очите ѝ изследваха вратите в търсене на номер 108. Прескачаше котки, детски играчки, преминаваше покрай вътрешни прозорци на апартаменти, през чиито завеси трепкаше синята светлина на телевизорите, бебета ревяха, деца се смееха, мъже и жени се караха.

Джейсън де Биърс отвори вратата на номер 108. Бос, с размъкнати панталони и тениска. Изглеждаше посърнал.

— С какво мога да ви помогна? — попита той, без да се помръдне от вратата. — Малко съм зает.

— Говорихте ли с майка си?

— Да! Вие знаете за Моли? — Той задържа вратата и я покани да влезе. — Събирам си багажа, за да отида там.

— Влязох в спалнята веднага след като майка ви я намери. Моли беше в съзнание през цялото време. Градинарят я свали веднага. Имаше ножици в колана си. Д-р Лий каза, че ще се оправи.

Джейсън седна на кушетката.

— Защо го е направила? Какво каза тя? — При сядането счупените пружини поддадоха, така че той потъна почти до пода. Големите му стъпала бяха здраво стъпили на килима.

— На мене нищо.

— Сигурна ли сте, че тя няма пак да...

— Поне не тази вечер. Майка ви няма да я остави сама.

— Не трябваше да ги оставям. Майка ми не може да се оправи с това. Къде са ми обувките?

Той продължи да си събира нещата, сякаш тя не беше там. Взе една гуменка и я нахлузи на бос крак. Дори седнал, заемаше по-голямата част от стаята и Нина се учуди как ли спи на импровизираното легло в ъгъла. Питаше се как двама толкова обикновени на вид родители имаха такива поразително красиви деца. Вглеждаше се в чертите на лицето му, сигурна, че преди ги е виждала у някоя статуя, изсечени в гладкия мрамор... И двамата с Моли имаха високите чела и изящните черти на майка си, както и къдравата ѝ коса, но в златист вариант.

Джейсън изглеждаше по-як от сестра си, по-атлетичен. Сара бе споменала, че се занимава със спорт: тенис, плуване, хокей, бейзбол. И Моли играеше баскетбол. На тези деца всичко им се удаваше, но не бяха щастливи. Много хора, които постигат нещата с лекота, не са щастливи.

Докато той търсеше другата си гуменка, Нина разгледа малкия хол. До отсрещната стена имаше бюро, отрупано с книги и жици, свързани в сложно електронно оборудване. По-голямата част от бюрото беше заета от монитора на компютър. По екрана подскачаха и се премятаха малки фигурки, до него стоеше хард дискът на две пластмасови поставки, пълни с дискове. Нина можеше да види заглавията на нетскейпа и някакъв текст, но не можеше да го прочете оттам, където стоеше.

През полуотворената врата на спалнята тя видя маса, подредена като в лабораторията по химия в училище. Отрупана с епруветки, пипета и други цилиндрични форми, които тя не можеше да разпознае. На килима лежеше учебник по пиротехника, очите и се спряха върху отворената страница със заглавие „Рецепта за захарна ракета“.

Джейсън приключи с обуването и застана пред нея, като опъна завивката на леглото, затвори компютъра и заключи спалнята. Тя разбра този порив към ред. Докато оправяше стаята, той внасяше ред и в главата си.

— Благодаря, че дойдохте да ме вземете, но аз ще тръгна сам. И благодаря, че помогнахте на Моли. Трябва да тръгвам.

Нина се поколеба.

Като го гледаше, тя лесно можеше да си го представи без наболата брада и по-млад, може би на възрастта на Боб. Но по лицето на Боб никога не бе имало, и тя се надяваше, че никога няма да има

изписана такава мъка, както по лицето на този млад мъж. Той нямаше нужда от повече грижи. Но въпреки това тя щеше да му ги създаде.

— Не съм дошла да ви взема — каза тя бързо. — Зная, че трябва да вървите, но изчакайте само за миг. Говорихте ли с майка си относно иска на вашия дядо за ексхумацията на баща ви?

Реакцията на Джейсън беше по-лоша, отколкото тя си представяше. Той явно за първи път чуваше за подобен иск. Челюстта му увисна и лицето му стана пепеляво. Едва намери сили да каже:

— Какво иска?

Тя обясни какво е замислил Куентин. През цялото време той я гледаше като куче, което някой е примабил, а след това го е ритнал.

— Вижте, съжالياвам, не ви трябваше още един шок. Не сте ли говорили с майка си последните дни?

— Не. Аз... аз бях извън града днес... Когато й се обадох от магазина долу, тя беше... Ние говорихме само за Моли.

— Нося една декларация — Нина я извади от чантата с документи, — която искам да прочетеш. Написах я за сестра ти и затова нейното име стои отгоре, но информацията е същата. Прочети я, моля те. Поговори с майка си. Ако искаш да я подпишеш, ми я донеси най-късно до утре сутринта в офиса ми в Старлейк билдинг, за да можем да й придадем окончателна форма и да я изпратим в съда.

Тя пристъпи и му подаде написаната декларация заедно с визитната си картичка. Той беше по-висок от нея почти с педя. Стори й се, че подава лист хартия на някоя стена.

— Джейсън, важно е.

Баща му беше загинал, сестра му току-що се бе опитала да се самоубие и още несъвзел се от тези удари, той трябваше да научи, че дядо му ще съди майка му. Тя се надяваше, че вътре в себе си той е устойчив. Майка му и сестра му не бяха и се налагаше някой да ги върне на земята.

— Делото е насрочено за четвъртък сутринта в съда. Това значи вдругиден, освен ако дядо ти и майка ти не постигнат съгласие преди това. Можеш да дойдеш, ако желаеш, но не се налага да си там.

Той сгъна внимателно документите и ги сложи в джоба си.

— Трябва да помисля — каза той на себе си.

Тя искаше да го успокои, преди да е тръгнал, затова попита, просто за да продължи разговора още малко.

— Джейсън, какво е захарна ракета?

— О, това от книгата на Кени. Той е луд по науките. Бих ви запознал, но не си е вкъщи.

Той прокара ръка през очите си.

— Добре ли си? — попита Нина. Минаваше осем часът и тя осъзна колко е уморена и гладна, и дори не беше сигурна, че ще може да кара до вкъщи. — Тръгвам си сега.

Той задържа вратата, докато тя излезе, в едната му ръка бяха ключовете от колата, а очите му се рееха някъде далече.

— Да, перки. Големите бензинови ламии от петдесетте и началото на шейсетте години. Крайслер, буик, понтиак, може би. Бяла, с големи перки. Кой бяха златните години на перките? Петдесет и осма? Петдесет и девета? Кажете ми.

Седнал с кръстосани крака на леглото, със сандвич от съомга и топено сирене, Пол въртеше телефоните. Беше едва девет часът сутринта и някои от местата в неговия списък все още не отговаряха. Щеше да им позвъни по-късно.

— Перки. По колко коли с перки продавате всяка година? Може би по две? Направете ми тази справка. О, да, благодаря ви. Докарайте колата, която търся и ще има награда за вас... Частен колекционер. Нямам нищо общо с полицията — момент, някой звъни...

На вратата стоеше лъскав костюм, запълнен от смачкан търговец на коли. Пол можеше да се закълне, че е такъв, защото притежаваше усмивката на търговец, богата на зъби и бедна на топлина под четинестия мустак. Набит, с пригладена коса, на ревера на сакото му разпръскваше аромат бяла роза.

— Момент да затвора телефона.

Той сложи слушалката и проучи посетителя си, който му подаде ръка.

— Мунир ал Баруки. Приятно ми е. Вие ли сте господин Ван Уегънър?

— Заповядайте.

— Хубаво място за бизнес — каза Ал Баруки, като влезе. — Вие сте частен детектив, нали?

— Точно така.

— Винаги съм искал да бъда частен детектив, но никога няма да мога да взема разрешително. Малък проблем на Юг. О, какъв хубав полуавтомат имате там на масата.

— Какво ви води в скромната ми хотелска стая?

Баруки си направи оглушки.

— Когато работех като охранител, носех изработен по поръчка четирийсет и пети калибър. Знаете каква слава му се носи. Поръчан беше при Бил Уилсън в Арканзас. Беше с шлайфан пълнител, предпазител Бийвъртейл, дръжки от Ким Арендс, цев Уилсън и спусък Видеки. И мерници Бо-Мар. Обичах тази пушка.

— Всички обичаме пушките си — каза Пол. — Какво стана с него?

— Загубих си разрешителното. Започнах да продавам кадилаци втора употреба в Чико. Преди няколко години дойдох в Тахо. Проиграх си патроните и останах в Тахо. И така, я да видим какво има тук? Изглежда като Sig 210.

— Близо си — каза Пол. — CZ-75, деветмилиметров. Петнайсет патрона и още един в патронника. Почти толкова точен, колкото и Sig, оригинално деветмилиметрово чудо.

— Магазини „Пребан“? — каза Ал Баруки, промъквайки се към пушката. Пол го превари и си я взе.

— Да, направо от фабриката в Бърно.

— Зет ми имаше CZ. Знам ги. Може да се носи с патрон в цевта и пуснат предпазител.

— Позна — каза Пол. Досещаше се, че Ал Баруки скоро ще заговори по същество. Освен това обичаше да се възхищават на оръжието му. Другите хора имат домашни любимци; той хранеше нежни чувства към пистолета си. Беше красив, секси и прилягаше съвършено на ръката му. Взе го в дланта си и го показа на Ал Баруки, за да може онзи да го разгледа хубаво.

— Разбира се, деветмилиметровият няма стопиращата сила на четиридесет и пет милиметровия — каза Ал Баруки.

— Все пак с това нещо не можеш да пробиеш бронезилетка. Знаеш какво казват: „Всички падат под полето“.

— Всички падат, ако стреляш точно — каза Пол и внимателно постави пистолета в кобура му. — Е — каза той.

Ал Баруки разбра намека.

— Позвънили сте тази сутрин в „Сиера Кадилак“, където работя. Шефът ми съобщи за обаждането. Той е нов, а аз съм тук от три години.

— Продължавайте. Вие сте търговец на коли, нали?

— Това правя, да, придвижвам ламарината. Може да знам колата, която търсите. Колко е наградата?

— Ако наистина е колата, която търся и вие ми кажете къде да я намеря, ще ви дам стотачка.

— Стотачка? Я не ми губете времето! — Ал Баруки се отправи към вратата, обърна се и погледна Пол, за да провери на какво мнение е той. Пол го гледаше как слага ръка на топката на вратата разколебан и как се връща обратно.

— Около тази кола има специфични обстоятелства — каза Ал Баруки.

— Слушам ви.

— Осъществих прехвърлянето частно. Не през Сиера.

— Какво прехвърляне?

— Човекът ми плати да се отърва от нея. Не исках да я прекарвам през сервиза, просто за всеки случай, нали разбирате?

— В случай че стане напечено, да, разбирам.

Ал Баруки вдигна рамене.

— Е, кой знае. Както и да е, откарах я вкъщи. Ако имаше някакъв проблем, той не беше мой. Продадох я на един турист от Уайтиър, малко градче отвъд Лос Анджелис, евтино.

— Кога точно стана това? — попита Пол.

— Петстотин, ако ще говорим в детайли.

— Навън е хладно. Затвори вратата — каза му Пол.

— Триста.

— Двеста и петдесет. Последна оферта.

— Мога да загазя заради това — завайка се Ал Баруки, — освен това ще трябва да напусна работа. — Като видя, че Пол не се помръдва, той опита пак — господин Ван Уегънър, съсипвате ме, имам разходи...

— Посъбрал сте нещичко и от продавача, и от купувача — прекъсна го Пол. — Не сте обявил дохода пред данъчните. Продавали сте коли извън работа. Могат да ви уволнят. Така че да приемем, че ще си бъдем взаимно полезни. И за разлика от клиентите ви в автокъщата няма да си губя времето да ви слушам как дрънкате с надеждата да ме изръсите с още двеста долара. Двеста и петдесет.

— И без проблеми?

— Без проблеми.

— О'кей. Винаги можем да се споразумеем. Само едно условие — преди да започнем, нека поддържа пистолета.

Пол въздъхна, дръпна плъзгача и извади патрона от патронника, след това затвори магазина и дръпна скобата. Подаде пистолета на Ал Баруки, който го претегли, опита дръжката, погледна в цевта и насочи предния мерник към едно птиче, което кълвеше семена на перваза на прозореца.

— Па! — каза той като отдръпна ръката си. — Падна.

Птицата схвана намека и отлетя. Ал Баруки се усмихна и подаде пистолета обратно.

Пол го прибра.

— О'кей. Случи се преди три години през септември. Колата беше бял понтиак „Каталина“, модел 1959, в добро състояние, чист, с леко счупване на един от фаровете, една-две драскотини. Това беше. Купувачът плати за нея хилядарка, доста пари, ако се съобразяваме със синята книга за класически модели в подобно състояние.

Пол беше грабнал бележника си от масата и правеше бързи бележки.

— Кой беше продавачът? — попита той.

— След малко ще стане дума и за това. Името на купувача беше Брайън Брайт. Каза, че семейството му е имало „Каталина“ през шейсетте и винаги е искал да има друга. Ето адреса му.

Той му връчи едно сгънато мръсно листче. Пол каза отново:

— Продавачът?

— Без име.

— Ами регистрацията?

— Забравих я.

— Прекарвате ли някои от документите за продажба през Ди Ем Ви^[1]?

— Не, свързах двете контета, а за останалото те сами се разбраха.

— Как изглеждаше продавачът?

Ал Баруки поклати глава.

— Може би четирийсет-петдесетгодишен. Не беше млад. Не си спомням много ясно как изглеждаше. Все пак беше преди три години.

— Колко ти плати, за да забравиш името му и как изглежда?

— Малко отгоре — каза Ал Баруки. — И освен това спомена, че лично ще ми отреже топките, ако кажа на някого, така че разбирате, забравил съм.

— Не се съмнявам. Но не сте обещавали да не описвате колата, която е карал?

Ал Баруки се замисли върху това:

— Като идваше, караше каталината и си тръгна пеша. По-надолу по пътя имаше телефон. Може би си е повикал такси оттам.

— Ами шофьорската книжка? — попита Пол, но Ал Баруки вече клатеше глава. Нямахше намерение да идентифицира продавача и точка.

Пол реши, че ако можеше да проследи документите по обратния път, ще успее да хване продавача.

— Какво друго можете да ми кажете?

— Ами само... винаги ме досмешава за това. Колата си беше наред, дотолкова я проверих, но нещо около нея не беше наред. Не след дълго в автокъщата позвъниха ченгетата. Търсеха кола в светъл цвят, която да е претърпяла катастрофа. Не беше задължително да става дума за каталината. Дори не мога да кажа, че беше претърпяла катастрофа. Но винаги съм се чудил...

— Да?

— Какви ги е свършил ония? — каза Ал Баруки почти шепнешком.

Пол му даде парите и визитната си картичка:

— Можете да ме потърсите.

В един часа Пол хвана дневния полет за Лос Анжелис от летището на Тахо. Името на Брайън Брайт го нямаше в телефонния указател, но Ал Баруки му беше дал достатъчно добри координати.

Малкият чартърен самолет пореше облаците и с друсане се отдалечи от планините. Ниско долу горите закриваха третостепенните пътища, товарните камиони, крайпътните заведения и телефонните будки.

Самолетът подскочи отново, но това не направи впечатление на никой от тримата пътници. Стюардът седеше отпред и четеше списание. Нямахше филм, нямаше фъстъци, нито хубава дама, която да се приведе над него и да му предложи питие.

През дясното му коляно премина остра предупредителна болка. „Ергономичността, компактността и икономичността бяха най-прекрасните качества на тези малки скръндзави самолетчета“, мислеше си Пол, докато се опитваше да намери ново положение за дългите си крака, измъчени от близостта на предната седалка. Сега разбираше защо Брайън Брайт си е купил стара кола с перки, която харчеше по галон на осем мили. В каталината сигурно имаше място да изпълне целите си крака и багажникът ѝ вероятно беше достатъчно голям, за да сложиш телевизора си и да го закараш на ремонт.

След час и половина Пол се събуди от дрямката си сред кафеникавия здрач, който се спускаше над пристанището на Ел Ей. Летяха срещу гаснещото слънце, чиято златиста светлина придаваше здрав и цветущ вид на всичко, до което се докоснеше. Приземиха се безпроблемно, Пол последва пилотите по коридора навън и попадна във вихрушката от горещ мръсен смог. Градът на падналите ангели!

В чест на Брайън Брайт Пол беше решил да наеме голяма кола, но агенцията предлагаше само крайслер льо барон с гюрुक, направо лилипут в сравнение с миналогодишния бробдингнагс. Провери в картата и видя, че Ийст Уайтиър се падаше точно от другата страна на града, на около петдесетина мили.

Смъкна сенника на предното стъкло, качи се в колата и потъна в задръстената магистрала. Горещият вятър и газовете го блъснаха в лицето. Очите му засмъдяха и започнаха така да сълзят, че трябваше да изтрива сълзите си с ръкав.

Мислеше, че с кабрио ще е по-хладно, но след пет минути се пресегна да дръпне гумения гюрुक и включи климатика. За нещастие гюрукът не се затваряше плътно. Продължи да кара и го хвана яд на другите шофьори, които се плъзгаха около него в плътно затворени коли с работещи климатици.

Караше през гигантския задушаващ град, фасадите на огромните сгради бяха изпъстрени с графити и всичко плуваше в прах. Той си позволи да се откъсне за малко от случая и да мисли за жени, любимата му тема за медитация, по-поглъщаща дори от пистолетите или предстоящата вечер.

Беше му омръзнало да тича подир Нина като пале, което се моли да го помилват. За Бога, ще го направи с Ким. Простата последователност на тези две мисли го накара да погледне на

ситуацията от различен ъгъл. Дали обаче Ким не беше просто реакция на Нина?

„Ким е секси, класически тип, мислеше си той, имаше профил, изсечен сякаш върху римска монета и излъчваше женственост и спокойствие. Работеше вкъщи. Обичаше да си готви вкъщи, обичаше той да бъде с нея вкъщи. Тя беше артистична, очарователна и си струваше да продължи да опитва.

Но какво да кажем относно обета за безбрачие, който беше дала тя? Какво да кажем за «не ходя по срещи»? Тя беше определено хетеросексуална; бе видял мъглата, която се спусна пред очите ѝ, когато я целуваше. Нямахше да си струва да я преследва, ако не сложеше едно-две препятствия по пътя му.

Чудеше се дали Нина изобщо ще забележи. Нека да научи от Колиър. Нека разбере, че не е единствената.“

Движението стана по-проходимо и той профуча покрай един тежкотоварен камион, като вдигна седемдесет километра в час. През пролуките на рекламните табла се мяркаха разнебитени и овехтели жилищни постройки. Надписите маркираха посоката — Хотърн, Гардена, Уотс, Линууд, Комптън, Парамаунт и Белфлауър.

Той сви на север по шосе N 605. Трафикът се сгъсти отново. Норуок, Дауни, Санта Фе Спрингс... табелите се редяха една след друга.

Покрай пътя се нижеха къщи, подобни на бараки, сухи бетонни канали и еднообразни алеи с плочки, крайпътни магазинчета и павилиони за бърза закуска. В четири часа все още беше така горещо, че той усещаше миризмата на топящ се асфалт.

Това еднообразие го измъчваше. Много пъти си помисли, че се движи в кръг. Империята на злото със сигурност не би могла да предложи много повече. Минаваше през центъра на следвоенната американска мечта, заобиколен в радиус от петдесет-сто мили от едноетажни евтини паянтови къщи, с по три спални, две бани, два гаража и зелени моравки с барбекю в двора. Той зави в една задънена улица, наречена „Авалон Плейс“ и спря пред къщата на Брайън Брайт. Точно като всички останали къщи, и тази бе измазана с гипс, пред вратата бяха струпани няколко велосипеда. Той бе планирал малък предварителен оглед на мястото, преди да се срещне с Брайън, но беше прекалено топло, мамка му.

Почука на външната врата, но никой не му отговори. Предполагаше, че може с точност да познае по кое време Брайт се връща от работа в завода за авиобои. От ъгъла на улицата Пол си купи шест кутийки диетична кола, после спря пред паркинга на Брайт, където едно полуизсъхнало дърво хвърляше оскъдна сянка. Там прекара следващия един час, най-горещия в живота му.

С гръмовен рев и облак мръсни газове, Брайън Брайт се появи на алеята, малко след шест, напълно според предвижданията на Пол. Пол тъкмо се връщаше от задния двор, където бе принуден да се изпикае, след като бе допил и шестата кутия кола.

— Ей! Какво правите в моя заден двор? — викна мъжът като слезе от голямата, лъскава кола.

Не кола: автомобил, дълъг двайсет стъпки, толкова тежък, че беше оставил дълбоки следи по алеята, ослепително хромиран и боядисан в лъскавочерно. Отзад, щръкнали на осем инча във въздуха, примигвайки с кръглите си червени стопове, стърчаха перките. На Пол му заприличаха на червените триъгълници от картината.

„Понтиак «Каталина», модел 1959“, помисли си Пол със задоволство.

— Съжالياвам — каза той. — Просто ви търсех. Реших, че може да сте на двора. Той се приближи към колата и погледна фаровете. Нямаше драскотина, погледна и предното стъкло — нищо му нямаше. Просто една случайна кола сред хиляди други.

— Кой сте вие? — запита мъжът. Беше около трийсетте, с розово лице, рано оплешивял, носеше тъмни очила и кутия за храна.

— Казвам се Пол ван Уегънър. Вие ли сте господин Брайт?

— Да.

— Аз съм частен детектив, господин Брайт. Може ли да поговорим за малко?

— За какво?

— За колата ви.

— За колата ми? Какво за колата ми?

— Спокойно, господин Брайт. Аз търся предишния ѝ собственик. Няма нищо общо с вас.

— А, добре. Минах трийсет и пет мили досега по магистралата и имах тежък ден в офиса си. Жена ми и децата скоро ще се върнат вкъщи. Така че защо не дойдете след вечеря?

— Току-що прелетях петстотин мили и минах още петдесет с кола, за да ви видя колкото можеше по-бързо, господин Брайт. Нека си поема дъх, тук отвън е прекалено горещо. Хайде да влезем вътре.

Брайт хвърли поглед на наетата от Пол кола и каза:

— Никога не карайте кабрио по тия места през август. Ще получите слънчев удар. Само туристите карат кабриолети. Слънцето тук е прекалено силно, за да стоиш на открито. Кормилото така се нагрива, че не можеш да го пипнеш, а също и седалките, те направо се разтичат от...

— На мене ли ми го казвате?

— А, да, добре. Елате на верандата.

Пол последва Брайт през бетонената алея. Минаха през няколко стаички, прескачайки разхвърляните детски играчки. Задният двор представляваше квадрат, засаден с райграс и очертан от червена ограда.

Пол се разположи на един от сгъваемите столове, а в стомаха му се плискаха изпитите газирани напитки.

— Идвам след секунда — каза Брайт.

Той се върна след малко, обут в къси карирани гащета, с две високи чаши, пълни с вода и лед. Поиска разрешителното на Пол и разгледа снимката с присвити очи. После се облегна назад в стола си:

— Винаги съм знаел, че покупката на каталината няма да остане без последствия. Цената беше твърде ниска. Предполагам, че е била открадната.

— Защо мислите така?

— Защото не беше сделка като сделка. Мисля, че се оставих да ме баламосат. Обратно ли трябва да я връщам, или какво? В нея съм вложил много пари. Просто я обичам. Има ли някакъв начин да си я задържа?

— Интересен избор на превозно средство — каза Пол. — Първо, защо го избрахте?

— Да, изисква много грижи — каза Брайт през смях. — Жена ми казва, че съм ненормален, но когато в събота се качим всички в колата и отидем до Хънтингтън Бийч, на нея много ѝ харесва. На улицата всички ни зяпат. В работата всички знаят „бримката на Брайън с перките“ По цял ден стоя в една кутийка, върху сиво бюро с бежов телефон, матов компютър, и един млад фукльо, който постоянно ми

надничка през рамото. Живея като всички останали. — Той посочи към къщата. — Но колата ми, това е нещо съвсем друго.

Пол кимна с разбиране, като мислеше за слабостта си към своя додж рам.

— Това е Ел Ей. Не можете да си представите колко време човек прекарва в колата си. На парти не ви питат как карате, а какво карате. Цял живот съм живял в предградия — продължи Брайт, като подрънкваше с леда в чашата си — Уайтиър, Пико Ривера, Норуок, Ла Мирада, няколко години в Сан Фернандо Вали и една година в Ориндж Каунти. Веднага щом направеха ново предградие, моите родители се местеха в него. Те дойдоха от юг веднага след войната и мислеха, че са намерили рая. Нямаха търпение да се разделят с миналото си. Израснах с идеята, че всички са дошли отникъде. Всяка година оттогава се местехме в друго предградие, досущ като това, което бяхме напуснали. Цялата ни история и всичките ни навици се загубиха при тези премествания, сецате какво имам предвид, нали?

— Някои хора цял живот търсят това...

— Не и аз. Отегчаваше ме. Чувствах се без душа, Пол. — Това бе казано с такава печална сериозност, че дори Пол се трогна.

— Защо не си тръгнахте оттук, когато пораснахте, щом не ви е харесвало? — попита Пол.

— Кой казва, че не ми харесва? Това е добро място за отглеждане на деца, тук могат да спортуват, да прекарват много време навън. Не знам по-добро място. Тук не могат да се забъркат в гангстерска банда или да налетят на някого, който продава наркотици на ъгъла. Тук те са защитени. Мислят си, че животът е само „Спасители на плажа“ Удобно е. Но...

— Безопасно и стерилно — каза Пол.

Очите му обиколиха двора. От другата страна на оградата се виждаше струя вода и се чуваше звукът на механичната ливадна пръскачка. Най-послед жегата беше попреминала и поне се дишаше по-лесно.

Струваше му се, че познава Брайън Брайт. Той самият можеше да бъде Брайън Брайт, който излиза за работа, връща се вкъщи, възпитаваше децата си, играе голф в неделя... Времето винаги е сухо и слънчево, и накрая изсушава и него, и тогава той поема последния си път в катафалка към гробището Роуз Лоун. Стига до небето, където стои

един съсухрен господ с кльошави крака по шорти, пие вода с лед и играе голф по-добре от всеки ангел. Брайън ставаше все позамислен.

— Понякога, нощем... си мисля какво ли правя тук. Какво е това, което е само мое. Знаете ли? Кой все пак е Брайън Брайт? Аз не съм религиозен, не мога да се вържа на ню ейдж и останалите шарлатани. Не знаех накъде да погледна. Най-накрая погледнах вътре в себе си. Бях като голям телевизионен екран, с много реклами и фирмени марки — работата ми, къщата, семейството, но без знак от мен самия, разбираш ли, Пол?

Един ден казах на жена ми, че отивам до езерото Тахо сам, тя не ме разбра. Няма значение, казах ѝ, че отивам и толкова. Карах Нисан Сентра на седемдесет хиляди мили. Отидох там и видях дървета и планини. На третия ден седях на една скала и гледах към изумрудения залив. И тогава нещо се случи. Имам предвид, в главата ми. За първи път разбрах, че това съм аз. Осъзнах себе си. Случвало ли ви се е такава нещо преди? НЛО, мистически глупости?

— Къде ти такъв късмет.

— Когато дойдох на себе си, знаех, че се е случило нещо важно. Знаех кой е Брайън Брайт и исках да го покажа. Така че хората да разберат, че съм различен.

Той посочи с палец гърдите си, за по-голяма яснота. Качи крака на ниската пластмасова маса. Известно време размахваше подметките си в ритъма на пръскачката от съседния двор. Пол схруска парче лед. На Брайт му се говореше. Нека говори.

— Реших да купя кола — каза Брайт.

— И отидохте да търсите кола в Тахо?

— Да, говорих с няколко търговци. Отначало не знаех какво точно търся. Не трябваше да е много скъпа. Макар че и Дебс работи, имам ипотека, имам деца. А, чувам, че тя си идва, заели сте мястото ѝ на паркинга.

Пол стана.

— Ще я преместя.

Брайт също се изправи.

— Може би ще вечеряте в някой моден ресторант тази вечер? — попита той малко срамежливо.

— Не, не, нямам никакви планове.

— Можете да хапнете с нас. Трябва сега да се захващам за работа, децата сигурно са гладни.

— Чудесно.

Пол премести колата си, представи се на госпожа Брайт и ѝ предложи да пренесе пакета с покупки от колата до къщата. Трите деца притичаха покрай тях и той чу шума от телевизора в хола. Госпожа Брайт му се усмихна забързано от кухнята, където съпругът ѝ вече включваше фурната и вадеше чиниите. Те се целунаха и започнаха да приготвят вечерята, като оставиха на Пол досадната задача да стърже морковите.

Госпожа Брайт имаше отнесен поглед на жена с три малки деца, която освен това работи на пълно работно време. Тя очевидно реши, че Пол е някое другарче на Брайън по голф, наминало на гости случайно. Влезе в спалнята и се появи след малко боса, с широка риза на цветя. Седна на дивана пред телевизора да гледат „Леопарди“, докато стане вечерята.

Ядоха пържена риба с морковени пръчици и пържени картофи и зяпаха „Колелото на съдбата“ по телевизията.

Щом започна кукленото шоу, госпожа Брайт, прозявайки се, отиде да пусне пералнята, а Брайън се изправи.

— Пол и аз излизаме да се поразходим с Котето. Става ли?

— Забравила съм тоалетна хартия — каза тя.

— О'кей, ще взема.

— О, и яйца. И малко пуканки за децата.

— О'кей.

Двамата мъже се отправиха към колата. На силното улично осветление се виждаха ясно еднаквите къщи, с техните еднакви дворове и празните улици. Брайън отвори вратата за Пол и той седна на предната седалка.

Седалките бяха дълги цяла миля. Пол можеше да седи изправен, без да докосва тавана с главата си, обширното пространство и пружиниращите седалки създаваха комфорт, както в луксозна лимузина. Двигателят заработи като стадо лъвово, съзрели зебра.

Голямата кола обиколи бавно улицата, изпусвайки плътна струя дим от изгорели газове.

— „Котето“, така ѝ казвам.

— Хмм.

— Търговецът, господин Ал Баруки, се погрижи за всичко. Продавачът не искаше да уговаря сделката направо с мен, а не искаше и да минава през автокъщата. Така че, когато започнах да разпитвам и казах, че търся нещо различно, но не много скъпо, господин Ал Баруки ме заведе у дома си. Имаше поне седем деца. Всъщност Дебс не знае подробностите, така че не исках да говорим за това пред нея.

— Разбирам.

— Щом я видях в гаража му, разбрах, че е точно това, което търся. Различна. Никой не купува подобни неща. Каза, че мога да я взема за две хиляди, но трябва да бъде със сертификат от гробището за коли. Знаете ли какво е това?

— Не точно.

— Клиентът я продава на гробището и казва пред застрахователната компания, че колата е във от употреба. Тогава самото гробище я продава и то е записано като собственик и така регистрацията започва от нула. Каква досада. Но аз отидох в тукашното Ди Ем Ви и най-накрая получих нова регистрация.

— Пазите ли старите си документи?

— Тук някъде трябва да са.

Брайън взе да рови с една ръка в жабката на колата и извади изцапан плик.

Като го отвори, Пол намери в него много квитанции от сервиси, новата регистрация и сертификата от гробището за коли, върху който бе записано името на Ал Баруки като собственик.

— Братът на търговеца? — попита Пол.

— Точно така, забравих.

В нито един от документите не се споменаваше името на човека, който я бе обявил във от употреба. Пол, който беше звънил на всички автокъщи в околността, не разпозна името. Гробището за коли се намираще може би в нечий заден двор.

— Бих искал да имам копие от това.

Навлязоха в редицата магазини под силното осветление на паркинга.

— Ей там има ксерокс — каза Брайън. — Ще те откарам.

Когато седнаха обратно в колата и обиколиха още веднъж безкрайно досадния квартал, Пол попита:

— Някога срещали ли сте се с продавача?

— Не.

— Споменавал ли е някога Ал Баруки името му, адреса или нещо друго?

— Мисля, че не.

— Попитахте ли го защо колата е продадена като отпадък, когато очевидно е била в движение?

— Ясно беше — каза Брайън, — че ако искам колата, не бива да задавам много въпроси. О, знаех си, че няма да се размине. Знаех, че има нещо нередно. От кого е била открадната?

— От никого. Но може би е замесена в катастрофа.

— Някой загинал ли?

— Да.

— О, по дяволите. По дяволите. Сега наистина се чувствам зле.

— Колата ще ми трябва.

— Какво? Не можете просто така да дойдете и да ми вземете колата.

Пол му разказа за полицейското разследване, за мъртвата. После каза:

— Вижте, можете да се споразумеете с мен или с полицията, защото те със сигурност ще разберат. Но аз съм сигурен, че е по-добре да се споразумеете с мен.

— Ами парите, които съм вложил?

— Слушайте, трябва да направя някои тестове на колата. Може да не е тази, която търся. Ако е така, ще си я получите обратно до няколко седмици.

— Нарушил ли съм закона? — попита Брайън. — Утре съм на работа. Не мога да си позволя никакви закъснения, съкращават непрекъснато, а Дебс отново е бременна. Каза ми го миналата седмица.

— Не сте знаел, че е незаконна — каза Пол. — Ако някой се е хванал на тази уловка, то това сте вие. Така че не се притеснявайте. Ще взема каталината тази вечер и ще я откарам да я тестват. Ще ви дам разписка и визитката си. Има шанс това да не е онази кола. Можете да използвате колата под наем, с която дойдох.

— Дебс може да ме вземе след работа и да я оставим там, откъдето сте я взел — каза тъжно Брайън.

— О'кей. Ако се окаже, че това не е колата, ще ви я върна, честна дума.

Те паркираха отвън и оставиха двигателят да работи. Светлината от входа хвърляше жълт отблясък върху моравата с райграс. Брайт извади личните си вещи от колата и я остави до велосипедите пред вратата. Размениха си ключовете.

— Благодаря ти за помощта, Брайън. Друг на твое място можеше да направи задачата ми много по-трудна.

— Никога няма да намеря друга като Котето. — Той нагласи страничното огледало и отвори капака.

— Може би.

— Казах ли ви, че баща ми караше такава кола? Черна, както боядисах тази. Винаги прегряваше по пътя към Вегас.

Придържайки капака, той надникна в двигателя. Провери нивото на маслото.

— Ще бъда внимателен — каза Пол. — Не се тревожи.

— Ремонтирал съм радиатора. — Той развинти капачката и надникна вътре. Видимо доволен от това, което видя, той хлопна обратно капака. Резервната гума е наред. Можеш да намериш крика.

— Разбира се, Брайън.

Дълбока въздишка изпълни малкото коремче на Брайън. Той шумно изпусна въздух.

— Кого съм заблуждавал, че съм нещо специално? Всичко беше измама. Всъщност Котето никога не е била моя.

— Не всичко е било измама. Не и частта в изумрудения залив.

— Това беше най-голямата измама.

— Има хора, които те обичат — каза Пол. — Жена ти, децата ти. Хората, които са постигнали това, които се грижат за семейство в днешно време, те са специални. Колата си е само кола, Брайън.

— Сбогом — промърмори Брайт и потупа капака.

Пол не отговори. Брайън не говореше на него.

Последното, което видя от него, бе обутия му в сандал крак, който отвори преградната врата.

[1] Служба за регистриране на автомобили. — Бел.прев. ↑

— Станете всички — каза пълномощникът Кимура. — Върховният съд на област Елдорадо влиза в заседание, с председател почитаемия Къртис Милн.

Нина се изправи заедно с останалите в препълнената съдебна зала. Джеръми Стемп не бе пожелал специално заседание за делото, така че трябваше да чакат реда си в редовната сесия.

Сара, де Биърс бе предпочела да не присъства. Беше оставила съобщение на Нина, че иска да остане с Моли. Джейсън също не се появи, но предния ден бе отишъл в офиса на Нина, за да подпише декларацията, която тя бе приготвила.

Нина нямаше нищо против тяхното отсъствие. Когато клиентите не бяха в съда, никой не я тревожеше, измъчваше и влудяваше, напрежението ѝ беше много по-малко. Все пак делата се решаваха от документите и от аргументите на адвокатите.

Куентин де Биърс влезе с Джеръми Стемп и седна в предната част на залата. Голямата му глава, увенчана с бели коси, не можеше да се сбърка.

— Можете да седнете — каза секретарят и публиката в залата отново зашумя и се раздвижи.

Съдията Милн зае мястото си и си наля чаша вода от кафяво пластмасово шише. Прясна подстрижка откриваше ушите му с форма на сателитни чинии. Той избърса очилата си в тогата и събщи.

— Дами и господа, предстои ни тежка сутрин. Програмата е много натоварена. Следователно, моля адвокатите стриктно да се придържат към правилото за петнайсетте минути. Предупредени сте. Дело №23748, Баукър срещу Съливан.

Докато адвокатите по първото дело си проправяха път към адвокатските маси, Нина и няколко други адвокати излязоха навън. Не беше нужно да присъства на разглеждането на другите дела. През това време можеше да позвъни на няколко телефона, отново да прегледа бележките с аргументацията си и евентуално да се види с Колиър.

Тя се отправи към монетните телефони до юридическата библиотека и дръпна от таблото за съобщения снопчето розови бележки, натрупани от вчера следобед.

— Госпожо Рейли. — Джеръми Стемп я бе последвал навън заедно с клиента си. — Може ли да поговорим?

— Разбира се.

— В библиотеката ли?

Той отвори вратата пред нея.

Наскоро Сенди бе отделила известно време, за да ѝ обрисова портрета на Стемп. Тя го познаваше от три години, от времето, когато бе работила като секретарка във фирмата на Каплан, Стемп, Пауъл и Рийзнър, където неин бивш шеф беше Рийзнър.

— Проклет тип, по-опасен дори от Рийзнър — бе казала тя.

Стемп играеше голф с Милн и другаруваше с месните републиканци. Бе си изградил репутация като защитник на застрахователни компании в искиви дела — доходоносен и стабилен бизнес. Имаше добре поддържана външност и умееше да вдъхва доверие. Де Биърс ѝ се усмихваше зад гърба му, наклонил леко глава, сякаш да ѝ припни предишната им среща и това, че на война всичко е позволено.

Нина изчакваше Стемп да започне гамбита си. Тя и Стемп никога не бяха заставали един срещу друг в съда. Как ли щеше да подходи към нея?

Толкова рано сутринта служителите още не бяха включили осветлението. Те седнаха на една от масите.

— Неприятна ситуация — каза той като потупа Де Биърс по ръката. — Тежко е за цялото семейство.

— Да, съпругата на Рей и децата нямат нужда от всичко това — каза Нина с глас, изпълнен със същото съчувствие.

— Бъдете сигурна, че господин Де Биърс е много обезпокоен от това, че трябва да ги замесва. Разбрах, че се е консултирал с вас. Естествено това повдига въпроса за потенциалния сблъсък на интереси, при положение че вие представяте отсрещната страна.

Стемп изговори това с бащински, покровителствен тон, сякаш казваше: „Мила моя, не мога да повярвам; вие разочаровахте по-възрастен колега; смутен съм от вашата постъпка, но ще ви простя непрофесионализма, ако направите известни компенсации.“

Тази позиция трябваше да бъде коригирана. Нина приемаше само една роля спрямо адвокатата на отсрещната страна и тя беше равен срещу равен. Стемп се опитваше да я принуди да се оправдава за непочтеността си, а тя знаеше, че нападението е най-добрата отбрана.

— Той разговаря с мен по друг въпрос — рязко каза тя. — Нали, господин Де Биърс? Мога ли да бъда откровена с адвокатата ви относно нашия разговор?

— Заповядайте — измърмори Де Биърс.

— Говорихме за аутопсии и за подозренията на вашия клиент, че синът му е починал от насилствена смърт. Останах с твърдото убеждение, че това е единствената причина господин Де Биърс да иска да извади тялото на сина си. Така че, съвсем естествено, когато Сара де Биърс ми донесе иска, който вие сте изготвили на съвършено различна основа, аз се почувствах свободна да я представлявам. Конфликт или накърняване на конфиденциалността би могло да има, само ако този иск е съзнателно скалъпен и представлява тактически ход, с който господин Де Биърс да успее да извади тялото на сина си по съвсем различни причини, които ви споменах. И разбира се, познавайки вашата изрядна репутация, господин Стемп, никога не бих допуснала, че вие съзнателно ще изготвите неточна или, казано направо, лъжлива документация.

— Разбира се, че не — каза Стемп, без да се разделя с любезното си изражение. — Проблемът с пръстена е налице и Рей де Биърс наистина е бил с него в ковчегата си по време на прощалната церемония. Погребалният агент е напълно сигурен, че го е видял.

— О, да, пръстенът. Сигурна съм, че пръстенът е налице — каза Нина. — Въпросът е как клиентът ви се е сдобил с него.

— Не съм дошъл тук, за да репетирам аргументацията, която ще си разменим пред Милн. Тук съм, за да ви убедя в искреното желание на господин Де Биърс да разреши този проблем, без да го задълбочава.

Нина седна обратно на стола, кръстоса крака и сви рамене.

— Слушам ви.

Де Биърс кимна почти незабележимо към Стемп и Нина си помисли: „Добре, добре, добре. Виж ти кой кого слушал“. Беше чувала, че Стемп обикновено успява да държи клиентите си на крачка зад себе си.

— Е, добре — каза Стемп. — Да оставим... вътрешните разногласия в семейството. Нека погледнем на ситуацията отвън. Когато синът му, негово единствено дете, умира, господин Де Биърс е извън страната. След ужасната новина за загубата той се връща само за да научи, че синът му е бил погребан, преди той изобщо да успее да го види. Той не получава възможност да се отдаде дори на скръбта си или да каже сбогом. Разбирате ли как се чувства той?

— Ако това е действителното основание за иска, защо не го изложите по този начин?

— Защото няма да спечелим с този аргумент, поне не и докато останалата част от семейството се противопоставя. Той иска само да го види за последен път.

— И после? Той твърди, че не е доволен от експертизата на следователя — каза Нина. — Успее ли да извади тялото, сигурна съм, че ще намери начин да проведе медицинска експертиза. Моята клиентка не би могла да подозира за това. Аз не мога да ѝ кажа, защото разговорът ми с господин Де Биърс беше поверителен. Но аз го зная и вие го знаете.

— Колкото повече те протестираш, толкова по-необходима изглежда една медицинска експертиза. Ако няма нищо нередно, защо просто да не проведем независима експертиза?

— Не и поради причините, които той инсинуира, това поне е сигурно. Защото няма причини за експертиза. Защото моята клиентка прие заключението на следователя. Защото тази инсинуация ги обижда. Защото те не искат някой да се разпорежда с тях.

Нина се обърна към Де Биърс, който слушаше с полуусмивка.

— Господин Де Биърс, Сара, Джейсън и Моли не желаят тялото на Рей да бъде извадено. Те имат нужда да оставят миналото зад себе си. Имат нужда от спокойствие. Помислете за Моли. Помислете за това колко е лабилна тя в този момент.

Моля ви, спрете да настоявате. Казах ви, че видях какво се случи. Синът ви бе ударен от мълния. Но дори да не вземате моите думи под внимание, попитайте експерта, следователя д-р Клаусън, който направи същото заключение. Причината за смъртта беше абсолютно ясна, разбирате ли ме?

— О, разбирам — каза Де Биърс с презрителен тон. — Вие сте изцяло с тях. Лео всички ви е омотал. Вие също служите за прикритие.

Мислите, че ще се вържа на това.

— Той няма предвид точно това, което казва — каза бързо Стемп, но Нина вече беше преметнала чантата си през рамо.

— Утре ще се отърва от Лео! — извика Де Биърс. — Ще го съсия заради това, че ги накара да се борят с мен! Сара никога не би направила това на своя глава. Рей винаги е казвал, че зад действията ѝ стои Лео!

— Съжалявам, Джеръми — каза Нина, без да погледне Де Биърс. — Но не мога да се доверя на човек, обхванат от ирационални мании. След това, което току-що чу, мисля, че ти и твоят клиент трябва да поговорите и да оттеглите иска си за ексхумация на тялото. Ще бъда отвън в залата и ще се радвам да поговорим, ако решите да го направите. Но не ме безпокойте по друга причина.

Тя затвори вратата след себе си и изпусна въздуха, който досега бе задържала в дробовете си.

Стемп и Де Биърс излязоха след половин час, игнорирайки присъствието ѝ пред вратата на залата. Стемп влезе в офиса на секретаря, а Де Биърс отиде да се обади, по телефона. След това и двамата се върнаха обратно в библиотеката. През следващия един час, докато съдията препускаше през останалите дела, Нина позвъни на няколко телефона. Най-накрая пълномощникът Кимура излезе и каза:

— Вашето дело е следващото в дневния ред.

— Благодаря.

Тя се върна в библиотеката да съобщи на двамата мъже, не особено зарадвана от очевидното нетърпение, с което заеха местата си в съдебната зала.

— Де Биърс срещу Де Биърс — провъзгласи Милн, когато влязоха и заеха местата.

— Господин Стемп? — каза Милн и леко се усмихна на адвоката, в знак, че извън съда те бяха приятели.

На Нина не ѝ беше приятно да види това. Много добре знаеше, че не влиза в малката група на влиятелните мъже в Тахо, която с удоволствие беше приела Милн, Стемп и Куентин де Биърс, но никога нямаше да приеме нея.

Но уважаваше Милн, никога не беше го виждала да се отнася непочтено към някое от съдебните си дела. Милн дори ѝ беше помагал, когато тя се натъкваше на трудности при разпитите на свидетели в

съда. Доброто му отношение беше една от причините тя да утвърди себе си сред юридическата колегия в Тахо. Той беше единственият редовно заседаващ съдия във Върховния съд и досега винаги се беше отнасял честно с нея.

Стемп изброяваше фактите около смъртта на Рей. Придържаше се към чудесния старомоден начин на изложение: с изправена стойка, без да чете, като правеше грациозни и сдържани жестове с добре поддържаните си ръце.

— Както ще забележи Съдът, в Наказателния кодекс параграф 642 предвижда като наказуемо нарочното или злонамерено отнемане на ценни предмети от мъртво тяло и употребата им за лични облаги. Господин Де Биърс е повдигнал обвинение срещу неизвестен извършител и настоява полицията на Саут Лейк Тахо да проведе незабавно следствие.

Следователно можем да приемем, че тялото на господин Де Биърс е въввлечено в криминално деяние. И ако с тялото е било злоупотребено с цел грабеж, кой би могъл да знае по какви други начини може да е било злоупотребено с него. Дали не са взети и други неща? Не е ли било повредено по някакъв начин? При тези обстоятелства, ваша милост, моят клиент е решил, че трябва да предприеме нещо. Той се е обърнал към госпожа Де Биърс, неговата снаха, с молба да извади тялото от земята, но по необясними причини тя отказва да направи нещо, за да защити тялото на съпруга си. За разлика от нея полицията в Саут Лейк Тахо, изглежда, мисли, че могат да се предприемат някакви мерки. Този съд би могъл да разреши изваждането от земята за целите на правосъдието.

Господин Де Биърс скърби по загубата на своя син, ваша милост. Той не би трябвало да бъде подлаган под тежестта на още едно страдание като допълнение към траура му... Каква вреда би причинило някому, ако той се увери сам, че синът му почива в мир, ако това е неговото желание? И ако най-лошото се е случило, не е ли в интересите на правосъдието да го установи възможно най-скоро?

Стемп седна, приглади сакото си и се обърна към Де Биърс, който седеше зад него, и го потупа по ръката, така както бе направил и в библиотеката.

Милн смръщи вежди. Нина се надяваше, че той е озадачен и че зад иска открива нещо друго. Той не гледаше през пръсти на работата

си.

— Госпожо Рейли? — покани я той.

Нина направи кратък преглед на своята версия на фактите и после каза:

— На Съда са известни нашите основания и обществената власт, на която се облягаме. Ясно е, че тялото не бива да бъде вадено без сериозна обществена причина. Ако ставаше дума за някакъв сензационен криминален случай, питам как досега полицията в Тахо не е дошла да настоява за изваждане на тялото? Точно обратното. Ние прилагаме декларация, която ясно показва, че полицията все още не е обявила пръстенът за действително откраднат. Те проучват внимателно този случай. Нека дойдат пред съда и да кажат как се оказва натиск върху юрисдикцията. Те са властите, а не господин Де Биърс. Това е обществената власт, а не господин Де Биърс.

Съветникът на господин Де Биърс набляга върху скръбта на господин Де Биърс, сякаш господин Де Биърс е единственият, който е изгубил член от семейството си. А какво да кажем за децата на Рей де Биърс, Моли и Джейсън? Те са изгубили баща си. А госпожа Де Биърс? Като вдовица на покойния, тя има върховното право. Тя предполага, че въпросният пръстен е бил взет предварително и съпругът ѝ е бил погребан без него. Погребалният агент, който твърди друго, просто прави грешка. Тя не мисли, че ситуацията налага изваждането на тялото на съпруга ѝ.

Тук предимство имат непосредствените нужди на семейството. — Нина направи пауза и продължи по-колебливо. — Може би госпожа Де Биърс чувства, че става въпрос за мотиви, които не се виждат на пръв поглед, ваша милост. Тя потвърждава, че смята иска за несериозен. Понякога едно семейство се замесва в много странни игри, ваша милост, особено в моменти на подобен стрес... — Тя настоятелно улови погледа на съдията, намеквайки, че знае повече и че би желала да каже повече, но не може.

— Решително протестирам срещу неуместността на този аргумент, господин съдия — каза Стемп, без да си направи труд да стане, като използваше само гласа си, за да привлече вниманието. — Съветникът напусна полето на правната аргументация и се пренесе в областта на недоказуемостта. Тя би трябвало да се обоснове върху факти, а не върху инсинуации.

— Мога ли да завърша, ваша милост — каза Нина. „Точка за ясният и висок женски глас“ — каза си тя, когато Милн отново обърна глава към нея.

Тя отвори уста, за да каже още няколко неща, преди да я прекъснат, но тогава усети едно побутване по лакътя. Пълномощникът Кимура стоеше до нея с бележка в ръка.

— Извинете ме за секунда, ваша милост — каза тя раздражено. Беше на път да изтърве своя миг.

В бележката пишеше: „Позвънете на клиентката си. Тя иска да оттегли несъгласието си.“

Земята под краката ѝ се разтвори и тя потъна в нея. Аргументите се изпариха от главата ѝ. Тя каза едва чуто:

— Извинете ме, ваша милост. Трябва да се консултирам с клиентката си. Не бихме ли могли да отложим за края на дневния ред?

— Господин Стемц, съгласен ли сте? — попита Милн.

— Разбира се. Ако колегата има нещо спешно, ще бъдем щастливи да съдействаме.

Нина се обърна и ги погледна. Усмивката на Де Биърс беше подигравателна. Сигурна беше, че Стемц и Де Биърс са знаели за бележката.

Вън от залата, крайно напрегната, тя позвъни в дома на Де Биърс. Сара вдигна веднага, като че ли не бе ставала от телефона след обаждането си в съда.

— Здравей, Нина — каза тя с напрегнат глас.

— Какво става? — попита Нина, колкото можеше по-неутрално.

— О, размислих. Реших да оставя Куентин да действа. Да прави каквото ще. Не ме интересува повече.

— Малко е необичайно, Сара — каза Нина. — Изправила съм се пред съда, изнасям пледоарията си и ти изведнъж...

— О, промених намерението си. Все пак нали аз те наех. Аз съм ти шеф. Трябва да направиш каквото ти казвам. Трябва да оттеглиш несъгласието. Веднага. Думите прозвучаха отрепетирани.

— Какво мислят Моли и Джейсън?

— Това няма значение. Чековете подписвам аз.

— Има ли някой при теб, Сара?

— Не.

— Какво те накара да промениш решението си? Мислех, че това е важно за теб. Преди не си показвала и най-малкото съмнение.

— Просто направи каквото ти казвам.

— Куентин ли беше? Обади ли ти се? Какво ти каза?

— Моля те. Извинявай. Давам ти... инструкции — настоя Сара.

— Ти дойде при мен за помощ и съвет. Сега се опитвам да ти помогна, Сара. Не мисля, че си на себе си. Случва се, когато хората са под стрес, да казват неща, за които после съжालяват. Ако сега се откажеш, няма да имаш друга възможност.

— Не мога повече! Стига!

— Почти свърши. Просто трябва да поупорстваш още малко, Сара.

— Не! Казах ти какво искам. Остави Куентин да се позабавлява.

Тя затвори. Нина позвъни отново, но никой не вдигна.

Тя си пое дъх в юридическата библиотека, като гледаше към дърветата, които се притискаха към прозорците на двайсет фута височина. Почувства се така, сякаш се намираще сред непроходима тропическа гора. Стори й се, че е майmunка и че вместо адвокатската шапка има на главата си кокосов орех.

Върна се в съдебната зала, която вече се изпразваше, останалите дела бяха минали или отложени и дългата върволица адвокати и закононарушители се отправи към вратата. Двама адвокати все още стояха вътре и си разменяха любезни обиди по едно дело за неустойка на договор. Стемп и Де Биърс седяха отпред и слушаха. Тя седна отзад и зачака.

В дванайсет без десет делото бе подновено и Нина зае мястото си пред съдията.

— Е, госпожо Рейли? Все още разполагате с пет минути — каза Милн.

— Ще бъда по-кратка, ваша милост. Бих искала само да...

— Тя погледна направо към Стемп. — На този етап бих желала да ви помоля с най-голямо уважение да отложите решението си за следващата седмица.

— Искате отлагане? — каза Милн, като повдигна вежди.

— Ще помогне ли това за разрешаването на казуса?

— Не зная, ваша милост. Но ние днес разглеждаме делото, без да е минал необходимият предварителен срок. Направихме всичко възможно, за да сътрудничим на господин Стемп, като се явихме на делото и не протестирахме срещу краткия срок. Все пак бих обърнала внимание на Съда, че предварителният срок бе неадекватно кратък и не позволяваше пълна подготовка.

— Вие се справяте доста добре — каза Милн сухо.

— Тя е пропуснала всяка възможност да протестира срещу предварителния срок — намеси се Стемп. — Ако госпожа Рейли е получила някакво съобщение от клиентката си, вероятно съдържащо желанието ѝ да спре делото, то тогава би трябвало да се откаже от несъгласието още в този момент.

— Говорите смешни неща, господин Стемп — каза Нина.

— Не си спомням да съм казвала, че съм получила някакво съобщение.

— Вие получихте бележка.

— А вие откъде сте толкова сигурен какво пише вътре, господин Стемп?

— Моля, отправяйте аргументите си към Съда, не един към друг. — Очите на Милн засвяткаха.

— Ваша милост, няма нищо спешно — каза Нина. — Една седмица повече или по-малко не е от значение. Могат да се появят нови факти, които ще позволят на съда да погледне на този случай с по-голяма яснота.

— Трябва да съобщя и на двама ви, че след направеното разглеждане аз съм склонен да уважа волята на вдовицата и да не разреша изваждане на тялото — каза Милн. — Като имате предвид това, госпожо Рейли, какво желаете да направя?

Усмивката на Куентин де Биърс беше изчезнала. Сега Нина знаеше, че всичко, което трябваше да направи, е да извоюва това, което Сара де Биърс наистина желаше.

Но тя не можеше да го направи. Ако продължеше и спечелеше делото, щеше да действа против ясното нареждане на клиентката си.

От друга страна, след няколко години работа с хора, които се намираха в стресови обстоятелства, Нина се беше научила, че добрият адвокат знае кога клиентът му излиза от равновесие и трябва да бъде предпазван от самия него. И нямаше да следва инструкциите на Сара.

— Моля за една седмица отсрочка — каза тя.

Стемп се изправи на крака. Той каза на Милн, че клиентът му е отложил пътуване извън щата, за да се появи тази сутрин в съда; че едно отлагане само ще удължи страданията на клиента му; че след една седмица тялото на Рей де Биърс ще бъде още по-разложено и ще представлява още по-потискаща гледка; че госпожа Рейли очевидно е била напълно подготвена за делото.

— В светлината на току-що изразената склонност на съда да отсъди в нейна полза, защо, за Бога, госпожа Рейли изведнъж иска отлагане? Защо просто не остави Съдът да отсъди? — каза Стемп.

— В светлината на направеното от мен изявление, господин Стемп, защо искате от мен да отсъдя? — попита на свой ред Милн. — Признавам, че съм напълно объркан.

— Защото — каза Стемп — има само една причина, поради която тя не може да позволи на Съда да отсъди тук и сега. Нейната клиентка ѝ е поръчала да се откаже от несъгласието и тя не иска да последва инструкциите, но не иска да действа и срещу тази инструкция. Тя увърта, господин съдия.

— Истина ли е това, колега? Не губете времето на Съда, ако вашата клиентка не иска да продължава делото.

— Господин Стемп се опитва да ме принуди да се впусна в повече детайли, отколкото смятам за необходимо в момента. Нямам намерение да се поддавам на тази принуда, нито ще позволя това да направи моята клиентка. Надявам се, че господин Стемп и клиентът му разбират това. Надявам се, че и Съдът също ще разбере това.

В проникателните очи на Милн наистина се появи проблисък на разбиране.

— Да. В съдебното ми решение няма място за принуждение — каза той и Нина трябваше да потисне нервния смях от несъзнателните рими.

— Е, добре, да видим какво става точно — продължи Милн. — Господин Стемп иска Съдът да приключи делото с решение, макар да знае, че то вероятно няма да бъде в негова полза. Странно, много странно. Госпожа Рейли твърди, че не желае да бъде принуждавана да спечели. Също много странно. Вие двамата би трябвало да си размените местата.

Тя вече беше казала толкова, колкото смееше, така че замълча и зачака.

— Делото се отлага с една седмица — каза Милн, затвори папката и погледна към стенния часовник. — Съдът се оттегля до един и половина.

Нина погледна към Де Биърс. Той стискаше здраво ръката на Стемп, за да възпре вбесения адвокат от още протести.

Погледите им се срещнаха. Триумфиращата усмивка на Де Биърс бе изчезнала. Маската на доброто му поведение бе паднала и бизнесменът, който тя помнеше от своя офис, се бе изпарил.

Яростта му избликна срещу нея като ударна вълна взрив. Тя се обърна и се зае да подрежда и преподрежда листата в куфарчето си, докато Стемп и Де Биърс излязоха. Освен нея в съдебната зала остана само пълномощникът Кимура. Приставът търпеливо изчакваше тя да събере бележките от пледоарията си, после я изпрати до вратата, като огледа коридора, за да се увери, че няма да има проблеми по пътя си. Най-накрая заключи вратата.

— Той е добър съдия — каза Нина.

— Много добър съдия — съгласи се пълномощникът Кимура.

— Съобщението, което ми донесохте по телефона от моята клиентка...

— Може би съм записал нещо неправилно. — И двамата знаеха, че не го е записал неправилно.

— Вие, изглежда, се грижите за мен, откакто ме прострелях миналата година — каза му Нина. — Благодаря ви. Понякога... — Тя спря, пое дъх и продължи отново: — Понякога ми е трудно да седна на този стол.

— Просто искам да съм сигурен, че няма да удари втора мълния.

Стоеше там солиден на вид, изправен, с униформа и кобур, който висеше от колана му. Дъхът ѝ спря и тя изпусна куфарчето си. Кимура го вдигна.

— Ще ви изпратя до колата ви.

— Оо, аз...

— Няма проблем — каза той. — Щом е за един добър адвокат. За един много добър адвокат.

Къщата на Сара де Биърс беше само на две мили. Нина пое покрай магазините и ресторантите по натоварения обеден трафик и се чудеше какво да каже на Сара. Разяждащата тревога в стомаха ѝ бе отстъпила място на глада.

Семейството на Де Биърс се разпадаше. Някога Рей ги бе държал така, както Тито бе държал Югославия. Сега Рей си бе отишъл и Югославия я нямаше.

Най-безопасното нещо в подобен момент бе да запази удобна емоционална дистанция. В началото беше лесно. Но сега съчувстваше на Сара, като че ли в нея виждаше нещо от себе си. Тя знаеше, че Сара е прекарала годините си с Рей в непрекъсната борба, бе вложила всичко от себе си, за да отгледа и възпита децата си и сега точно когато може би имаше възможност да изпита малко щастие, тя се отказваше. Съчувствието ѝ се прехвърляше и върху Джейсън, и Моли.

Сега Сара беше самотна майка, като Нина. Въпреки че децата ѝ бяха по-големи, те също се нуждаеха от грижи, сякаш все още не бяха навлезли в пубертета. Няма по-тежка отговорност от това да си самотен родител. Нина можеше да се подпише под това.

Тя паркира зад къщата. Градината беше смълчана и пердетата бяха спуснати. Никой не отговори на позвъняването. Тя дори се опита да отвори входната врата, но беше заключено. Явно нямаше да успее да говори със Сара. Зад поляната, езерото Тахо проблясваше в ранния следобед. Шейкърът за мартини стоеше на подноса зад празните столове. Нина седна на един от тях и се загледа в лодките.

Сара бе казала: „Твърде късно е.“ „Но ако някой срещне разпадащо се семейство, мислеше си Нина, трябва да направи нещо за него, дори и да чувстваме, че не е съвсем на място, дори ако семейството се самоунищожава. Тя и Боб няколко пъти бяха стигали до ръба и винаги някой им бе помагал, така както тя искаше да помогне на Сара и близнаците.“

Езерото беше матово, тайнствено, предразполагащо, беше като живо същество, като гората или небето. Колиър бе казал, че вярва в съществуването на надчовешка Справедливост, която разрешава големите проблеми, тези, които хората не могат да решат. Ако е така, справедливостта би трябвало да прилича на останалите природни сили — безразлична и безпристрастна.

„Не искам да бъда инструмент на такава справедливост“, помисли си Нина. Човешката справедливост не е съвършена, но в нея има милосърдие.

Една хартиена лодка, вероятно направена от някое дете на плажа, мина покрай нея. Тя остави тревожните си мисли да се носят с нея по течението и ги гледаше как бавно потъват в тайните дълбини.

Пол пое по междушатската магистрала от Ел Ей, която пресичаше дългата, прашна долина — гръбнака на Калифорния. Беше тръгнал по тъмно в четвъртък от къщата на Брайт, но през по-голямата част от пътя новото ограничение за скоростта беше седемдесет мили в час, така че той се придвижи бързо през нощта. Брайън беше прав — Котето привличаше вниманието дори на изтощените от каране шофьори на камиони, които примигваха с фаровете и вдигаха палец в знак на одобрение, докато профучаваше покрай тях. В два часа през нощта той остави колата на паркинга зад лабораторията на Джинджър Хирабаяши, неговата експертка в Сакраменто.

Това, че колата бе причинила смъртта на Ана Мийд не го безпокоеше особено. Колата сама по себе си беше средство. Но колата и нейният шофьор заедно представляваха нещо съвсем различно.

Едно такси го отведе до летището на Сакраменто, където бюрото за коли под наем все още беше отворено. Пол запърпори към планините, намали скоростта, за да бъде задминат от няколко спортни коли, които за малко щяха да отнесат задницата му. Успя да измине последните четиридесет мили нагоре с помощта на силно кафе и гласовете на двама коментатори, които обсъждаха по радиото началото на новия футболен сезон.

В пет часа сутринта, капнал до смърт, той пристигна на паркинга пред хотел „Сийзърс“ Замаян от умора, влезе в стаята си, събу обувките си и се строполи върху синята покривка на леглото.

Първото, което Пол направи в петък сутринта, бе да позвъни в офиса си в Кармел. След неговото заминаване нещата в града отиваха на зле. Няколко клиенти с текущи дела настояваха спешно за личната му намеса. Той проведе няколко телефонни разговора и ги препрати временно към заместници, но знаеше, че ако иска да държи нещата си в ред, трябва да се върне до неделя сутринта.

Позвъни на Хелюел в прокуратурата и остави съобщение, че се е върнал. След това се обади на Джинджър в Сакраменто да ѝ каже да побърза с колата.

Първият оглед потвърждаваше, че колата е преобоядисана от бяло в черно и не казваше нищо ново. Пол я накара да му обещае, че ще се обади пак в събота.

Той взе асансьора и слезе на първия етаж на хотела. Потъна в грижливо контролирания хаос на казиното, където не можа да се удържи и заложи дващест долара на маса за блекджек. Беше девет часът сутринта и грееше слънце, но туристите не спираха да опитват късмета си.

Едно навъсено крупие, което явно използваше машинно масло вместо шампоан, раздаде картите. Първата карта на Пол бе обърната с лице към масата, а тази на крупиецо беше петица. Втората карта на Пол беше шестица. Той повдигна ъгълчето на обърнатата карта и видя, че е седмица. Тринайсет. Според правилата, научени от един вещ картоиграч на име Ал Отис, той трябваше да играе срещу петицата на крупиецо и да се надява крупиецо да падне.

Но тринайсет е апетитна ръка. Той чукна по ръба на картите пред себе си, за да си поиска още една и дяволите да го вземат крупиецо, ако не му хвърлеше една тройка. Сега имаше шестнайсет, най-гадната ръка в играта на дващест и едно. Другите играчи си взеха картите и загубиха. Сега крупиецо беше до Пол и горната карта от тестето лежеше като жива в ръката му.

Той със сигурност щеше да остане. Имаше още някакъв шанс крупиецо да изтегли над дващест и едно и да падне. Пол прехапа устни, очите му се опитваха да преминат като рентген през картата.

— Хайде — това е само игра — каза Пол.

И картата се понесе пред него сякаш на огнени криле, преобърна се във въздуха и се спря на масата пред него.

— Шестица. Губиш — каза крупиецо. — Съжалявам. — Той събра картите.

Пол се измъкна навън при колата си, с полекнал портфейл и помръкнало настроение. Отправи се към западния край на Тахо. Там, на едно от разклоненията на пътя се намираще Сиера Мотърс.

— Господин Ал Баруки не работи вече при нас — посрещна го продавачът негър с дъвка в устата. — Но не се тревожете. Ще направя всичко, което той е правел за вас, няма да имате проблеми.

Той издърпа с усмивка бяла носна кърпичка и изтри невидимо петънце от една кола наблизо.

- Къде отиде? Говорих с него вчера.
- Няма да повярвате. Спечели от лотарията!
- Прав сте, не го вярвам.
- Не голяма награда, но самият той каза, че му стига.
- Стига за какво?
- Да се върне къщи.
- И къде е това „къщи“?
- Египет.

Пол подсвирна.

— Я виж ти! Спечелил от лотарията, грабнал жена си, децата и цялата покъщнина, натоварил се на презокеанския полет — и всичко това само за един ден? Без съмнение, брат му също е тръгнал, нали?

Продавачът кимна и млясна с дъвката.

— Миналата вечер тръгнаха за Сан Франциско. Мисля, че тази сутрин трябва да са хванали самолета за Кайро. Така че кажете за каква кола сте говорил с Мунир?

— Не за такава, дето вие можете да ми помогнете.

— Днес имам някои много добри предложения. Ето един олдс, модел 1995, круиз с антизаклучващо се устройство — вие го нагласявате. Можем да направим добра сделка. Ключовете са в джоба ми, ако искате, да поразходим количката! Хей, не си тръгвай така, човече! Дай ми да си поема въздух.

Страшно ядосан, Пол потегли към автомобилното гробище на Ал Баруки.

Празно място.

Ал Баруки имаше два адреса в телефонния указател, и двата представляваха бараки в квартала „Бижу“ И в двете цареше безпорядък от изоставена покъщнина, вътре и на улицата.

„СВОБОДНО“, казваше един надпис, опрян на олющената червена ограда. Пол си помисли да се порови в отпадъците наоколо, но какво щеше да намери? Адреса в Кайро? Той седна на прага на втората барака и се замисли.

Можеха да са се случили само две неща. Ал Баруки да е бил шофьорът, който е ударил Ана Мийд и да е толкова невероятно алчен, че да е пуснал Пол по следите на колата за двеста и петдесет долара. После да е дошъл на себе си и да е драснал...

Не става. Никой не е толкова алчен. О'кей. Тогава Ал Баруки, след като е говорил с Пол, е отишъл право при човека, който му е дал каталината, и е започнал да го, или да я, изнудва.

Този вариант му хареса повече. Продавачът имаше достатъчно пари, за да даде възможност на две семейства да напуснат страната, без да се натискат за намалението, ако купиш билетите четиринайсет дни по-рано. Друго?

Ал Баруки не е можел да направи сделката по телефона и да вземе парите толкова бързо, а и едва ли е напускал планините, за да отиде някъде да сключи сделката между разговора си с Пол и дългото си пътешествие. Това означаваше, че продавачът може би все още е в Тахо, но къде?

Тялото му увисна с цялата си тежест на пантите и вратата поддаде на тласъка му. Той тръгна напред-назад като старец, който си почива след дълъг ден работа на полето.

Две хлапета на колела профучаха покрай двора с викове, ухилени до ушите. На покрива тупна една шишарка и прозвуча като изстрел. После се изтъркала бавно по наклонената ламарина и тупна в праха наоколо. Вятърът подмяташе боклуците.

Той погледна по улицата. Беше задънена.

Марвин Гейтс, директор на отдела по пробация в Тахо към Департамента по пробация в област Елдорадо, беше солиден бюрократ, със зелени очи, лунички и мека червеникава коса, която се спускаше към скулите му във вид на бакенбарди.

Той преведе Пол през няколко стаи, препълнени с клиенти и служители и го покани в един аскетично обзаведен офис в задната част. По стените висяха образователни плакати срещу СПИН и за контрола на раждаемостта, една карта на Лейк Тахо беше закачена върху зелената избледняла мазилка. За компенсация на потискащата обстановка големият прозорец разкриваше гледка към Тахо за милиони.

— Тя ми липсва — каза той. — Ана беше специален човек. Нейните клиенти се чувстваха закриляни, тя беше готова да се бори за тях. Когато разбрах какво е станало, направо се поболях.

— Опитвам се да разбера дали шофьорът не я е блъснал умишлено — каза Пол. — Служителите от пробацията не са всесилни. В крайна сметка те са оръдие на закона.

— Да. Понякога пробацията или пускането под гаранция трябва да бъдат отменяни.

— Подсъдимите смятат, че някой трябва да плати, задето са се върнали в затвора и това като нищо може да се окаже и някой служител от пробацията.

— Точно така. Не са редки случаите, когато ни заплашват. Понякога ни убиват.

— От колко време работите тук? — попита Пол.

— Двайсет и четири години съм в този занаят. Догодина се пенсионирам.

— И какво ще правите тогава?

— Ще изляза от играта. Ще спя като бебе по цяла нощ, без кошмари. Ще забавя темпото, както казва докторът ми. Ще правя любов с жена си.

— Звучи като план.

— Остават триста четиридесет и три дни и край.

— Споменавала ли ви е Ана за нещо особено, да е имала някакви грижи със свой клиент, особено преди смъртта си?

— О, това е труден въпрос. За нея всичките ѝ клиенти бяха специални и всички те имаха проблеми.

— Получавала ли е някакви заплахи по това време?

— Тя създаваше приятелски отношения с тези хора. Ако нещо е причинило смъртта ѝ, може би е това.

— Какво имате предвид?

— Не зная. Само знам, че е по-сигурно да запазиш дистанция. Повечето от хората, които минават отгук, са рецидивисти. Знам, че е срамно, но това е единственият начин. Ана не беше глупачка. Чудесно усещаше кой я лъже и кой я мотае, но ги допускаше твърде близо до себе си.

— Смятахте ли я за наивна?

— Не точно. Само... твърде склонна да изслушва. — Той се усмихна. — Цялото ѝ време отиваше за това, разбирате ли? Понякога разговаряше с тях с часове. Докато работата се трупаше и останалите

си скубехме косите. Отказваше да бъде груба с когото и да било. Ако искаха внимание, получаваха го.

— Последния ден е имала осем срещи — каза Пол. — Можете ли да си спомните нещо особено да се е случило този ден?

— Само едно необичайно нещо, както казах и на полицията. Един от нейните пуснати под гаранция дойде без предварителна уговорка по обяд и тя прекара с него в офиса си поне час. Когато влезе вътре, той изглеждаше дрогиран и секретарят се опита да го отпрати, но Ана излезе за обяд и той я хвана. Срещата явно е била важна, тъй като после научихме, че той се е самоубил по-късно, същия следобед около три часът. Знаем, че Ана е загинала три часа по-късно.

— Точно така. Рубен Лаура. Това е името на пуснатия под гаранция, нали?

— Да. Те говориха около час. Секретарят надникнал при тях, аз бях на учебна сесия в Палм Спрингс, така че разбрах за всичко това по-късно, и Лаура е изглеждал съвсем безопасен, така че ги оставил сами. Ана си тръгна малко по-рано, около четири. На следващия ден Тони, секретарят, ми се обади да ми каже, че Ана е в кома и не се очаква да оживее. Веднага се върнах обратно.

— Кога разбрахте, че Лаура се е самоубил?

— На следващия ден. Неговата съпруга, Луси, се обади да каже на Ана. Попадна на мен.

— Двама души разговарят по пладне, а по залез вече са мъртви — каза Пол.

— Мисля, че Лаура е обмислял самоубийството, а Ана се е опитвала да разговаря с него за това. Понякога си мисля, че може би е попаднала под колелата на автомобила, защото е била разсеяна, погълната от проблемите си? В този смисъл може би е загинала заради него. Никога не съм казвал на Колиър за това. Не ми се искаше да запита защо е била малко... е, не е гледала къде стъпва.

— Не мога да разбера защо няма протокол от срещата с Лаура, никакви бележки, никакви записки — каза Пол.

— Чиста глупост от наша страна. Някой сигурно е изхвърлил бележките ѝ в кошчето за боклук. Щяхме да ги намерим, ако бяхме помислили. Но, разбирате ли, всички ние бяхме така шокирани, мислехме, че е нещастен случай, и боклукът си замина.

— О'кей. Можете ли да ми дадете списък на хората, с които тя се е срещала?

— Ето ви и двата списъка — на тези, които са били записани, и на останалите, които са я посетили.

Следващия час прекараха в проверка на списъците — име по име. Няколко дни след смъртта на Ана Гейтс беше направил пространни бележки за всички тях. Той не показа на Пол документацията с тези бележки, каза, че по-голямата част от информацията се намира в архива. Накрая Гейтс погледна часовника си.

— Налага се да тръгвам, обещах на жена си да я откарам до Грас Вали следобеда, да види майка си.

— Почти съм готов. Може ли само да огледам още едно-две неща?

Гейтс наистина бързаше, пръстите му забарабаниха по бюрото.

— Кой друг може да е искал смъртта ѝ?

— Прегледах всичките ѝ папки, бележките, които си е водила, телефонните съобщения, които е получавала, още при полицейското следствие. Не открих нищо необичайно. Заместникът ѝ е бивш моряк, който се прехвърли при нас като стажант, бил е бодигард в Соледад. Използва думи като „измет“ и „отрепки“ Но той е човекът, който ще ръководи отдела през двайсет и първия век, защото тук му харесва и ще се задържи по-дълго от всички ни.

— Какво можете да ми кажете за отношенията на Ана с останалите служители тук? Имало ли е някакви проблеми?

— Никакви. Най-определено не е имало нищо, заради което някой да тръгне да я убива. Тя се разбираше с всички.

— Добре. Тогава да не е имало някое гадже? Все пак, била е привлекателно момиче, мъжът ѝ е бил по цял ден на работа. Дълги обеда, продължителни телефонни разговори.

Гейтс отривисто клатеше глава.

— Тя си държеше сватбената снимка на бюрото. Говореше, колко много искат да имат деца. Обаждаше се всеки ден на мъжа си. Мисля, че бяха много близки.

— Вярвам ви — каза Пол и отмести бележника си.

— Тя беше изключително и лъчезарно момиче — неочаквано каза Гейтс с нотка на страдание в гласа си.

— А след нея остана пълна тъмнина — каза Пол. — Срам за всички ни.

— Бих искал да знам нещо повече. — Гейтс се изправи, погледна часовника си отново и стисна ръката на Пол.

— Няма какво да се прави. Извинете, че ви задържах толкова дълго. Кажете, че аз съм виновен, ако това ще оправи нещата. Имате ли нещо против да звънна по телефона отгук?

Гейтс остави Пол да позвъни по телефона от бюрото му, после заключи след него и забърза към колата си.

Пол също се качи в колата си и потегли, като се чудеше за какво ли се е самоубил Рубен Лаура. Чувстваше се напрегнат и изнервен. Сякаш някой го командваше, но неясно кой, някаква безлична сила го водеше в неznайна посока като магаре с халка на носа. Продължаваше да върши най-упорито полицейската работа, която обикновено разнищваше подобни случаи, но тези усилия не даваха никакви резултати. Резултатите идваха, когато зяпаше в картина или когато на вратата му се появеше египетски търговец на коли, маниак на тема пистолети. Както вървеше, би могъл да се посъветва и с Делфийския оракул, и да приключи с всички загадки.

Дали госпожа Лаура нямаше да се окаже оракул?

Пол трябваше да убие един час и пое с колата към Хевънли. Паркира на слънце, на самата улица, с лице към далечното езеро, после отпусна седалката си и задряма.

Телефонът в колата иззвъня.

— Пол? Там ли си?

Беше Нина.

— Чакай да помисля.

— Точно седях във фоайето на съда и изведнъж се сетих, че може да си свободен довечера. Боб няма да е вкъщи до събота и...

Тя го молеше по своя заобиколен женски начин да вечеря с нея. Последва кратка вътрешна борба. Ясно беше, че Хелойел топи преднината си, като не ѝ обръща внимание. Ако излезеха вечерта, може би щяха да прекарат и нощта заедно, както бяха прекарвали една паметна нощ преди няколко месеца. До известна степен му се искаше да се съгласи.

Но допускаше също, че Нина пробва старите си маневри може би несъзнателно. Опитваше се да го върне, защото забелязваше, че ѝ се изплъзва. И ако той се поддадеше, щеше да се превърне отново в добрия стар Пол, който дотичва винаги когато Нина няма какво да прави. Нямахше намерение да се отзовава повече на такива подсвирквания.

Освен това, точно след разговора си с Ал Баруки, си бе уговорил среща с жената, която не ходеше по срещи. Така че каза на Нина, че е зает, че съжалява и усети тихото напрежение при размяна на ролите, гласът ѝ стана хладно учтив и тя каза, че трябва да тръгва, защото приставът я викал. Пол ѝ пожела приятен ден в ролята на колега и приятел. Усети дребното задоволство на човек, който си причинява болка, само за да ядоса някой друг.

Тръгна по магистрала 89, от чието разклонение към езерото пътят поемаше на север. Крайпътните ресторанти се губеха в гората. Лятото беше към края си и Тахо се изпразваше.

Когато завалеше сняг, всички щяха да се върнат за ски сезона.

При Кемп Ричардсън сви надясно и пое през гората, подмина едно импровизирано бунгало и достигна малкия яхтклуб край езерото. Той седна в един ъгъл на външната тераса. Повечето маси бяха празни. Отпред стърчеше малък вълнолом, а около него бяха привързани бели и жълти платноходки.

Отдясно сред дърветата кафенееха далечните казина, а градът оставаше скрит. По-нататък на север, от страната на щата Невада, той видя Кейврок и Сент Харбър.

Госпожа Лаура закъсняваше. Той бе позвънил у дома ѝ и тя бе приела поканата за обяд. Не беше сигурен, че ще му бъде полезна по някакъв начин, така че не се тревожеше за това, просто очите му се наслаждаваха на красотата наоколо. Бризът духаше постоянно, охлаждаше въздуха и набираше повърхността на езерото на малки вълнички. Стадо диви гъски се поклащаха във водата пред терасата с надежда да получат нещо.

— После — каза им той.

Келнерът, русо конте с гъсти жълтеникави мустаци и перфектен загар, мръзнеше в късите си панталони в този хладен почти есенен ден. Пол поръча пиле квесадила и отново потъна в бляновете си. След обяда щеше да се поразходи край брега под елите и щеше да походи бос по пясъка. Сети се за Ким и колко много щеше да ѝ хареса това и почти се изправи, за да ѝ позвъни. Тогава видя една млада жена с испански черти, която влачеше две деца и се задаваше право към него.

— Господин Ван Уегънър?

— Да. Госпожа Лаура?

— Съжалявам, че закъснях. Трябваше да отида да взема децата от детската градина. Това е Аугусто, а това е Лурдес.

— Здравейте — каза Пол. Момичето и момченцето срамежливо се вторачиха в него. Седнаха и госпожа Лаура поръча сандвичи и напитки, докато Пол подреждаше мислите си.

Госпожа Лаура изглеждаше необикновено млада, деветнайсет-двайсетгодишна. Носеше работни панталони, суичър и раничка. Лицето ѝ беше свежо и хубаво, а копринената ѝ коса, сплетена на добре оформена плитка, се спускаше отзад.

— Извинете, но очаквах някого, който изглежда малко по-различно — каза Пол.

Тя се усмихна.

— Омъжих се за Рубен в родния си град Мексико, когато бях на петнайсет. Сега съм на двайсет и една. — После добави със сериозен тон. — Не разбирам защо полицията иска отново да разговаря с мен. Това стана толкова отдавна.

— Аз не съм съвсем от полицията.

— А откъде сте?

— Както разбрах, когато Рубен е починал, той се е водел на изпитателен срок в службата по пробация. Е, аз разследвам смъртта на служителката, която е работела с него. Загинала е в същия ден, в който е умрял и съпругът ви.

— О, да. Ана Мийд. Разбрах за това. Много жалко, нали? Но този ден си имах други проблеми... Не знам какво повече мога да ви кажа, освен че Рубен няма нищо общо със смъртта на тази жена. Той е умрял същия следобед, но няколко часа преди нея.

Млякото за децата пристигна, както и кафето за момичето. Тя се наслаждаваше на гледката.

— Тази природа си струва всичко — снегът и ледът, проблемите с работата, със семейството и така нататък. Надявам се да остана тук завинаги.

— Кога дойдохте в Тахо?

— Преди четири години. Тогава родителите на Рубен и братовчедите му живееха тук. Получихме зелени карти без всякакви проблеми. Но родителите му се върнаха у дома, а Рубен загуби работата си. Не можех да помогна много. Минахме през ред трудности. Рубен беше отчаян. Не можеше да понася как плачат бебетата, когато нямаше мляко. Започна да краде — гласът ѝ не звучеше осъдително, сякаш отдавна се бе примирила с тази част от живота си.

— И го хванаха?

— Не го биваше за тая работа. И преди се беше забърквал в такива неща. Този път ударил една жена, за да ѝ вземе чантата. Получи три месеца и за малко да го депортират, но госпожа Мийд му помогна.

Обядът пристигна и те се заеха с него. Сиренето се топеше върху парченцата печено пиле и зелените чушки. Госпожа Лаура беше жена негов тип, наслаждаваше се на всяка хапка от ястието. Хлапетата изприпкаха по пясъка и останаха да играят на около двайсет стъпки разстояние, сякаш вързани с невидима връвчица.

— С какво се занимавате сега? — попита Пол, когато чиниите бяха отнесени и двамата пристъпиха към кафето.

— Посещавам държавния колеж. Изучавам детска педагогика. Имам намерение да преподавам в начално училище.

— Обичате децата?

— Обожавам ги. Нощем работя в „Хл Вакуеро“, един ресторант в подземие то на Харви. Готвачка съм. Сега печеля добре.

— Как се справяте... имам предвид с децата?

— Как се грижа за тях ли? Братовчедът на Рубен ги гледа през нощта.

— А това сигурно е голяма помощ?

— Да, наистина ми помага. Ще се оженим през декември. — Лицето ѝ грейна в одухотворена и оптимистична усмивка. Пол натъжено си помисли, че него едва ли щеше да го споходи подобно щастие. — Всичко ще бъде наред.

— Браво на вас.

Още една щастлива усмивка. Тя излъчваше младост и здраве.

— Ами Рубен? — запита Пол. — Той как се разбираше с госпожа Мийд?

— Много добре. Тя дойде два пъти у нас, опитваше се да ни помогне. Помогна на Рубен да си намери работа, но беше много ниско платена, а и зимата наближаваше. Имахме нужда от топли дрехи, от дърва, а и от кола. Въпреки че тя ни обеща да ни намери кола, той отново се отчая. А когато се отчайваше, започваше да пие.

— А когато пиеше?

— Налиташе на бой. Не можеше да се задържи на никаква работа.

— Някога удрял ли ви е?

— Никога. Само беснееше. Онзи човек, когото той беше убил като дете, това е било наистина нещастен случай. Рубен се перчеше с него пред приятелите си. Изкарваше се истински престъпник. Но всъщност не беше такъв.

В спомените си госпожа Лаура идеализираше този човек. Той беше крадец, пияница и самохвалко. Но тя намираще извинение за всичко.

— Разкажете ми как умря той.

— Онази сутрин Рубен не беше на себе се от тревоги заради нас, за това как ще си платим наема. Притеснявах се за това, че не отиде на работа, а пък той се притесняваше за това, че му нямам доверие. Каза ми, че само ако му вярвам, той ще намери парите, от които имаме нужда. Пак започна с големите приказки. Предполагам, че просто искаше да ме успокои. Но когато го видях в това състояние, полудял от вълнение, аз се почувствах още по-зле. Заведох децата в парка.

— Полудял от вълнение?

— Изплашен и развълнуван. Понякога изпадаше в това състояние, преди да открадне или да се напие или да направи друго нещо, което не трябваше да прави. Дълбоко в себе си беше честен човек. Мисля, че точно заради това не ставаше за престъпник. Той правеше всички тези лоши неща от тревога заради нас. — Тя погледна към брега, където децата й играеха. — Не знам защо ви интересува всичко това.

— Проверявам хората, с които госпожа Мийд е работила, просто искам да знам дали някой не знае нещо. Рутинна работа. Как разбрахте за... съпруга си?

— От полицията. Един служител ми се обади. Бяха го открили на Зефер Коув. Той беше... той висеше от едно дърво. Бил е пиян. Не е знаел какво върши.

— Съжалявам.

— Недейте. Рубен не беше за този жесток свят. Сега той е намерил покой.

— А вие?

— Аз ли? Аз съм много жилава, господин Вай Уегънър. Аз ще се оправя. Аз ще бъда щастлива. И децата ми също.

Пол плати сметката и те се отправиха заедно към паркинга. Точно до неговата кола беше паркиран стар хюндай с олющена боя и почти разкъсани седалки.

— А госпожа Мийд? — попита тя, докато слагаше децата на задната седалка. — Защо ви е наел съпругът й?

— Все още иска да узнае кой е блъснал жена му с онази кола. Искане да знае дали е било нарочно, или е било само нещастен случай. Ще се почувства по-добре, просто ако знае защо е умряла тя. Дали е имало причина.

Тя кимна с хубавата си малка глава.

— Съпругът ѝ е прав. Не можеш ей така да приемеш лошите неща. Трябва да се бориш. И аз не бих се предала. Той трябва да намери шофьора и... — Тя прокара пръсти през шията си.

— Той е прокурор, много виден човек. Ако научи нещо, ще каже на полицията.

— Аа. Е, там, откъдето идвам, човек не отива в полицията, ако търси справедливост. Лошото ти идва отгоре или с писмо от правителството, то е като дъжда, идва и не е задължително да си го заслужил. И ти се справяш сам с него, защото системата е направена заради самата система, а не заради теб.

— Слушал съм за полицията в Мексико.

— Много е корумпирана. Те извършват повече банкови обири от обикновените престъпници. Знаете ли, ако нямате пари за подкупи, ако нямате положение, ако нямате значение, не получавате и справедливост. Мислите ли, че тук е по-добре?

— По-добре е.

— Знаете ли, когато Рубен го прибраха за деветдесет дни само заради кражба на портмоне, белият от съседната килия, който също беше откраднал портмоне и след това беше пребил жената ей така заради едното нищо, си излезе след трийсет дни.

Кафявите ѝ очи се взряха в неговите и той пое подадената ѝ за сбогом ръка. Тя я задържа по-дълго, отколкото бе прието и най-накрая той погледна надолу към малката мургава длан, хванала крепко неговата голяма и бяла десница. После тя се усмихна, като издърпа ръката си бавно, в случай че не е видял разликата в цветовете им, разлика, която той трябваше да забележи.

— За вас може би е по-добре, за мен, за Рубен — не е.

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си — каза Пол като затвори вратата на колата ѝ.

— Благодаря ви за обяда. Кажете на клиента си, че съжалявам. И го разбирам. Той не е сам.

Колата запали със силен рев на мотора и тя се отправи уверено към бъдещето си.

Нина седеше пред кабинета на Милн и чакаше да ѝ дойде редът. Колиър вероятно бе някъде тук в сградата на съда, но не бе успяла да го намери. Тогава се бе обадила на Пол, който след кратко колебание ѝ бе отрязал квитанцията. Той си нямаше и представа какво е да бъдеш

приятел с жена, а и това изобщо не го интересуваше. Пет пари не даваше за някоя жена, ако тя не беше ловен обект.

Сега тя беше просто добрата стара Нина, винаги на разположение, ако нещо не му беше наред, а това май рядко му се случваше напоследък. Днес тя имаше такъв рядък късмет за една майка, свободна петъчна вечер, а никой не се вълнуваше от това. Чувстваше се съвсем забравена от всички и тази мисъл прибави допълнителна тежест към неблагоприятната ѝ позиция на адвокат на губеща страна в съда, в петък следобед.

Клиентът ѝ чакаше във фойето и се молеше да стане някакво чудо.

Нина влезе в кабинета на Милн заедно с адвокатата на отсрещната страна, един агресивен специалист по застрахователни дела, толкова арогантен и толкова млад, че на нея ѝ беше ясно: това имотно дело беше вече изгубено.

Милн се бе преместил от бюрото си до прозореца и седеше в своя стол с високата облегалка с лице към вратата, а на масата пред него имаше струпани палки. Синият му сак със стикове за голф, украсен с весели червени помпони, стоеше опрян на бюрото му.

Без да каже дума, той им направи знак да влизат, което не беше добро предзнаменование. Нина седна предпазливо на единия от столовете и зачака бурята.

— Ен Джи срещу Йелоул Каб. Как сте, Нина?

— Чудесно, ваша милост. А вие?

— Чакам съдебните заседатели да дойдат с решение по едно дело за убийство. Много се забавиха. Приставът каза, че скоро ще бъдат готови, но това може да означава и осем часа вечерта. А в шест часа започва срещата по голф в Еджууд. За първи път ме канят в такъв голям турнир, тече вече цяла седмица, партньори сме с Джони Милър. Чудесен играч. Кевин Костнър и Тайгър Уудс също участват като двойка, за първи път след турнира „Ей Ти & Ти“, играят точно пред нас.

— Ако заседателите са на път да вземат решение, те ще искат да се разотидат и по-рано по домовете си — каза Нина, като искаше да го успокои.

— От два месеца чакам този турнир. Трябваше да си остана на частна практика. Там петък следобед е свещен и неприкосновен. Освен

за хора като вас, които ми правят компания в нещастията ми. Е, добре, господин... тъъ, Бейли, вие представяте застрахователната компания на таксиметровата фирма?

— Да, сър. Пристигнах от Сан Франциско.

— Защо не се свързахте с някой местен адвокат, за да си спестите пътуването? Това не е голям случай, доколкото разбирам, нали?

При тези думи Нина трепна. Клиентът ѝ бе пътувал в такси, което бе блъснало задната част на един автобус на булевард „Лейк Тахо“ миналата година. Той самият си мислеше, че това е много голямо дело.

— Точно така, ваша милост. Освен дето в главата на нейния клиент се е създала налудна представа за ситуацията.

— Преговаряхте ли с него?

— Предложихме пет хиляди плюс допълнителна сума заради причиненото неудобство, но тя отказа предложението ни. Искаше единствено процес в този съд, което би било загуба на времето на Съда. Това е дребен случай и би трябвало да се разглежда от общински съд. Абсурдно е...

— Пет хиляди на ръка, Нина. Твоето изложение на нанесените вреди включва най-вече болнични такси за рехабилитация. Няма счупвания на кости. На магнитния резонанс не се открива нищо. Много шум за нищо...

— Медицинските такси вече достигнаха шест хиляди и петстотин и клиентът ми ще бъде подложен поне още няколко месеца на рехабилитация — каза Нина. — Той загуби работата си, след като изтече болничният му. Какво представляват пет хиляди долара за седемнайсет месеца болка и страдание. Шофьорът на таксито е казал на клиента ми, че кара четиринайсет часа без почивка. На предната седалка е била приятелката му, което е грубо нарушение на вътрешните правила на таксиметровата компания, и когато се е блъснал в автобуса, разгорещено е спорел с нея. Шефът му е знаел, че тон по цял ден вози това момиче. Можем да увеличим иска и да прибавим в сметката и престъпна професионална небрежност. Може да говорим и за наказателно обезщетение...

— О, я слезте на земята — сопна се Бейли. — Това е невъзмож...

— Не ме прекъсвайте — прекъсна го на свой ред Нина.

— Съдия, истината е, че тя вижда само дебелия портфейл. Вкопчила се е в нас като кърлеж.

— Типично, нали, ваша милост? Зарината съм с документация, постоянни отлагания, мъча се с това дело, само за да изкопча малко помощ за човек, който трябва да живее с шина на врата...

— Влезте — каза Милн с умоляващ поглед към вратата. Пълномощникът Кимура подаде главата си.

— Съдебните заседатели са готови.

— Слава Богу — каза Милн и стана да оправи тогата си. — Вие двамата идете в офиса на секретаря и си уговорете дата за дело. Господин Бейли, научете се на добри обноски, преди да се видим отново. Нина, на твоето място бих посъветвал клиента си да снижи очакванията си. На този етап бих решил това дело на не повече от двайсет и пет хиляди. Ако не се споразумеете, ще стигнете до общинския съд. Дори излагате клиента си на риска да плати съдебните разходи на застрахователната компания.

— Двайсет и пет. Отвратително! — Провъзгласи нейният надут млад опонент.

— А вие, господин Бейли, преди да дойдете отново, поговорете с някого по-опитен от кантората ви, който да ви даде мъдър съвет. Дразните ме.

— Просто се опитвах да...

— Изчезвайте оттук! И двамата.

Нина и Бейли се караха през цялото време, докато чакаха затрупания с работа секретар да им предложи няколко дати. Накрая се уговориха за дата след три месеца и това отлагане със сигурност нямаше да е последното, преди да се гледа делото. Бейли и се усмихна кисело и се отправи към стълбите.

Младият Бейли имаше право да показва нокти. Той хладнокръвно объркваше и затрудняваше това просто дело, като правеше онова, за което застрахователната компания му плащаше, а именно — да отлага, да предизвиква спорове и да усложнява нещата дотогава, докато нейният клиент свърши парите си и се принуди да намали исканата сума.

Нина се върна при клиента си, за да му предаде лошите новини.

Мястото му беше празно. Може би беше отишъл в главната съдебна зала, към която се бе насочил и Милн, изнервен от очакване на

решението. Когато се промъкна през вратата, тя зърна клиента си сред публиката. Съдебните заседатели, които Милн очакваше с такова нетърпение, заемаха местата си с безизразни лица.

Нина се изненада, като видя Колиър, който седеше на една от адвокатските маси, със строго изправен гръб и безизразно лице. Неговият помощник-прокурор, Барбара Бенинг, която се бе прехвърлила в Тахо преди три месеца, седеше до него. Тъмната ѝ коса, която тя обикновено носеше небрежно пусната, сега бе стегната във френски кок. Днес косата ѝ не беше в най-добрата си форма. Това трябваше да е големият случай, върху който той работеше през цялата година. На другата маса седяха тримата обвиняеми, с техните адвокати, сред които и ненавистния Джефри Рийзнър.

Нина прошепна лошите новини на клиента си. Той я изслуша и ентузиазмът му се изпари, лицето му се умърлуши над неудобната яка. Той хранеше надежди, макар че го бе предупреждавала да не очаква твърде много.

След като той си тръгна, Нина остана в залата. Искеше да чуе присъдата. Знаеше, че макар Колиър да изглежда спокоен, той се поти под яката. Можеше да си представи всички безсънни нощи, които бе прекарал над този случай. Освен че щеше да изрази искреното си съчувствие пред семейството на жертвата, една победа днес би върнала блясъка на невидимата звезда на ревера му — звездата на юристите. Дори би му спечелила изборите за областен прокурор.

Тя се ядоса на себе си. Нищо чудно, че бе станал неоткриваем. Съдебните заседатели решаваха точно неговото дело. Как е могла да бъде толкова заета със себе си?

Той щеше да затвърди позициите си, както правеше винаги. После тя щеше да отиде при него, да го поздрави и да го покани навън за по едно питие, за да отбележат случая. Мрачното настроение, което витаеше около него след тяхната екскурзия, щеше да отлети и те щяха да се смеят и да разговарят както преди... Тя понасяше с усмивка неудобството да седи върху дървената пейка и си мислеше колко много ѝ се иска това.

Милн премина бързо през предварителната част, хвърли поглед на присъдата, която му подадоха веднага. Приставът връчи листа на секретаря, който от своя страна я върна на председателката на съдебните заседатели. Роднините на обвиняемите затаиха дъх по време

на тази процедура. Ако не се смятаха те и Барбет Кейн, репортер на „Тахо Мирър“, седнала на задните банки заедно с фотографа, залата беше празна. Адвокатите и обвиняемите бяха на крака.

Председателката на съдебните заседатели, в която Нина разпозна библиотекарката от местния държавен колеж, се изправи и заеквайки на непознатите имена, прочете присъдата на всеки от тримата обвиняеми.

— Невинен. Невинен. Невинен.

Близките надаваха радостни възгласи при произнасянето на всяка присъда. Подсъдимите запрегръщаха адвокатите си, прегръщаха се един друг. Един от тях плачеше от облекчение. Съдебните заседатели имаха нещастен вид. Нина не можеше да види лицето на Колиър, но раменете му се прегърбваха все повече и повече при изричането на всяко „невинен“ и тя можеше да си представи как се чувства той. Барбара Бенинг сложи ръка около раменете му, сякаш искаше да го успокои.

Очертаваше се тежка нощ за Колиър. Когато Милн освободи всички точно в пет часа, тя се опита да пресрещне Колиър, но той разговаряше в залата с няколко от съдебните заседатели. Израз на дива болка и унижение премина през лицето му, когато разбра, че тя е била в съдебната зала. Погледът му се върна към съдебните заседатели, които казаха, че съжаляват, но че законите в щата не позволяват несъмнеността на обвинението.

Той не искаше да разговаря с нея. Тя заслиза по стълбите, силно угрижена за него.

В седем часа Пол се върна в „Сийзърс“, взе си душ и се среса за минути. В цветарницата на партера откри букет слънчогледи, набрани от долината. Едрите им цветове бяха леко наведени, но все още сияйно златни.

Загоряла и боса, Ким го посрещна на вратата в топлата вечер. Носеше тясна памучна рокля. Тя се обърна и го поведе към осветения с фенери двор. Пол предчувстваше голотата ѝ под леката дреха.

— Как върви работата? — попита тя, щом седнаха пред двете чаши с мартини.

Около лицето ѝ трептяха пламъците на свещите и топлата им светлина играеше по загорялата и шия, украсена с огърлица от аметисти.

— Перките помогнаха. Май открих колата.

— Много се радвам. Чувствах се глупаво, дето не мога да описвам нещата конкретно. Но цветовете... Винаги улавям цветовете.

— Остана един цвят в картината, който не можахме да си обясним.

— Да. Зеленото. Отпред. Забелязал си го. Шофьорът беше... зелен. Това е единствената причина да го използвам.

— Носел е нещо зелено?

— Не си спомням нито косата, нито лицето. Само цвета. Не мисля, когато рисувам. Никога не казвам „това е кола или нещо друго“ Цветните петна сами се оформят. Това, което рисувам, е чувството. Бялото е смекчено със сивкави тонове; оранжевото е засенчено от синьо, зеленото е агресивно, дори металнозелено. Картината е силна и трагична като колорит. И все пак някои от петната явно изобразяват това, което съм видяла, специално колата. Така че може би и зеленото представлява нещо истинско. Не знам. Толкова е обезсърчаващо.

— Ти се справи много добре — каза Пол успокояващо. Той взе ръката ѝ и я задържа, като изследваше малко петънце боя в извивката между палеца и показалеца ѝ. — Хубави ръце — каза той и я целуна по това място. — Тя му позволи да обърне ръката ѝ и да я целуне по дланта. — Какво рисуваш сега? Мога ли да го видя след вечеря?

— Малка картина на кактусовата градина.

Пол засмука маслината си.

— Възхищавам се на хората, които творят нещо.

— Струва ми се, че и твоята работа изисква доста творчество.

— Мда. Май наистина е така — каза изненадано Пол. — Макар че досега не съм гледал на нея по този начин.

— Понякога е необходимо да се провалиш, да се надсмееш над себе си.

— Няма проблем. През цялото време го правя.

Тя го гледаше по начин, който той намираще за много ласкателен. Хипнотизираше го с движенията си, с погледа си, с аромата си. Усмиваше се замислено.

— Бих искала да те нарисувам. Гол — каза тя.

Той се изсмя и си помисли за картината ѝ с брадатия кактус. Опита се да си се представи абстрактен, захвърлен сред тези необикновени цветове. Не успя.

— Сериозно. Русите мъже са предизвикателство към художниците, защото градацията в цветовете е толкова неуловима и деликатна.

— Аз — деликатен? Това е нещо ново.

Очите ѝ го разглеждаха от горе до долу.

— Името ти е холандско, но приличаш на швед или на датчанин. С едър скелет и мускулесто телосложение.

Обективистичният ѝ подход най-накрая го победи. Той слушаше меките думи, произнасяни от свършено очертаните ѝ устни.

— Бих искала да те нарисувам, както седиш ей там и пиеш картини от кристална чаша на светлината на свещите.

— Чисто гол?

— Мда. Чудя се... имаш ли нещо против да си свалиш ризата?

— Съвсем не — каза Пол учтиво и съблече ризата си толкова бързо, че за малко да разлее питието си.

Тя стана и се приближи към него, движеше се бавно, гласът ѝ беше много спокоен.

— Виж как светлината позлатява русите косми по гърдите ти — промърмори тя, като прокара опитния си пръст през зърното му. Ризата се свлече от ръката му, съвсем забравена.

— Моля те, не мърдай. Искам да... изследвам ефекта на светлината.

Тя го докосваше с пръсти, леки като перца, по бузите, по косата, по раменете и по гърдите. Сърцето му биеше толкова силно, че още малко щеше да изскочи навън. Внезапно, някъде в долната част на грижливо поддържаната му коремна преса тя се поколеба.

Ароматната ѝ коса се спускаше покрай главата. Той не можеше да види лицето ѝ.

— Знаеш ли — каза тя с толкова слаб глас, сякаш беше много далече, — искам прекалено много, но наистина ми се ще да видя краката ти.

И тя смъкна панталоните и слиповете му надолу. Пръстите ѝ започнаха да се движат отново, от прасеца към бедрото му.

Тя коленичи срещу колосалната му ерекция.

После взе стъпалото му, вдигна го, сякаш да провери колко тежи, обърна го оттук, оттам.

— Ако не възразяваш, Пол, облегни се малко назад. Така е добре. Затвори очи и се отпусни. Сложи ръце зад тила си, така е много добре... Да, харесва ми много.

Последва дълго мълчание. Нервите на Пол се изопнаха в очакване на кадифеното докосване на устните ѝ. „Хайде, скъпа, хайде“.

Нетърпимо възбуден, той чакаше.

— И, какво стана после? — запита Хелюел в стаята на Пол в хотел „Сийзърс“ в събота сутринта. Пол седеше както обикновено с кръстосани крака на леглото си и пиеше кафе, но Хелюел сякаш не можеше да стои на едно място — непрекъснато кръстосваше от прозореца до вратата и обратно.

Пол бе шокиран от външния му вид. Като че ли старееше с всеки изминал ден. Не си беше направил труда да се срещне, а очите му имаха втрещения поглед на човек, който редовно не си достига. Пол го осведоми как вървеше случая Мийд, но после направи леко отклонение с намерение да развесели Хелюел.

— Нищо не стана. Позирах там като Мадона, разтреперан от глава до пети, докато си отворих очите за миг. Тя си беше седнала обратно на стола, без да издаде звук, пиеше от питието си и ми се усмихваше. После каза: „Ще ядем ли салата?“

— И това е всичко? Нищо ли не правихте?

— Това беше. „Ще ядем ли салата?“, каза тя, студена като... като маслина.

— И ти какво направи?

— Ядох салата.

— Ял си салата?

— С много черен пипер, артишок, домати, авокадо. Не ми позволи да я докосна през цялата вечер.

— Тя се е бървикала с теб.

— Тя си играеше с мен така, както с никой мъж не са си играли. Честна дума. Бях толкова възбуден, а тя едва ме докосна с меките си малки лапички. Всяко най-дребно докосване беше като — о, човече, когато това стане, ще бъде толкова хубаво.

— Ако стане. Тя е оставила съобщение в офиса ми тази сутрин. Искане да ревизира показанията си. Казва, че отново се е опитала да порови в паметта си.

— Какво искаш да кажеш с това „ако стане“?

— Искане да кажа само, че...

— Мислиш, че тя просто се будалка с мен, както ти се будалкаш с Нина?

— Нина? Какво общо има Нина с цялата тази работа?

— Ами колкото по-дълбоко затъваш в смъртта на жена си, толкова по-малко време имаш за нея. Мразя да я гледам как страда.

Хелуел се обърна да го погледне и поклати глава.

— Кой си ти? Брат ѝ от Монтенегро?

— Мда. Аз съм. Големият ѝ брат — каза Пол. — Хей, човече, ще се съсипеш. Живееш в чудовищно напрежение. По цял ден си в съда с мръсници и престъпници, а нощите си прекарваш с една мъртва жена. Прав ли съм?

Хелуел прекара пръсти през рошавата си коса, не отговори нищо, но Пол продължи:

— Гледам те и виждам това, което и всички останали виждат: виждам високоуважавания областен прокурор, който има всички шансове да спечели следващите избори за главен областен прокурор.

— Може би вчера преди съда ги имах.

— Станало ли е нещо, което трябва да знам?

— Нищо общо с твоите задачи.

— Но сега, когато започвам да те опознавам, виждам, че си пропиляваш шансовете и си се заровил в миналото си.

— Не ми прави психоанализа, Пол. Не ми харесва.

— Както искаш.

— Нека да се върнем към Ана.

Пол си спомни, че е нает от Хелуел, и се стегна. Разказа му за бягството на Ал Баруки в Египет и за разговорите си с Гейтс и госпожа Лаура.

— Той е някъде тук и знае, че го търсим — каза Хелуел. — Този път няма да се измъкне.

— Би могло да бъде и „тя“.

— А какво описание ти даде Ал Баруки на човека, който е продал колата?

— Може би само блъфираше. Изобщо нямаше намерение да ме информира относно продавача. Мисля, че вече си беше наумил да вземе каквото може от мен, а после да отиде при продавача и да каже: „Ще те натопя, ако не купиш билет до Египет за мен и за цялото ми

семејство“ През цялото време само ме е използвал, за да си осигури парите от изнудването.

— Трябва да има нещо в тази кола. Колко ще трябва да чакаме още за докладите от лабораторията?

— Днес ще говоря с Джинджър. Но мисля, че още е малко рано.

— Честно казано, трудно ми е да повярвам, че си стигнал дотук само от картината на Ким. Виждам съм я, но съзрях в нея само безсмислени петна. Да се надяваме, че си напипал нещо там. Какво друго можеш да направиш, за да откриеш продавача?

— Ще се обадя на един приятел от Ди Ем Ви — каза Пол. — Не знам дали ще можем да се доберем до списъка на всички каталени, регистрирани на собственици в Тахо през последните три години. Сега в Ди Ем Ви действат бързо заради компютрите, но за преди три или четири години — просто не съм сигурен. И още, ще се обадя отново на всички гаражи, за да проверя дали някъде не са работили с каталена. Просто е невероятно, как такава голяма кола с перки може да обикаля наоколо дълго време и да не бъде забелязана от някой монтьор или бензинджия.

— А ако не узнаеш нищо?

— Ще го издухаме, приятелю.

Хелюел разтърка очите си с юмрук като малко дете, което се опитва да се събуди от кошмар. Разбираше, че шансовете им намаляват и че и този път може би няма да успеят. Пол мерна златната халка, която той все още носеше на лявата си ръка.

Мислеше за това, което след малко трябва да каже и реши, че няма лесен начин да го направи.

— Трябва да се върна тази вечер в Кармел — каза той. — Една седмица беше максимумът, който можеш да ти отделя, за да се ориентирам на място, без да се занимавам с нищо друго. Наистина си мислех, че ще мога да реша задачата за една седмица. Би могла да се реши, но... Не съм сигурен кога ще мога да дойда пак тук.

— Правораздаването загуби много, когато ти се отдаде на частна практика, Пол. Ако някой път решиш да се върнеш обратно в системата, можеш да разчиташ на мен. — Той се опита да се усмихне, но усмивката му се превърна в нещо друго. — Ще се обадя на Нина.

— Направи го. Нали знаеш, любовта е като пушка — първо трябва да натиснеш спусъка.

Колиър тъкмо си беше тръгнал, когато администраторът на хотела се обади, за да предаде на Пол спешно съобщение от госпожа Рейли за среща на място, наречено „Хепи Хоумстед“ Името предполагаше келнерка, при това с колосана престилка, може би искаше да закусва с един колега и приятел. Той щеше да го понесе. Докато си обуваше обувките, си подсвиркваше.

В прекрасната утрин Нина чакаше на уреченото място, а именно главния вход на гробищата. Носеше тъмни очила, веждите ѝ бяха смръщени, а стаената ѝ чувственост бе подчертана предателски от строгата кройка на костюма ѝ. Сърцето му подскочи, като я видя и той си напомни строго, че тя е работохоличка, дебела глава, която бе имала дързостта да откаже предложението му. Щом го видя, тя му махна и се запъти към него. „Спокойно, моето момче, помисли си той, те всички правят така с бедрата си, когато ходят. Помни, че в този хубав череп се помещава свръхразвит мозък, мозък, който държи хормоните под контрол, в случай че решат да правят каквото си искат“.

— Дойде — каза тя. — Липсваше ми. — Повдигна се на пръсти и го целуна по бузата, която пламна като опърлена от огън.

— И без това трябваше да мина оттук — каза той. — Значи това е „Хепи Хоумстед“? Какво ще правим тук? Какви са тези патрулни коли отпред?

— Служителят по поддръжката е дошъл тук в седем часа и е видял, че земята на един от гробовете е разровена. Обади се на шефа си и после в полицията.

— Разровена?

— Някой е разровил гроба. Ковчегът не е докоснат, освен дето е... отворен.

— Уа! Чие е тялото?

— На един човек, който се казва Рей де Биърс.

— А! Онзи, когото го удари мълнията в деня, когато ти и Колиър изкачвахте Галак?

— Много неща станаха оттогава, Пол. Защиствах ответната страна при един иск, подаден от бащата на Рей за ексхумация на тялото. Онзи ден бяхме в съда и се пазарихме до припадък.

— Кой спечели иска?

— Никой. По средата на спора моята клиентка се отметна от решението си и ми даде инструкции за отказ от несъгласието, но аз не го направих и вместо това успях да отложа цялата работа с една седмица. Куентин де Биърс, бащата на Рей, побесня при тая маневра от моя страна.

— Мислиш, че Де Биърс е направил това?

— Не знам какво да мисля. Той щеше да спечели, защото моята клиентка нямаше повече да се бори с него. Но вероятно щеше да му се наложи да почака няколко дни, докато излезе разрешението. Може да е помислил, че клиентката ми пак ще промени намеренията си и да е решил да вземе нещата в свои ръце. Направо съм смаяна. Помислих, че няма да е зле да говоря с един трезвомислещ човек и ти се обадох.

— Такъв съм си аз, трезвомислещ колега — каза Пол. — Хайде, води.

Поеха заедно по пътеката, Нина крачеше мълчаливо, очевидно погълната от мислите си.

— Как върви твоето издирване? Намери ли си къща? — попита я Пол, за да му обърне внимание. — Намери ли нещо хубаво?

Тя вдигна очи към него, но после бързо ги спусна.

— Изглежда, търся не това, което трябва. Нищо не мога да си харесам.

— Не спирай да търсиш — посъветва я Пол. — Един ден ще влезеш в някоя къща и voilà! Ще разбереш, че си у дома си.

— Изтрих й гумите на горката госпожа Уендоувър. Тя, за разлика от първия брокер, наистина се старае да ми помогне.

Те стигнаха малката тълпа, която се беше събрала близо до гроба на Рей де Биърс. Една патрулна кола беше спряла на самата алея, със запалени светлини и включена радиостанция.

— Този кой е? — попита Пол и посочи към един човек, който жестикулираше и говореше с полицаите.

— Служителят по поддръжката. Нещо са открили — каза Нина тихо.

На няколко крачки се бе оформила малка група, която разглеждаше някакъв голям инструмент, сложен в найлонов плик за съдебна експертиза. От другата страна фотографът на „Мирър“ се състезаваше с фотографа от полицията за най-добрия ракурс към отворения гроб.

Напреко на пътя беше поставена една мотика, може би тази, с която е бил разкопан гробът. Пол се промуши покрай групата, докато полицаят беше с гръб, отиде до ръба на рова и погледна. Долу видя черен ковчег, наклонен наляво и зейнал отворен. Можеше да се забележи и зацапаният бял сатен отвътре. Меки буци пръст и мръсотия бяха нападали в ковчегата.

Тук беше лежал човек, в това, което се нарича „място злачно и покойно“ Би трябвало днес, в съзвучие с тази мрачна гледка, да вали дъжд или сняг, да има мъгла. Но това беше Калифорния. Слънцето грееше и осветяваше всичко, до най-малката цепнатина, пряко и безмилостно.

— Зловещо, нали? — каза един възрастен човек. — Дойдох тази сутрин да сложа цветя на гроба на жена си и виждам това. Като епизод от „Приказки от криптата“ Заравят човека жив, той става в тъмното, вика, крещи и после със зъби и нокти си проправя пътя нагоре...

— И тук прекъсват за рекламата — каза Пол. — Много мразя това.

Той се дръпна назад и се огледа за Нина, която в този момент говореше с една висока, слаба жена с грива от черна коса, която явно току-що беше дошла.

— Куентин го е направил — казваше жената на Нина.

Нина се обърна към Пол.

— Пол, запознай се с моята клиентка. Сара де Биърс. Тъкмо ѝ говорех за теб.

В първия момент жената не му обърна никакво внимание. Тя оглеждаше храстите с широко отворени очи, като че ли си мислеше, че нещо се крие там и я дебне. Накрая му подаде ледените си пръсти, стисна ръката му и рязко я пусна.

— Позвъних на Куентин — каза тя. — Икономът му каза, че снощи не се е прибирал у дома си. — Тя погледна към гроба. — Искам да видя.

Стъпваше внимателно по прясно разкопаната пръст. Надникна в дупката. Безкръвните ѝ ръце се свиха отстрани конвулсивно. След няколко минути Нина и Пол се присъединиха към мълчаливото ѝ наблюдение.

— Вие ли сте госпожа Де Биърс? — Приближи се полицаят от патрулката. Той отвори кожения си бележник. — Това ли е гробът на

съпруга ви?

— Да.

— Имате ли някаква представа какво е станало?

— Куентин го е изровил. Каза, че ще го направи и ето — направил го е.

— Куентин де Биърс? — Младият полицаи изглеждаше силно заинтригуван.

— Нейният свекър — намеси се Нина — бащата на починалия. — Тя застана между ченгето и клиентката си, без да й трепне окото, и фактически скри от погледа му треперещата жена. Пол улови за лакътя госпожа Де Биърс и я отведе настрана. Тя опря глава на него, а през това време той слушаше спокойните разяснения, които Нина даваше на полицаия относно съдебното дело, което, изглежда, бе довело до тази ситуация, и всичко, което знаеше за Куентин де Биърс, с когото се бе срещала най-малко веднъж. Един от полицаите записваше всичко в тетрадка. Накрая Нина попита:

— Това ли е всичко? Защото госпожа Де Биърс има нужда да се прибере вкъщи.

— Това е всичко засега — подчерта полицаият. — Бъдете на разположение.

Докато Нина изпращаше клиентката си обратно до колата ѝ, Пол се приближи до лабораторния експерт, който тъкмо си сваляше ръкавиците. Той щракна куфарчето си.

— Какъв беше инструментът, който току-що прибрахте? Приличаше на механична лопата — каза Пол.

— На този етап не мога да кажа нищо, сър, извинете ме.

Той побърза към патрулната кола, където бе натоварен и големият найлонов плик. Пол го последва, разгледа добре багажника и затвърди идеята си, че нещото вътре беше лопата.

— Мисълта, че Рей е някъде тук навън в онзи син костюм и мрази всички ни, защото е мъртъв, а ние сме живи... — казваше госпожа Де Биърс, когато Пол се приближи. — Какво прави Куентин с него? Защо ни тероризира? Какво сме му направили?

— Искаш ли да те закарам до вкъщи? — попита Нина. Обикновено лъчезарните ѝ кафяви очи сега бяха засенчени.

— Не. Не е необходимо. Ще прескоча да се видя с Лео. Сигурна съм, че той вече се е върнал от... е, оттам, където е бил тази сутрин,

когато го търсих. Той ми беше много ядосан, защото аз... аз позволих на Куентин да прави каквото си иска. Той трябваше само да почака и да стане неговото. И децата ще трябва да научат за всичко това. И те ми бяха сърдити по същата причина. Ще се опитам да ги отведа вкъщи този следобед.

— Между другото, Сара, минах през дома ти за малко миналата вечер, но никой не отговори на позвъняването ми.

— Моли се почувства по-добре. Мислех, че ще мога да я оставя за няколко минути. Излязох да покарам. Аз... върнах се много късно.

— И Моли ли излезе? Сама? Дали е разумно?

— О, не! Нямаше намерение да ходи никъде. Може би не ѝ се е искало да отвори вратата. Вчера докторът ѝ предписа антидепресанти. Тези хапчета просто те скапват. — Тя се ровещи из една малка червена чантичка и намери това, което търсеше, сребърен ключодържател, който представляваше буквите „М“ и „Дж“, свързани с две халки около.

— Знам, че не е време за много въпроси, но трябва да знам едно нещо — каза Нина. — Защо ми се обади в съда и ме накара да оттегля несъгласието за ексхумацията на Рей? Може бе не е уместно да говорим за това, но ти не ми се обади и вчера.

— Куентин ме накара. Дойде при мен, за да разговаряме и постигна каквото искаше. Докато стоеше пред мен, не можех да му се противопоставя. Той ми нареди какво да кажа.

Тогава... позвъних в съда, за да разбера какво е станало. Бях много засрамена и не исках да говоря направо с теб, Нина. И се почувствах доволна, когато разбрах, че си поискала отлагане. Но сега си мисля, че ако беше направила каквото ти казах, тази ексхумация щеше да е извършена както трябва, аз щях да бъда там заедно с полицията и нещата щяха да са под контрол... Работата е там, че Куентин има много по-различна ценностна система от всички нас. Рей беше като него. Получаваше каквото си иска точно като Куентин. — Тя натисна дистанционното за колата и вратите се отключиха. — Съжалявам, ако съм ти създавала неприятности — каза тя и качи крака в колата си, усети върху тях погледа на Пол и рязко затръшна вратата.

— Сара... — опита се да каже Нина, но колата потегли бавно и се скри от погледите им, оставяйки ги в облак прах.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Нина с ужас в гласа си.

— И на мен не ми харесва — каза Пол. — Като в антична драма. Падащи мълнии, скърбяща вдовица, обирджии на гробове... Как успяваш да се забъркваш винаги в подобни безумия?

— Ти как мислиш, какво се е случило точно?

— От това, което ми казваш, тя може би е права. Дядото е загубил чувство за реалност. Това е пример как един психично болен човек може да направи нещастни хората около себе си.

— Той е много смахнат, Пол, но не изглежда психически болен.

— Тръпки ме побиват, като си го помисля какво прави с това тяло. Представи си каква гледка е.

— Може и да не е бил той. Както казва Сара, трябвало е да почака само няколко дни.

— Може би си е мислил, че тя пак ще промени решението си. И че той няма да постигне целта си.

— Не знам. Беше толкова самоуверен онзи ден — каза Нина.

— Тогава... мислиш ли, че може да е някой от тримата, които й били ядосани?

— Те бяха на път да загубят, Пол. Те тримата — Лео Терънт, Джейсън и Моли. Защо е толкова важно тялото на Рей, а? Имах чувството, че там, на планината, не свършваше нещо, а започваше. Силата на тази светкавица, която ме ослепи и ме накара да се свивам в ужас на земята... Като че ли там имаше някакъв бляскав и смъртоносен дух, а не мълния.

— Кой, по дяволите, знае какво е електричеството в крайна сметка? — каза Пол. — Това си е мистерия, както раждането и смъртта. Както и съня. Може би и Господ е ток. Мен също ме спохождат подобни мисли за делото, по което работя. Получавам странни прозрения, дори не идват от мен, ами като от нещо отвън, което желае случаят да бъде разбулен и ме води по нишката.

— Заслужаваш една закуска. Хайде. Ще те закарам и после ще те върна обратно тук.

— Става късно. Да хапнем пилешки сандвич в онзи ресторант на брега.

Тя зави по магистралата и се отправи на запад.

— Обзалагам се, че който и да е направил среднощните лудории на гробищата, тази сутрин ще има страшен апетит — каза Пол. — Трябва да проверим ресторантите и да видим кой е човекът с двойната закуска.

— Чудесно — каза Нина — И да знаеш, че полицията няма да пренебрегне тази улика.

— Чакай, точно сега получих странно прозрение! Мазната лъжица, която току-що подминахме! Да. Да. Чувам, о, Господи.

— Какво озарение получи? — попита Нина, като искрено се забавляваше.

Пол докосна с показалец мястото между затворените си очи.

— Стек с яйца — произнесе той напевно. — Стек с яйца.

Телефонът извъня пронизително. Мониторът на компютъра показваше три и половина следобед. Докато проучваше внимателно един файл, Нина вдигна слушалката.

— Обажда се Сара. Налага се да поговоря с теб още сега.

— Намериха ли...

— Не. Ще дойда при теб.

— Добре.

— След десет минути. — Сара затвори.

Нишката на мислите ѝ се прекъсна. Тя мина през приемната, празна, понеже беше събота, отиде в банята, среса се и си изми ръцете. Когато се върна обратно, Сара де Биърс вече беше дошла. Нина затвори след нея и заключи външната врата, после седна на стола срещу бюрото, на който през делничните дни обикновено се люлееше Сенди.

— Няма го.

— Кой?

— Джейсън.

— Къде е отишъл?

— Не знам. Обадох се на момчето, с което живееше. Каза, че Джейсън си е събрал нещата и е напуснал.

— Сара, успокой се.

— Къде може да е отишъл? Тази сутрин звъних на всичките му приятели. Не са го виждали от вчера. Моли също не знае нищо. Джипът му е на алеята пред къщи, там, където го остави вчера.

— Сигурна съм, че ще се върне — каза Нина. — Преживява тежък период. Загубил е баща си, независимо от това колко трудни са били отношенията им.

Сара започна да трепери, спазъмът премина в нервен кикот и после в смях. Смяхът ескалира в нервен припадък, който Хъмфри Богарт би прекратил с шамар, но Нина не смяташе, че на Сара това ще ѝ хареса. Затова изчака.

Сара вдигна ръце към устата си и се опита да се овладее, но се разсмя отново. Чантичката ѝ падна на пода и силно издрънча. Тя безпомощно простря ръце към пръснатите по пода козметични принадлежности, сякаш бяха деца, които обичаше, но не можеше да контролира.

Нина стана и събра всичко, прибра нещата в чантичката „Картие“, затвори месинговите закопчалки и я връчи на Сара. По този начин ѝ даде време да се съвземе.

— Аз... толкова... се страхувам — каза Сара на пресекулки. — Рей донесе смъртта при нас... Много се страхувам от смъртта... Майка ми почина, когато бях дете... Беше ужасно... Най-лошото се случи... — Тя изтри очите си. — Извинявай. Досега може би си разбрала колко трудни бяха отношенията между Джейсън и баща му. Джейсън мразеше баща си, но и го обичаше, както всяко дете обича родителя си независимо какъв е той. Първо, Джейсън ме накара да се противопоставя на Куентин. Той ми каза, че ти можеш да излезеш срещу него и да спечелиш. Беше чел във вестниците за твоите съдебни дела и аз...

— А каква причина ти изтъкна за противопоставяне на иска?

— Каза, че Куентин ще намери начин да обвини Лео, че е направил нещо на Рей горе на планината. Куентин не е нормален. Сякаш не е на себе си... Лео и Моли казаха, че Джейсън е прав и аз дойдох при теб.

— Но не ме остави да доведе нещата докрай.

— Съжалявам. Съжалявам.

Явно това беше нейната мантра. Нина предположи, че Сара отново е между чука и наковалнята и действа в съгласие с този, който в момента я насочва.

— Щях да говоря с Лео и децата, но нямах време.

Тя наведе глава, сякаш се нуждаеше от подкрепа, и Нина се постара да ѝ я предложи.

— Сигурна съм, че си направила каквото е трябвало.

— Точно така. Направих това, което другите искаха от мен. Както беше и с Рей. Самата аз не знам какво искам. Ще се опитам да отстоявам собствените си желания. Както когато пострадах с краката. Според Рей, излизаше, че едва ли не сама съм свалила гредата върху себе си. Ако слушах Джейсън пък, излизаше, че Рей я е съборил върху

мен. Истината е, че стана случайно, никой не беше виновен. Преди да се случи това, някак си се крепяхме като семейство, но след тази злополука омразата окончателно се настани помежду ни.

— Кога за последно говори с Джейсън?

— В четвъртък, докато ти беше още в съда. Казах му, че оттеглям несъгласието си. Вчера дойде вкъщи, за да говорим. Куентин тъкмо си тръгваше. Скараха се. О, така се страхувам.

— Защо се скараха, Сара? Разкажи ми. Почини си, ако имаш нужда.

— Не чух всичко — каза Сара. — Джейсън го молеше да се откаже от процедурата в съда. Куентин каза нещо като... „Ти чувал ли си за фуриите, момче?“ Кой са фурните, Нина?

— Не знам — каза Нина. — Беше нещо от гръцката митология. И това ли е всичко, което чу?

— Да. Куентин си тръгна. Джейсън също си тръгна, без да се сбогува. Разбираш ли, страхувам се от... Не мога да го кажа.

— Страхуваш се, че Джейсън е взел тялото на Рей и Куентин го е последвал и Джейсън е... в опасност? Трябва да кажем на полицията. — Нина се изправи.

— Да им кажем, какво? — Сара кръстоса ръце пред гърдите си. — Той е на деветнайсет. Не е дете. На никого няма да му пука. И Куентин, и Джейсън винаги са се обичали. Може би преувеличавам, а?

— Сара — каза Нина, това не може да остане само между вас. Полицията може да помогне.

— Дори не мога да кажа, че е направил нещо. Просто имам предчувствие за опасност. Трябваше да го споделя с някого. А ти успя да се противопоставиш на Куентин. Чувствам, че мога да ти се доверя, Нина. Можеш ли да ми помогнеш да намерим Джейсън?

— Има един човек, на когото мога да се обадя — каза Нина — частния детектив Пол ван Уегънър.

— Високия мъж, който беше с теб на гробищата?

— Да. Ако мога да го открия и ако има свободно време.

— Обади му се и уреди нещата.

— Ще се опитам да ти помогна, Сара.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб.

— Но трябва да спреш да разчиташ на хората, дори на мен.

Трябва да станеш по-устойчива. Заради близнаците. Сега ти си по-силна, отколкото предполагаш, Сара. Мисля, че можеш да се справиш с всичко.

— Зная. Ще се опитам. Толкова много ги обичам.

Тя се изправи и изпъна полата си от мек плат.

— А, и още едно нещо. Трябва да се опиташ да поговориш с Хосе.

— Хосе?

— Джо. Градинаря. Той може би знае къде е Джейсън.

— Благодаря ти, Сара. Ще ти се обадя.

Щом вратата се затвори, Нина вдигна телефонната слушалка. Обади се в „Сийзърс“, но Пол не беше там и тя остави съобщение. После се обади на Колиър, но и него го нямаше. Тя остави кратки и съдържани съобщения на телефонния му секретар вкъщи и в офиса му.

Сара идваше за помощ при нея, осланяйки се на една порешителна и силна личност, но какво можеше да направи Нина? Единственото оръжие беше ясният ѝ ум, но точно сега той, както и ума на Сара, бяха ангажирани от невероятните неща, станали през изминалата седмица. И така тя изключи компютъра си, качи крака на бюрото и започна да си припомня и най-дребните детайли, които бе чувала за Куентин и около кражбата на тялото на Рей. В Старлейк билдинг беше тихо. Докато размишляваше, драскаше по бележника си с молив.

След известно време погледна рисунките. Една зигзагообразна светкавица прекосяваше листа. Под нея бяха драсканиците ѝ, повторени по няколко пъти с молива и зацриховани в перспектива: ковчег, Моли, увиснала на въжето, празният гроб и едно тяло, захвърлено в храстите.

Страшни картинки.

Сърцето ѝ заби по-бързо. Тя разсеяно разместваше листовете с рисунките и съчиняваше бомбастични аргументи, докато ситуацията ѝ се откри, също както отворения гроб на Рей.

С куфарче, пълно с документация, Нина се отправи към Риджън Бийч. Сара беше споменала, че Джо може да знае нещо. Можеше поне да го попита.

Колата на Сара не беше на паркинга. Джо пълнеше кош с окосена трева в един пикап, паркиран на алеята зад къщата на Де Биърс.

Двигателят работеше на първа.

— Джо?

Градинарят се потеше под синята си работна риза, мускулите на раменете и широкия му врат се изопнаха.

Тя забеляза благородния му профил с изсечени черти, издаден нос и плътни вежди под сламената каубойска шапка. Той се обърна към нея и тя разбра, че всъщност докато е разговаряла с него в къщата, никога не го е поглеждала истински. Той се правеше на незначителен дори когато разговаряше с нея.

В първия момент той, изглежда, не я позна в съботните ѝ дрехи — джинси и тениска. Изглеждаше по-възрастен, отколкото тя смяташе. Някъде към четиридесетте. Застанала до него, почти наравно висока, тя почувства топлината и мъжествеността, която той излъчваше. Бързо се овладя. Той се сети коя е.

— О — каза той. — Адвокатката. Как сте?

— Бързам — каза Нина. — Джейсън де Биърс е изчезнал.

— Казах ви.

— Какво? Какво сте ми казали?

— Че създава проблеми.

— Мисля, че знаете много повече за проблемите на това семейство, отколкото ми казахте.

— Нищо не знам. Аз съм само...

— Да, да, само градинарят. Джо, бъди така добър и не ми излизай с този номер.

Гладкото овално загоряло лице се разчупи в мрачна усмивка, която бързо бе сподавена.

— Какво искате от мен? — каза той. — Закъснявам. Буницето затваря в пет.

— Къде бяхте миналата нощ?

— Миналата нощ? Вкъщи. При жена ми.

— Това може да се провери:

— Кой ще си направи труда?

— Аз. Полицията, когато им обясня. Мисля, че вие сте помогнали да бъде изровено тялото на Рей де Биърс миналата нощ. Работите тук отдавна. Предполагам, знаете как се използва механична лопата? Куентин де Биърс ли ви накара? Колко ви плати за това?

Отново онзи празен поглед. Тя се вгледа в очите му. Джо се изсмя. Тялото му се отпусна, сякаш отхвърли някаква маскировка. Изведнъж той отново зае пространството и тя отново усети знойното му излъчване.

— Вие сте много красива жена. — Сега беше много близо до нея. — Седях до вас онази вечер в къщата и си казвах: „Човече, това е хубава жена, трябва да бъде в леглото, а не да тича насам-натам със своето куфарче и да създава проблеми.“ Нямате съпруг, нали? — Той прокара пръсти по голата ѝ лява ръка с одобрение. — Нямате пръстен.

Нина отстъпи крачка назад.

— Това не ви засяга.

— О, да, разбирам. Вие можете да дойдете тук, да ме обвинявате в какви ли не неща, да ме питате колко са ми платили, за да изровя един мъртвец. Държете се, като жената на собственика. Аз не съм ви слуга. Не отговарям на подобни въпроси. Имам свой бизнес, много клиенти...

— О'кей. О'кей. Нямах намерение да ви нападам.

— Англо-американките са най-лоши. В Мексико жените показват уважение към мъжа. В Съединените щати — не. В тази побъркана страна жената е глава на семейството. — Устата му се разтегна в подигравателна усмивка. „Джо, не си почистил кучешката колибка при храстите. Джо, акацията изглежда зле, сложи ѝ някакъв тор. Джо, вониш. Никога ли не се къпеш?“ и криви погледи, когато е време да ми плащат.

— Наистина ли е толкова лоша? Госпожа Де Биърс?

Лицето му някак си омекна.

— Тя не толкова, колкото останалите.

— Тогава да оставим това, Джо. Разбрах те, съжалявам, ако съм те обидила.

— Без повече покровителствени глупости.

— О'кей. И без повече мачовски стойки.

— Какво искаш да знаеш?

— Помогна ли на някого да изрови тялото на Рей де Биърс?

— А? Не.

— Не? Честно?

— Имаш думата ми.

Нина прехапа устни. Вярваше му. Беше сбъркала.

Джо свали тежките си работни ръкавици, натъпка ги в джоба си и затвори вратата на камиона. После се качи на задния калник и затегна един от капаците на контейнерите за боклук. Нина го гледаше и мислеше, че някога ще стане богат. Сега погледът му бе насочен над нея и назад. Тя се обърна навреме, за да види как от прозореца на горния етаж пердето се придърпва и зад него изчезва едно бледо лице.

— Джо, Сара и Моли много се притесняват, че нещо лошо може да се е случило на Джейсън.

— Има едно място на езерото Райт, знаеш ли го? — каза Джо. Той си сложи слънчеви очила и отвори вратата на камиона.

— Не.

— Тръгни по магистрала 50 зад Еко Съмит. Точно като подминеш Стробъри, ще видиш отклонение надясно. На около половин час път. После ще се изкачиш по един стръмен третокласен път високо горе в планината. По това време на годината на езерото няма никого и летните хижи са празни. Дядото е приятел със собственика на една от тях. — Той описа външността на бунгалото и точното местонахождение. — Той има ключ. Понякога се качва там. Мисля, че е забравил, че ми каза за това преди много време. Семейството е ходило там веднъж или два пъти, но беше преди много време. Ако Куентин е изкопал тялото, сигурно се е качил там. Джейсън също има ключ. Един ден миналото лято той си дойде с голяма пъстърва и каза, че я е уловил при езерото Райт.

— Благодаря ти. Благодаря ти, Джо. Ще дойдеш ли до езерото с мен?

— Не мога — каза Джо. — Не е моя работа. Казах ти каквото знам. Останалото е твоя работа. Ти се погрижи. — Той отново погледна към прозореца.

Нина седна обратно в бронкото и си сложи колана нетърпеливо и несръчно. В нея кипеше истинска борба. Обективно погледнато, знаеше ли нещо, което да накара шерифа да претърсва езерото Райт? Че Куентин или дори Джейсън може би са там? Тя не беше сигурна дори в това. Че страховете на Сара са я накарали да действа спешно, за да се избегне още една трагедия? Какво би могъл да помогне тук един изпечен шериф?

Немного. Ако откриеха нещо, щяха да я потупат по рамото и да я изпратят да си ходи вкъщи.

Можеше да каже на Сара. Можеше да се качи горе с нея. Но беше ли уместно, при положение че Сара трудно се контролираше.

Тя удари силно с ръка кормилото. Къде е Пол! Пол, на когото винаги можеше да разчита, когато имаше нужда, а сега я беше изоставил! Тя взе клетъчния телефон и набра номера на „Сийзърс“ Телефонът в стаята му иззвъня няколко пъти, докато операторът се включи в линията, за да предаде съобщение. Но Нина вече беше затворила. Може би беше с онази красива и талантлива жена, очевидката, за която знаеше от Колиър.

В сърцето ѝ пламна ревност, изгаряща смес от наранена гордост, ярост, копнеж и нужда. Другата ѝ страна, предпазливата, логична част, която искаше да избяга от Пол, се опита и този път да вземе връх, но не можа да устои на пожара. Чувстваше се обърквана и самотна. От колко неща се бе отказала, и то за какво?

Заради проклетата си професия, безсънните ноци, напрегнатите дни, възела от проблеми, неуспехи, вина, омраза, човешко падение? Беше толкова заета с това да подкрепя клиентите си, а самата тя беше на края на силите си и нямаше кой да ѝ подаде ръка. Нито Колиър, който беше още по-зле и от нея, нито Пол, а това вече бе нейна грешка.

В паметта ѝ изплува спомена за един адвокат от Сан Франциско, млад мъж, зает от самото начало с това да поправя несправедливости и да предпазва клиентите си от собствените им грешки. Беше израснал в бедно семейство и бе работил по време на следването си, бе извървял най-тежкия път. Бяха се срещнали в една концертна зала и той ѝ бе казал:

— Не мога повече. Отказвам се.

— И какво ще правиш? — бе попитала тя.

— Ще карам мотокар в склад на едро в Сан Хосе. Както по време на колежа.

— Не можеш да направиш такова нещо! — беше възкликнала тя.

— Цялата ти практика, всичките ти амбиции...

— Това искам да правя. По-добре е от адвокатурата. Като вдигна кашоните и ги сложа на палетите, в края на деня те ще са си още там, където съм ги оставил. Ще знам какво съм направил и че наистина съм го направил.

— Това просто е смешно.

— Не е по-смешно от това цял ден да търкаляш камъни нагоре по планината, за да откриеш накрая, че са се изтъркаляли обратно веднага щом си се обърнал с гръб.

Тя не го видя повече. Беше загинал при нещастен случай.

Мислеше си, не е моя работа, не мога да поема този товар на раменете си. Няма да отида до това бунгало сама, без значение какво... Не е честно, никой не може да иска такова нещо от мен.

Докато всички тези мисли се тълпяха в главата ѝ, породени от страха, вече изкачваше гранитния наклон, който водеше към Еко Съмит и извеждаше от долината на Тахо, караше бронкото на втора и гледаше да не удари някого от туристите, които изкачаха на всеки завой. Над Карсън Рейндж се събираха облаци точно както се бяха събрали над Талак преди две седмици.

И тогава, кой знае защо, съмненията започнаха да избледняват. Някакъв скрит източник ѝ даде сила и тя си каза: „Борбата може да е неравна, но така или иначе, трябва да излезеш на ринга.“ На какво друго бе посветила годините си, за какво беше развивала уменията и силите си? Трябваше ли да се покрие, да се върне да попълва документи, след като беше казала на Сара, че ще ѝ помогне?

Бурята в душата ѝ вече утихваше. Пътят се отклони от урвата и пое на запад към езерото Райт. Тя продължи по него.

— Коя новина искаш да чуеш първо — питаше Джинджър по телефона — добрата или лошата?

През този съботен следобед Пол се беше опитал да придаде относително завършен вид на задачите, с които се занимаваше и сега ѝ се обаждаше от един уличен автомат. Приятелят му от отдела за моторни превозни средства беше казал, че компютрите в отдела не могат да открият всички собственици на понтиаци „Каталина“ от определен град със задна дата.

— Първо лошата.

— Лошата е, че колата е била измита и излъскана и отвън, и отвътре. Свалих седалките и лоста за скоростите — отдолу има съвсем малко прах. Чистих, докато се почувствах като прислужница. Открих толкова кучешки косми, че мога да напълня една възглавница. Също и косми от деца и възрастни. Изпрати ми проби от семейството от Лос Анжелис. Имам чувството, че всички ще се окажат техни.

— Някакви следи, че колата е била по планините?

— Под пода намерих няколко борови иглички. Историята на твой човек, че е купил колата от планините, може да е вярна, но може и да не е.

— Нещо друго?

— Следи от дъвка по дръжките на вратите. Следи от бонбони „Скитълс“ и „М&М“ Картонена подложка, която се използва при готовите сладки. Кутия от „Пепси кола“ под предната дясна седалка. Евтина имитация на маркова писалка. Дребни монети и стар светлокафяв молив за вежди.

— Някакви отпечатъци от пръсти?

— Милиони. Сравних ги с отпечатъците на семейството. Един милион техни. Даже и няколко твои по волана и дръжките на вратите. Но са много повече. Работя върху тях, но ти знаеш, че не можеш да очакваш от мен да идентифицирам всичките. Няма абсолютно никакви следи от кръв. Освен това открих и доста ситен прах. Но по отношение на прахоляка наистина няма нищо необичайно. Дори и на молекулярно

ниво, това си е просто обикновен прах от Лос Анжелис. Няма никакви съмнителни зрънца или спори.

— Хайде де! — каза разочаровано Пол.

— И едно интересно нещо — петна от сперма по задната седалка. Ако ми изпратиш проба от спермата на Брайт, ще се опитам да направя някои изследвания. Или пък, мога да направя цялостен ДНК тест на кръвните проби, стига да не ми ги изпратиш по пощата. Преди време там ми изгубиха чековете, а само един Господ знае къде е отишла последната ми пратка от фабриката в Ню Джърси с лабораторни принадлежности за тестване.

— Ти наистина се забавляваш, анализирайки секретите на съществуващото — каза Пол. В слушалката се чуваха специфични пиукащи звуци. Пол си представи Джинджър, с която работеше от доста време, но не беше виждал лично, като една от онези перфектно изглеждащи дами от американо-азиатски произход, олицетворение на ефикасността. Сигурно докато сега говореше с него, подпряла телефона с рамо, изпълняваше още четири различни задачи.

— Дали мамчето и татенцето са подходящи кандидати за малко романтика на задната седалка? Колата е голяма и широка. Достатъчно голяма и широка, за да изкуши дори хора на средна възраст.

Пол си спомни за Брайт и съпругата му. Беше му трудно да си представи, че Дебс ще намери сили или време за едно приключение в колата, но човек никога не знае.

— Не питай мен.

— Тогава попитай Брайт.

— Ще го попитам.

— Защото, ако не са го правили те, а децата им все още са малки, остава да е бил предишният собственик.

— Или някой член на племето на Ал Баруки. Колата е била при тях за известно време. Човек не би имал нужда даже и от партньор.

— Смело предположение — каза Джинджър. — Кръстословицата трябва да се реши.

— Добрата новина?

— Колата със сигурност е претърпяла катастрофа. Както вече ти споменах, тя е много добре боядисана, като оригиналният бял цвят е сменен с черен. Сменени са и всички уплътнения. Този тип коли са с нестандартни, така че уплътненията са приспособявани допълнително.

Аматьорска работа. На практика, вятърът спокойно си духа през тях. Радиаторът, гумите и скоростната кутия също са нови. Но като изключим всичко това, колата е бонбонче. Брайт не те е излъгал.

— А нещо за стъклата, които намерих на паркинга?

— Това е фабрично стъкло, което е използвано за огледалата на този тип коли, но не и за фаровете. Това е всичко, което мога да ти кажа засега, защото старото огледало е сменено.

Беше ясно, че няма да види в огледалото духа на Ана.

— Това ли е всичко?

— Запазих най-доброто за накрая. Наистина добрата новина, ако може да се нарече такава, е това, че пробите, които ми изпрати от Ана Мийд съвпадат с малкото кръв, която открих, в една от гънките на бронята. Очевидно е, че бронята е била измита, без да е сменяна. Автомивките просто препикават колите.

Пол усети, че на лицето му се появява безумна усмивка. Джинджър беше успяла. Колата със сигурност беше понтиакът на Брайт.

— Наистина обичаш да държиш хората в напрежение — каза той. — Приятна, Джинджър. Проклятие! Трябва да се връщам в Кармел и да се погрижа за едни други клиенти. Не зная колко време ще ми отнеме това.

— Какво да правя с колата?

— Клиентът ми мисли да изпрати един експерт от Елдорадо, за да я върне обратно тук. Делото все още не е приключило. Той ще предаде резултатите от изследванията в полицията.

— Той ще изпрати ченге дотук? Какъв е този човек, да не е полицейски шеф?

— Нещо повече.

— Мисля, че вече ми е ясно как си успял да ми доставиш проби от жена, починала преди три години. Но какво да правя с космите и петната от сперма? И да продължавам ли да работя върху отпечатъците от пръсти? Искане ми се да приключа с тази работа, Пол. Някой друг трябва да поеме вече нещата, така е редно.

— Предполагам, че клиентът ми ще задържи колата около седмица, а аз ще звънна на човека в Лос Анжелис. Ще гледам да получиш пробите веднага, за да ги анализираш и да напишеш доклад. Ще можеш ли да свършиш бързо тази работа?

— Изпрати ми пробите и ще ги анализирам. Но става въпрос за преди три години и доста хора са влизали в колата през това време. Не бива да очакваш нищо.

— Ако никога нищо не очакваш, няма да правиш нищо. Открихме колата. Нашата свидетелка не може да я опише като по снимка, но пък ако я види, току-виж я разпознае.

— Какво друго имаш?

— Старият дявол няма нищо повече.

— Пусни обява във вестника — каза Джинджър. — Обещай парична награда за всекиго, който е виждал колата или самия инцидент. Един мой приятел адвокат винаги прави така при случаи на избягали шофьори от местопроизшествието.

— Току-що го направих.

— Е — Джинджър беше изчерпала запасите си от предложения, — добре тогава. Трябва да продължавам да търся иглата в купата сено.

— Ще се чуем скоро. — Пол затвори и погледна към надвисналите облаци. Намери още една монета и позвъни в офиса на Нина, къщи и в колата ѝ. Навсякъде само записи на телефонен секретар.

Искаше му се да я види, преди да се сбогуват. Имаше огромно желание да поговори с нея. После се отърси от това усещане и позвъни на Ким. Чу сочния ѝ алт, който съобщаваше на света, че тя ще е извън града за няколко дни и молбата да се остави съобщение.

Добре, по дяволите. Сакът му за тенис, пълен с мръсни дрехи и съоръженията му вече бяха натоварени в багажника, а още сутринта беше освободил стаята в хотела. Сви рамене и се качи в колата.

По пътя извън града спря да хапне нещо. Макар че беше едва пет и половина, беше толкова мрачно, като че ли денят свършваше. На шосето край Еко Съмит започваше неговият сто и тринайсет километров път, сто и тринайсет хиляди метра надолу към Сакраменто, където щатската магистрала номер пет щеше да го отведе на юг към Пачеко Пас и към къщи. От тонколониите звучеше куул джаз, а отоплението работеше за първи път през този сезон.

Ликуването му беше отминало. Новините от Джинджър преобръщаха нещата, но имаше още толкова много несвършена работа в Тахо. Той беше съживил от пепелта „случая Мийд“ и не искаше да го изоставя. А и Нина го безпокоеше. Нейният случай беше опасен, от

типа екшън на живо, което не му харесваше. Тя му се беше обадила, а той не можа да ѝ помогне много. И Ким — още една гореща ситуация.

Той можеше да обърне колата и да се върне, но ако го направеше, щеше да изгуби най-малко двама от постоянните си клиенти в Кармел, което щеше да се отрази чувствително на бюджета му през следващите месеци.

Колебаейки се все още, той отмина табелата за Райт Лейк, някъде нагоре в планината, на шестнайсет километра от главния път отдясно. Стори му се, че в края на огледалото за обратно виждане зърна очуканата бяла кола на Нина, която пълзеше по онзи път. Вече имаше и халюцинации.

Той продължи напред.

На върха пътят стана равен и Нина навлезе в ниска алпийска гора. Прекоси красива местност, на около две хиляди метра над морското равнище, над която вече нямаше планини. Продължи още няколко километра по изровения, пълен с дупки път, без да види никаква следа от хора или от животни, а после от мрака на небето попадна в мрака на дърветата, защото пътят навлезе в гъсто залесена гора.

На няколко места имаше следи от изсичане на дървета: камион, натоварен с трупи, стърготини и изпочупени парчета дърва, разхвърляни по пътя, но не и хора. Облаците бяха надвиснали над тесния път и тя караше с трийсет километра в час. Дори и шумът от мотора беше затихнал. Скоро щеше да се стъмни.

Най-после стигна до табелата „Райт Лейк — къмпинг и бунгала.“ Докато се приближаваше бавно към първото бунгало, което изникна пред погледа ѝ, през дърветата забеляза малкото езеро, зелено и спокойно. Както и при повечето от езерата в басейна на Лейк Тахо, и тези бунгала бяха построени точно до брега, а на много от тях верандите бяха надвиснали над водата. Повечето имаха дървени капаци по прозорците, предпазващи от вятъра. Всяка къщичка имаше собствен резервоар за вода и лятна кухня. На фона на последните късчета светлина тя не можа да забележи следи от електрически жици. На летните обитатели със сигурност им харесваше да се връщат в деветнайсети век. Вероятно прекарваха времето си, като ловяха риба с

канута или се катереха по скалите наоколо, а вечер, под светлината на петромаксовите лампи, редяха картинни мозайки.

Бунгалото, което търсеше, беше малко по-настрани от другите, със собствен черен път, който свършваше на самия бряг.

Беше потънало в мрак, но тя забеляза отблясъци от светлина по ъглите.

На пътя нямаше кола. Тя въздъхна с облекчение. Вътре нямаше никого. Но онази светлина...

Първото ѝ почукване беше толкова колебливо, че едва ли някой би могъл да го чуе. И все пак тя дочу в отговор някакъв звук, плах и лек, като прошумоляване на перде. Отвътре лъхаше топлина. Тя потропа отново: рязко и делово, служебно почукване. Никакъв отговор, с изключение на онова едва доловимо прошумоляване. Натисна бравата.

Вратата беше отключена. Онова, което шумолеше беше огън.

Огънят идваше от всички страни. В ъглите се движеха горещи сенки. Скована от изненада, тя видя как завесите станаха на пепел. Близо до тях на пода беше проснато нещо, което излъчваше сладникава, противна воня на разлагащ се труп, смесена с миризмата на бензин, нещо, увито в димящо одеяло, нещо голямо — мили Боже, това беше човек, това трябва да беше тялото на Рей де Биърс...

Тя отстъпваше назад, когато видя Куентин де Биърс, проснат до димящото канапе, устата му беше застинала в изкривена гримаса, като че ли щеше да каже нещо, очите му — широко отворени и неподвижни, с обгорени вежди. Дрехите му също димяха.

Със затворена уста, давейки се от дима, тя прекоси стаята и стигна до него, чувствайки засилването на огъня от тази страна на стаята. Куентин я гледеше втренчено, докато тя, сграбчила отпуснатата му ръка, се опитваше да напипа пулса на китката му. Ръката беше топла, но нали всичко в стаята беше горещо и ставаше още по-горещо... Не успя да открие пулс. Хвана го за раменете и се опита да го извлече навън, но той беше прекалено тежък. С всяка клетка от тялото си Нина усещаше, че той е мъртъв.

Пламъците, изпепелили завесите, се усиливаха и започваха да облизват тавана. Част от горящия покрив се сгромоляса, разгоряха се десетки мънички огньовете.

На пода лежаха зелени слънчеви очила „Вюрнътс“. Пресегна се и ги грабна, знаеше на кого могат да бъдат.

— Джейсън! Джейсън!

Тя изскочи от предната врата. По блузата ѝ играеха змиевидни искри, които започнаха да горят. Нина я разкъса и изгаси, после изтича към колата. Зад нея пращящият огън търсеше още храна, обгърна стените и проникна през дървения покрив, където се завъртя в дивашки танц на фона на тъмното небе...

Тя скочи в бронкото и превключи на задна...

Предните прозорци на бунгалото експлодираха, отломките се разхвърчаха в радиус от шест метра, толкова близо...

После островърхият покрив започна бавно да се свлича, падайки със свистене на една страна. Огнените езици лакомо изпълзяха изпод новите пукнатини и процепа. Имаше чувството, че целият свят се подчинява на огъня, като че ли беше направен от картон.

Даде назад, но продължаваше да стои на пътя, а очите ѝ безпомощно гледаха бунгалото. Тогава чу ужасен звук, като че ли някой засмукваше нещо.

Едната част на бунгалото гореше, изправяйки срещу бронкото синкаво-оранжевите си пламъци и задушливия горещ въздух. Отвсякъде хвърчаха горящи трески.

Тя беше на шосето. Пусна ръцете си от волана и извади клетъчния телефон. Не. Прибра го обратно и подкара към къмпинга, където на идване беше забелязала телефонна кабина. Блъсна монетата в процепа и набра 911.

— Пожар! — крещеше. — На Райт Лейк! Бързо!

Когато започнаха въпросите, тя постави обратно слушалката и пое към главния път.

По целия път надолу в планината очите ѝ го търсеха. Тя викаше името му през пустата равна местност и през тъмната гора. Но Джейсън не отговори. На Еко Съмит тя чу сирените, а после видя и мигащите червени лампи на пожарните от Тахо, които идваха срещу нея.

Паркира колата на алеята пред Мат и с треперещи пръсти бръкна в джоба си за ключовете от къщата, извади ги и ги постави на предната седалка до слънчевите очила „Вюрнътс“, с осаждени стъкла.

Очилата на Джейсън.

ЧАСТ 2

Изминаха две седмици.

Джейсън беше изчезнал. Можеше да е мъртъв, а можеше и да е избягал. Полицията продължаваше да го търси. Смъртта на Куентин де Биърс се разследваше като убийство. Сара и Моли се бяха затворили в къщата на Риджън Бийч и отказваха да говорят с когото и да било. Положението беше като затишие пред буря.

Нина не каза на никого, че е ходила до Райт Лейк. Трябваше й време, за да разбере защо бе взела очилата от пода на бунгалото и защо беше решила да се обади в полицията от монетен автомат и така да попречи на проследяването на обаждането.

Тя не съдействаше на полицейското разследване и прикриваше улики за възможно престъпление, а това бяха нарушения, които лесно можеха да доведат до лишаване от адвокатски права и прекратяване на юридическата й кариера. Тя се бавеше да разкаже в полицейското управление за онова, което бе видяла, и така застрашаваше себе си с всеки изминал ден. Това още повече я плашеше. Въпреки това продължаваше твърдо и инстинктивно да се бори с потока от основания, каращи я да съдейства на разследването.

Около седмица след пожара се събуди към три през нощта, а главата й гореше. Беше сънувала вълните на Алсимор.

Когато беше на петнадесет, в гимназията Пасифик Гроув, Нина се научи да кара сърф. Учеше я един приятел, който й помогна да си намери гумиран костюм и дъска. Тя продължи да кара и след края на учебната година, от Алсимор до Санта Круз, почти шестдесет мили край брега. През повечето време беше сама или с Мат. Две години живя заради студените чисти вълни, заради оня истински момент, когато се понасяше с дъската по развълнуваното море.

Карането на сърф я накара да осъзнае абсолютното безстрашие на природата. Вълните бяха могъща сила, понякога предвидима, но изцяло безразлична към мъничкото същество в гумиран костюм, опитващо се да се задържи върху тях. Когато беше възможно, тя съгласуваше движенията си с техните, наслаждавайки се на силата им,

но по-често се налагаше да им се противопоставя. Научи се да ги улавя, миг преди да се разляят, да отмерва движенията си и да влиза навътре дори когато беше твърде уморена, да кара бързо, преодолявайки онези, които бяха много големи и опасни, или да се гмурва, за да ги избягва.

Сега, посред нощ, в тихата заспала къща тя разбра, че практикуваше професията си по същия начин. Опитваше се да преценява опасностите, да овладява предпазливо всяка ситуация и пестеливо да изразходва силите си, но понякога инстинктът ѝ подсказваше, че трябва да се бори, да се намесва, да върви срещу потока на събитията.

По време на пожара, и по-точно, когато видя очилата на пода, тя усети някаква сила — толкова незаинтересована от човешките съдби — колкото и луната от приливите и отливите, които предизвикваше. Тази сила я завладя и обърка. Спомни си как се бе чувствала в океана преди години.

Тя се съпротивляваше инстинктивно. Намесваше се, за да промени хода на събитията.

Стана и си наля чаша вода, преживявайки отново онзи момент. Не беше взела очилата, защото мислеше, че Джейсън е убил дядо си и така ще го прикрие. Намеси се, защото веднага разбра, че заради тази улика подозренията ще се стоварят върху него, а това ѝ се струваше нечовешко. Не беше се представила на дежурния полицейски диспечер, защото като свидетел щеше да се превърне в частица от доказателствата, губейки не само възможността да участва в събитията като юрист, но и способността да влияе върху развитието на нещата.

Със сигурност беше поела огромен риск, но когато взе Сара като клиент, тя се беше съгласила да я подкрепя в нейната самотна борба, каквато и да беше тя. Юридическата форма нямаше значение. За добро или лошо, тя беше такъв тип юрист. Поемаше личността, а не делото. Оказваше се, че борбата на Сара твърде много прилича на нейната собствена — трябваше да защити децата си, да се научи да оцелява сама, да намери здрава основа, върху която да стъпи.

После в леглото, между топлите завивки малко преди да заспи, Нина откри още нещо. Имаше още една, по-сложна причина, тя да избере да не направи онова, което положението изискваше от нея.

През онзи период от живота ѝ, ден след ден, зиме и лете, тя се хвърляше срещу вълните, за да се постави на изпитание, но и за да се опита да подчини стихията на човешките цели. Усещаше сегашната ситуация по абсолютно същия начин. Чувстваше, че се изправя срещу някаква мистерия. Играеше тази рискована игра, защото това беше единствената игра, която си струваше битката.

Боб се върна с влака от Сан Франциско, неспокоен и объркан. Беше се разделил с баща си, без да знае кога отново ще може да го види. Тя остави всичко, за да му помогне да се изправи на крака. Ден-два се заяждаха, когато той я обвиняваше, че е оставила баща му да се грижи за него, но накрая, благодарение на чудната неспособност на младите да остават ядосани повече от минути, се върна към обичайното си ведро настроение. Учебната година започна и той се потопи в еднообразието на всекидневните уроци.

Затишието се взриви почти три седмици след пожара, в началото на септември. Сенди даваше знак на Нина с пръст над бюрото си, което означаваше, че има важна новина.

— Намерили са го — каза Сенди полугласно.

Клиентът ѝ за един часа, заядлив и нетърпелив, с червена брада, очакващ тя да поеме съмнително дело срещу работодателя му, стоеше на края на стола в чакалнята. Нина го поздрави любезно и каза:

— Извинете ме за минутка, господин Хю.

— Трябва да се връщам на работа.

— Съжалявам. Ще ви приема.

— Днес донесох всички документи. Всички до един. Както ми казахте. Това ще отнеме доста време.

Три картонени кутии, от които стърчаха оръфани, ръкописно изписани страници, стояха на пода до него. Нина ги погледна мрачно и се опита да се усмихне.

— Ще ви приема — повтори тя. Последва Сенди в кабинета си и затвори вратата.

— Кого са намерили — попита тя.

— Тук отново е твърде горещо. Няма да е зле да поговориш със собственика. Казвах ти и преди — отговори Сенди, подновявайки една добре позната тема.

— Тук почти винаги е много горещо. Или се пържа, или замръзвам. По-често замръзвам. Собственикът не може да го оправи. А

сега на въпроса, кого са намерили?

— Джейсън. Жив и здрав е, но е в затвора.

Нина бавно проумяваше новината. Джейсън не беше мъртъв.

— Благодаря ти, Боже — каза тя. — Сара сигурно е много развълнувана. Но защо е бил арестуван?

— Не си достатъчно настоятелна с него. Със собственика.

— Виж какво, Сенди. Ти говори със собственика. С моята благословия.

Сенди поклати глава. Дългите ѝ сребърни обици проблясваха на светлината.

— Не трябваше да ми обръщаш внимание.

— А сега ми кажи за Джейсън.

— Освен това ти намерих къща, но трябва да имаш желание да я купиш и да насърчиш продавача. Купи си къща, за да не те издухат.

— За това ще говорим по-късно. Джейсън...

— Джейсън е в затвора. Напълно е обезоръжен и няма къде да избяга. Тази къща е в „Тахо Парадайз“, квартала, който предпочиташ.

— В кой затвор?

— В градския. Открили са го в Лас Вегас. Можеш да купиш това място под пазарната цена. Познавам продавача. Трябва да отидеш и да поразгледаш наоколо.

— Дай ми съобщението! — Нина го прочете и вдигна телефона.

— Кажи на господин Хю, че имам нужда от още няколко минути.

— Няма да имаш време да прескочиш до затвора днес следобед.

— Сенди!

— В два трябва да вземаш показания под клетва в болницата „Болдуър“ А следобед имаш среща с още четирима клиенти.

— Сара? — Нина послуша няколко секунди и каза: — Днес следобед наистина съм претрупана... — Последва пауза. Сенди я гледеше, скръстила ръце и свила устни. След малко Нина отговори: — Добре. Ще се видим в затвора за десетина минути.

Остави слушалката и се обърна към Сенди:

— Трябва да тръгвам. Ще успея за показанията и за по-късните срещи, но трябва да отменя господин Хю.

— Той ще е много радостен да чуе това.

— Кажи му, че имам спешен случай. — Тя си взе чантата.

— Няма заден вход — отговори Сенди, — но предполагам, че можеш да излезеш през прозореца. Иначе ще трябва сама да му го кажеш.

Нина си спомни кутиите и радостното предчувствие по лицето на господин Хю. Тя действително отиде до прозореца, който гледаше към езерото и се опита да го отвори, но ключалката беше заяла.

— Ето защо е толкова горещо тук — заяви Сенди. — Казвах ти.

— По дяволите!

— Ето адреса на къщата, която се продава. Намини, след като свършиш със затвора. — Тя го пхна в предния джоб на чантата на Нина.

— Сенди, излез и ме отърви от него. Аз ще чакам тук. Запиши му час за утре.

— О, не — каза Сенди. — Той няма да си тръгне, без да го чуе лично от теб. Той е много упорит човек и чака тази среща от две седмици.

— Това е едно от нещата, за които ти плащам, Сенди.

— Онова подаяние ли?

Нито една от двете не помръдна. Замириса на пазарлък.

— Казвай, де! — предаде се накрая Нина.

— Уиш би могъл да оправи прозореца, ако уредиш нещата със собственика — отговори веднага Сенди. — Ще го направи за двайсет и пет кинта.

Уиш, синът на Сенди, чистеше офиса и се занимаваше с доставянето на документите.

— Добре! Ще говоря със собственика. Но сега трябва да тръгвам.

— Позволи ми да изритам нежно господин Хю и ще можеш да изчезнеш.

Сенди затвори вратата и Нина я чу как съобщава лошата новина на господин Хю. Около минута неговият и нейният глас се сляха в един особен дует, нейният нисък и дълбок, неговият висок и пронизителен. После външната врата се затръшна и Сенди почука на вратата на кабинета, казвайки:

— Вече е безопасно.

— Благодаря ти. Какво му каза?

— Казах му, че си скочила през прозореца.

Нина, която беше изминала половината път до вратата, се обърна:

— Какво? Будалкаш се.

— Казала съм го и преди — аз никога не се будалкам.

Сара я чакаше пред затвора.

— Аз го видях — каза тя. — Той е в ужасно състояние. Трябва да направим нещо, за да го измъкнем веднага оттам.

Гласът ѝ беше овладян и твърд, но краката, изглежда, не я слушаха. Тя се подпираше на стената и си помагаше за всяка стъпка.

— Хайде да отидем в моя подвижен офис и да поговорим малко. — Нина я заведе до една пейка и ѝ помогна да седне.

— Той е отслабнал. Седял е в евтин мотел срещу някакъв стриптийз бар в Лас Вегас и е ял на вересия. Последните си петдесет долара заложил на рулетката в Съркъс. Изгубил е, разбира се. От охраната на казиното забелязали колко е млад и поискали да видят шофьорската му книжка. Когато разбрали, че е само на деветнадесет, го завели в някакъв офис и го проверили. Открили данните му в някаква тяхна компютърна програма. Той се опитал да избяга, но един от охраната го ударил и го арестували.

— Бедното дете.

— Предложили му да го свържат с адвокат от Невада, но той помолил да го върнат в Тахо. Каза, че вече е бил твърде уморен, за да се грижи за каквото и да било.

— Заради възрастта му прехвърлянето може да не е било законно. Или, вероятно, арестуването му — каза Нина. — Трябвало е да се посъветва с адвокат. На какво основание е задържан?

— За Бога, Нина, Сенди не ти ли каза? Обвинен е в убийството на дядо си. Той ме помоли да те извикам.

Мозъкът на Нина трескаво заработи.

— Каза ли дали е давал някакви показания в Невада или Калифорния?

— Той си знае правата. Досега си е държал устата затворена.

— Добре. Много добре. За съжаление нямам време. Трябва веднага да тръгвам, но ще ти се обадя вкъщи към шест. Става ли?

— Обади се по-рано, ако можеш. Изобщо, веднага щом можеш.

— Ще се опитам.

— Моли може ли да го види? Тя много иска. Тя е... Не е много добре.

— Може би утре.

— Дали ще бъде добре? Той никога не е бил на такова място. Възможно ли е да го малтретират?

— Ще видя дали мога да го прехвърля в единична килия. Той е прекалено млад и трябва да се погрижат за него.

— В единична килия. Звучи ми като евтин мотел.

— Дай ми двадесет долара, ако имаш. Ще ги предам на охраната, в случай че днес има специално снабдяване. И ще ти кажа какви лични вещи да му занесеш утре.

— Благодаря ти, Нина. Ти знаеш...

— Не се безпокой за това. Сега тръгвам. Можеш ли да бъдеш твърда заради Джейсън, Сара? Той ще има нужда от това.

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

Нина позвъни на вътрешната врата и търпеливо започна да разглежда спортните трофеи на Полицейската асоциация, които бяха наредени в стъклени витрини — единственото украшение в чакалнята на затвора. За нея беше неразбираемо защо полицията смяташе, че е нужно да демонстрира трофеите си пред задържаните, роднините им и адвокатите им. Автоматът на вратата най-после избръмча и тя премина през малкото, лошо осветено фойе, и тръгна към охраната на последната врата.

След пет минути вече седеше срещу Джейсън в кабина, разделена от стъклена преграда. Неговата кабина беше остъклена от всички страни, за да може да бъде наблюдаван, а вероятно и подслушван, макар че досега нищо не потвърждаваше опасенията ѝ по този въпрос.

Той носеше обичайната оранжева униформа, твърде къса за ръцете и краката му и тясна в раменете, които изпълваха плата. Русата му коса беше праснала, чувствителното му лице изглеждаше изпито. Всеки път, когато го видеше, тя си спомняше, че Боб може да изглежда по подобен начин след няколко години — едно момче, гледащо на света с мъжки очи.

Но Джейсън изглеждаше доста по-различно от младите мъже на неговата възраст. Изражението му беше мрачно. Нина никога не го беше виждала да се усмихва. Много рано върху него се беше стоварило огромно бреме. Той взе слушалката на телефона, който ги свързваше и каза:

— Майка ми беше сигурна, че ще дойдете.

— Току-що получих съобщението. Как се отнасят тук с теб?

— По-добре от ченгетата в Невада.

— Някакви поражения?

— Само върху гордостта ми.

— Добре, Джейсън. Имаш малко проблеми.

— Може да се каже.

— Изведнъж си решил да заминеш за две седмици на почивка във Вегас?

— Не. Аз избягах. Признавам това. Но не съм убил дядо.

— Преди да кажеш каквото и да било в тази посока, чуй: този разговор не е служебен. Аз не съм твой адвокат във връзка с обвиненията, заради които си тук.

Той прокара ръка през косата си. Изпитото му лице придоби страдалческо изражение, което ѝ беше познато.

— Желаяш ли аз да поема защитата ти?

— Да. Надявам се, че ще ми помогнете.

— Говори ли с майка си за това?

— Тя ще ви плати. Каза ми, че ще го направи.

— Защо аз? Какво знаеш за мен?

За нейно учудване Джейсън направи подробен обзор на професионалната ѝ кариера, на петте години, прекарани в криминалното следствие на Сан Франциско, на двете сензационни дела за убийство, които беше водила в Тахо през последните две години, за работата ѝ, свързана с други углавни и граждански процеси.

— Направих справка за вас в Интернет. Има и някои нови неща.

— Наистина ли? Ще трябва да ги погледна.

— По тази причина казах на Моли, че трябва се свържем с вас относно съдебния иск за тялото на баща ми. Аз наистина ви уважавам. Преди да се случи всичко това, се надявах, че някой ден ще запиша право. Сега вече това е невъзможно. Трябва да съм побъркан, за да мисля, че някога ще се измъкна от този град.

Докато говореше той потъркваше бузата си със свободната си ръка, гледайки някъде далече, и сякаш се опитваше да си вдъхне смелост.

— Обвинен ли си в незаконно изравяне на тялото на баща си?

— Доколкото зная, не.

— Добре. Мога да разбера нещо повече по този въпрос.

— Ще ме представлявате ли?

— Току-що го реших, Джейсън. Сега вече сме обвързани с взаимоотношение адвокат — клиент и този разговор става поверителен.

— Добре.

— Така, би ли ми отговорил на няколко въпроса? Ако реша, че не е необходимо да засягаш някаква тема, ще те спра. Разбираш ли?

Той кимна, но продължаваше да потърква разсеяно бузата си и изглеждаше отнесен.

— Къде беше в петък през нощта, преди да изчезнеш?

— Не мога да ви кажа.

Изненадана, Нина каза:

— При Кени Мангър ли беше?

— Не мога да ви кажа.

— Ходил ли си на гробището? Или в бунгалото при езерото?

— Това са въпроси, на които не мога да отговоря. Съжалявам.

— Но Джейсън, аз не мога да те защитавам, ако не ми разкажеш своята версия на историята. Това, което ми кажеш, е строго поверително и няма да бъде разгласявано, освен ако и двамата не решим, обратното. Нямам право да го кажа дори на майка ти.

— Вие няма да ме представлявате? Защо?

— Защото не мога да работя слепешката. Добре, виж, знам, че си нервен, но трябва да ми се довериш.

Някои адвокати не искаха да знаят. Някои адвокати не вярваха на нито една дума от това, което им казваха клиентите им. Някои клиенти бяха достатъчно уплашени, за да не знаят каква всъщност е истината.

Нина държеше да я чуе от клиента. Истина или лъжа от начало до край, тя трябваше да я чуе. Надяваше се, че ще разбере какво са правила очилата на пода на горящото бунгало. Нямахше значение какво ще каже той, просто това беше моментът, в който тя щеше да реши дали да го защитава, или не. Тя искаше да му помогне и заради Сара,

но се чувстваше обвързана и с него. Защитата в случаите на убийство изискваше страшно много усилия от страна на адвоката. Трябваше да си струва дяволското напрежение.

— Аз наистина ви вярвам — каза Джейсън, — но просто не искам да говоря за нощта в петък. Или за събота. Съжалявам.

— Няма да ми кажеш нищо за този период, така ли?

— Не мога.

— Тогава, аз не мога да те защитавам. Нито пък, който и да е друг адвокат.

Това беше прост, безхитростен трик, който обикновено успяваше, тя стана.

— Добре — смотолеви Джейсън, — благодаря ви, че дойдохте.

— Какво смяташ да правиш?

— Нищо.

— Трябва да направиш нещо.

— Ще бъда без адвокат.

— Не можеш да се справиш.

— Да става каквото ще — каза Джейсън.

— Дори и да си убил дядо си, ти ще се нуждаеш от юридическа подкрепа, за да е сигурно, че с теб ще се държат справедливо. — Разтревожена, Нина отново седна.

— Аз не съм го убил — каза Джейсън. Последва дълго мълчание.

— Тогава ми кажи — каза Нина, променяйки намерението си да си тръгва. Тя искаше да го разтърси. Спомни си за тънките метални рамки, за тъмните стъкла...

— Не можете ли да ми помогнете? Те ще заведат дело срещу мен, нали? Аз не съм длъжен да давам показания, нали? Не можете ли да се заемете със случая ми и да направите така, че той да бъде справедливо разгледан?

Тя обмисляше тази възможност:

— Преди същинския процес трябва да се предяви обвинение и да се разгледа пускането под гаранция, после има предварително заседание, а след това и други явявания пред съда. Знаеш ли кога ще ти бъде предявено обвинение?

— Утре, в един и половина. В градския съд. Охраната ми даде тази бележка.

Той я повдигна и я сложи на стъклото. Нина я прочете внимателно.

— Добре. Ще бъда там в един, за да те подготвя и ще се заема с предварителното заседание, дори и да не те представлявам до края. Мога ли да направя още нещо за теб сега?

— Дали ще ме пуснат под гаранция?

— Едва ли. Не и след пътешествието до Лас Вегас.

Той затвори очи, понасяйки и този удар.

— Мразя да не мога да помагам с нищо на мама и Моли. Кога ще мога да видя Моли?

— Утре в съда, а после ще може да ти дойде на посещение. Притеснен ли си, че ще ходиш там?

— Това няма значение.

Тя погледна часовника си. Трябваше да тръгва. Отново вдигна очи към Джейсън. Той ѝ се усмихваше окуражително. Опитваше се да бъде смел.

— Майка ти и сестра ти искат да ти помогнат. Сега трябва да помислиш малко повече за себе си.

Загриженият ѝ глас, изглежда, че го нарани. Гърлото му се сви и той се изкашля, като че ли да прикрие нещо друго, което можеше да излезе оттам.

— Благодаря ви. Не зная защо сте загрижена за мен, но ви благодаря.

В Кармел септември беше средата на лятото и бе най-горещият месец. Туристите бяха заминали към Сан Хосе и района на Бей. Местните хора отново можеха спокойно да отидат до пощата, без да им се налага да си пробиват път в тълпата, да разхождат кучетата си край брега и дори да пазаруват в бутиците и безистените, от месеци пълни с хора.

Откакто се върна в Кармел, Пол работеше здраво, но си остави време и да кръстосва из картинните галерии, търсейки идеалния подарък за Ким.

Ким. Името ѝ предизвикваше спомена за измамното докосване на пръстите ѝ на светлината на камината.

След завръщането си от Тахо той беше сприхав и нервен. Ким го беше докарала дотук, възбуждайки го до полуда, каквато не помнеше от пубертетските си години, а после го беше оставила да чака напразно. Чувстваше се изигран. Беше отвратен от пълната си капитулация пред нея, от готовността, с която ѝ се откриваше, подобно на дебел стар глупак. Той я искаше, жадуваше я, имаше нужда тя още повече да го възбужда и очарова.

Докато бе посръбвал картини, тя някак беше успяла да го победи. Просто го беше зарязала по бели гащи. Той не можеше да я чака повече, нуждаеше се от нея, нуждаеше се да завърши това, което беше започнал. Непрекъснато мислеше за онази вечер, чудейки се какво го беше спряло да я сграбчи и да прави любов с нея, вместо да се държи като любезен господинчо, който похапва от салатата ѝ.

Винаги беше смятал, че сексът е нещо просто и ясно. Той се смяташе за галантен мъжкар. Досега винаги леко бе преодолявал съпротивата на жените. След това ги любеше в мисионерската или кучешката поза, или направо на бюрото.

Ким беше разширила хоризонтите му. След онази нощ някои смели халюцинации, които дотогава бе потискал, изплуваха на повърхността и го обсебваха.

Досега не бе имал шанса да ѝ покаже кой е господарят и това го влудяваше. Успееше ли веднъж да го направи, можеше да ѝ позволи го завърже за леглото и да го чука до полудяване.

Зад тези донякъде страшни, донякъде приятни размишления лежеше спотаеният страх, че тя може би не иска да го чука до полудяване. Че може изобщо да не го допусне до себе си, че може просто да си прави майтап с него. Тези възможности караха кръвта му да кипи от чувства, прекалено объркани, за да ги анализира.

Той я беше поканил на гости в Кармел и по своя вбесяващо дразнещ начин тя му беше обещала да дойде за уикенда. Последва второ обаждане, този път до една специална дама, почистваща всичко, с особена задача в Кармел, после посещения в магазините за норвежка пушена съомга, замразен лук, качествен джин, вермут и истинско вино, да не би случайно в съблимвния момент да му излезе с номера, че я боли главата. Беше готов с всичко, с изключение на подаръка, който трябваше да ѝ покаже колко много държи на нея.

Реши да ѝ купи картина и започна да обикаля из многобройните галерии в радиус от половин миля от офиса си.

Скоро разбра, че малка част предлагат онова, което Ким би нарекла изкуство. Трудно можеше да се приеме, че тукашните галерии представяха върховете в света на изкуството. Навсякъде се предлагаше вездесъщия залез над океана, игрищата за голф на Пейбъл Бийч, жалки подобия на парижкия площад Вандом и нудистки с напращели гърди. Беше се натъквал и на неоновии кактуси или на блестяща абстрактна пластика, но все му се струваше, че не е това, което търси.

Искаше му се да разшири познанията си за елитарното изкуство. В една галерия откри няколко литографии на късния Дали, скъпи и упадъчни. Пол харесваше Салвадор Дали, мислеше си, че разбира защо испанецът усуква и увива часовници и други вещи и по този начин изразява усещанията си. Поне имаше чувство за хумор. За известно време мислеше да ѝ купи една, но накрая реши, че на Ким едва ли ѝ допада стила на Дали.

Докато обикаляше галериите, Пол споменаваеше тук-там името ѝ, но, изглежда, агентът ѝ не беше пробил в Кармел, защото никой не беше чувал за нея.

В петък, след обичайния си обяд в „Брайт Хог“, той поднови обиколките.

На три пресечки от офиса си попадна в старомоден безистен, пълен с мънички магазинчета, в които никога не продаваха нищо полезно. В първата галерия, в която влезе, предлагаха акварели на Хенри Милър.

От всичко, което беше видял досега, Хенри Милър му беше най-познат. Той беше един от любимите му писатели. Пол беше ходил специално до Патингтън Рейдж в Биг Сю, за да види колибата, в която Милър бе живял през седемдесетте години и беше изчел всичките му произведения, защото изпитваше удоволствие от меката, небрежна екстравагантност на книгите му.

Милър беше митична фигура, страстен и злъчен до последно. Той беше написал едно изречение, което Пол запомни: „Велик творец е онзи, който е превъзмогнал романтичното в себе си.“ Самият Милър никога не беше успял да превъзмогне романтичното, поне не в степента, в която Пол можеше. Той знаеше, че Милър е започнал да рисува доста късно, но остана приятно изненадан от светлите картини, окачени на стената — небрежни, но изобразяващи с брилянтни тонове хората и природата.

Макар че картините не бяха майсторски произведения, те излъчваха ведро, младежко настроение. Дори и на стари години, Милър е бил като тях. Пол можеше да си го представи седнал отвън зад статива в съботния следобед, полуизтощен от работа или от бутилката перно, изпратена му от някой непознат почитател, да се наслаждава на морския бриз и да си тананика някаква песничка, докато нанася сини, червени и оранжеви багри върху влажното платно.

Акварелите бяха безбожно скъпи, но той беше сигурен, че на Ким ще ѝ харесат. Купи една малка картина на момче със синя шапка и поиска да я опаковат в сребриста хартия с оранжева панделка. Докато собственичката на галерията, една дама около шейсетте, грижливо приготвяше рисунката, той каза любезно:

— Това е за моя приятелка, която е художничка в Тахо.

— Много мило.

— Разбрах, че е твърде известна художничка. Продава доста в чужбина. Сингапур и в района около него.

— Даа.

— Името ѝ е Ким Вос. Виждала ли сте някога нещо нейно?

Жената вдигна главата си, замисли се и каза:

— Вос. Доколкото си спомням, не.

— Вижте, любопитен съм да разбера дали нещо нейно някога се е продавало тук. Имате ли каталог или нещо подобно, където мога да погледна?

— Разбира се. — Тя постави един обемист справочник върху щанда. — Потърсете тук. Подреден е по азбучен ред.

Тя извади една лента, от която започна да оформя някаква ужасна панделка с формата на гардения.

Пол прелистваше каталога, който претендираше да е нещо от типа на „Кой, кой е“ в света на американските художници. Вос, Вос...

Никаква Вос не беше спомената. Той се върна на предната страница, за да погледне датата. Каталогът беше само от преди година.

— Този не е пълен. Тя изобщо не е спомената.

— Може би наскоро е започнала да пробива.

— Не, не. Тя е много известна. Има голямо студио, много произведения...

— Ако продава изключително в Азия, а на тукашния пазар е неизвестна, може и да не е включена — каза жената. — А може и да работи под псевдоним. Това се среща често. Защо не я попитате?

— Не бих искал да си мисли, че я проверявам. Просто съм любопитен — отговори Пол.

Красиво момиче от испански произход с дълга изрусена коса, къси панталони и сандали влезе вътре, но той даже и не го забеляза. Взе пакета и каза с приповдигнат тон:

— Страхотна панделка. По-добра от картината на стария Хенри.

В първия момент жената се усмихна.

— Не разбирам обаче как може никой наоколо да не знае коя е тя — продължи Пол.

— Не ви ли стига, че вие знаете коя е тя?

— Но аз не зная. Това е проблемът. Тя е чудесна, преуспяла художничка, за която никой не е чувал.

— Вие, изглежда, сте безумно влюбен — отговори жената, гледайки го иззад дебелия стъкла на очилата си. След това му посочи вратата.

В офиса Пол грижливо прибра пакета. Телефонният секретар премигваше. Той натисна бутона за прослушване.

„Пол? — Дълбокият глас на Ким прозвуча от машината. — Няма да стане за този уикенд. Трябва да продължа да работя върху една важна поръчка. Голяма картина. Бедният Пол.“

В момента бедният Пол виждаше озверялото изражение на лицето си в малкото огледало, окачено на вратата. Тя го побъркваше. „В момента съм с дрехите, с които рисувам, но е толкова горещо, че смятам да хвърля всичко от себе си. Надявам се, че никой няма да дойде до вратата, защото наистина ще изглеждам неприлично — продължаваше Ким. — Бих искала да си тук, Пол. Да можеше да си тук. Само от мисълта за теб ми става горещо.“ Той сграбчи машинката и я стисна с всички сили. „Аз наистина исках да дойда — продължаваше гласът. — Ще си мислиш за мен, нали? Колко жалко, че работата ни разделя. Е добре, надявам се да се видим скоро.“ Чу се сигналът. Той дишаше тежко, беше вдигнал малката машинка, за да я запокити към огледалото...

„Пол?“ Беше гласът на Нина, ясен и делови. Той се поколеба, но остана с вдигнати ръце. „Поех нов случай за убийство. Джейсън де Биърс. Обвинен е в убийството на дядо си. Спомняш ли си за мъжа, чието тяло изчезна от гробището? Това е баща му, а майка му я видя там. Надявам се, че ще имаш възможност да поемеш разследването. Аз ще поема защитата на предварителното заседание. Преди час предявиха обвинението. Току-що се връщам от съда. Имаме само десет дни. Ще трябва да започнеш в понеделник. Съжалявам, че не те открих. Обади ми се, за да зная какво да правя. Благодаря.“

Свободно. Докато машината презареждаше, Пол набра номера на Нина.

— Тук съм — каза той. — Понеделник в единадесет.

— Обичайният хонорар, нали?

Нина звучеше по характерния си начин — енергична, дяволски точна и много заета. Той чуваше хората, които говореха край нея.

— Да. Ще се видим в понеделник.

Той не можеше да прикрие нетърпението в гласа си. Искеше да се обади на Ким. Тя си въобразяваше, че може да му се обажда по такъв начин и да му се подиграва, защото точно това беше направила... Чувството за безсилие го караше да скърца със зъби.

— Казах на Сенди да ти подготви материалите, Пол...

— Аха.

— Имаш ли някакви въпроси?

— Ще съм по-наясно в понеделник. Обади се на Джинджър Хирабаяши, ако имаш нужда от добър универсален експерт по физически улики. А и тя може да каже дали ще са необходими някакви други експерти.

— Добре.

На Пол му се стори, че долови някаква меланхолична нотка в гласа ѝ:

— Наред ли е всичко след завръщането на Боб от Сан Франциско? — попита той с малко закъсняла любезност.

— Да, вече е на училище. Прекарва си страхотно. Баща му се е прибрал във Висбаден. Боб мисли да лети дотам на Коледа, за да го види. Той е само на единадесет, Пол. Не мога да си представя, че ще го пусна. Ти какво мислиш?

— Дръж го при себе си. Толкова много си му липсвала — после продължи малко по-грубо: — Имаш нужда той да е край тебе, стига да не ти пречи на основните неща.

— Хей, както знаеш, аз си имам свой собствен живот. Аз просто мислех...

— Че на Коледа сутринта ще работиш в офиса си.

— Аз не работя през цялото време. И не трябва да ми говориш така дяволски презрително. Ще се опитам по всякакъв начин да прекратя този случай още на предварителното заседание. Не мисля, че Колиър има достатъчно доказателства, за да се стигне до процес...

Пол избухна:

— Виж нещата реално. Тук има убийство. Както знаеш, ще трябва да кажеш „сбогом“ на всичко останало през следващите шест месеца. Но тогава ще поемеш следващия случай, след него следващия. Това е всичко, което наистина правиш — работиш. Добре, това е твоят избор. Ако някога ме приберат за някое тежко престъпление, ще те наема за адвокат.

— Благодаря за доверието — отговори Нина отсечено, — но съм претрупана с проблемите на клиентите си и не мога да помогна на едно заядливо бивше ченге, в лошо настроение, да прескочи Гибралтар.

Той замълча.

— Какво става с теб, Пол? Защо така се нахвърляш върху мен?

— Изпроси си го — отговори той студено и кратко.

И отново мълчание. С безстрастния си тон, предназначен за свидетели, чиито показания не звучат особено правдоподобно, Нина отговори:

— Начеши си крастата за заяждане, преди да стъпиш в офиса ми, или изобщо не идвай.

И рязко затвори слушалката.

Пол гледаше с питащи очи телефона, като че той можеше да му обясни защо, за Бога, се бе нахвърлил върху Нина. Тя изобщо не го заслужаваше. Трябваше да си го изкара на някой друг. Той съжеляваше Нина с непрекъснатата ѝ работа, покрай която хранеше плахи любовни надежди към Колиър, един полумъж, влюбен в службата си и в една мъртва жена. Ким не отговаряше. Той отново се озъби и затвори, за да си спести последното оскърбление — дяволското звучене на проклетия телефонен сигнал.

В понеделник, в единадесет преди обед, сред аромата на димящо кафе, отборът, формиран в защита на Джейсън, се събра за пръв път в офиса на Нина. Пол се бе облегал на стола в ъгъла и четеше първата страница на „Тахо Мирър“, съобщаваща за арестуването на Джейсън, със странно изражение на лицето; Сенди се клатеше на стола си с молив между зъбите; непохватният ѝ син Уиш Уайтфедър щеше да бъде момче за всичко и да помага за разследването и д-р Джинджър Хирабаяши, която щеше да се занимава с медицинската страна на проблема.

От поправения прозорец лъхаше студен ветреца и в кабинета не беше толкова топло. Отвън трепетликите и един чинар преливаха жълтите си и оранжеви цветове в боровата гора, която се простираше край езерото.

— Позволете ми да ви представя д-р Хирабаяши — каза Нина иззад бюрото си.

— Джинджър, моля.

Консултантката се усмихна. Уиш и Сенди я разглеждаха. Пол я поздрави с „Добре дошла“.

— Позволете ми да кажа няколко думи за тази дама — продължи Нина. — Джинджър е доктор по биохимия и лекар от института „Джон Хопкинс“, водещ експерт по съдебна медицина от центъра за изследвания на ФБР в Ленгли. Преди четири години е напуснала ФБР и работи сама. Тя е пресявала пясъците във Вако заради засегнатите семейства и е помогнала да се разреши проблемът с Руби Рейдж. Джинджър е експерт по съдебна патология и работи с група консултанти в района на Сакраменто. Чрез нея ще имаме достъп до всякаква по-специална помощ, ако се наложи, до всеки проблем от съдебната медицина и патология, който можем да си представим. Тя е напаст Божия за изпълнителната власт в Северна Калифорния. Имаме късмет, че ще работим с нея.

Джинджър носеше джинси, спортно сако, бяла блуза и черни спортни обувки „Док Мартенс“ с дебели грайферирани подметки.

Имаше по три дупки и на двете уши, в тях бяха втъкнати малки неидентифицируеми неща, не носеше грим, а косата ѝ беше оформена като козирка на военен самолетоносач. Седеше срещу Нина, преглеждаше бегло полицейските доклади и излъчваше страхотно хладнокръвие.

— Надявам се, че с вас ще свършим добра работа — каза тя. Гласът ѝ беше плътен и самоуверен, което би ѝ дало голямо предимство на свидетелската банка. — Случаят с убийството е сложен. Откакто дойде в Тахо, Нина успя да обърне няколко процеса с главата надолу. Надявам се да преобърнем и този. — Тя кръстоса крака и жадно изпи кафето си.

— Добре, да започваме — каза Нина. — Ще се опитаме да прекратим случая още на предварителното заседание. Джейсън де Биърс е на деветнайсет и едва ли ще му се отрази добре да прекара дълго в затворническата килия, докато се насрочи процесът. Заради напускането на щата му е отказано пускане под гаранция. Семейството му е разстроено. Майка му и сестра му се нуждаят от неговата подкрепа. Ето как виждам нещата. Мисля, че окръжната прокуратура го е обвинила в убийство малко прибързано. Колийър Хелюел разчита на факта, че предварителните заседания почти винаги се отлагат по споразумение за седмици или месеци, за да могат и двете страни да се подготвят. Но законът позволява на адвоката да изиска такова заседание след десет дни. Аз обявих, че ние не желаем случаят да се протака.

— Така че имаме... седем дни — каза Сенди. — До следващия понеделник. Затова още в петък приготвих докладите за Пол и Джинджър.

— Няма много време, за да се преценяват нещата, нали? — попита Уиш.

— Предимството ни е в доказателството на обвинението. Вярно е, че на този етап не се изискват сериозни доказателства. Те трябва да покажат, че вероятно става дума за убийство, и че Джейсън е извършителят. Но ще трябва да си построят къщичката, а това, което трябва да направим ние, е...

— Да заложим по една бомба на слабите места — каза Уиш, а очите му блестяха.

— Е, не зная дали мога да се изразя по този начин. Единственото, което можем да направим, е да търсим недостатъци във всеки факт, на който те се осланят. Наистина чака ни много тежка работа. Пол, днес си много мълчалив. Надявам се, че не си в лошо настроение.

Последното изречение просто ѝ се изплъзна от устата. От момента, в който той се появи, Нина усещаше напрежението между него и себе си. Тя беше огорчена, че ѝ се бе навикал по телефона, а той явно все още ѝ беше ядосан.

— О, щастлив съм, като риба във вода — отговори той от своя ъгъл.

Джинджър ги изгледа и двамата, и Нина се смути.

— Джинджър, след като вече имаш представа от документацията, какво мислиш? — попита бързо Нина.

— Докладът от аутопсията е достатъчно шибан, за да може човек да се опре на него — отговори тя. — Но какво друго може да се очаква в град като този. Добрият стар д-р Клаусън. Познавам го. Има добри ръце, но не може да опише даже и лайно.

— Обясни ни заключенията на д-р Клаусън относно причините за смъртта на Куентин де Биърс, а и всичко, което ти е направило впечатление в доклада.

— Разбира се. То е точно като епизод от „Аз обичам Люси“. Куентин де Биърс е човекът, който не е трябвало да умре. Според доклада е бил ударен с лопата. Ударът не е довел до фрактура на черепа. Куентин обаче е имал здравословен проблем — шестмилиметров аневризм, разположен дълбоко в мозъка. Заключение е, че вследствие на удара, аневризмът се е разкъсал. Последвал е масивен мрежовиден кръвоизлив. Починал е в рамките на двайсетина минути. Според Клаусън може да е умрял на път за езерото или в бунгалото. Той смята, че пожарът не може да е причина за смъртта и аз съм съгласна с това. Но причината за смъртта все пак е слабото място в доклада. Не мога да го подкрепя във всичко. Успях да направя няколко бързи проучвания в тази област. Клаусън не е могъл да види почти нищо от аневризма поради многото кръв, която е открил, когато е отворил черепа. Аз не мисля, че последователността на нещата е същата.

— Какво е аневризм? — попита Уиш.

— Разширен кръвоносен съд, най-често в мозъка — отговори Джинджър. — Кръвоносният съд се подува по неизвестни причини, стените му се опъват и все повече изтъняват. И някой ден се спукват, а кръвта се излива в мозъка. Спуканият аневризъм често е фатален.

— Как се появява това нещо за пръв път? — продължаваше да пита Уиш.

— Някои хора са предразположени да развиват аневризми по рождение. Около един на всеки двайсет души цял живот си носи по някой аневризъм. Може да живее дълго, и заболяването да се открие едва при аутопсия. Или пък кръвоносният съд се запушва от някоя атеросклерозна частица и прераства в аневризъм. Куентин е имал напреднала атеросклероза. Сърцето му се е нуждаело от троен байпас. Ето какво подразбрах от този шибан доклад.

— Добре — каза Нина. — Точка първа — можем ли да атакуваме доклада, доказвайки, че смъртта не е настъпила по начина, който посочва д-р Клаусън? Джинджър и аз мислим, че можем.

— Другият голям проблем е този за пръстовите отпечатъци. Нека го наречем втора точка. Клаусън разполага с лопатата, върху която има отпечатъци от нашето момче. Сенди, къде е доклада от лабораторията? Кръв, кръв, даа... а ето го. Кръвта върху лопатата е от кръвната група на Куентин. Както изглежда, извършителят не се е наранил. Те ще трябва да направят допълнителни изследвания, за да се определи безспорно, че кръвта е на жертвата. Важното е, че не могат да обвинят Джейсън въз основа на кръвни доказателства. Ключови ще бъдат отпечатъците от пръстите. На дръжката на лопатата има два ясни отпечатъка от палеца и показалеца на дясната му ръка. Но наред с тях има още един куп, които засега не са идентифицирани. Аз ще поработя по този проблем с моя консултант по отпечатъците в Сакраменто.

— Това звучи страхотно. Отпечатъци върху лопатата — въодушеви се Уиш.

— На пръв поглед това никога не звучи страхотно, Уиш — каза Джинджър. — Ако звучеше страхотно, никога нямаше да арестуват клиентите ни. Схващаш ли? Работата ни е малко по-проста от тяхната. Те трябва да устроят процеса. А що се отнася до нашата роля, ще цитирам Нечаев, великия nihilist: „Нашата задача се свежда до ужасно, тотално, универсално и безмилостно разрушаване.“ Много по-

лесно е да се разруши нещо построено, а може би и по-забавно — тя се обърна към Нина: — Засега това е всичко, до което съм се добрала.

— Благодаря ти, Джинджър. Пол, ти поемаш разследването. Какво мислиш? — Нина с облекчение забеляза, че се бе отърсил от апатията си, тя наблюдаваше пронизателните му очи, които никога не пропускаха нищо. Може би наистина отдавна не беше се вглеждала в него. Беше му поникнала тридневна брада, която тя свърза с новата му приятелка. Мускулестото му тяло изглеждаше в идеална форма.

— Прегледах някои от показанията, взети от полицията на другата сутрин — започна той. — Майката, Сара де Биърс, е казала, че Джейсън не е прекарал нощта вкъщи. Напоследък живеел в града при едно момче на име Кени Мангър. Кени също не може да му осигури алиби, тъй като Джейсън е прекарал нощта другаде. С Уиш ще поговорим с майката, сестрата, съдружника във фирмата, Лео, или както там му е името, и с Кени, с когото ще започнем.

Гласът му не беше равнодушен, изглежда, се бе пооживил.

Обоснованата увереност на Джинджър подейства добре на всички. Изглеждаше невъзможно тя някога да е губила дело. А и Пол хвърли светлина върху начина нещата да се подредят и да не изглеждат толкова непреодолими. Той продължи:

— Точка трета е алибито. Джейсън няма такова, както и всички останали. Знам, че не е прието да разпитваме клиентите си, когато са виновни. А даже и да кажат нещо, ние не им обръщаме внимание. Това е добрият, стар американски маниер — не питай и не казвай нищо. Аз обаче трябва знам, щом съм решил да измъкна това дете. Ако Нина има намерение да отвърне на обвинението, да пледира за непредумишлено убийство или нещо такова, аз трябва да знам, за да мога да поставя верните въпроси.

— Ще ти кажа това, което той ми каза — отговори Нина. — Абсолютно поверително е. Джейсън твърди, че не е убил дядо си и аз му вярвам.

— Чудесно! Много по-приятно е да се опитваш да спечелиш едно дело, а не просто да го претупаш — каза Джинджър.

— Но има проблем. Той няма да ми каже какво е правил от петък вечер до събота сутрин.

— И ти все още смяташ да поемеш случая? — попита скептично Пол. — Това ни връзва ръцете.

— Засега можем да не обръщаме внимание на нещата, без които можем да минем. Аз се съгласих да поема Джейсън на предварителното заседание. Но ако и след това не ми каже нищо, ще се оттегля.

Около една минута никой не проговори. След това Уиш се обади развълнувано:

— Но това е толкова важно.

— Той казал ли е нещо в полицията? На майка си? На някой друг?

— Нито дума — отговори Нина. — Той се държи добре, Пол. Само на деветнадесет е, на възрастта на Уиш, но мисля, че е достатъчно зрял.

— Полицията се скъсва да търси колата на Куентин — каза Пол. — Както и извършителят да е стигнал до гробището, до бунгалото трябва да е карал колата на Куентин, поради което и тя е изчезнала. В тази кола има някакви улики, нещо, което ще идентифицира извършителя.

— Пол е прав. Телесните улики могат да проникнат от покрива до багажника — каза Джинджър. — Ще има и пръст от гробището. По шофьорската седалка, по волана, в багажника, навсякъде може да има фибри, косми, отпечатъци, нещо, което идентифицира шофьора.

— А защо, мислите, настоявам заседанието да се състои до десет дни? — каза Нина. — Идеята е полицията да не успее да открие колата.

— Евтина тактика — вметна Пол.

— Ако сме прекалено евтини за теб, вратата е ей там.

Както стенографираше, Сенди вдигна поглед и каза:

— Ей, престанете. — Тя изгледа и двамата. — Може ли да кажа нещо?

Нина престана да гледа гневно към Пол и каза с престорена любезност:

— Давай.

— Кой се е обадил в полицията?

Последва дълга, многозначителна пауза.

— *От твоята уста, гадже...* — изтананика Пол, подхилвайки се. Сенди изрита стола му и почти го събори.

— По всяко време, голямо момче. Аз ще бъда твоето гадже — отвърна тя.

— Знаеш ли, Сенди, че не бях се сещал за обаждането в полицията. Това само показва колко лесно можем да се изгубим в подробностите — каза Пол. — Извършителят е жена. Така всичко си идва на мястото. Джейсън прикрива някого. Майка си или сестра си. Ще трябва да се заема с това.

— Ето, мамо. Ти разреши случая. И Джейсън не е виновен — каза Уиш.

— А какво става със защитата? — не спираше Пол. — *Cherchez la femme?*

Всички се вторачиха в Нина. Тя се молеше да запази самообладание.

— Нека всеки да се захваща с работата си. За момента не можем да решим този въпрос. Нека не забравяме, че все още не знаем много неща. Той казва, че не го е извършил. Засега аз приемам думите му за чиста монета. Не забравяйте кои сме ние. Заели сме се с тежката задача да спасим свободата му, а може би и живота му. Ние сме единствените хора в цялата система на правосъдието, които му вярват. Срещу нас са изправени могъщи сили. Ние сме всичко, което той има.

— Не се тревожете, Нина. Ще го спасим — каза Уиш и тя видя, че думите ѝ са го развълнували.

Пол естествено не се трогваше толкова лесно, просто гледаше през прозореца с празен поглед.

— Ей, Пол — каза Нина, след като другите излязоха, — трябва да ти кажа нещо, за да не поемеш по грешна следа. За обаждането в полицията.

Пол я погледна изненадано и каза:

— Мамка му.

Тогавя тя му разказа за всичко, защото трябваше да го направи. За всичко, но не и за очилата.

Върху накриво закачената бележка на вратата беше написано: „Ще се видим по-късно.“ Уиш не ѝ обърна внимание и силно заблъска по апартамента на Кени Мангър. Напразно.

— Какво ще правим сега? — обърна се той към Пол.

В отговор Пол седна на пода в средата на единственото снопче слънчева светлина, проникващо в мръсното фоайе. Уиш се присъедини към него.

Мина около час. Пол размишляваше върху много неща: цената на газта в Тахо (висока), начинът, по който го гледаше Нина тази сутрин (потайно), прическата на Джинджър Хирабаяши (преградна стена), Ким (още малко мечтания за легло с балдахин). Обзет против волята си от последното, той притвори очи и потъна в лека дрямка.

От време на време някой от обитателите на сградата се промъкваше край тях, като ги побутваше. Килимът във фоайето беше кафяв, Пол се любеше с Ким направо на пода.

— Ей, Пол.

Опита се да не обръща внимание на гласа. Разсъбличаше Нина, дрехите ѝ разкриваха...

— Пол?

— Какво!

— Искаш ли да поиграем на карти или на нещо друго? — Уиш беше извадил тесте карти, перфорирани по средата.

— Не!

Измина цяла вечност. Левият крак на Пол беше изтръпнал. Той предпазливо отвори едното си око. Уиш, седящ на отсрещната страна на хола, го гледаше втренчено.

— Какво мислиш да правим?

Пол се изкашля.

— Идвал съм тук и преди — каза Уиш. — Няма проблем, нали? Само, моля те, не ме гони.

Пол бързо фокусира и двете си очи:

— Да те гоня ли? За какво говориш?

— Е, аз познавам Кени. Познавам и Моли, и Джейсън. Идвам съм в този апартамент, на купон. Миналата година, когато бяхме абитуриенти. Ти знаеш, че мога да бъда обективен. Не се тревожи за мен.

Пол се изправи, подпирайки се леко на вратата:

— За какво говориш?

— Ние всички учихме заедно в гимназията „Кит Карсън“. Не исках да ти казвам нищо, за да не решиш, че съм предубеден и няма да се справя с разследването — каза Уиш.

— Не ставай глупак. Защо поставяш така въпроса? Ако познаваш тези хлапета, това може само да помогне.

Той разглеждаше Уиш, изпружил тънките си крака, обути в конфекционни панталони, и се чудеше какво общо би могъл да има той с хора като Моли и Джейсън де Биърс:

— И ти си на деветнайсет, нали? И сте завършили заедно гимназията?

— Всичко е наред, нали? Аз просто ти казвам.

— Аха, но ми звучи налудничаво.

— Не съм луд!

— Тогава как викаш по мачовете?

Уиш го погледна по същия флегматичен начин, по който майка му понякога поглеждаше Нина. Дали беше предназначеният специално за бледоликите отношение на учения естествоизпитател към бръмбара, забоден с карфица, който се каталогизира като нелепо творение? Ако е така, не беше чудно защо заселниците се бяха опитали да ги избият.

— Хайде да започнем отначало.

— Добре.

— Ти познаваш клиента?

— Джейсън, Моли и Кени. С Джейсън и Моли бяхме четири години в един клас.

— Тогава се налага да те поразпитам.

Без да промени изражението на лицето си, Уиш показа, че приветства идеята.

— Пълен напред, сър.

— Защо не ми каза за това по-рано?

— Защото можеше да помислиш, че съм предубеден.

— За или против Джейсън?

— О, за. Джейсън е голяма работа.

— И сега ли? Разкажи ми за гимназията, Уиш.

Докато Уиш говореше, Пол си спомняше собствените си години в гимназията, смъртта на баща си и майка си, която се опитваше да опази семейството от тъмната страна на живота в Сан Франциско. И той, като Уиш, беше беден; а гимназията, изглежда, все още продължаваше да е голямото изтрезняване по отношение на онова, което действително се ценеше в американското общество: пари за подходящи дрехи, пари за къща, в която да поканиш приятелите си и тя да ги впечатли, пари, за да излезеш с момиче или за да си купиш кола.

Уиш нямаше пари и беше на път да се превърне в един от онези непохватни и вечно ухилени типове, които се шляят по улиците и никога нямат собствено мнение, толерантни, защото са абсолютно безобидни. Беше започнал работа на четиринайсет, поддържайки вместо собственика един клозет в търговската част на града. Отваряше в шест и половина сутринта. Никога не се беше домогвал до кръговете на известните и уважаваните. Мотаеше се наоколо, винаги снизходителен, когато някой разказваше все същите изтъркани и глупави вицове за индианци.

Джейсън и Моли са били в същия клас, но толкова далече от него, колкото и звездите.

— Около тях винаги се въртеше народ, тяхната компания. — Той продължаваше да разказва на Пол. — Джейсън играеше футбол. Беше преден защитник. През последната година постави рекорд в щата по дължина на паса. Всички мислехме, че ще постъпи в някой от коледжите по Източното крайбрежие. Моли винаги беше начело на училищните игри, главна клакьорка и разни такива. Те и двамата получаваха добрите си бележки с лекота. А аз трябваше да работя толкова много.

— Умните хора учат, Уиш, макар че някои не могат да си го представят.

Пол познаваше добре хора като Джейсън. Неговият стар приятел и другар в катеренето Джак, бившият съпруг на Нина, произхождаше от средите на привилегированите и обикновено постигаше всичко толкова леко. Той разбираше нещата, които, погледнати отвън, невинаги изглеждаха толкова лесноразбираеми.

— Сигурно са им завиждали — каза Пол.

— Има хора, на които можеш да завиждаш. Но всички харесваха Джейсън и Моли. Те не бяха на онова ниво, където е възможна завистта. Те стояха над тези неща.

— Хм. А Кени? Какво беше неговото място? — попита Пол.

— Никой не го забелязваше, когато дойде. Мисля, че дойде през третата година. Беше по-слаб ученик, дори и от мен. Свиреше реге и се мотаеше със загубеняците. След това се пусна слух, че Кени е гений. Приказваха, че е постигнал толкова висок коефициент за интелигентност на тестовете, че направо не беше за вярване.

— А после? Стана ли по-популярен?

— О, не. Щом имаш мозък, направо си мъртъв. Стана още по-голям аутсайдер. Това беше по времето, когато започна да се прави на шут. След това и Джейсън, и Моли, а и другите започнаха да го забелязват. Но той всъщност не е шут, той е...

— Какъв е?

— От онези хора, които уж постъпват глупаво, но в действителност много добре знаят какво вършат. Той направи някакво изобретение и го приеха в Техническия в Калифорния, но той не се записа.

— Защо?

Уиш потърка палеца и показалеца си и погледна Пол многозначително.

— Пари ли е нямал? Би трябвало да са му отпуснали стипендия.

— Таксата му за обучение беше платена, но какво облекчение е да не можеш да си платиш спането. Майка му няма пари да го издържа. А той не би могъл да работи, защото програмата е доста натоварена, и би му било трудно да бъде сервитьор или нещо подобно.

— Това пък защо?

— Ще разбереш, когато го видиш.

— И така, миналата година ти си идвал тук на купон?

— Аха. Тогава видях за последен път Моли и Джейсън. Точно преди дипломирането. Имаше много бира и трева. Кени живееше сам вече повече от година. Тъй като всички останали все още живеехме с родителите си, бърлогата му се беше обърнала на пушалня и подходящо място да се правиш на лош. Дойде половината клас. Кени приготвяше напитките и въртеше джойнт. Бандата се забавляваше наистина добре, докато той пускаше самоделни пиратки по паркинга.

Той се отрязва като за световно. Обикновено не се напиваше, така че му стана доста зле. Той и Моли се бяха отделили.

— Тя гадже ли му беше?

— О, не. Не и Моли. На никого не е била гадже. Ходеше по срещи, но като че ли държеше само на Джейсън. А и Кени е загубеняк. Ще видиш. Но тя го харесваше, не знам защо. Джейсън и Моли го търпяха... Охоо, говорим за вълка...

През фойето закуцука дребничко момче, наподобяващо буре, поставено на клечки, носеше чанта от магазин за деликатеси. Уиш стана и отиде да го посрещне, и да му помогне с торбата, докато Пол разтриваше стъпалото си.

— Това е Кени — каза Уиш.

— Здравсти. — Облегнат на вратата, Пол се опитваше да изглежда равнодушен, макар че му се искаше да подскача и да креци.

— Почитания, господарю — каза Кени Мангър. Беше нисък, плещест и рус, носеше фланелка без ръкави, която му стигаше почти до коленете. Широките му рамене и дълги ръце странно контрастираха със слабите крака. На болните си ходила имаше сандали. Бродирана ямайска шапка на червени, жълти и зелени райета украсяваше голямата му глава. Погледът му беше ясен и язвителен.

— Почитания и на теб — отговори Пол. — Благодаря за бележката.

— Донесох обяд. Моли намина да ми каже, че ви изпращат от офиса на адвокатката. Как ѝ беше името?

— Нина Рейли.

— Адвокат с цици — каза Кени. — Гадже с чанта. Видях я във вестника. Джейсън със сигурност я одобрява.

Той се зае да отключва резето и секретната брава — обичайните мерки за предпазване от неканени гости. Най-накрая вратата се отвори. Кени влезе пръв, куцукайки, последван от Пол, който също куцукаше и му се струваше, че участва в пародия на Монти Пейтън. Кени каза:

— Шефе, остави чантата ей там върху тезгяха. Добро момче. Днес ще оставя на мира твоята индианка.

— Ох, Кени.

— Да, шефе? — Кени светна лампите, след което прекоси дневната, стигна до един голям аквариум и почука по стъклото. — Аз съм, сладурчета — каза той на рибите вътре.

— Това не е шега. Джейсън наистина има неприятности.

— Мислиш ли, че не знам. Но вие, хора, ще го измъкнете, нали? Не е като наистина да е убил дядо си. Ей, време е за кльопачка. Хайде да ядем.

Той закуцука обратно към Уиш и извади от чантата пастърма, няколко франзели и двулитрова бутилка бира с джинджифил.

— Ще бъдете ли така добри да споделите обяда ми? — попита той с ефектен английски акцент. — Позволете ми да ви предложи Грей Поупън.

Докато Кени цвъркаше горчица върху хляба, без да спира да приказва, Пол се поогледа. Усещаше, че Кени не го изпуска от очи, но не можеше да улови погледа му. Той и Уиш си разправяха някаква история, станала на онзи купон.

Дневната, която Нина му беше описала, вече не беше същата. Диванът беше грижливо покрит с чиста индианска покривка в зелено и черно. В ъгъла беше поставен голям телевизор. Списанията с мацки бяха грижливо подредени върху масичка за кафе. Точно срещу телевизора, върху изцапания килим, имаше бамбуков стол. На стената висеше плакат на Боб Марли, до знаме на зелени, жълти и червени ивици. Пол се опита да отвори банята, но вратата се оказа заключена.

При посещението си след опита за самоубийство на Моли Нина беше забелязала прибори, химически принадлежности и разни други приспособления, които не беше успяла да идентифицира. Кени Мангър явно беше разчиствал и докарал подобие на дневна, лишавайки се даже от компютъра си.

— Да похапнем, татенце — провикна се Кени през стаята. Седнаха на високите столчета край кухненския плот, а Кени се правеше на любезен домакин познавач, показва им етикета върху бутилката, наля на всекиго по капка бира в картонените чашки, помириса я и опита, задържайки за малко глътката в устата си.

— Чудесна реколта, 1997-а — каза той и напълни догоре чашите, надигна своята и я изпи до дъно.

— Би трябвало да кажеш „според моето скромно мнение“ — каза Уиш. — Никога ли не си посещавал светски събирания?

Кени ухапа един сандвич, отмятайки кичурите, паднали върху лицето му, подкани ги да го последват и те се нахвърлиха върху пастърмата.

Докато ядяха, Кени не спираше да бърбори. Пол не можеше да прецени дали е притеснен, или просто поласкан от посещението. Кени беше Робин Уилямс, но без таланта, плъзгаше се от тема на тема, без да успее да напипа смешната нишка. Вероятно хуморът дълго време беше служил за компенсация на неговия недъг.

— Откога живееш сам? — попита Пол между две хапки.

— Стегнете се, интервюто започва! — каза Кени с глас на официален говорител през пълната си уста. Изтри устата си с ръка, облиза устни, направи някаква гримаса и с декламаторски тон каза:

— Официално декларирам следното: преместих се тук преди две години, когато майка ми се премести в Уейлнът Крийк при новия си приятел. Кой би могъл да отхвърли подобно предложение: аристократично общество, в лицето на обслужващия ме стар чудак господин Ла Сю, моя многообичан хазаин, и от време на време блестящи посетители като вас. Наемът естествено е висок, но кой би се пазарил за такова качество? — Той посочи кухненския бокс. — Мъж като мен, вероятно е склонен да ухажва жените. За мен бе важно да имам местенце, в което да задоволявам ненаситната си страст, така че оттогава съм тук.

— Не си ли имал проблем с училищните власти? Тогава си бил едва на седемнадесет.

— Всеки държеше на своето, а аз бях почти на осемнайсет по това време. Следващия въпрос.

— Откога познаваш Джейсън де Биърс? — попита Пол, сдържайки раздражението си. Кени беше изгълтал първия си сандвич и сега нагъваше втория. Уиш дъвчеше бавно, въртейки глава наляво-надясно между двамата, като че ли гледаше тенис.

— Откак съм тук. Изглежда, че съм го познавал цял живот. Изглежда, че сме пораснали заедно. Поправка. Той порасна.

Аз раста в различни посоки. Краката ми насам, а гърбът натам. Ай, ай, ай.

— Приятели ли сте?

— Обичам си дружките. Изхвърлям пачаврите. Тъпите парчета, вън на боклука! Повтори го три пъти и ще получиш още един сандвич.

— Не, благодаря, но ми позволи да ти платя този. — Пол извади банкнота от двадесет долара и Кени я прибра.

— Дружката ти има неприятности. Не си ли струва да говорим направо? — попита Пол.

— Вървя направо, говоря направо. И в двете не ме бива.

— Въпреки това имаш хиляда и шестстотин точки на общообразователния тест, както ми каза Уиш.

— Голям Шеф има голяма уста.

— Кени... — каза Уиш.

— Хиляда петстотин и деветдесет. Не си струва да се хваля с това.

— Къде беше в нощта срещу събота, когато беше убит Куентин де Биърс?

Кени издиша силно:

— Труден въпрос, няма що. Бях в Уейлнът Крийк на последната сватба на майка си. Аз бях кумата. Ще ви оставя сами да си представите на какво прилича младоженеца. Ай, ай, ай.

— Кой е телефонният номер на майка ти? — попита Пол, чудейки се, как е могъл Джейсън да живее при този мухльо, дори и временно.

След още няколко подканяния Кени му даде телефонния номер на майка си.

— Джейсън е живял известно време при теб. Защо?

— Просто искаше да се усамоти след смъртта на баща си. Харесваш ли Бийвъс и Бътхед?

— Не — каза Пол. — Какво чувстваше той към баща си?

Кени стрелна Пол, после бързо погледна настрани, но все пак излезе от ролята си и в първия момент му стана неудобно.

— Не съм запознат с подробностите.

Уиш се пресегна и го мушна в ребрата. Кени подскочи и тихичко извика.

— Сега отговори на Пол — каза той.

— Толкова съжалявам. Просто не мога да си спомня. Сигурно са се разбирали чудесно. Както по времето, когато той за малко не уби майка му. Инцидент, а може би не?

— Кога беше това? — Пол беше заинтригуван.

— Преди три години. Горката Сара. Горката, горката Сара.

— Смяташ, че той умишлено е предизвикал инцидента? — попита Пол, без да е сигурен дали трябва да вярва и на една дума,

казана от Кени.

— Аха, аха, ахааа. — Сега той имитираше Гуфи, поклащаше глава с дебилна физиономия, а русите му коси се тресяха. На Пол му дойде до гуша.

— Джейсън ми каза за това — продължи Кени. — Всички обичат Джейсън.

— Спомням си, че наричаше Джейсън с някакво друго име — каза Уиш. — Не беше ли Феб? А на купона наричаше и Моли по друг начин.

— Артемида. Богинята на лова.

— Но и те, те наричаха по друг начин.

— Не, няма такова нещо — каза Кени, а челото му се ороси от пот. По някакъв начин Уиш беше успял да му свие сърмите. Пол изчакваше удобния момент, дъвчейки сандвич.

— Не трябва да ядеш прекалено много от това... — каза Уиш, обръщайки внимание на Пол.

— Онази дрога може да е била смъртоносна. — Това беше отправено към Кени. — Аха. Наричаха те Хаф или нещо такова. Защото ти правиш дрога. Каза ми го на купона.

— Никога не съм ти казвал подобно нещо, шефе.

— Беше пиян — отговори Уиш, разчитайки, че ще преодолее пропастта, зейнала между тях. — Мен можеш да ме дразниш колкото си искаш. Но не мога да понасям циркаджийските ти изпълнения, когато Джейсън има нужда от помощ. Или чакаш да се моля.

Но Кени остана безучастен. Премяташе небрежно ключовете си, като че те можеха да го предпазят от Уиш. Гледайки отстрани, Пол разбра, че Уиш има някаква власт над Кени. Може би идваше от физическото превъзходство на Уиш. Уиш беше едър, не можеше да се отрече.

— А какво ще кажеш за Моли? Все още ли си готов да умреш заради нея? — не се отказваше Уиш.

— Напълно отричам всичко това. Моли и аз сме просто добри приятели — отговори Кени.

— Като че ли — каза Уиш, но вече не изглеждаше толкова ентузиазирани.

Кени набързо изпи онова, което беше останало от бирата, оригна се шумно, което, изглежда, му подейства успокоително и каза:

— Мили Боже, ужасно съм закъснял. Трябва да отивам на маникюр. Бихте ли ме извинили, господо?

— Само още едно нещо, Кени — каза Пол. — Къде си прибрал цялата апаратура, която госпожица Рейли е видяла тук? Върху какво работиш сега?

Кени размаха пръста си пред Пол като метроном и каза:

— Не си точен. Това са два въпроса. Едно, две. Заседанието приключи.

Пол преценяваше разстоянието между пръста на Кени и собствените си зъби, чудейки се, дали да не го захапне.

— Онова, което той имаше предвид, е дали можем да отидем в задната стая, където държиш всичките си фойерверки и дрогата, Кени? — каза Уиш. Кени не можеше да се сдържа повече. Смъкна се от стола, разклащайки ключовете подчертано враждебно, заподскача на един крак около надраскания барплот, мърморейки нещо в стила на любимите си Бийвъс и Бътхед.

— Кени, какво е „захарна ракета“? — попита Пол, влизайки отново в играта.

Кени спря изведнъж по средата на изречението.

— Захарна ракета ли? — попита той. Маниерниченето му се изпари и грозноватото му лице се изопна.

— Защо искаш да знаеш? — попита той.

— Госпожица Рейли го е видяла върху една от твоите книги, преди да я скриеш. Какво е това?

— Какво е видяла? Моя книга? Не мога да си спомня такова нещо.

— Добре де, какво е захарна ракета? Ясно е, че си запознат с това понятие. Аз просто съм любопитен.

— Трябва да си вървите. Вече се уморих — каза той. Приповдигнатото му настроение изчезна така бързо, както се беше появило. Той бавно се върна на стола си до барплота и подпря главата си с ръце:

— Уморен съм. Толкова съм уморен. Сега се махайте.

Пол отстъпи и кимна към вратата. Веднага щом затвориша, чуха спускането на резето и превъртането на ключа.

— Заклучи, залости. Какво прави той? — попита Пол, докато вървяха към паркинга.

— Това е просто неговият начин. Доколкото знам, не взема никаква твърда дрога. Можеш само да го съжаляваш. Много е умен, но същевременно адски загубен.

— Чудя се какво му е. Физически недъг, предполагам. Деформиран по рождение крак, който не е могъл да се коригира изцяло. Изглежда, заболяването е прераснало в психически проблем. Какво общо е можел да има Джейсън с него? Защо Моли е отишла на купона му?

— Мисля, че той е направил нещо за тях — каза Уиш. — Направил им е нещо. Искат ми се да мога да си спомня как го наричаше Моли през онази нощ.

— Хареса ми начинът, по който го извади от равновесие, Уиш.

— Добре ли постъпих?

— Да. И така, какво научихме?

— Наистина няма кой да потвърди, че Джейсън е прекарал онази нощ в апартамента.

— Точно така. Ще се обадя на майката на Кени, но съм сигурен, че той не лъже. Такива са правилата. Всичко трябва да се потвърди. Какво друго?

— Че Джейсън не се е страхувал чак толкова от баща си. Но той не е обвинен в убийството на баща си.

Пол запали колата.

— Накъде сме?

— Казино „Приз“. Лео Терънт го реконструира. Той е следващият в списъка. Интересно, колко сдържан беше Кени относно дрогата в задната стая.

— Голяма част от нещата вероятно са незаконни — каза Уиш и в гласа му се промъкнаха тънки нотки на ужас. — Както и фойерверките. Вероятно подлежат на конфискуване или нещо такова.

— От какво живее? Не учи в колеж. Семейството му няма пари. Изглежда, се издържа сам, макар че явно не сече монети.

— Това беше! Най-после си спомних. Той наричаше себе си „Лефест“ Това беше някаква игра между тях тримата. В училище изучавахме гръцката митология. Феб Аполон, Артемида и Хефест.

Казиното „Приз“ не беше затворено заради втория етап на реконструкцията. Обичайните му посетители изглеждаха напълно безучастни към ремонта, тълпяха се около масите за двадесет и едно,

стъпваха весело по разпраните килими и пръскаха пари като конфети, като че ли за да подпомогнат общата бъркотия. Пол и Уиш с мъка си пробиваха път през тълпата, покрай редицата от шумни игрални автомати и рулетките с ловките крупчета. Уиш стана разноглед, нямаше двадесет и една и явно никога не беше влизал в казино. Временни конструкции обграждаха бара, скривайки работниците, които скрибуцаха вътре.

Барът, който от години се гушеше под един сламен покрив в псевдоиндонезийски стил, приютяваше и огромен аквариум с тропически риби. Сега аквариумът беше празен, по стените му личаха следи от мръсна пяна, а тръстиковият покрив беше превърнат в купчина слама, захвърлена върху пода, нямаше ги и напитките. Двама работници носеха пясък, внимавайки да не повредят наскоро полираната настилка.

Откриха Лео Терънт наведен върху някакви чертежи на мястото, където обикновено стоеше барманът. Когато видя двамата мъже, той се изправи и се приближи към тях с протегната ръка.

— Вие сте от офиса на Нина Рейли, нали? — каза той.

Пол представи себе си и Уиш. Трябваше да се запознае с единствения останал жив съдружник в „Де Биърс Кънстръкшън“, за когото Нина подозираше, че е любовник на Сара де Биърс. Досега Лео Терънт оставаше надалеч от смъртните случаи наоколо, но Пол беше толкова подозрителен по отношение на бъдещото му благополучие, колкото и Нина.

Въпреки това първото впечатление беше добро. Ръката, която поздрави Пол, беше силна и мазолеста. Лицето му бе слабо, кожата — загрубяла от годините, прекарани по строежите, а ръцете му явно умееха да си служат с чук. Лео беше работяга, а не човек, роден за началник.

— Може ли да говорим тук? — каза той задъхано. — След няколко минути имам среща с управителя. Цялата реконструкция, която Рей прави две години, се разпада на части. Не е укрепена. Трябва да поработим върху покрива и да укрепим противопожарната стълба.

— Няма проблем. Познавам управителя — каза Пол, — едва ли ще има нещо против, ако се видим по-късно.

— Познавате Стив?

— Как е жена му? А бебето? Отдавна не съм ги виждал.

— О, Мишел е добре. Видях я снощи. Айвън се е метнал на нея. Изглежда, че всеки момент ще проходи. Но откъде познавате Стив и Мишел? О, разбира се, вие работихте по случая Петерсън.

— Струва ми се толкова отдавна — каза Пол. — Сега, да не губим време. Нина иска да изясни няколко неща преди предварителното заседание.

— Както й казах, ще направя всичко, което е по силите ми.

Лицето на Терънт изглеждаше открито и честно. Пол реши да започне направо.

— Вие отдавна познавате семейство Де Биърс. Ако сме разбрали правилно, вие се интересувате от Сара де Биърс.

— Така е. Наистина обичам Сара. Отдавна я харесвам. Но едно нещо трябва да е напълно ясно — Лео пристъпи напред: — тя никога не ме е окуражавала. Беше съпруга на Рей и остана такава докрай.

— Разбирам — каза Пол. — Но предполагам, че след смъртта му отношенията ви са се променили.

— Не. Сара е полудяла около неприятностите на Джейсън. Аз също се тревожа за него. Познавам го от дванайсетгодишен и единственото, което мога да кажа, е, че в полицията явно са се побъркали, щом го обвиняват в убийство. Джейсън е чудесно момче. Може би се е случило нещо... сбиване или нещо подобно, не зная. Те и двамата имаха силни характери. Но убийство...

Гласът на Терънт заглъхна.

В съзнанието на Пол се надигаха толкова много въпроси, че му беше нужно малко време, за да ги подреди. Най-накрая каза:

— Засега само се предполага, че Джейсън е бил онази нощ на гробището и че е изкопал тялото на баща си. Все още нищо не е доказано.

— Но отпечатъци от пръстите му са открити върху лопатата, която е използвана... срещу Куентин — каза Терънт. — Четох за това във вестниците.

— Не е необходимо всичко да се е случило така, както пише във вестника — каза Пол. — Там има и други отпечатъци, които все още не са идентифицирани. Но ако за момент допуснем, че това е истината — едно момче, което е способно да извърши такова странно нещо, може да извърши почти всичко, нали?

— Не и Джейсън. Да нарани съзнателно Куентин? Не мога да го повярвам.

— Той обаче не е щастлив, нали? Какво го потискаше?

— Рей беше взискателен родител. Децата му трябваше да бъдат идеални. Привлекателни, умни, известни — всичко. Никога не ги оставяше на мира. И те наистина бяха дяволски безупречни, но той не можеше да види това. Страхотни деца са и затова ме болеше, когато виждах колко са нещастни. Рей винаги намираше някакви тъпи поводи да ги критикува. Никога не беше доволен. Така и не им позволи да пораснат и да отлетят, както обикновено се случва с децата. Правеше всичко възможно, за да предотврати това. Колкото повече растяха децата, толкова повече проблеми възникваха. Те започнаха да му се противопоставят. Вероятно Рей е бил възпитаван по същия начин. Това се предава по наследство. Мога да си представя как е било — каза Терънт, усмихвайки се унило. — Куентин беше страшен човек, мога да гарантирам за това. Дълго време беше педантично взискателен към Сара. Тя се опитваше да бъде подкрепа на Рей.

— Между другото, тя обичаше ли съпруга си?

— Не ме разбирайте погрешно, Сара се опитваше да бъде възможно най-добрата съпруга; но не, не го обичаше. Рей беше твърде арогантен. Сигурно сте чули за инцидента със Сара преди три години. Близнаците обвиняваха Рей, че не е подсилил достатъчно онази греда, и след това тръгнаха със Сара.

— Имаха ли основание да го обвиняват? Вие сте строителят — каза Пол.

— Със сигурност имаха. Но не мисля, че беше умишлено. Рей беше немарлив към по-голямата част от проблемите. А най-лошото беше, че никога не поемаше отговорност. Държеше се така, сякаш винаги Сара беше виновната и трябва да поеме всичко. Във всички случаи дотогава близнаците издържаха на терора, но след това започнаха да се държат така, като че ли го мразеха. Постъпвайки по този начин, те се доближиха до него. Той ставаше все по-груб и по-груб и нещата още повече се влошаваха.

— А вие? Какво стана с чувствата ви?

— След инцидента със Сара, се скарахме с Рей. Бях бесен. Тогава за пръв път проумях колко силни са чувствата ми към нея. Мисля, че и Рей го разбра, но не успя да накара Куентин да се раздели

с мен. Куентин пазеше равновесието и държеше изкъсо Рей след този случай. Аз останах във фирмата заради Сара.

— Не разбирам защо не е напуснала Рей — каза Пол. — Изглежда ми мазохистично.

— Тя искаше да запази семейството. Но близнаците растяха. Тя нямаше да остане при него завинаги.

— Добре. Между другото, какви бяха отношенията между Рей и Моли?

— Лоши. Тя имаше остър език и не се съобразяваше с него. Той не можеше да го понесе, заемаше все по-крайни позиции и за двамата ставаше все по-зле. Но преди онзи ден в планината никога не бях виждал да я удря.

— Имате ли някакво предположение, защо Джейсън би изкопал...

— Добре. Сара сбърка. Тя искаше да приключи изцяло с погребението и то да бъде в тесен кръг. Всичко беше готово. Но Куентин не можеше да се върне от Сингапур. Имаше дизентерия, хранително отравяне или нещо подобно, и беше на легло. Не го изчакахме и продължихме. Когато се върна, беше решил, че нещо съмнително се е случило с Рей. Опитах се да поговоря с него, но той...

— Бил е упорит. Зная за това.

— Не искаше да слуша. За Бога, искаше сам да види Рей. Джейсън и Моли казаха на Сара — сега или никога. Или трябваше да се противопостави на Куентин, или да се остави да ѝ се налага. Щеше да си има нов надзирател. Ако му позволише да изровят Рей, никога повече нямаше да е способна да вземе самостоятелно решение. Убеждавах я, че това е единственият начин да покаже на Куентин, че отгук нататък сама ще управлява живота си. Ето защо Сара се противопостави на искането за эксхумация.

— Струва ми се, че чух, че и вие сте били против эксхумацията.

— Така беше. Никога не ми се е доверявал напълно. Смяташе, че има шанс да раздуха някаква невероятна история около смъртта на Рей и нещата да се провлачат с години. Беше убеден, че аз имам нещо общо със смъртта му. Вероятно защото Рей толкова много ме мразеше. Бях изненадан, че Рей не прекрати договора си с мен.

Пол реши да остави този многозначителен коментар за по-късно:

— Какво се случи, след като Куентин разбра, че Сара и децата ще се противопоставят на ексхумацията? И защо тя промени решението си?

— Куентин разчиташе на старите номера и успя. Натякваше й непрекъснато, докато тя спря да се съпротивлява. Тук има нещо, което мога само да гадая. Започвам да мисля как ли е реагирал Джейсън. Трябва да е бил ядосан и да е решил да се противопостави на дядо си. Както ви казах, това е нелепа мисъл, защото Джейсън почти никога не се противопоставяше открито на Рей или на Куентин. Доколкото можеше, се опитваше да им въздейства по косвени начини. Но Джейсън е млад, силен, упорит и горд. Може да е решил, че е време Куентин да престане да върши каквото си поиска и да е отишъл на гробището, за да вземе тялото.

— Изкопал е тялото на баща си, за да ядоса дядо си? А после се е сбил с него? Някак не го виждам — каза Пол.

— И аз не мога да си представя да се бият. Не мога да си представя, че внукът удря дядо си над тялото на баща си! Отвратително е.

— Така ли виждате нещата?

— Ако Куентин е изненадал Джейсън, а Джейсън по някакъв начин го е победил, изглежда възможно да са се били. Но трудно може да се приеме. Джейсън уважаваше стария човек. Знаете, че винаги е по-лесно да се разбереш с дядовците, отколкото с родителите. — Раменете на Терънт се отпуснаха. — Харесвам Джейсън. Винаги съм го харесвал. Ходехме заедно на лов и за риба. Всичко това е прекалено отвратително за него, а какво да кажем за сестра му? А Сара...

Пол беше потресен. Примиреният със съдбата Терънт почти го беше убедил, че Джейсън е изкопал тялото на баща си и е убил дядо си. Трябваше да си напомни, че случаят все още не е приключил. Терънт стоеше търпеливо, явно за момент беше забравил за следващата си среща, ръцете му висяха отпуснати, чакаше Пол да продължи разговора.

Уиш слушаше, без да каже нито дума.

— Станало е, както е станало — каза Пол. — Нямам намерение да ви обиждам, но нелепата смърт на мъжете от семейството разчиства полето в бизнеса, нали?

Терънт стисна устни и каза:

— Добре разбирам, че е на шега. На практика, отдавна работя сам, но сега съм единственият останал съдружник.

— Различни интереси?

— Може и така да се каже.

Пол продължаваше да чака, но Терънт, изглежда, не беше в настроение да коментира различните си виждания за бизнеса с Де Биърсови, и мълчеше.

— Какво ще стане сега с компанията?

— Ами Рей остави своя дял на Сара, и аз вече говорих с нея да го откупя в рамките на две години, ако... ако всичко се оправи. „Де Биърс Кънстръкшън“ е частно акционерно дружество, което никога не е продавало акции чрез фондовата борса.

— А какво става с частта на Куентин? Той е основният акционер. Колко голям е неговият дял?

— Петдесет и един процента. Рей имаше тридесет процента, останалите са мои. Куентин не е променял завещанието, което направи преди години, оставяйки почти цялото си имущество на Рей. В случай че Рей умреше преди него, собствеността трябваше да се раздели поравно между Джейсън и Моли. В момента нещата са доста объркани. Сара е започнала процедурите по легализирането и е посочена като изпълнител и на двете завещания. Аз управлявам целия бизнес, докато всичко това се изясни.

— Сара не е ли наела Нина за легализирането?

— Тя мисли, че Нина вече е прекалено заета — отговори Терънт с крива усмивка. — Надявам се, че ще успея да откупя дяловете на наследниците и на приятелката на Куентин...

— Коя е тази приятелка?

— Тя получава само един процент. Беше много ядосана, след като го разбра. Вероятно бих могъл да го откупя за петнадесет хиляди. Вече ѝ направих предложение и я оставих да го обмисли.

— Значи Куентин е имал приятелка.

— Да. По времето, когато се запознахме, тя изглеждаше като всички интелигентни, млади жени, само дето не всички са така вкопчени в кариерата си. И двамата бяха много дискретни. Куентин се стараше връзката им да не се афишира, макар че от дълги години беше вдовец и можеше да прави каквото си иска. Естествено всички знаехме за нея. Името ѝ е Ким. Ким Вос. Само за минута, някъде тук е

номерът ѝ. Предположих, че ще поискате да поговорите с нея. Е, искате ли го?

Лео на няколко пъти се опита да постави листчето в ръката на Пол, чиито пръсти бяха омекнали. Изписаните цифри съживиха болката и обидата в сърцето му. Той с усилие успя да го хване. „Аз съм старомодна“, беше казала тя с дрезгавия си глас. А той беше вярвал на всяка една нейна дума.

Това беше внезапен удар под пояса, Пол не можеше да диша...

— Струва ми се, че е по-добре да седнете — каза Терънт. Той домъкна един стол от бара. — Ето тук.

— Казах ти да внимаваш с пастърмата — каза Уиш. — Сега ще донеса малко вода.

На Пол му беше студено и му се гадеше.

— Здравей, Ким.

Тя обви ръце около врата му и го целуна дълго и разтърсващо.

— Картината е толкова изискана. Колко мило от твоя страна. Поставих я на видно място. Ела да видиш.

Те отново вървяха към студиото и Пол отново гледаше картините ѝ. Малкият, пъстър акварел на Милър, който ѝ беше изпратил, висеше съвсем сам на стената, водеща към вътрешния двор. Той с горчивина си спомни цената му.

Картините ѝ, които по-рано беше гледал през розови очила, сега му се струваха груби и себични. Истинска художничка ли е, или не? Вече не знаеше. Чувствата му, лишени от магията, също не бяха толкова силни. Беше останала само похотта. Тя беше фалшива, лъжеше, а може би и криеше нещо.

В момента самият той се чувстваше груб и себичен. Ким беше част от два негови случая, които трябваше да изясни, но преди това искаше да получи онова, което смяташе, че му се полага.

Ким носеше дълга жълта рокля, която подчертаваше стройните ѝ крака и фините боси ходила. Излъчваше сладост и желание. Очите ѝ блестяха върху загорялото от слънцето лице. Той я смъкна на килима, близо до канапето, а тя му позволи да я гали от главата до петите. Ръцете ѝ се движеха по тялото му твърде умело, забеляза той. Той издърпа грубо роклята ѝ и постави ръката си между краката ѝ...

Бедрата ѝ се склучиха като Сцила и Харибда.

— Все още е твърде рано, любов моя — прошепна тя.

Той премести ръката си върху крака ѝ и каза:

— Хайде да се любим. Сега.

— Ще видим. Хайде първо да пийнем по нещо.

Той я притисна още веднъж до себе си, пак грубо, но тя се изплъзна от прегръдката и каза:

— Лошо момче. Ела.

Подскочи с лекота и му подаде ръка, но той не помръдна, мислейки: „тя никога няма да стигне до края; сега пак ме прави на

глупак“ Все още я искаше, но по някакъв нов, противен начин.

Мислите му пронизваха съзнанието: аз съм по-силен от нея. Знаеше, че трябва да се овладее, преди да е направил нещо, за което да съжалява.

Изражението върху лицето му трябва да я беше предупредило, че му е омръзнало. Тя се отдръпна, а усмивката, която трябваше да го заслепи, му помогна да възвърне в някаква степен контрола над чувствата си.

— Казах ти, че съм се обрекла на безбрачие, Пол.

— Как ли пък не.

— Истина е. Харесвам мъжете, но нищо повече. Предпочитам свободата пред страстта.

— Какво трябва да означава това?

— Не мисля, че ще разбереш.

— Претенциозни дрънканици на евтина мръсница — каза Пол.

Тя прехапа устни, поглеждайки го учудено.

— Куентин де Биърс.

— Ох. Това ли било? — Гледаше го спокойно и ведро без следа от изненада. Притежаваше дяволско хладнокръвие. — Имам нужда от една цигара. Хайде, Пол, не ставай дете. Можеш да си тръгнеш или пък остане. Избирай.

Седяха на двора, тя приготвяше мартини, умело и грациозно, както предния път, но представлението не го развълнува, а вкусът му се стори същия, както преди да я срещне — като препарат за химическо чистене. Ким запали къса пура, издихвайки дима със замислено лице.

Липсата на реакция от нейна страна и растящото му любопитство го поохладиха. Ако намерението ѝ беше да го цивилизова, беше успяла. Свещите горяха. Нощта беше безлунна, но изпълнена със звезди. От дървените въглища на грила лъхаше лека топлина.

— Ти ме заблуди. Излъга ме, че си сама, излъга ме за твоето изкуство.

— Имаш ли дори бегла представа колко е трудно да се пробие в света на изкуството, Пол. Особено за жена без препоръки и връзки. Почти невъзможно. Но аз опитвам. Аз съм много добра художничка, Пол. Зная го. Един ден ще бъда известна.

— Продала ли си някога нещо? Дори една картина?

— На Куентин. На теб. Как разбра за Куентин?

— Работа за защитата на Джейсън де Биърс.

— О, разбира се. Би трябвало да има следовател.

— Как ще ми обясниш всички онези глупости за галериите или за колекционерите в Сингапур? Аз проверях. Никой от агентите, с които говорих, не е чувал за теб.

Ким се усмихна, топло и ясно:

— Представих ти историята така, както ми я представи на мен Куентин.

— За какво говориш?

— Срегнах Куентин преди четири години, когато дойдох в Тахо. Тогава живеех в неугледно бунгало, с развален водопровод и лошо осветление. Непрекъснато рисувах. Запознахме се в един зимен ден на панаира на изкуствата в Тахо Сити. Той похвали картините ми и ме покани на вечеря.

— Какво намерихте един в друг?

— Куентин беше самотен. Нуждаеше се от компанията на жена, с която да може да говори. Моите мотиви бяха ясни — бях останала с тридесет и пет долара.

— И стана негова метреса.

— Метреса. — Тя се замисли. — След смъртта на жена си Куентин наистина си е търсил метреса, но не е открил. Харесваше младите жени, но те се интересували само от парите му и не умеели да се грижат за него. Проблемът е, че професията „метреса“ вече не съществува. Куентин е търсил някакъв анахронизъм.

— Открил е теб.

— Той ме опозна. Реши, че компанията ми му харесва, а и виждаше, че съм без пукната пара. Искаше му се да ми дава пари, но се страхуваше да не ме обиди, като ми предложи да ме издържа в замяна на изключителната ми компания. Следващия път, когато се върна от Сингапур, ми каза, че бил взел няколко мои картини със себе си. Каза, че познавал някакъв собственик на галерия, даде ми някакви фалшиви разписки за картините, които уж били продадени на богат китайски колекционер. Даде ми парите. Аз бях много благодарна... — Тя се засмя със своя специфичен дрезгав смях и дворът се изпълни с веселие. — Бях получила твърде добра цена. Това продължи около две

години. Един ден ми позвъни един „колекционер“ — местният боклукчия, забавно нали? Видял картините ми на сметицето на Кеунтин, но решил, че вероятно е станала някаква грешка. Името ми било изписано в ъглите и той ме намерил в телефонния указател. Милото старо копеле не е знаело какво да прави с картините ми и просто ги е изхвърлило.

— Това друга история ли е, Ким? Защото...

— Истинската. Кълна се. Всяка дума. И така трябваше да реша какво да правя. Куентин беше свиня, но пък аз бях свикнала да живея приятно. Просто не можех да му кажа, че зная всичко и се отказвам от парите му, а и той не заслужаваше да се отърве толкова лесно. Никога не му казах за обаждането. Той продължаваше да ми дава пари, а аз засипвах „сингапурския си агент“ с картини. Правех си доста шеги с тях. Пръсках бои върху големи платна, всеки път в различни тонове, хвърлях отгоре пръст, клечки, листа, изобщо всичко, което можех да намеря през съответния ден в градината. После ги размазвах с метлата и казвах на Куентин, че работя върху една серия, която нарекох, „Вариации на синхронността“ „Създаването“ на всяка „вариация“ продължаваше около пет минути. Той играеше своята игра — аз моята. Между другото продължавах да рисувам сериозно и се опитвах да пробия на пазара в Сан Франциско. И двамата бяхме доволни.

— Вие сте се мамили взаимно.

— Аз играех, Пол. Играта е важна за творческите личности. Но освен това е едно от онези неща, които управляват взаимоотношенията. Мисля, че разбираш колко важна може да бъде тя за някои хора. — Тя изпи чашата си до дъно. — Обичаш ли риба меч? С ким и лимон е страхотна. Ще останеш, нали?

— За нищо на света не бих изпуснал останалата част на приказката.

Поуспокоен, Пол метна рибните филета на скарата, а тя му разказа за детството си в едно неописуемо ранчо, близо до Албъкърки. Още я желаше, но сега виждаше и другата част от нея, за която дотогава не си бе давал сметка. Вероятно мъжете в живота ѝ са се интересували само от секса. Може би затова тя потискаше инстинктите си.

Те завършиха със сирене и портвайн. След това Ким приближи стола си до неговия и седна с лице към него.

— Може би се чудиш какво сме правили с Куентин, след като толкова упорито отказвам да правя любов? Вечеряхме. Той ми разказваше как е минал денят му, за проблемите с профсъюзите и съдебните дела, за тромавите подизпълнители. След това ме къпеше, а аз го масажирах. Понякога му позирах и той ми правеше снимки. После го рисувах. Имам няколко негови портрета. Той много обичаше да се гледа отстрани.

Пол се почувства объркан.

— Куентин беше импотентен. Онова нещо го имаше само за украса, не можеше да направи нищо с него. Устройвахме си разни глупави игри. Той беше смешен.

— Говорили ли сте за смъртта на сина му?

— Само веднъж, след като се случи. Куентин беше потресен до мозъка на костите си. Беше бесен и искаше реванш. Смяташе, че неговият съдружник има нещо общо с това.

— Лео Терънт?

— Да, Лео. Повече не съм говорила с него за това. Каза, че за известно време няма да идва да ме вижда, а след няколко дни прочетох във вестника за смъртта му. — Изречението й беше сериозно. — Бях привързана към него. Бедният Куентин. Не умря добре.

— Ти ли го уби?

— Чудех се кога ще ме попиташ за това, Пол. Всъщност имаше защо да го убия.

Пол подскочи, събаряйки стола. Тя не помръдна.

— Бих го убила, за да разчистя пътя за теб. Той беше пречка за нашата любов и...

— Проклета да си, Ким! Карала ли си се с него? Той изостави ли те, отказвайки ти издръжка? Мразила ли си го заради номера с картините ти?

— Не. Куентин беше моят покровител. Приятел. — Тя премести стола си, за да може да вижда лицето му. — Съжалявам, че умря. Заради него и заради себе си. Защото сега имам неприятности. Куентин ми остави малко пари, които ще ми стигнат за няколко месеца. Имам нужда от нов покровител.

— Така ли му казваш на това? Покровител, а? Как мислиш, че ще намериш някой друг, който хем да се грижи за теб, хем да не иска мръсни работи?

— Вероятно няма да е лесно. — Тя потопа леко показалеца си в соса в чинията си и го облиза с бавно, възбуждащо движение на езика. — Не предполагам, че ти ще проявиш интерес.

Пол поклати глава и почеса брадата си. Усмихна се. Тя отново го беше изненадала:

— Аз? Предлагаш ми да стана твоето сладко деденце? Бъди малко по-конкретна.

— Мога да се задоволя с около три хиляди на месец.

— И какво получавам в замяна?

— За това можем да се споразумеем.

— Баня, масажи, вечеря и безкрайни разходки наоколо?

— И компанията ми. Изглежда, ти харесва.

— Да. Но това не ми е достатъчно.

— Аз не искам да се обвързвам.

— Конкретизирай се.

— Съпругеският инстинкт ще се прояви и ще ни обсеби. Ще се влюбим. Ти ще ме ревнуваш от всички. Аз ще се чувствам ужасно, когато не си тук. Ти ще искаш да се оженим. Ще се караме. Ти ще решиш, че съм твоя собственост. Аз ще преспя с друг, за да ти покажа, че не съм. Това е модерната любов в Америка, нали?

— Не, за мен не е така.

— Лъжеш се. Аз не мога да живея по този начин. Не бих могла.

— Ти си невероятно цинична. Не те разбирам и това ме безпокои.

— Не съм цинична, Пол. Просто стоя над тези неща. Нищо не мога да направя. Аз живея по този начин. Това е обратната страна на таланта, с който съм надарена. Превръщам инстинктите си в изкуство, използвам физическата енергия за творчески цели. Безбрачието е извор на страстта, която влагам в творбите си. Все още не ме разбираш, нали?

— Звучи като празни приказки, но знам, че говориш сериозно. Смяташ, че имаш талант и в името на този талант си готова да жертваш всичко — доброто мнение на другите за теб, нормалните взаимоотношения, всичко, което за другите хора има смисъл. Но има един проблем — засега ти си единствената, която виждаш този талант. А ако никой никога не го забележи? А ако ти грешиш?

— Признанието е хубаво нещо. Но аз ще продължа, със или без него.

Тя гледаше през него, някъде към кактусите, с крака, удобно свити върху стола и кристална чаша пред себе си. На слабата мъждукаща светлина изглеждаше като еталон за жена — цялостна и загадъчна в своята завършеност. Пол разбираше само едно: тя не би допуснала нито него, нито който и да е друг мъж до единственото, което според него имаше значение.

— Не искам да те разочаровам, но не мисля, че мога да си те позволя. Нещо ми подсказва, че ще се справиш. Продай Милър.

— Не бих си го и помислила. Хайде, Пол, за не повече от две години.

— Нищо не мога да направя.

— Жалко — каза тя.

— Милър може да ти послужи за пример. Напомняш ми за него. Дълго време е бил издържан от Анаис Нин.

— Точно така. Вероятно без нейната помощ едва ли е щял да публикува някога.

— Но той е оценявал това. Обичал я е и я е чукал. Ти не го оценяваш.

— Наистина ли? Мислех, че харесваш мен и моето изкуство.

— Просто се опитвам да ти смъкна гащите.

Тя се изсмя нервно. Изглежда, той не можеше да я засегне.

— Ти явно мислиш с фалоса си, Пол — каза Ким и допи питието си.

— Всъщност съм частното ченге, носещо призовка — отговори той. — На единадесети септември в съда. Не съм сигурен дали ще те извикат като свидетел, но е по-добре да си подготвена. Тя пое призовката и прочете ясно отпечатаното съдебно известие с интерес.

— Повярвай ми, не съм убила Куентин. Нямам алиби естествено...

— Естествено. В случая „Де Биърс“ никой няма алиби. Добре дошла в отбора.

— За теб трябва да е твърде странно, че съм едновременно свидетел в случая с Ана и толкова близо до Куентин. Това трябва да е пример за синхронизация — вариация на синхронността. Може би тази претенциозна фраза все пак има някакъв смисъл.

„Коего не бих могъл да кажа за картините ти“, мислеше си Пол. Той стана. Чувстваше се като пребит.

— Благодаря за вечерята.

— Не спирай да идваш. Поне за известно време.

— Само че ще спра. Наистина. Ти си заета. А и не можеш да ми дадеш онова, което искам.

— Какво всъщност искаш, Пол?

— Нещо истинско. Искам да бъда обичан. Това искам. Не ме изпращай.

— Надявам се да намериш това, което търсиш.

Пол поклати глава:

— А аз се надявам заради теб, че следващият, който ще почука на вратата ти, ще се е наял здравата и ще е с измръзнали топки.

Докато караше към шосето, се обърна и погледна белите стени на къщата. През всичките тези години, в които разпитваше хората и се ровеше в живота им, той беше срещал малцина, които да не може да разбере. За него Ким беше непроницаема. Беше свързана и с двата случая, но той не мислеше, че е убила някого. Тя беше откровена с него, но колкото повече говореше, толкова по-малко я разбираше.

Лъжеше ли, беше ли фалшива? Беше ли свързана по някакъв начин със смъртта в семейство Де Биърс? Вече не беше сигурен, но сега поне знаеше едно, че тя не е за него. Той искаше да бъде обичан — толкова просто и естествено желание. След два развода и дузина връзки все още не беше открил онова, което търсеше. Беше спотаил надълбоко мъката си, там, където рядко се осмеляваше да достига и където се спотайваха най-съкровените му чувства.

Върна се в „Сийзърс“ към десет, облече спортен екип и слезе във фитнес салона. Четиридесет и пет минути по-късно краката му отмаляха, болното му рамо прецракваше, гърбът го заболя и той се върна в стаята си. Тренировката беше възвърнала обичайната му жизненост, разсейвайки мъката. „Когато се съмняваш, просто поигравай“ — помисли си той. Римата му напомни за Ал Баруки и навика му да се изразява в рими.

Влезе в банята, хвърли шортите в кош за пране, пусна душа и се отпусна под горещата струя. Все още не можеше да си изясни ролята на Ким и в двата случая.

Нямаше в какво да я подозира. Единствената ѝ връзка със смъртта на Ана Мийд беше като очевиден. А ако историята за Куентин беше вярна, със смъртта му тя беше изгубила кокошката със златните яйца. И нещо по-важно, тя имаше една-единствена страст в живота си — да се утвърди като художник. Нищо друго не я интересуваше, нямаше чувства и това я бе направило цинична. Донякъде ѝ се възхищаваше, защото тя знаеше какво иска и се стремеше да го постигне, но амбицията ѝ изглеждаше обречена. Колко велики художнички имаше? Мари Касат? О'Кийф? Фрида Кало? Не можеше да се сети за други. Какъв шанс имаше Ким? Почти никакъв. Той сапуниса и изплакна косата си. Нямаше късмета да се е родил четиридесет години по-рано, когато жените изобщо не са надигали глава, за да сервират някоя не особено приятна изненада.

Излезе от банята и видя, че червената лампичка на телефона свети. Натисна бутона, беше съобщение от Хелюел: „Относно Ана. Сержант Чейни е открил нещо за колата. Преди три години е била регистрирана на името на Хосе Маркес. Той отдавна е напуснал този адрес и в момента няма кола, регистрирана на негово име. Продължаваме да го търсим. Нашите лаборанти продължават да обработват колата. Благодаря, Пол. Скоро ще го пипнем.“

Пол вече беше до масата на балкона. Извади полицейските рапорти за смъртта на Куентин де Биърс. Чувстваше се напрегнат, двата случая прекалено много се вплитаха един в друг.

Той откри свидетелските показания, които търсеше. Градинарят на Де Биърс, който беше видял Куентин да говори със Сара на ливадата в деня преди смъртта му. Джо Маркес.

Вече беше късно, но какво от това? Хелюел никога не спеше. Все още на мястото си, с капеща мокра коса, той набра номера.

— Хелюел.

— Пол ван Уегънър е. Току-що получих съобщението ти.

— Добра новина, а? — гласът му беше сънлив.

— Така мисля. Особено след като и двамата познаваме този човек. Макар че ти може да не си го виждал. Слушай внимателно. Този човек е градинарят на Де Биърс от години насам. Ти ни изпрати свидетелските му показания.

— Сериозно ли?

— Сериозно.

— Сега разбираш колко съм изостанал в подготовката на предварителното заседание следващата седмица. Не зная дори кои са собствените ми свидетели. При показанията му има ли домашен адрес?

— Със сигурност.

— Колко е малък светът.

— Ще го прибереш ли?

— Трябва да помисля. — В паузата, която последва, Пол чу женски глас, който питаше нещо.

— Това не е ли Нина?

— Всъщност, да.

— Кажй й, че утре трябва да я видя.

— Разбира се. Пол, веднага щом го приберем, той ще млъкне и ще си наеме адвокат и ние може никога да не научим нищо за Ана. Мисля, че е по-добре първо да го проверим.

„Говори за Ана, сякаш е жива, сякаш просто е изчезнала“, помисли си Пол. На Нина едва ли й харесва.

— Тази седмица ще съм ангажиран със защитата на Де Биърс и няма да мога да напредна много по този въпрос. Имай го предвид — каза Пол.

— Доколкото обвинението на Де Биърс е поверено на мен, имам същия проблем. Всичко е наред, Пол. Чейни е зад гърба ти. Ти ни даде време да отдъхнем, но вече е време да се действа според закона.

— Освобождаваш ли ме?

— Трябва.

— Мисля, че все още не е подходящо да се намесва полицията. Някой плати на Ал Баруки да напусне страната. Маркес може да направи същото, ако някой му подшушне нещо. А обикновено изтича информация.

— Не мога да ограничавам повече случая до нивото на частно разследване, Пол.

Пол разбираше. През дългите години на детектив в отдела за убийства той се беше възмущавал много от намесата на частните детективи. Но се беше захванал със случая и искаше да го завърши. Искаше да разбере защо е умряла Ана Мийд, а единственият човек, на когото можеше да позволи да се намесва, беше самият той.

— Мога да намина към Маркес във връзка с другото разследване.

— Да, така може — отговори Хелюел.

Това беше мълчаливото съгласие, от което Пол се нуждаеше.

— Не задържай Нина дотолкова късно и тя е претоварена с работа — каза той. Затвори, поздравявайки се за своята сдържаност. Преди да заспи, премисляйки отново деня си, разбра, че се чувства засегнат не заради разговора в белия двор на Цирцея, а от привързаността на Нина към Хелюел.

В петък сутринта Хичкок събуди Нина, като скочи в леглото ѝ и облиза няколко пъти лицето ѝ, преди тя да успее да вдигне ръце и да се защити. Киселият му дъх я изненада и тя инстинктивно затвори устата. Докато си миеше зъбите, в банята влезе Боб, за да ѝ каже, че днес е неучебен ден.

Учителите в Америка се бяха примирили със скандално ниското си заплащане, но бяха извоювали чрез профсъюзите правото си да работят едва 180 дни в годината. Тя лично ги беше преброила върху училищния календар.

Колкото повече се бавеше с намирането на къща, толкова повече се засилваше напрежението и обхващаше всички. Дори Сенди ѝ го беше казала направо, обвинявайки я, че явно умишлено бездейства, след като не отиде да види къщата, която тя, с много усилия, най-после беше намерила.

Ако ставаше въпрос за неща, които отдавна чакат разрешение, тя имаше огромна купчина от документи върху бюрото си. И ако не се заемеше скоро с тях, щеше да се наложи да проведе археологически разкопки. Имаше поне шест срещи плюс случая „Де Биърс“ в понеделник, а Боб питаше дали ще отидат да поиграят боулинг.

— Добре — каза тя. — Сутринта ще вземем някакъв филм, който ще гледаш в библиотеката до офиса ми, след това ще си взема работа за вкъщи, така че следобед ще можеш да излезеш с колелото. А довечера може би ще успеем да поиграем боулинг.

Смяташе да прегледа досиетата в леглото, след като Боб си легне. Как беше озаглавил биографията си Греъм Грийн? „Начин на живот“, ето това е...

„Разбира се, мислеше тя, докато се бореше с чорапогащника си, предната вечер беше прекарила. Беше ходила у Колиър. Начин да прекараш вечерта...“

Беше позвънила на Колиър, по изключение го намери вкъщи и си изпроси поканата. Апартаментът му беше истинска бърлога, подът беше зарит с документи и книги, по ъглите имаше прах, а мивката

сивееше от плесен и разсипано кафе. Едва се сдържа да не измъкне прахосмукачката и да почисти всичко.

Седнаха един до друг на дивана и тя му разкри всичко, прекъсвана два пъти от телефонните обаждания от полицията и от секретарката му: как се е надявала изкачването на Талак да предизвика нещо между тях, как според нея те много си приличат и наистина биха се разбирали; колко много харесва чувството му за хумор и разговорите им по най-различни теми; и как всички тези надежди и интереси се провалят поради общата им небрежност. Усети, че говори като адвокат, регулираше тембъра си, подбираше внимателно думите си, без да е доволна от обмислените технически похвати и дикцията си. А той изглеждаше невероятно далечен. Какво повече би могла да направи?

Проблемът беше, че и двамата бяха твърде предпазливи. Тя не можеше да му покаже спонтанните си чувства, ако и той не беше готов да откликне емоционално.

— Имаш ли нещо за пиене? — попита тя, мислейки си гузно, че биха се разбрали доста по-добре, ако си пийнат малко.

— О, Боже, съжалявам — каза той и донесе от кухнята две бутилки минерална вода. Ето защо разговорът протичаше така — студен, трезвен, пропадащ с всяка секунда.

Колиър започна добре, разказвайки й колко много му се иска също да обича живота, но когато разговорът засегна кандидатирането му за окръжната прокуратура, около което имаше проблеми, той стана апатичен. Беше загубил важно дело и се страхуваше, че това ще затрудни избирането му. А и работеше усилено със сержант Чейни и Пол върху случая със съпругата си. Той наистина мислеше, че е възможно да се открие шофьорът. А и обучаваше новата помощничка в офиса, Барбара Бенинг. А сега и случаят с убийството на Де Биърс... Всичко това ги накара да млъкнат и да си спомнят, че са противници в делото, и че трябва да внимават какво говорят. Колиър отчаяно се нуждаеше заседанието по делото Де Биърс да мине без засечка, а нейната работа беше да представи случая като достатъчно объркан, за да накара съдията да вдигне ръце и да го прекрати.

За Нина имаше и допълнителен проблем. Тя знаеше нещо и беше длъжна да му каже, ако искаше да бъде толкова честна и пряма, колкото очакваше да бъде той при подобни обстоятелства. Трябваше да

каже и на него, и на полицията. Само че тя не мислеше да казва на никого за очилата, освен ако не трябваше да се закълне, под страх от лъжесвидетелстване.

— Нищо повече няма да се случи между нас, нали — каза тя накрая. — Два влака, разминаващи се в нощта и това е всичко.

— Около Коледа напрежението ще отслабне.

— Но сега е едва септември! За Бога, Колиър, нека да оставим обвиненията там, където им е мястото. Ако аз не те привличам, просто ми кажи.

— Напротив, Нина, привличаш ме. — Изглежда, за да подсили думите си, той най-последно я докосна, погали косата ѝ и спусна ръка по врата ѝ.

— Не те моля да живеем заедно или да се женим, Колиър. Просто искам да...

— Зная, Нина. — Той въздъхна уморено. — Не мога да разбера защо за късметлия съм, щом съм предизвикал интереса ти. Не го заслужавам. На теб ти харесва образът, който виждаш в съда. Но я ме виж сега. Огледай се наоколо. Срам ме е, но все още нямам стимул, за да се стегна и да се опитам да те спечеля. Вниманието ми е обсебено от толкова много неща. Не би било честно да ти давам аванси.

— Хрумвало ли ти е някога, че любовта стимулира? Благодарение на нея бихме имали време и енергия за всички останали неща.

— Ти си чудесна — каза Колиър, продължавайки да гали косата ѝ, но погледът му блуждаеше, а гласът му беше вбесяващо апатичен. Тогава Нина взе изненадващо решение. Тя бавно разкопча блузата си и я свали. Наведе се към него, обви ръце около рошавата му глава и нежно го притисна към себе си.

— Помниш ли, когато ме целуна в планината? — попита тя тихо.

Той реагира, както би реагирал всеки очарован мъж. Прегърна я и започна да целува гърдите ѝ, а тя затвори очи и се опита да не мисли. Лежаха един до друг на дивана и нежно се целуваха. Очите му бяха затворени. Тя усещаше лекото му, топло и равномерно дишане над лицето ѝ.

— Колиър. Колиър? — прошепна тя. Устата му беше леко отворена.

Той спеше.

Тя тъкмо се измъкваше на пръсти, когато телефонът отново иззвъня и го събуди. Той започна да говори с Пол, като ѝ посочи с ръка да се върне на дивана. Лицето му беше засрамено.

Тя промърмори нещо и изчезна. Беше разбрала, че просто няма смисъл...

В единадесет и половина преди обед Нина седеше зад стъклената преграда, очаквайки Джейсън. Целият затвор миришеше на понички. Зад пазача, който прегледа служебната ѝ карта, тя виждаше помещението, в което бяха разположени килиите и задържаните, които си бърбеха нехайно. Дори и в затвора, всекидневният живот продължаваше.

След няколко минути доведоха Джейсън. Той наведе глава, за да влезе през ниската врата и изпълни кабинката с ръста си. Някак бе успял да срещне косата си и да се изкъпе. Тя си спомни, че задържаните имат право на душ два пъти седмично. Може би днес беше такъв ден.

Въпреки че лицето му беше бледо и угрижено, той не приличаше на напласеното момче, което тя очакваше да види. Пред нея стоеше един млад мъж, който излъчваше уравновесеност и зрялост. Нина въздъхна с облекчение, вече нямаше усещането, че ще защитава дете. Тя осъзна, че все повече го харесва.

Джейсън се бе запознал със съдържанието на всички документи и около час и половина обсъждаха предстоящото предварително заседание. Нямаше да се налага той да дава показания.

— Кой е съдията?

— От градския съд на окръг Алпин. Обикновено е Флеърти, от нашия съд, но сега е отстранен, защото е познавал дядо ти.

— Той може да даде на новия съдия преднамерени сведения.

— Не. Това е недопустимо.

— Може да съм млад, но някои неща ги разбирам. Целият град е убеден, че аз съм го направил. Вестниците непрекъснато пишат по случая. Дядо ми познаваше всекиго, който има някакви пари тук. Дори и съдията от Алпин ще е подочул нещо.

Джейсън изгуби самообладание само веднъж, когато стана въпрос за семейството му. Той не желаше майка му и сестра му да свидетелстват, но Нина не можеше да му обещае, че ще избегнат това.

— Така можем да противодействаме на обвинението — обясняваше тя. — Не бива да пропускаме и най-дребния шанс да отхвърлим колкото се може повече от основните обвинения, дори ако се наложи Сара и Моли да бъдат намесени. Между другото, и двете получиха призовки от прокурора. Това не означава непременно, че ще ги разпитват, но има такава възможност.

— Но те нищо не знаят — избухна Джейсън, сви юмруци и удари по стъклото в изблик на безпомощност.

— В това отношение нямаме никакъв избор. Сега се успокой. Овладей се. Трябва да ти кажа нещо, което едва ли ще ти хареса.

Той отпусна ръце. Наклони глава и няколко минути диша дълбоко. След това отвори очи и каза:

— Готов съм.

— Аз искам да те защитавам, но като имам предвид малкото, което ми каза, едва ли ще успея. Трябва да ми помогнеш, Джейсън. Трябва да ми кажеш дали прикриваш някого. Може би се надяваш, че и без това ще спечеля заседанието и няма да ти се наложи да ми кажеш, но нещата не стоят по този начин.

— Не съм убил дядо. Какво повече искате?

— Може би ще ми помогнеш да си обясня един факт, който сам по себе си е достатъчен, за да те осъдят — отпечатъците от пръстите ти по лопатата, намерена до гроба.

— О, не. — Той простена и закри лицето си с ръце. — О, Боже.

— Отпечатъците са единственото сериозно основание на обвинението. По лопатата има и кръв. Кръвта на дядо ти.

— Никога не съм го докосвал.

— Беше ли там? Ти ли изкопа гроба? Защо Джейсън? Защо?

— Не мога да ви кажа! — Извика той. — Не ме питайте!

Нина започна да се ядосва.

— Ти не си единственият застрашен. Кой мислиш, се обади в полицията от Райт Лейк, в нощта на пожара?

— Откъде мога да знам?

— Аз го направих.

— Вие?

Ужасеният му поглед я накара отново да си спомни онази нощ и особено мига, когато прибра очилата от пода.

— Търсих те.

Искаше ѝ се да му разкаже цялата история. Ако той наистина не можеше да ѝ помогне с онова, което знаеше, поне щеше да се почувства ангажиран с борбата, която тя водеше.

— Майка ти беше разтревожена, след като разбра, че не си прекарал нощта при Кени. Тя ми се обади. Имам основания да смятам, че може да си бил в бунгалото.

— Мили Боже! Тя ви е изпратила да ме търсите?

— Не знаеше къде си. Мислеше, че Джо Маркес може би знае. Разбрах за бунгалото от него.

— Джо ви е казал, че съм отишъл там?

— Каза, че може да си там, и аз отидох да те търся. Пожарът току-що беше започнал.

— Какво видяхте? — той питаше настоятелно.

— Влязох в бунгалото, но пожарът беше обхванал всичко. Успях да изляза навреме. Не съм видяла кой го е запалил.

— Но в такъв случай вие сте свидетел, нали?

— Да. И вероятно ще стана, ако стигнем до процес, защото отказвам да съдействам на криминалното разследване. Аз преча на правосъдието.

— Полицията досеща ли се?

— Не. Ще бъда с теб на предварителното заседание. Полицията скоро ще разбере, че аз съм открила тялото. Когато ми поискат показания под клетва, не мога да лъжесвидетелствам. Ще трябва да им кажа, че съм била там. Ще трябва да им кажа всичко, което знам. Но сега искам да го кажа на теб.

Джейсън барабанеше с пръсти по масата.

— Не казах на полицията, защото на пода на бунгалото имаше нещо, което взех със себе си.

— Какво?

— Чифт слънчеви очила „Вюрнътс“.

Барабаненето секна отведнъж. Джейсън я погледна ужасен. После се покопоти.

— Всеки може да носи слънчеви очила. Кой може да каже чии са. — Ръцете му трепереха, по челото му изби пот. — Възможно е да съм ги оставил през лятото, когато ходих там.

— Майка ти ми каза, че според собственика бунгалото не е използвано през това лято. В деня, когато те видях в планината, ти

носеше същите очила. Ако са у теб, ще ми ги покажеш и ще ме убедиш, че онези не са твои.

Джейсън не отговори.

— Според майка ти ти си носил такива очила през всичките години в гимназията. Никога не си излизал без тях. Можеш ли да си спомниш кога ги видя за последен път?

— Нямам представа.

— Джейсън, моля те. Помогни ми.

— Не знам какво да кажа. Страшно съм загазил и съм много объркан. Но... вие, нали не сте казала на никого?

— Никой, освен мен не знае за това.

— Шокиран съм.

— За днес е достатъчно. Трябва да тръгвам. Трябваше да ти кажа, Джейсън, дори и да се изложя на опасност.

— Много смело от ваша страна. Вие ме прикривате, рискувайки себе си. Аз бих направил същото за семейството си независимо какво ще ми струва. Аз не съм ви син, баща или нещо подобно... Един непознат прави такова нещо за мен... Ще мога ли да ви се отплатя. Нина...

— Да?

— Аз обичах дядо си. Не съм го убил. Не съм убил дядо си. Заклевам се!

— Вярвам ти — каза Нина.

Сенди ядеше бъркани яйца, купени от отсрещното заведение.

— Изглежда вкусно — каза Нина.

— Закусвала ли си?

— В затвора си бяха купили понички. Не можах да им устоя. На идване се отбих при Уинчел и изядох две.

— Имаш нужда от протеин.

— Имам нужда от чудо.

Тя влезе в кабинета си и започна да прослушва телефонния секретар. Сара де Биърс беше звъняла два пъти. Съобщенията ѝ бяха настойчиви.

Вдигна Моли.

— Майка ти вкъщи ли е?

— Иска да говори с вас. Чудеше се дали ще можете да дойдете вкъщи към дванадесет.

Единственият свободен час на Нина беше между дванадесет и един и тя мислеше да се поразходи край езерото, но отговори веднага:

— Разбира се. Ще дойда.

— Видяхте ли Джейсън тази сутрин? Секретарката ви каза, че сте в затвора.

— Да.

— Как е той? — Гласът на Моли беше напрегнат и загрижен.

— Държи се много смело — отговори Нина. Поговориха още малко и Моли се поуспокои.

Преди да излезе, успя да прегледа голяма част от книжата, натрупани върху бюрото ѝ, така че купчината понамаля.

Къщата и градината на Де Биърс бяха така изрядни и спретнати, като че ли се очакваше сватба. Всички пейки бяха прясно пребоядисани, живият плет — окастрен, моравата — подравнена. Джо явно здравата беше порботил. В момента градинарските инструменти бяха прибрани, а и самият той не се виждаше никъде.

Моли отвори вратата. Косата ѝ беше вързана на опашка, носеше джинси и къса, прилепнала блуза, която откриваше пъпа ѝ. Беше толкова слаба, че ръстът ѝ не изглеждаше необикновен. Едва когато тръгнаха редом, Нина разбра, че Моли е висока над метър и осемдесет. С Джейсън сигурно затрудняваха движението, когато вървяха заедно.

— Приличаш на скиорка — каза Нина.

— Карам сноуборд — отговори учтиво Моли. — През зимата ходим с Джейсън по планините.

— Как се чувстваш?

— Аз ли? Предполагам, по-добре от Джейсън. Вземам лекарствата, които ми предписа д-р Лий. Чувствам се по-добре. Съжалявам, че видяхте всичко това. Не знаех, че сте отвън.

— За всички ни беше голям удар. Особено за майка ти.

— Беше глупаво. Няма да си позволя да се повтаря. — Моли погледна настрани. Тя имаше същата лъчезарна усмивка и естествено държание, като Джейсън, но изглеждаше по-млада и по-уязвима от него. — Сега наистина съжалявам, че се опитах да се самоубия. После Джейсън ми каза, че това е бил най-ужасният момент в живота му. Ако

бях умряла, сега нямаше да мога да съм край него точно когато той толкова се нуждае от мен.

— Защо го направи, Моли?

— Просто... не можех да си представя, че ще продължавам да живея така.

— Как?

Моли не отговори.

Качиха се по широката вита стълба до втория етаж и влязоха в малък кабинет.

Сара гледаше втренчено навън към езерото. Изглеждаше така, както Нина я беше видяла за пръв път в планината, облечена небрежно и без грим.

— Благодаря ти, че дойде — каза тя. Двете седнаха, а Моли се облегна на вратата към коридора. Държанието ѝ показваше, че стои заради майка си, но същевременно иска да се дистанцира и от двете.

— Предполагам, че искаш да поговорим за призовките, които сте получили. Добре е, че са пристигнали; можем да се заемем с това днес вместо през уикенда — каза Нина.

— Какво искат от мен? — попита Сара.

— Пред полицията си казала нещо, което съдържа информация за процедурата по ексхумацията. Мотивите на Джейсън да убие дядо си далеч не са първото нещо, което трябва да бъде доказано, и дори може да не се вземе предвид на предварителното заседание. Само че в случая прокурорът явно иска да изтъкне мотивите пред съдията. Твоите показания ще послужат да стане ясно, че Джейсън и дядо му са имали различни позиции по отношение на ексхумацията.

— Това се вижда и от съдебната преписка.

— Да, но даването на показания на живо се предпочита пред изчитането на документите и помага да се изяснят евентуални неясноти.

— Аз няма да свидетелствам срещу собствения си син! Няма да им позволя да ме завлекат в съда, за да навредя на Джейсън. Това е низост.

Нина поклати глава. Не беше мислила за реакцията на Сара, в случай че бъде призована. Проблемът не беше юридически, а емоционален, а на нея не ѝ беше останало време да мисли и за това.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Позволи ми да ти обясня. Първо, може и да не те разпитват. Призоваването на свидетелите е стандартната процедура, която трябва да се премине. Това е заседание, а не процес. Ако съдията е склонен да приеме главния мотив на обвинението от съдебните документи, може и да не те безпокоят. — Сара слушаше намръщено. — Второ, ти всъщност нямаш избор.

— Мога да се разболея.

— Така ще ги накараш да заподозрат, че криеш нещо и ще привлечеш вниманието върху себе си. Ако свидетелят е болен, заседанието просто се отлага. А това ще навреди на нашата стратегия — да не позволим на обвинението да се подготви добре и да спрем делото.

Сара въздъхна примирено.

— И трето, ще те разпитвам аз. Когато прокурорът те попита дали Джейсън се е карал с дядо си, трябва да отговаряш ясно и убедително. Сега мога да ти задам въпросите и да ти покажа правилната посока на отговорите ти. Например известно ли ти е дали Джейсън е отправял някакви заплахи срещу дядо си?

— Никога. Джейсън и Куентин се обичаха. Винаги са се разбирали. Куентин често се застъпваше за него пред Рей.

— Известно ли ти е някога да е имало физическа разправа между Джейсън и дядо му?

— Разбира се, че не.

— Не ти ли е казал Джейсън, че този проблем може да бъде разрешен чрез съдебна процедура?

— Да. Това беше негова идея.

— Той и дядо му бяха ли в добри отношения?

— Много повече от това. Миналия месец той купи подаръка за рождения ден на Куентин.

— Виждаш ли? — попита Нина.

Сара отново кимна.

— Можем да променим някои неща, за да помогнем на Джейсън.

— Премисли много грижливо показанията си, много е важно да не си противоречиш с предишните твърдения. Прегледай датите и уточни кога са станали събитията, за да не се объркаш. Отговаряй на въпросите точно, ако е необходимо, обяснявай отговора си, но не

казвай нищо излишно. Моли, слушаш ли внимателно? Ти също си призована, макар че вероятността да те разпитват е още по-малка.

— А какво ще стане, ако искат да отговарям само с да или не? — попита Моли.

— Аз ще протестирам. Свидетелят има право на цялостен отговор. Не се притеснявай. Ще бъда там и няма да го допусна.

— Ще се постарая да се справя — каза Сара.

На Нина изказването ѝ хареса. Сара се беше окуражила.

— Ще успееш.

— Могат ли да ме питат и за други неща? Имам предвид, засягащи Джейсън, но без връзка с делото?

— Например?

Моли рязко вдигна ръка.

— Не ѝ казвай за онези неща, мамо.

— Но, скъпа, ако не кажа на Нина, тя може да остане изненадана, когато излезе наяве...

— Нищо няма да излезе наяве, освен ако ти не го направиш.

— А ако полицията разбере, Моли? За боя с дядо...

— Това не беше бой! Дядо го удари, а Джейсън просто се опита да се защити!

— Съжалявам, че повдигнах този въпрос, Моли. Хайде, ела.

Сара протегна ръце, но Моли не помръдна от вратата, лицето ѝ беше пребледняло, а гласът ѝ трепереше:

— Не. Слушай! Не разказвай за Джейсън и за дядо, защото това няма нищо общо с неговата смърт, а само ще навреди на Джейсън. Не се прави, че знаеш за какво говориш, защото не е така, особено онова, което засяга Джейсън и мен. Ти полагаше толкова усилия, за да не научаваш нищо. Ти беше заета с коктейлите си, с гаджето си и с имитациите на сплотено семейство. Не се опитвай да ме целуваш и да поправяш нещата, защото не можеш! Вече е твърде късно! — Моли изкрещя последните думи и изхвъркна от стаята.

Сара скочи, за да я последва, но Нина я спря:

— Почакай, Сара. Просто минута.

— Тя е права — каза Сара, отпускаяйки се тежко на вратата. — Изглежда, е твърде късно.

— Никога не е...

— Не мога да им помогна. Защо останах при Рей? Чувствам се толкова виновна.

— Някой ден те ще разберат.

— Толкова е тъжно. Мислех, че през последните две години най-после съм пораснала и съм станала по-силна. — Тя замълча.

— Сара, има ли нещо важно, за което не си ми казала?

— Не.

— Мислиш ли, че Джейсън е убил дядо си, Сара? — Това беше опасен въпрос, но тя трябваше да го зададе, преди да го е направил някой друг.

— Понякога си мисля — кой друг би могъл да го направи?

— Разполагаш ли с някакви факти, които трябва да знам, и които биха показали, че той го е направил?

— С нищо, което да не знаеш. Само ако можеш да го измъкнеш, Нина. Ще започнем наново, ще се научим да бъдем семейство. Но като че ли съдбата е против нас.

— Не може просто да седим и да чакаме ситуацията да ни управлява. Трябва сами да си създаваме възможностите и да си търсим късмета. Трябва да се стегнеш, Сара. Не разчитай на мен.

— Оценявам идването ти. Ти ни помогна страшно много.

— Не още, но се опитвам. Ако искаш да помогнеш, не бива да се отпускат. Не се обиждай, но трябва да стоиш далече от шейкър за мартини. И повече никакви хапчета. Наспивай се. Грижи се за Моли. Ще минеш през това независимо дали го искаш, или не, и ще откриеш другата страна. Също така не е зле да престанеш да прахосваш ценна енергия във вайкане, че е можело да бъде и другояче.

За нейна изненада Сара я прегърна. В очите ѝ имаше сълзи.

— Възхищавам ти се — каза тя. — По-добре да отида при Моли. Няма да те изпращам.

Следваща стъпка — Джо Маркес. Следобед започна да вали студен дъжд.

Нина се обади на Пол в „Сийзърс“ от телефона в колата.

— Джо сигурно си е отишъл да обядва вкъщи. Сенди каза, че все още не си говорил с него. Уморих се да обикалям тихомълком наоколо. Искам да го гледам в очите, докато обяснява, че по една щастлива случайност ме е изпратил в бунгалото, сред пламъците и дима.

— Да се видим там след десет минути.

— Знаеш ли къде живее Джо?

— О, да. Ако нямаш нищо против, ще се опитам да улуча с един куршум два заека. — И той й каза, че по време на смъртта на Ана понтиакът „Каталина“ е бил регистриран на името на Джо.

— Не е възможно да има връзка — каза Нина.

— Е да, вероятно е съвпадение — съгласи се Пол.

Нина сви вдясно, за да изпревари колата, която караше пред нея, и отново се върна в лявата лента:

— Или е синхронност — каза тя.

— Чакай малко! Думата ми е позната... така се казва едно парче на „Полис“ Слушай: „Много, много надалече, нещо се влачи през тинята...“

— Мисля, че просто създавам нови думи.

— Но какво означава това? Винаги слушам само ритъма. Парчето е страхотно, макар че най-любимо ми е „Роксан“.

— Означава поредица от събития или обекти, които не са свързани по логически или каузален начин, но въпреки това имат връзка...

Колата вляво от нея изведнъж реши да мине вдясно, а в същото време един малък пикап отстрани изведнъж наду газта. Бяха на косъм от катастрофа. Нина сви рязко вляво и гумите й прескочиха разделителния бордюр. Шофьорът на пикапа намали, забелязвайки лудата й маневра, точно колкото колата, сменила внезапно лентата, да

може да се отдалечи, без пикапът да я удари. Шофьорът намали още повече и сърдито наду клаксона, но и двете коли бяха невредими.

Тя се върна отново на шосето и продължи по пътя си:

— Гадняри — промърмори тя.

— Дай ми пример — каза Пол. — Как могат да бъдат свързани по друг начин?

— Точно сега не мога да мисля за това. Прекалено съм заета с шофирането в дъжда. Но връзката не е произволна.

— Тогава каква е тази връзка?

— Не зная! Мистерия! Връзката надхвърля възможностите на човешкото разбиране.

— Звучи ми като „извинявай, че те попитах“. Логическа връзка и случайност са две различни неща. Разбира се, аз не чета Юнг преди заспиване. Предпочитам оръжейните каталози.

— Показва как боговете си вършат работата. Може да се каже по този начин: Какво се влачи през тинята? Освен мен и вълн оттук?

— Джо знае. Мини покрай къщата и паркирай. Ще бъде там.

След двайсетина минути Нина започна внимателно да се спуска по един изоставен път в долината Кристмъс. Гъстата борова гора, притиснала шосето от две страни, създаваше впечатление, че се свечерява. Клоните бяха надвиснали като черни, сплъстени бради. По пътя се сипеха едри дъждовни капки. За неин късмет това беше единственият път в долината, така че нямаше опасност да се изгуби.

Тя подмина пощенската кутия на Маркес и продължи нататък. Съседският дакел започна да вие и се опита да настигне колата с късичките си крачета. Колата на Пол я задмина плавно и тихо, избягвайки ловко малкото кафяво животинче, после спря. Нина се шмугна край него и паркира отзад.

— Скачай вътре. — Пол отвори вратата. — И кажи на твоя обожател да понижи тона. Желателно е да се промъкнем незабелязано.

Преди Нина да успее да затвори вратата, кучето я настигна, лаейки силно, с вдигната право нагоре твърда опашка. Тя му поговори нежно, после се протегна, помилва го зад ушите и получи благодарствено приятелско близване, преди да затвори вратата.

Пол взе куфарчето ѝ и го сложи на задната седалка.

— Винаги изглеждаш готова за разходка или вечеря в скъп ресторант.

— Толкова работа ми се събра напоследък. През уикенда си взех за вкъщи едни документи, които все още си седят така.

— Хм. Както се сещаш, подобни идеи са характерни за определен тип хора.

— Е, със сигурност не и за теб, дори ако зловните слухове по твой адрес са верни.

— А? — Пол се намръщи. — Какви слухове?

— Не мога да повтарям клюки.

— Тогава хайде да се захващаме със случая — каза той прекалено ентузиазирано. И Нина му позволи да излезе от играта.

Докато Пол наблюдаваше мрачната улица, Нина отново си помисли, че в живота му има друга жена.

— Как мислиш, дали си е вкъщи? — попита Пол.

През дърветата се процеждаше слаба матова светлина от една градинска лампа и подсилваше униинето, което излъчваше къщата.

— Ще отида първа. Мисля, че в къщата има някой.

В колата беше уютно. Носеше се музиката на Джон Колтрейн, любимия саксофонист на Пол. Миришеше на прясно кафе, на афтършейв и влажна кожа. Старото му кафяво авиаторско яке беше хвърлено на задната седалка до куфарчето му, което той наричаше „моя работен несесер“, а тя винаги се беше чудила за какво го използва.

За разлика от анонимната атмосфера на хотелските му стаи й дори от апартамента му, колата го разкриваше по-отблизо, показвайки смесица от момчешки приумици и сурова мъжественост. Той кръстосваше прашните пътища на Калифорния със същия авантюристичен дух, с който някогашните каубои са препускали на своите коне.

— Преди да започнем, нека да поговорим за минута — каза той, дърпайки ръчната спирачка. Дакелът, явно успокоен от милувката, се затътри към една кучешка вратичка в оградата на другата къща и изчезна. — Случаят „Мийд“ и случаят „Де Биърс“ се преплетоха. Стана прекалено внезапно, за да мога да го контролирам. Джо Маркес е притежавал колата, която е убила Ана Мийд. Джо Маркес ти е казал да отидеш до езерото в нощта на пожара. Ти все още ли не си казала на полицията, че ти си се обадила тогава?

— Все още.

— Наясно си какъв риск си поела, нали? Могат да те обвинят, че възпрепятстваш правосъдието. Дори ако имаше влиятелни приятели в този град — а ти нямаш, — защо трябва да рискуваш? Ако не им кажеш, че Джо те е изпратил на езерото, никой няма да го заподозре като потенциално опасен.

— Ако дам показания сега, ще трябва да им кажа цялата истина. Още не съм готова за това.

— Ей! — Пол постави ръката си върху раменете ѝ и я обърна така, че да може да го гледа в очите. — Ти знаеш нещо, което не си ми казала? Не искаш ли да ми се довериш?

— Не виждам защо трябва да поемаш такъв риск, освен заради удоволствието да ми правиш компания в пандиза.

Той помисли малко, после продължи:

— Знаеш нещо, което може да уличи Джейсън, нали?

— Съжалявам, Пол. Дори наистина да знам нещо повече, не мога да ти го кажа. Не съм сигурна, че не е служебна информация.

— И заради това аз блъскам на сляпо. Инатът ти ме вбесява понякога! Както и да е... Кажи ми нещо друго — само ние ли знаем, че Джо има връзка, колкото и косвена да е, и с двата случая?

— Да. Но не можем да сме сигурни, че той знае какво се е случило край езерото. Той просто предположи, че Джейсън може да е отишъл там. Това е всичко.

— Джо може да е изкопал тялото и да е предизвикал пожара, независимо как е умрял Куентин. Единственото нещо, което не мога да разбера е защо — каза Пол.

— Джо не би могъл да запали бунгалото. Аз тръгнах натам веднага след като го видях в къщата на Сара. Няма начин да ме е изпреварил.

— Може да е бил там, преди да се видиш с него, и да е запалил слаба искра, която да е тляла известно време, преди ти да пристигнеш там. Мислила ли си за това?

— Не — каза тихо Нина. Спомни си лицето на Джо през онази вечер, бавните му, обмислени движения, гневния му изблик... — Предполагам, че е възможно. Но мисля, че щях да забележа нещо в поведението му. Най-многого да знае кой е запалил огъня.

— А ако наистина е така? А ако ни каже, че е бил Джейсън? Мислиш ли, че можем да измъкнем някаква истина от него? Не трябва

ли да спрем да си търсим белята?

— Аз ще поема риска, Пол. Не вярвам, че Джейсън е убил дядо си.

— Продължаваш да държиш на своето. ОК, бейби, но поне веднъж допусни, че и ти може да сбъркаш.

Забележката засегна самоувереността ѝ и тя побърза да се защити:

— Не ми викай „бейби“!

— Извинявай, шефе.

— И не ме наричай „шефе“.

Пол вдигна ръце в знак на помирение.

— Добре. Какъв е планът за действие? — попита тя поуспокоена.

— Не е точно план, но съм намислил нещо. Преди това обаче трябва да ти кажа нещо. За онази жена, Ким Вос.

— Единствената свидетелка по делото „Ана Мийд“?

— Точно така. Оказа се, че е имала връзка Куентин. Той я е издържал в продължение на четири години. Отношенията им, в известен смисъл, са били доста странни. Това имах предвид, когато ти казах, че двата случая се преплитат.

Нина се опитваше да осмисли информацията.

— Тя твърди, че са били в добри отношения, и че с неговата смърт е изгубила източника си на доходи. Според Лео Терънт Де Биърс ѝ е завещал малък дял от бизнеса, за около петнайсет бона. Съмнявам се да е убила Кунтин заради това. Всъщност изобщо не смятам, че има нещо общо с неговата смърт или с тази на Ана, но все пак — ето я, стои в центъра и на двата случая точно като Джо Маркес.

— С какво се занимава тя?

— Художничка, която едва си изкарва хляба. Изцяло посветена на изкуството. Няма други интереси. Умна и привлекателна.

На Нина не ѝ хареса фалшивата му незаинтересованост. В края на краищата това беше жената, по която Пол толкова въздишаше. Художничка. Защо тя не можеше да бъде художничка? Творчески тип, сигурно готви хубаво, с дълга гъста коса и ексцентрични обеци, ухаеща на екзотични аромати, с ленив и свободен дух, способна да разговаря с еднаква лекота за Пикасо, Силвия Плат и Джак Никълсън. Би трябвало да е странно съблазнителна, доколкото нямаше абсолютно нищо общо с обичайния кръг от познанства на Пол.

Беше идиотско, но Нина почувства силна болка:

— Може би Ким и Джо се познават — каза тя. — Може и тя, и Ана, и Куентин, и Джо да са играели покер в „Приз“ всеки четвъртък. Ким е убила Ана, защото ѝ е завиждала, че има истинска работа, а Куентин, защото не е уважавал изкуството ѝ.

— Добра теория или поне не по-лоша от всяка друга — каза Пол, който, изглежда, се забавляваше.

— Знаеш, че ако тя има и друга връзка с двата случая, ще трябва да я заподозрем, нали?

— Хайде да видим как вървяха нещата, преди да започнем да обвиняваме за всичко Ким — каза Пол, а Нина забеляза двусмислеността на коментара му. — Пригответи се за основното представление.

Пол подкара смело по изровения път. Посрещна ги нов лай, този път кучето беше голямо, то се спусна към колата и започна да скача около нея.

— Още един твой почитател. Кучетата май ти имат зъб.

Едно босо момче слезе от разнебитената веранда, прескачайки пъргаво локвите, хвана нашийника на кучето, плесна го и то млъкна. Кучето клекна, а момчето се провикна:

— Частна собственост.

— Ей, здрасти — извика Нина. — Бихме искали да поговорим с господин Маркес.

— Него го няма.

— Търсим го по работа. Важно е — каза Пол.

Момчето им каза да почакаат и влезе в къщата. Те стояха напрегнати около минута, после хлапето отново се появи.

— Обадох му се — каза то с малко неприветлив глас.

Телефонът в къщата иззвъня. Момчето отиде да вдигне, после ги пусна да влязат, посочвайки им дневната.

Вътре беше още по-тъмно и неприветливо от буренясалото сечище, сред което беше построена къщата.

Насред овехтялата стая имаше голям телевизор. Момчето беше изключило звука и екранът хвърляше пъстри отблясъци. Срещу него имаше канапе, тапицирано с бял плюш, а по олющените стени тук-там се мъдреха изображения на Иисус, Светата Дева и някакви светци. Нина взе слушалката:

— Аз съм Нина Рейли. Господин Маркес?

— Познах ви по описанието. Какво търсите в моя дом?

— Трябва да говоря с вас.

— Зает съм. Нямам време.

— Това синът ви ли е? Много е учтив.

Настъпи тишина, а после неохотният глас на Джо:

— Той е добро момче. Но вижте, мадам, вие не можете да останете там. Това е моят дом.

— Синът ви съвсем сам ли е вкъщи?

— Ще се обадите на социални грижи или на някой друг? Той не е добре, съвзема се от грип, но вие няма защо да се безпокоите. Какво искате?

— Само няколко думи, Джо. Можем да почакаме тук.

— Не, не можете. Не мога да позволя разни хора да ме чакат в къщата ми.

— Кажете ми къде мога да ви видя? Или се страхувате да говорите с мен?

— Не се страхувам.

— Тогава какъв е проблемът?

— Да се срещнем в града, след половин час, става ли? — И той даде някакъв адрес, който Нина запомни.

— Ще дойдем.

— Дайте ми момчето.

Докато излизаха, можеха да чуят мъмрещия глас на Джо през слушалката и виждаха детето, което кимаше и казваше: „Да, тате, да, тате...“

На шосето се разделиха. По обратния път към града Нина се обади на Боб, който беше поверен на Сенди:

— Боби?

— Здравсти, мамо.

— Какво правиш?

— Уиш ме учи да поправам радио. Донесъл е тук едно, цялото на части. А Сенди ни купи китайска храна.

— Съжалявам, скъпи, но ще закъснея. Ще трябва да останеш сам още известно време.

— Какво друго? — Гласът на Боб звучеше жизнерадостно.

— Дай ми Уиш.

— Уиш? Ще можеш ли да се погрижиш за Боб малко по-дълго?

Ще закъснея.

— Ние ще сме тук. Това нещо трябва отново да проработи. Сигурно има един милион части.

— Ясно. Намерил си някакво старо разглобено радио?

— Да, в предния кабинет.

— Радиото ми от колежа? Онова, което държа в шкафа до вратата? Добре ще направиш да го сглобиш отново!

— Това и правя — отговори Уиш с глас на оскърбена невинност.

Недалеч от мястото, където живееше Кени Мангър, на „Блек Барт Роуд“, Нина забеляза камиона на Джо, паркиран пред една къща с огромен клен в двора. След малко Пол паркира зад нея и двамата бързо изкачиха влажните стъпала. Дъждът беше намалял, а боровите иглички и листата на клена по земята блестяха.

Едно момиче с дълга коса, вързана на опашка, отвори вратата.

— Господин Ван Уегънър! — каза тя удивена.

— Какво за Бога... госпожо Лаура?

Пол и жената се гледаха поразени. Накрая Нина попита:

— Може ли да влезем?

— Разбира се — каза младата жена, без да сваля очи от Пол.

След като избърсаха грижливо краката си в изтривалката, те влязоха. Отвътре къщата беше тъмна, като тази на Джо, но миришеше на лук и пържен боб, а в камината гореше огън. Едно детенце се беше вкопчило за джинсите на момичето и се опитваше да се скрие зад гърба ѝ. Пред огъня, върху дрипав фотьойл, седеше Джо с малко момченце на скута си.

— Съжалявам, че не мога да стана, но днес паднах от покрива и си ударих гърба. Кой сте вие? — попита той Пол и остави детето на пода до себе си.

— Това е човекът, който ме покани на обяд, Джо — отговори госпожа Лаура. — Искаше да разговаряме за Рубен и госпожа Мийд. — Тя се обърна към Пол. — Изненадана съм, че ви виждам тук.

— Аз съм не по-малко изненадан от вас. Нина, младата дама е Люси Лаура. Била е омъжена за Рубен Лаура, условно освободения, който е посетил Ана Мийд в деня на смъртта ѝ.

Нина се представи.

— Радвам се да се запознаем — отговори госпожа Лаура и им посочи дивана.

Докато гледаше милата семейна сцена, Нина си спомни за момчето, което седеше съвсем само в къщата на Джо. То беше по-голямо. Може би не му се играеше с малки деца и предпочиташе спокойствието и тишината. А може и наистина да беше болно. Вероятно се страхуваха, че и другите деца могат да се заразят.

— Какво има? — попита Джо. — Защо идвате с него?

— Той работи с мен за защитата на Джейсън. Но работи и по случая „Ана Мийд“. Искаме да говорим с теб — и за двата случая.

— Нямам какво да крия — каза Джо, подхвърляйки една червена топка, която малкото дете хващаше. Не изглеждаше напрегнат. — Моето момче добре ли е? След малко тръгвам за къщи.

— Изглежда чудесно — каза Нина.

— Добре тогава, хайде да приключваме.

— Госпожо Лаура, как се запознахте с Джо? — попита Пол.

Тя погледна към Джо, който ѝ кимна, и каза:

— Джо и аз скоро ще се женим. Мисля, че на обяда ви споменах за това.

— Поздравления. Но как се запознахте?

— Аз ще отговоря вместо теб — каза Джо. — Чрез Рубен. Той беше мой братовчед.

Нещата трябваше да се изясняват, но Нина имаше объркано чувство, че под привидните случайности фактите отново се преплитат.

— Влюбихме се един в друг след смъртта на Рубен. Скоро ще се женим.

Госпожа Лаура пристъпи към фотьойла и обви с ръце облегалката, като че ли беше продължение на Джо. Той помилва ръката ѝ, без да сваля очи от Нина и Пол.

— Нина ми спомена, че ти си я насочил към бунгалото при езерото, когато е търсила Джейсън в нощта на убийството на Куентин де Биърс.

— Това беше просто предположение. Ходихте ли там? — той се обърна към Нина.

Без да му обръща внимание, Пол продължи:

— Опитвам да разбера, откъде си предположил, че Джейсън може да е там?

— Защото той каза, че ще следи дядо си. А това беше скривалището на Куентин. Момчето знаеше къде е бунгалото. Миналото лято хвана там близо трикилограмова пъстърва.

— Майка му не ми спомена за това — намеси се Нина. — Тя беше много разтревожена заради него. Защо не ми е казала, че има вероятност Джейсън да е там?

— Как бих могъл да знам? Може би не е искала да ви го каже тя самата.

Нина схвана идеята. Възможно ли беше? Всъщност Сара наистина ѝ го каза косвено, изпрацайки я при Джо, от когото тя научи за бунгалото. По този начин излизаше, че Сара няма как да не знае къде са телата.

Можеше ли Сара, преструвайки се на загрижена за Джейсън, да е изпратила Нина до бунгалото, за да открие и телата, и слънчевите очила? Така картината придобиваше завършен вид. Сара също не желаше тялото на Рей да се ексхумира и сигурно е била притеснена от постоянния натиск на Куентин. Но дали тя можеше да използва голямата и тежка изкопна машина? Пък и какъв човек трябва да си, за да изкопаеш мъртвия си благоверен и — още по-лошо — да натопиш собствения си син!

Освен ако не е помагала на някой друг, упражнявал натиск върху нея. Лео?

Пол беше вдигнал вежди въпросително, Джо и госпожа Лаура я гледаха изненадано, но всичко, което можеше да измисли беше: Лео, заради компанията; Сара, за да се освободи напълно от властта на мъжете Де Биърс.

Или да ги оправдае, защото не е сигурно, че е извършено хладнокръвно убийство. Куентин изравя тялото на сина си, лопатата е все още топла и от нея падат парченца от пръстта от гроба, тежкото дишане, докато изгребва пръстта с ръце, на които има ръкавици... след това идват Лео и Сара. Сбиване...

Тя си даде сметка, че ако Сара е оставила очилата, за да натопи Джейсън, и е избрала нея, за да ги открие, сега трябва да е бясна, че все още не ги е предала на полицията.

— Имам копие от показанията, дадени в полицията — каза Пол.
— Ти казваш, че си бил въщи, когато...

— Да, със сина ми.

— Други свидетели?

Джо се разсмя. Той разроши косата на момченцето и попита:

— Защо ми е да убивам стария човек?

— През последните два месеца внасял ли си по-голяма сума в някоя банка?

Госпожа Лаура първа разбра въпроса:

— Джо не е убиец — извика тя.

— Добре, нека продължим — каза Джо. — Мислите ли, че ще ядем боб и ориз всеки ден, ако аз имам пари настрана? Мислите ли, че ще се трепя да ви кося ливадите на вас, богатите англосаксонци, ако можех да стоя въщи и да живея от банковата си сметка? Ще кажете ли още нещо, преди Люси да ви е изритала през вратата?

— Издирвам понтиак „Каталина“, модел 1959-а, бял или кремав, номер JOK6SSG. Притежавал ли си някога нещо подобно?

Усмивката на Джо изчезна. Госпожа Лаура изглеждаше неприятно изненадана. Нина, която витаеше в собствените си мисли през последните пет минути, също се сепна.

— Имах подобна кола, но беше доста отдавна, не мога да си спомня номера — отговори внимателно Джо.

— Колко отдавна?

— Преди години.

— Три години?

— Може би.

— Къде е сега?

— Беше открадната. Този ден работех в къщата на Де Биърс. Бях оставил ключовете си в колата, паркирана на алеята. Когато я потърсих след работа, видях, че е изчезнала.

— Съобщихте ли в полицията?

— Тя беше просто стара бричка, предполагам към тридесетгодишна и се разпадаше. Не си струваше да си правя труда да

съобщавам. Дори не беше застрахована. Щях само да си създам главоболия.

— По-добре щеше да е, ако беше съобщил, Джо — каза Пол.

— Не му говорете по този начин — заповяда госпожа Лаура. — Мислех, че сте приятен и разбран човек. Сега виждам, че и вие сте от онези, които се опитват да ни мачкат, защото сме латиноамериканци.

— Имай търпение, Люси — каза Джо и отново взе детето на коленете си. — Защо ме питате за старата бричка?

— Защото тази стара бричка е убила Ана Мийд.

Последва тишина, нарушавана единствено от движенията на децата. Огънят беше загаснал и в стаята захладня. Госпожа Лаура донесе дърва и ги хвърли в огнището. После взе дъщеря си, която беше започнала да хленчи.

Джо бутна фотьойла настрана и седна на стола, потрепервайки. Госпожа Лаура отново запали огъня. Беше толкова миниатюрна, че на Нина ѝ изглеждаше почти невероятно тя да е майка на двете деца. Лицето ѝ беше мрачно.

— Не им казвай нищо повече, Джо — каза тя.

— Няма. Няма смисъл. Как може колата ми да е убила служителката от пробацията?

— Ако не си я карал ти, го е направил някой друг — каза Пол.

— Люси, възможно ли е Рубен да е взел колата? — попита Джо. — Веднъж, когато се опитвах да му помогна да си намери работа, го водих до имота на Де Биърс. Знаеше къде се намира. Спомням си, че по това време ти си ме молила...

— Чуваш ли се какво говориш? Рубен да е блъснал тази жена! Това е невъзможно! Той се самоуби два часа преди нейната смърт!

— Така е — каза Джо, успокоен. — Рубен имаше големи неприятности, но никога не би направил подобно нещо.

Той се протегна и притвори очи, потрепервайки отново.

— Чуй ме, Хосе — каза госпожа Лаура, — никога не съм вземала колата ти. Няколко пъти съм ти я искала, да, видях, че си спомни за това. Но никога не съм я вземала без твое знание. Защо ми е на мен да наранявам Ана? Помниш ли какво казваше Рубен за нея? Казваше, че тя има сърце. Мили Боже, това беше достатъчно да разплаче човек, при цялото недоверие и враждебност наоколо.

— Никога не съм те подозирал, Люси — Джо поклати глава.

— Разкажете ми за неприятностите на Рубен — каза Нина, предугаждайки въпроса, който се въртеше в главата на Пол.

— Е, не знам за какво точно става дума — каза Джо. — Не мисля, че съм замесен по някакъв начин. Люси и аз не сме направили нищо лошо, така че ще се радвам, ако мога да ви помогна. Рубен и аз бяхме втора година в гимназията, когато той започна да краде разни неща, дреболии. Всички около нас искаха да имат все повече неща. Мен това не ме вълнуваше, но Рубен следеше рекламите по телевизията, като че ли хората, които можеха да си позволят скъпи вещи, бяха хора като нас. Той знаеше какви трябва да са ти обувките, самото, всичко. Хванаха го да краде един часовник в Мервин и го изпратиха за шест месеца в младежки поправителен лагер. Той се промени. След няколко месеца намушка един човек. Имаше късмет, че го третираха като непълнолетен. Прекара една година в поправителен център. Когато го освободиха, всички се преместихме в Тахо. Баща ми получи работа в лесничейството. Рубен искаше да започне работа повече от всичко на света. Тъкмо се беше оженил за Люси, искаше по-добра работа, искаше да се издигне, но вече имаше досие. Никой в Съединените щати нямаше да наеме човек с досие, като неговото. Тогава той отново започна да се влачи с разни отрепки, да пие и да се забърква в тъмни сделки. Опита се да открадне едно портмоне и го вкараха в затвора.

— Искаше да се грижи по-добре за нас — каза госпожа Лаура, — но когато излезе никой не го вземаше на работа заради досието, а и защото го смятаха за ненадежден, за пияница. Той се отчая. Хосе тъкмо беше започнал работа като градинар и се опитваше да му помогне, но Рубен... никога не положи усилия да се справи с проблемите. Никога няма да забравя как винаги когато можеше, ти се отбиваше, за да ни донесеш нещо за ядене — обърна се тя към Джо.

Седеше на страничната облегалка на стола му и се накланяше към него, сякаш черпеше увереност от близостта му.

Той ѝ се усмихна в отговор. Нина виждаше колко са влюбени един в друг. Подобна силна връзка между мъж и жена се срещаше изключително рядко.

— Рубен беше добър човек — каза госпожа Лаура. — Не си мислете друго. Неудачник и пияница, да. Това променя човека. Човек прави глупави неща, които никога не би вършил. Но той беше млад и

му беше трудно да продължи да се бори. Всяка седмица ходехме заедно на църква. Той правеше всичко, което му казваше госпожа Мийд. Боготвореше я. Вслушваше се в съветите ѝ.

— Мисля, че трябва да им кажем, Люси. Може да помогне за случая на госпожа Мийд — каза Джо.

— Добре, ако мислиш, че ще помогне — отговори тя.

— Да ни кажете какво? — попита Пол.

— Точно преди да умре, Рубен ми каза, че имал доста пари — отговори Джо. — Така и не разбрах откъде ги е взел. Беше изпил няколко бири и се хвалеше. За последен път го видях сутринта, в деня на смъртта му...

— Същия ден умря и госпожа Мийд — вметна Люси.

— Той беше много, много зле. Каза ми, че има неприятности, и че отива при госпожа Мийд, за да я пита какво да прави. Това е всичко, което успях да разбера от него. Казах му: братовчедо, каквото и да се е случило, аз съм от семейството, можеш да се довериш на мен или пък на Люси, но той преиграваше — преструваше се, че е достатъчно силен, за да споделя с нас каквото и да било, или пък че е много засрамен. За него тези две неща се смесваха. В деня след смъртта му Люси сгъвала сакото му и открила в джоба пачка пари.

— Колко? — попита Пол.

— Десет хиляди долара — отговори мрачно Джо.

Това трябва да е била съдбата на Рубен Лаура.

— Задържах парите — каза госпожа Лаура — заради разносните по погребението. А и баща му беше болен. Втората ми бременност беше трудна. Не можех да работя. Остатъкът от парите ни стигна за около шест месеца след смъртта му. — Тя гледеше горящите дърва. — Трябваше да направя нещо. Ако просто бях поговорила с него — може би щях да го спра.

Това е историята с парите на Рубен. Той плати за тях с живота си. Не се срамувам, че ги взех, откъдето и да са дошли.

— Кой откри тялото? — попита Пол.

— Някакви деца от квартала. Недалеч от пътя за Зефир Коув, близо до брега. Понякога там е доста оживено.

— Какво е използвал, въже ли? — попита Пол.

В съзнанието на Нина изплува сцената с Моли, гърчеща се на въжето в къщата на Де Биърс, ужасния звук от гърлото ѝ...

— Кабел, телефонен кабел.

— Правиха ли аутопсия?

— Какъв смисъл би имало? — попита Джо, отпусайки ръце.

Пол обмисляше последните му думи. Отвън дъждът пак почукваше кротко върху покрива. Нина усещаше насоката на мислите му и мълчеше. Накрая Пол попита направо:

— Мислили ли сте някога за възможността, Рубен да е бил убит?

— Той се обеси — каза твърдо госпожа Лаура, като че ли самите думи бяха достатъчно доказателство за това.

— Понякога, макар и много рядко, но понякога се инсценира самоубийство.

На лицето ѝ се появи болезнена, студена усмивка, която не подхождаше на младостта ѝ:

— Значи вие смятате, че има възможност съпругът ми да е бил убит. И през цялото това време, докато аз плачех, като глупачка, заради душата на Рубен, която гори в ада, неговият убиец се е разхождал свободно наоколо. Ако това е истина, мога само да проклинам собствената си глупост.

— Люси! — опита се да я спре Джо.

— По-добре е да си вървите — каза тя на Нина и Пол. — Ще ви кажа само едно: ако някой е убил Рубен, аз ще го открия и ще го убия. Не само заради Рубен. Заради мен и заради децата. Заради гладните нощи и сълзите. — Устните ѝ трепереха, но погледът ѝ беше леденостуден.

В блестящите ѝ очи Нина виждаше ключа към нейния характер. Последните три години трябва да са били за нея истински кошмар. Тя беше оцеляла, но само за да продължи да се бори в свят, в който мъжете воюваха, а жените правеха нечовешки жертви заради децата си. Толкова жесток и студен свят, че беше опустошил душата ѝ.

Отвън дъждът беше спрял така внезапно, както и беше започнал. Улиците и дърветата бяха обгърнати в изпарения. От асфалта се вдигаше пара и подсилваше усещането за нереалност. На паркинга Нина и Пол се облегнаха на влажния капак на колата ѝ.

— Време е по някакъв начин да се прегрупираме. Аз ще се заема с него, но... — каза Пол.

— Той е замесен твърде много в цялата история. Но не мисля, че е могъл да организира нещата.

— Трябва да е направил нещо. Свързан е с всички. Ще се опитам да открия дали е имал причина да убие Куентин. Проблемът е в мотива.

— А какво ще кажеш за Люси? — попита Нина. — Тя е страхотна. Не би се поколебала да убие някого, който заплашва децата ѝ, например.

— Не ми приличат на хора, които лъжат — отговори Пол. — Нито се объркват, нито се колебаят. Но в действителност ми се иска да обвиня Джо в убийство. Или в убийствата.

— Чакай да видим. Колко смъртни случая имаме тук?

— Къде тук?

— Кръжащи наоколо. Разбираш ме. — Тя измъкна от чантата си бележник, постави го върху влажния капак и енергично очерта върху страницата четири взаимно свързани кръга, написа последователно във всеки Ана, Рубен, Рей и Куентин.

— О, не — простена Пол. — Стига с твоите метафизични схеми.

— Съжалявам, но с химикалка в ръка мисля по-добре.

Тя започна да чертае стрелки от един кръг към друг, пренебрегвайки протестите на Пол, който ясно си даваше сметка какво ще последва.

— Пол, погледни. Това няма да те убие. Виждаш ли? Ана е свързана с Рубен, който е свързан с госпожа Лаура и Джо Маркес. Но тя е свързана и с Ким Вос, която е свързана с Куентин.

— Проблемът е точно в тази дума — свързан. Ким е видяла смъртта ѝ, но какво от това? Това е случайна връзка.

— Случайна връзка?

— Инцидентна! Съвпадение!

— Аха. Съвпадение. Добре, обаче Куентин е свързан с Джо и Ким от страната на Ана. Но той е свързан и със Сара, Моли, Джейсън и Рей. Сега, виж това. Ако просто свържеш линиите, всички смъртни случаи се оказват свързани.

— Чакай. Пропуснах да разбера как стана така, че Рей и Рубен се оказаха част от цялото това нещо.

— И двамата са мъртви — отговори Нина просто. — Това е връзката. И смъртните случаи стават по двойки. Преди три години Рубен и Ана умират в един и същи ден. Рей умира броени дни преди Куентин, а тялото му изчезва в същата нощ, когато умира и Куентин.

— Но те всички умират по различен начин! Рей го удря светкавица, Куентин е убит с лопата, Рубен се самоубива, а Ана е бльсната от кола!

— Е, и? — каза Нина. — Начинът, по който умират, е различен. Признавам, че е така. Проблемът е защо са умрели. Защо? Какво седи в центъра на този лист?

Нина прехапа горната си устна, размисляйки върху написаното върху листа, който беше омекнал от влагата.

— Вината не е твоя — каза Пол. — Това са тъпотииите на Ню Ейдж и останалите шарлатани... Трябва да си много устойчив, за да не допуснеш да ти промият мозъка. Зомбират те с идеята, че всичко, което се случва, е свързано по някакъв начин.

— Древногръцкото понятие за съдбата. Синхроничност. Будистката идея за предопределеното съвпадение — отговори тя меко.

Пол отвори уста и каза с преправен глас:

— Всепроникваща философия.

— Това засяга и теб, както всепроникващият секс — отговори тя сухо.

— Не. Ситуацията прилича повече на една игра, която се играе по Интернет — играта на Кевин Бейкън. Целта е да свържеш всички с Кевин Бейкън, в определен брой връзки, или степени. Например, Кевин Бейкън играе в един филм с Лесли Нилсен, който в друг филм играе с Кърк Дъглъс, който пък се жени, не съм сигурен, но май през 1940 г. за Бети Дейвис. Фокус-бокус и Кевин Бейкън е свързан с Бети Дейвис. Това е външно съвпадение, а не предопределено.

Нина сгъна листа.

— Кърк Дъглъс никога не е бил женен за Бети Дейвис — заяви тя. — Трябва да се връщам в офиса. През останалата част от деня ще работя вкъщи. Ще работя и през уикенда. Ще работя и когато човешката раса изчезне и започне господството на мравките. Намини утре сутринта към офиса, ако откриеш нещо ново.

— Знаеш ли какво правиш, Нина? — Гласът му беше толкова сериозен, че тя се сепна.

— Разбира се. Мозъкът ми е препълнен с информация и сега я чакам да се утаи. Миналата година Боб създаде научен проект. Имаше един пластмасов макет на човешки мозък и взе, че го напълни с малиново желе и още няколко суперсъставки, обаче прекали с

пълнежа, та мешавицата не изглеждаше особено добре, изсипана върху дъската за хляб.

— Ако продължаваш в същия дух, и на теб пълнежът ще ти дойде малко в повече — каза Пол. — Пък и ми е интересно как ще се чувстваш, когато ченгетата разберат какви си ги вършила.

— Пол? Ще ми направиш ли една услуга? Изпрати ми копие от полицейското досие на Рубен Лаура.

В съботната вечер Нина преглеждаше материалите, събрани след десетдневна усилена работа. Върху скрина стоеше кутия, пълна с писмените изложения на страните и съдебните разследвания; в банята имаше две кутии с доклади, свидетелски показания, описания на доказателствата и разни други относно смъртта на Куентин; на пода, край леглото, имаше друга кутия, пълна със собствените ѝ копия от съдебни становища, извадки от закони и съдебни процедури относно всеки аспект от свидетелските показания, който можеше да се прояви по време — на предварителното заседание; до нощното ѝ шкафче беше струпана импровизирана медицинско-юридическа библиотека.

Тя седеше в леглото по копринена нощница, подготвяше бележките си и търсеше други гледни точки сред материалите, разпръснати навсякъде. Телефонът звънна и тя бързо грабна слушалката, като че ли очакваше някой да ѝ се обади.

— Пол? — каза тя.

— Съжалявам, но ще те разочаровам. Джинджър е.

— Здравсти.

— Съботната нощ е любимото ми време за работа. — Гласът на Джинджър беше плътен и приятен. — Единственото време от седмицата без напрежение. Целият останал свят си тъпче съзнанието с глупости, докато ние, познавачите, седим в някоя мансарда на целомъдрието и мислим за велики неща.

— Предполагам, че разполагаш с някоя велика мисъл, която искаш да споделиш с мен.

— О, да — каза Джинджър. — Слушай ме, Нина, защото това решава нашия случай. Според мен причината за смъртта е аневризмът. Куентин де Биърс е починал от естествена смърт. Аневризмът се е спукал преди удара с лопатата, а не след това.

— Какво? Сигурна ли си? Как стигна до този извод?

— Направих доста допълнителни проучвания върху констатациите от доклада за аутопсията. Местоположението и типът на аневризма са били от решаващо значение. Нарича се зърнест

аневризъм заради формата му. Появява се понякога като гроздовидно образуване в основата на мозъка, на едно място, наречено „Кръга на Уилис“, и е много устойчив на травми. От моите проучвания мога да докажа, че е почти невъзможно тези зрънца да се спукат вследствие на външна травма. Друг тип аневризъм може би, но не и зърнестият.

— Чакай. Позволи ми да го осмисля. Куентин е получил удар...

— Това не е правилната дума. Той е претърпял разкъсване на аневризма.

— Което може да доведе до виене на свят?

— Със сигурност. Или изпадане в безсъзнание.

— И е ударен с лопатата, след като е бил в безсъзнание?

— Не може да се докаже, че някой го е ударил. По лопатата има негови следи и това е всичко, което може да се каже. Това е моето мнение на експерт, честен човек и патолог.

— А какво ще кажеш за отпечатъците от пръсти върху лопатата?

— Да се действа внимателно.

— Ако това е така, просто трябва да отида там в понеделник сутринта и да спечеля делото.

— Не бързай толкова. Мненията на специалистите могат да са различни. Според д-р Клаусън спукването на аневризма е причинено от травма. В медицинската литература мненията се разделят на две. Разбира се, по-второстепенните специалисти са от другата страна.

— Значи трябва да се концентрираме върху разпита ми на Клаусън — отговори Нина замислено. — Всички останали са незначителни. Случаят ще бъде прекратен тогава, когато убедим съдията, че е точно толкова вероятно Куентин да е умрял от естествена смърт, колкото и да не е. Кога ще пристигнеш? Искам да се приготвя, за да мога да ти задам подходящите въпроси.

— Утре следобед добре ли е? Ще донеса да видиш проучванията.

— Чудесно. В офиса ми в два. Страхотна работа, Джинджър!

Тя затвори телефона, скочи от леглото и затанцува из спалнята. Сигурни медицински свидетелства в полза на Джейсън! Съдията Имейджисън направо ще падне от тяхната простота.

Тази нощ щеше да заспи, което си беше забележително събитие. Обикновено при заседания като това, по време на почивката се вмъкваше пълзешком в колата си, за да проспие няколко скъпоценни минути. Сега Джинджър й беше осигурила страхотна почивка.

Отпусна благодарствено глава върху възглавницата и затвори уморените си очи, а мислите ѝ продължаваха да витаят около допълнителните обстоятелства по делото. Все още не можеше да си представи какво се е случило на гробището. Как можеше да обясни отпечатъците на Джейсън? А очилата? Той трябва да е бил там. Но какво се е случило? Как се беше озовал Куентин в горящото бунгало, заедно с тялото на Рей? Защо телата на двама мъже, умрели от естествена смърт, трябваше да бъдат изгорени? Защо е бил изкопан Рей?

Дали Джейсън е направил всичко това? Отпечатъците върху дръжката на лопатата показваха, че е той. Очилата в бунгалото показваха, че е той.

Сега тя спокойно можеше да разгледа тези възможности. „Ако допуснем, че е направил всичко това, какво престъпление всъщност е извършил? Разкопал е един гроб и е обезпокоил един труп? Той е член на семейството, млад е, бил е объркан — един психиатър спокойно би могъл да го обясни. Дотук няма проблем. Изгорил е бунгалото? Е, това беше по-трудно. Бил е много, наистина много объркан“, мислеше Нина цинично.

От обърканите факти и документи изникваше сложната конструкция, която щеше да освободи Джейсън, семейството му щеше да започне нов живот, а тя — да се освободи от вината, страха и съмненията, които я тормозеха.

„Пледирай, че е невинен, накарай го да си мълчи, прибери очилата в кутията си за бижута, за да ти напомнят, че винаги е възможно едно човешко същество да се намеси и да попречи на предопределеното от боговете.“

В просъница тя протегна ръка и я мушна под матрака, където, в пластмасова кутия, беше скрила очилата. Всяка нощ седяха точно там, под главата ѝ, но сега бяха изгубили силата си да я тормозят и да тровят сънищата ѝ...

„Сигурно са се плъзнали настрана“ — помисли тя, измъкна се от леглото, коленичи и вдигна матрака, разрови всичко, вдишвайки и издишвайки на пресекулки, докато ужасът я обгърна с лепкавите си ръце. Разпори долната покривка, разхвърля възглавниците, махна матрака и пружините.

Очилата бяха изчезнали. Някой ги беше взел.

„Народът срещу Джейсън Томас де Биърс“.

Гласът на съдията Имейджисън беше любезен и спокоен. Нина седна внимателно на мястото си, на адвокатската маса до Джейсън.

В началото Имейджисън винаги беше любезен и спокоен, обаче после минаваше през непредсказуем спектър от настроения — раздразнение, досада, нетърпение, бяс, изтощение, досада, порой от обиди. Номерът беше да се наблюдава лицето му, чийто цвят се менеше от бяло до пурпурночервено. И въпреки че е бил обществен защитник в последната либерална ера на Калифорния, а убежденията му бяха леви, много адвокати избягваха да се явяват пред очите му, защото ги беше обявил за безусловно неспособни. Либералните му убеждения нямаха никакво значение за оня адвокат, когото Имейджисън наругаваше пред собствения му клиент.

Нина го харесваше, независимо от темперамента му на пуйка преди Деня на благодарността, и въпреки че не пропускаше случай да се заяпа в краката ѝ, и упорито я наричаше „госпожа Рейли“ вместо „госпожица“^[1]. Абсолютната му безпристрастност компенсираше дребните прегрешения.

Като за предварително заседание, съдебната зала беше необикновено пълна. Журналистите нямаше как да пропуснат случая заради известността на семейство Де Биърс и провокиращата история с изравянето на мъртвец. Призованите като свидетели чакаха отвън, за да не могат да чуват показанията си, с изключение на главния следовател на Колиър, Дан Бийти. Пол, облечен с кремаво спортно сако и кафяв памучен панталон, седеше от другата страна на Джейсън.

В случай че се наложеше, Джинджър беше готова да пристигне от Сакраменто за два часа. Капаните бяха заложени.

Джейсън изглеждаше улегнал и спретнат в тъмносин костюм и червена вратовръзка.

Минути преди началото Нина набързо му съобщи добрите новини от Джинджър, след което попита:

— Можеш ли да ми обясниш наличието на отпечатъците от пръстите си?

Той поклати глава.

— Добре, но има и още нещо. — Тя се наклони към него, за да избяга от дългото ухо на пълномощника Кимура. — На кого си казал за слънчевите очила?

— Хм?

— Знаеш. Очилата, които...

— Не съм казвал на никого. На кого бих казал? — Той се надигна, Кимура постави ръка върху кобура си и го изгледа предупредително.

— Внимавай, момче — каза той.

Джейсън седна.

— Някой ги е намерил. Изчезнали са.

— Изчезнали!

— Хайде, Джейсън! Моментът не е подходящ да криеш нещо от мен. На майка си ли каза? Или на Моли?

— Аз... не мога да ви кажа.

— Какво се е случило? На Моли ли каза? Тя споменавала ли ти е, че ги е взела от къщата ми?

— Моля ви! — Лицето му беше толкова измъчено, че на нея ѝ дожаля да го притиска повече. Ясно беше, че и той е също толкова изненадан от изчезването на очилата, но вероятно все пак знаеше кой може да ги е взел, ала не искаше да каже.

— Добре — въздъхна примирено Нина. — Добре, успокой се. Ще поговорим за това по-късно.

Докато Имейджисън произнасяше стандартната си реч, за целите на предварителното заседание, тя се опитваше да овладее страха си, но той пронизваше цялото ѝ същество. Нямахше представа какво да предприеме заради изчезналите очила. Кражбата от собствената ѝ стая се стовари като допълнително бреме. С всяка следваща минута тя се бореше с отчаяния импулс да хване най-близко стоящия човек и да му разкаже всичко.

— Предварителното следствие не може да бъде използвано за целите на обвинението — говореше Имейджисън, като си оправяше тогата. — Ние сме тук, само за да преценим каква е вероятността подсъдимият да е извършил углавно престъпление. Господин Хелоеул,

вашата задача е по най-ясен и недвусмислен начин да ни убедите, че е извършено углавно престъпление, и че обвиняемия тук е извършителят. Напомням и на двете страни, че правилото за свидетелските показания^[2] не се прилага при тези заседания. Разследващият офицер може да използва полицейските рапорти и друга информация в рамките на закона, което би било недопустимо при един процес, като позоваване на слухове. Колко време ви е необходимо, господин Хелюел?

— Два дни, ваша милост. Но разбрах, че защитата би искала да включи някои свидетели след края на моя разпит. Ако е така, аз моля госпожица Рейли първо да докаже необходимостта от такива свидетели, а също и че тези показания отговарят на специфичните изисквания в Наказателния кодекс, член 866, б.

— Процес ли искате да устройвате, госпожо Рейли? Това е необичайно — попита остро Имейджисън.

— Аз наистина имам един свидетел експерт, но може да се наложи да призова и други в хода на обвинението, ваша милост — отговори Нина от мястото си.

— Гледайте да се вместите в два дни — каза Имейджисън. — Трябва да се връщам обратно в Маркълвил за процеса в сряда. Ще направя всичко възможно, за да помогна.

Съдебният ден продължаваше около шест часа, без почивките. Времето беше малко и Колиър се намръщи. От друга страна, тъй като нямаше съдебни заседатели, а правилата за свидетелските показания и за доказателствата не се прилагаха, можеха да форсират нещата.

— Извикайте първия си свидетел — нареди Имейджисън.

Колиър призова сержант Раш Балсъм.

Пълномощникът Кимура въведе ниско подстриган полицай от участъка на Тахо. Сержант Балсъм беше бивш служител на въоръжените сили. Пол беше споменал на Нина, че е имал проблем с хазарта, и това го принудило да се премести в полицията, където иначе не би отишъл. Балсъм гледаше заплашително, сякаш искаше да прати всички наоколо да вървят по дяволите или в затвора.

След представянето Колиър попита:

— Бяхте ли извикан на гробището „Хепи Хоумстед“ на булевард, „Джонсън“, на 23 август тази година, около седем часа сутринта?

— Да — изръмжа сержантът, отвори бележника си и каза: — В седем часа и шест минути пазачът, Джон Игърз, се обади и съобщи, че един от гробовете е разрушен. Двамата с полицай Блек отидохме там в седем часа и осемнадесет минути.

— Кого видяхте там?

— Пазачът ни чакаше отвън, после пристигна и управителят, господин Рикапито. Господин Игърз застъпил на смяна в седем часа и две минути. Първо видял, че складът за машините е разбит, и първо отидохме там. След това ни заведе до гроба.

— Какво видяхте?

— Гробът на Реймънд де Биърс е близо до източния край на гробището, където са разположени повечето от новите гробове, отляво на алеята за коли. До една от плочите, или както там се наричат онези неща, върху които са изписани имената на починалите, беше оставена машина. По нея беше полепнала пръст, а ключовете бяха на таблото, до нея лежеше лопата с дървена дръжка. Гробът беше разкопан. Дупката беше голяма и на дъното видяхме капака на ковчега. Навсякъде около парцела имаше пръст. Работата не беше чиста.

Той погледна бележките си за случая. Нина следеше показанията му по собственото си копие.

— Ковчегът отворен ли беше, или затворен?

— Затворен. Игърз слезе долу и го отвори. Той ми каза, че по време на погребалната церемония капакът не се заковава. Било стара традиция, един вид суеверие, в случай че погребаният не е наистина мъртъв. Когато той дръпна капака и го отвори, видяхме, че е празен.

— Някой идентифицира ли за вас името на починалия, който се предполага, че е бил в този ковчег?

— Да, господине. Реймънд де Биърс. Бил е погребан в този ковчег само преди няколко дни.

— Забелязахте ли някакви следи в района на местопрестъплението? — Колиър направи крачка напред.

Нина си помисли, че ако бяха на процес, движенията му щяха да имат страхотен ефект върху съдебните заседатели.

— Имаше роса, така че наоколо ясно личаха следи от стъпки, но бяха утъпкани и не можеха да се използват за идентификационни цели. Откъм алеята за коли не личаха следи, което ни наведе на мисълта, че който е изкопал гроба, вероятно се е върнал с машината през тревата.

Освен това надгробните плочи са разположени достатъчно нагъсто, и човек може да мине, като стъпва по тях. На около метър и половина от гроба забелязахме тъмно петно, което приличаше на засъхнала кръв. По-късно разгледах лопатата и забелязах по нея подобни петна.

— Взехте ли проби и бяха ли те изследвани?

— Да, сър. И двете кръвни проби са от една и съща група А, отрицателен резус фактор. Рядко срещан тип. Около петнадесет процента от хората са с такава.

— Научихте ли впоследствие коя е кръвната група на Куентин де Биърс?

— Съгласно пробите, взети при аутопсията, група А, отрицателен резус фактор.

Ако се водеше процес, трябваше да призоват един куп свидетели, за да потвърдят тази информация и това щеше да отнеме най-малко един ден. Но сега Балсъм имаше възможност да използва цялата информация, събрана в другите рапорти.

Законодателната власт в Калифорния беше съкратила обичайните процедури за представяне на показания, за да е сигурно, че тези сесии няма да се превръщат в минипроцеси. Както повечето последни промени, и тази работеше срещу защитата. Сержант Балсъм не представяше фактите ефективно, както искаше съдията, макар че за това имаше и технически причини. Имейджисън си водеше бележки. Нина нямаше основание да го провокира.

— Аз попитах пазача за машината... Мога ли да продължа?

— Продължавайте.

— Той ме уведоми, че нощно време ключовете обикновено се оставял при машините, в заключения склад. Никога преди това складът не е разбиван. Тук те са допуснали малка небрежност. — Той хвърли още един смразяващ поглед, като че търсеше виновника за това.

— Какво направихте, след като забелязахте петната по лопатата?

— Поставихме лопатата в чиста торба за веществени доказателства, прибрахме я в багажника на полицейската кола и отидохме направо в участъка, където я оставихме в чекмедже за доказателства.

— Имаше ли на местопрестъплението нещо друго, което да показва следи от сбиване?

— Възразявам. Няма достатъчно основания — рязко каза Нина. — Дотук с нищо не беше загатната вероятността да е имало сбиване. Няколко отпечатъка от стъпки, засъхнала кръв — това не означава непременно сбиване.

— Перифразирайте въпроса — каза Имейджисън.

— Забелязахте ли нещо друго на местопроизшествието — попита Колиър.

— Както вече казах, парцелът е много близо до източния край на гробището. Оградата, която го отделя от откритата блатиста местност отзад, е просто символична. Точно от другата страна има храсти, високи около метър и половина, където човек може да се скрие. Полицаят Блек огледа района и откри много следи в меката пръст зад храстите. Те бяха пресни. Тревата е била утъпкана, но вече започваше да се изправя.

Колиър извади снимки и установи разположението на гроба, лопатата, алеята за коли, оградата и багера. След това показа на сержант Балсъм фотографии на следите зад храстите и след няколко възражения от страна на Нина се установи, че според Балсъм следите зад храстите са отпечатъци от колене.

— А какви бяха атмосферните условия в ранните съботни часове, преди да пристигнете?

— Възразявам — каза Нина. — Аз разбирам, че полицаят може да се опре на твърденията на други, но ми се иска да зная откъде има тази информация от новините по телевизията в десет вечерта или от по-точен източник. Разбирам, че се опитваме да вървим напред, но...

— Аз обявих пред съда, че съм извел кучето си в два през нощта — каза сержант Балсъм и се завъртя, за да говори към съдията. — Живея на две мили от гробището. Забелязах какви бяха атмосферните условия през нощта.

— Е, адвокат? Трябва ли да призовем и метеоролог? — попита Имейджисън.

— Оттеглям възражението си въз основа на тези твърдения.

Имейджисън кимна и сержант Балсам обобщи:

— Нощта беше ясна и тиха. Нямаше превалявания или нещо подобно.

— В такъв случай възможно ли е човек, който седи зад храстите, да вижда какво става наоколо? — попита Колиър.

— Да, сър.

— Забелязахте ли следи от тялото на Реймънд де Биърс в гробището?

— Не, сър. Тялото беше изчезнало.

— Забелязахте ли следи от влачене по тревата или по пръстта?

— Да, сър, две.

Имейджисън вдигна глава и Нина усети как Джейсън настръхна на мястото си.

— Казвате, че на две места има следи от влачене — каза Имейджисън. — Нарисувайте ни схема. Искам да имам по-добра представа за тези неща.

Балсъм слезе от свидетелската банка, отиде до голям триножник до масата на Колиър и започна старателно да чертае с флумастер? Докато чакаха, Пол ѝ подаде зад гърба на Джейсън окуражителна бележка: „Горе главата!“

Балсъм обърна триножника, така че да го вижда и съдията, и защитата. Схемата показваше правоъгълното гробище, разположено от алеята за коли, склада за машините и инструментите, гроба, разположен отляво на алеята, близо до задния край на гробището. Малки кръгове показваха храстите точно покрай граничната линия отляво.

— Тук съм отбелязал следите от влаченето — каза Балсъм, посочвайки знаците на схемата. — Обозначил съм ги като номер едно и две.

— Добре — каза Колиър, — опишете ни следа номер едно.

— Следата започва от тази страна на гроба, ето тук — той посочи мястото, — заобикаля тази голяма купчина пръст, после върви на юг, около шест метра, и стига до алеята. По време на влаченето част от изкопаната пръст се е разнесла, стигнала е до алеята и някъде около средата на асфалта.

— Какви са приблизителните размери на следа номер едно?

— Около дванадесет метра дължина, до края на алеята. Ширината е приблизително шестдесет-осемдесет сантиметра в сравнително постоянна плътност. Каквото и да е дърпано, завлякло е със себе си много пръст. Както вече казах, следите от влачене са много ясни. Обектът трябва да е бил твърде тежък.

— На какво ще оприличите следите, вие... — Колиър погледна към Нина, видя отворената ѝ уста, готова да възрази, и додаде — като следовател със седемнадесет години стаж в системата на правосъдието, който обучава други полицаи как се извършва оглед на местопрестъпление?

— Оприличавам ги на следи от човешко тяло, което е било влачено от гроба до кола, паркирана на алеята.

— Възразявам. Липсва информация за кола, паркирана на алеята. Нямате основание.

— Добре, но тялото не се е изпарило във въздуха — каза съдията.

— Обектът може да е довлечен до ръчна количка например или нещо подобно — отговори Нина.

— Не е възможно. Тогавата там щеше да има драскотини, следи от стържене по асфалта — каза свидетелят. — По асфалта има бледи следи от гуми...

— Които може да са били оставени по всяко време. Може някой просто да е взел трупа — каза Нина.

Балсъм притисна с пръсти носа си и каза:

— Тяло на мъртвец, починал преди седмица? Едва ли.

— Добре — каза Имейджисън, — ще поставя отговора под съмнение, а вие можете да разпитате свидетеля, госпожо Рейли. Сега обаче искам да чуя мнението на свидетеля относно това, какво се е случило. Той е бил там, опитен следовател е. Сержант Балсъм? Мислите, че това е било тялото на Реймънд де Биърс?

— Да, ваша милост. Тялото не беше в гроба, има следи от влачене на труп, започващи от гроба и свършващи на алеята. Било е достатъчно тежко, щом човекът или хората, които са го влачили, е трябвало да заобиколят купчината пръст. Това е било тялото от гроба.

— И според вашата хипотеза тялото е било качено в кола?

— Точно така, ваша милост.

— Продължете, господин Хелюел.

— Разкажете ни за следа номер две, сержант — каза Колиър.

Балсъм отново вдигна показалец, като гимназиален учител по геометрия, и каза:

— Тази следа, както можете да видите, започва от другия край на гроба, заобикаля същата купчина пръст от другата страна, почти

успоредно на първата следа, и поема в южна посока към края на алеята. Ширината ѝ също е около шестдесет-осемдесет сантиметра.

— И каква е вашата преценка?

— Второ тяло. Влачено от камъка, покрай гроба, до алеята и до същата кола или най-малко до кола, паркирана на същото място. Тъй като и в този случай се е разнесла много пръст, трябва да се приеме, че е влачено след изкопаването на гроба.

— Можете ли да кажете кое от телата е влачено първо?

— Не. Линиите изобщо не се пресичат. Единственото, което мога да твърдя, е, че и двете следи са направени след разкопаването на гроба.

— Вие разполагате с улики, разпознати като утъпкани следи от стъпки, нали?

— Да, сър.

— В района между храстите и надгробния камък ли са направени тези следи?

— Да, сър. Най-вече около камъка, но някои частични отпечатъци идват от храстите. Също така, зад храстите има двоен кръгъл отпечатък, за който смятам, че е от колене.

— Как разбрахте, че стъпките идват от храстите, а не от камъка?

— Видяхме следи от обувки, водещи към камъка. Мъжки обувки, бих казал.

— Възразявам.

— Полицай, бихте ли обяснили защо мислите, че обувките са мъжки?

— Заради дължината на стъпката. По-дълга е от моята например, а аз нося четиридесет и шести номер. Една жена би трябвало да има слонски стъпки.

— Оттеглям възражението си — каза Нина. Колиър се усмихваше.

— И твърдите, че около камъка стъпките се объркват?

— Да, така е. Дълбоките отпечатъци от токове говорят за произволни движения, като че ли някой е изгубил равновесие. Тъй като земята е обрасла с трева, а и беше влажно, не можахме да направим снимки или отливки, които да ни свършат работа.

— В момента се позовавате на резултатите от проучванията на останалия персонал, зает в изследването, нали?

— Да, сър.

— Добре, нека обобщим. Според следите от стъпки между храстите, отпечатъците от колене, както и множеството стъпки около камъка можете ли да ни представите някакво предварително мнение за това, как са се появили тези отпечатъци?

— Възраждавам. Въпросът подтиква към спекулация. Подтиква към окончателност.

— Отхвърля се — каза Имейджисън. — Оставете ме да чуя какво мисли той.

— Мога ли да отговоря? — попита Балсъм. Съдията кимна и той продължи. — Според мен зад храстите е клечал човек и е наблюдавал как друг изкопава тялото от гроба. След това първият е излязъл иззад храстите и е отишъл до гроба. Точно около камъка е станало сбиване. Единият е ударил другия с лопатата. Удареният е паднал на около тридесет до шестдесет сантиметра от камъка. Другият е завлякъл двете тела до кола, паркирана на алеята, и е заминал.

Нина обмисляше реконструкцията на Балсъм.

Колиър спря, за да позволи на Имейджисън да подреди бележките си.

— Добре, сержант Балсъм, разполагате ли с доклада за отпечатъците от пръсти, изготвен от лаборантите на полицейския участък в Тахо? Предполагам, че вие също имате копие? — обърна се той към Нина.

— Да, ваша милост.

— Някакъв проблем по отношение на разглеждането им като доказателство? Ще ми се да имам възможност да се позова на тях, ако е необходимо — каза Имейджисън.

Нина се поколеба. За тях не беше добре, че Балсъм се позовава на заключенията на колегите си, още по-лошо щеше да е Имейджисън да се опре на доклада, след като не може да разпита лаборантите, които са го писали.

Тя се надигна и каза с възможно най-смирения тон, на който беше способна:

— Съжалявам, ваша милост. Но аз не мога безусловно да приема този предварителен доклад, без да съм имала възможността да разпитам специалистите, които са го изготвили.

След възражението й лицето на Имейджисън леко потъмня, но го забелязаха само онези, които го очакваха.

— По-късно извикайте лаборантите, щом искате — каза съдията. — Изглежда, че по всякакъв начин се опитвате да увеличите броя на свидетелите.

— Аз не мога да използвам полицейските служители за свидетели на защитата — каза Нина. — Последния път, когато се опитах да го направя, ми беше наложено кои свидетели да призова, вместо да избирам сама, дори и за предварителното заседание.

— Вие възразявате срещу това, че съдът се доверява на показанията от служебните доклади? Аз винаги ги вземам въпреки и ги чета. Не мисля, че ми вреди.

— Бих възразила срещу това, ваша милост. Ако всяка хартийка, отнасяща се до случая, се превърне в доказателство, това означава да се наруши правилото, забраняващо да се вземат предвид свидетелски показания, основани на чужди проучвания.

В последвалата пълна тишина, публиката видя как лицето на Имейджисън стана пурпурночервено, а очите му се изцъклиха. Пол сви рамене и скри главата си между тях, като костенурка. Колиър също застана нащрек. Джейсън се втрени в нея с нарастваща паника.

Съдията пусна бавно молива си на масата, той издрънча и падна зад банката на съдията. Звукът наподобяваше шум от падащо дърво, което се сгромолясва с оглушителен трясък.

— Сега ще направим почивка — каза Имейджисън с кадифен глас и хвърли настойчив и недружелюбен поглед към Нина. — Госпожо Рейли, предполагам, че през почивката ще преосмисляте позицията си.

Съдебната зала се опразни за петнадесетминутната почивка, Кимура дойде да отведе Джейсън.

Нина и Пол излязоха да се поразходят под мекото есенно слънце. Нина избухна:

— Проблемът никога не е там, където го очакваш. Как да се боря с изнервен и раздразнителен съдия? По принцип е благосклонен към мен. Но как да му попреча да вземе от Колиър всички полицейски доклади и да си ги занесе въпреки. Те са пълни с необосновани предположения, откровени глупости, спекулации и така нататък...

Какъв е смисълът Джейсън да има адвокат, щом съдията се готви да изчете докладите, които на бърза ръка са го обявили за виновен?

— Мисля, че имаш право. Написаната дума тежи повече от казаната, при вас, хората на закона. А в случая има много доклади. Ти ще посочиш един, те ще те затапят с останалите. Малко кафе?

— Трябва да прегледам някои бележки.

— Ще ти донеса кафе. Това е най-малкото, което мога да направя. Тук не мога да ти помогна много. С мляко, без захар, нали?

Пол слезе по стълбите, а Нина отиде до дамската тоалетна.

В кабината, последното убежище на адвокатите жени, тя оправи дрехите и лицето си. След това си изми ръцете и среса дългата си коса пред огледалото. Привичните движения малко я поуспокоиха.

Колиър беше преживял напрежението също толкова тежко. Ако тя успееше да прокара своята линия, той никога нямаше да спечели заседанието, а като се има предвид и характера и публичността на делото, вероятно трябваше да каже сбогом на мястото в окръжната прокуратура. Щеше да остане в съдебните окопи поне няколко години. Щеше да ѝ каже, че всичко е наред, но нямаше да е така. Щеше да я обвинява. А защо не? Тя щеше да спечели една битка, но да изгуби друга, също толкова важна.

— Преди да се безпокоиш за всичко, което ще изгубиш, ако ударът ти успее, по-добре се върни там и спечели — мърмореше си тя. Навън попадна на репортера на „Мирър“, от когото я спаси Пол.

— Госпожо Рейли? Вашата позиция по отношение на допускането на докладите за отпечатъците от пръсти като доказателства? — каза Имейджисън веднага щом седна на мястото си.

— Ваша милост, аз нямам доклади, които да мога да ви дам — започна Нина. — Не разполагам с полицейското управление, нито имам в офиса си екип от експерти, на които да плащам. Аз не съм разговаряла с полица, изготвил докладите, защото господин Хелуел не му е връчил призовка и доколкото зная, той няма да бъде дори свидетел. Сержант Балсъм, господин Хелуел и аз сме на една и съща спорна площадка. Той представя същността на предварителния доклад, а Съдът трябва да го оцени като такъв, т.е., като доклад за предварителни проучвания. Но ако Съдът приеме и разгледа подробно писмения доклад, той естествено ще има по-голямо въздействие. Това е въпрос на фундаментална справедливост, ваша милост. Разбира се, и

аз, и моят клиент знаем, че можем да разчитаме на безусловната справедливост на този Съд, но ако господин Хелюел е решил да използва за основа на това дело отпечатъците от пръсти, тогава той ще трябва да призове свидетеля по тези отпечатъци, ваша милост. Така би било справедливо.

Тя знаеше, че Имейджисън се гордее с репутацията си на справедлив съдия, и реши да използва думата колкото се може повече пъти. В началото той я слушаше нетърпеливо, но постепенно думите го увлякоха и задържаха вниманието му.

— Господин Хелюел, защо не сте призовал лабораторния специалист, изготвил доклада за отпечатъците? — попита той.

— Защото ние все още проучваме възможност за престъпление, ваша милост — спокойно отговори Колиър. — Може би госпожица Рейли обича да се представят всички, заети в разследването, за да може тя да се намесва, търсейки грешки, аз обаче не смятам, че трябва да ги призова. За разлика от нея аз имам доверие в този Съд, във възможността му да прецени доклада критично, с разбирането, че това е един предварителен документ...

— От друга страна, предполагам, че нещо, което чета точно преди да загася лампата нощно време, може да ми се стори помаловажно, отколкото е в действителност. — Имейджисън говореше, като че ли на себе си. — Мисля, че ще... да, заради справедливостта Съдът ще продължи нататък без доклада. Продължавайте, господин Хелюел.

Нина въздъхна дълбоко, Пол се усмихна, Джейсън наклони глава към нея и каза:

— Браво, Нина!

Сержант Балсъм беше заел отново мястото си и Колиър, свивайки рамене, каза:

— Добре, сержант, вие имате ли доклада за отпечатъците от пръсти, взети от мястото на престъплението и анализирани от специалистите, свързани с полицейското управление на Тахо?

— Да, сър, разполагам с този доклад.

— Според този доклад открити ли са някакви отпечатъци от пръсти на мястото на престъплението?

— Намерени са отпечатъци от пръсти върху лоста на машината, дръжката на лопатата и ключа на склада. Ключът на склада не подлежи

на идентификация, повърхността му не е удобна за работа и е извън местопрестъплението.

— Беше ли направен ускорен анализ на отпечатъците, снети от лоста на багера и дръжката на лопатата?

— Да, сър. Останаха няколко частични, за които не ни стигна времето, но върху дръжката има два ясни отпечатъка от палец и показалец. С багера нямахме късмет — попречи ни мръсната и неравна повърхност. Между другото върху отпечатъците върху лопатата няма кръв.

— Някои от отпечатъците бяха ли идентифицирани?

— Да, сър. Те бяха съпоставени с отпечатъците на заподозрения, Джейсън де Биърс, в отдела за моторни превозни средства. Те са приложени към шофьорската му книжка в деня, когато е навършил шестнадесет и когато са били взети.

Джейсън промърмори нещо, а Нина предупредително постави ръката си върху неговата.

— Колко дълго продължи процесът на идентификация?

— Два дни. Ние бързахме. Шерифската служба беше открила телата на Куентин де Биърс и Реймънд де Биърс в горящо бунгало на брега на езерото...

— Тези неща ще ги уточним със следващия свидетел — каза Колиър. — Каква беше следващата стъпка на полицейския участък?

Колиър формулира въпроса неясно, обаче Нина беше задължена на Имейджисън и го знаеше, щеше да възразява, само когато станеше абсолютно необходимо. Сега замълча.

— Аз бях запознат със ситуацията и се опитах да открия извършителя. Отидох на адреса, посочен в документите за шофьорска книжка, и говорих с майката, Сара де Биърс. Тя ме информира, че Джейсън живее при свой приятел — Кени Мангър. Открих адреса на Кени Мангър и говорих с него, но той заяви, че не е виждал заподозрения от деня преди инцидента на гробището. Изглежда, никой не знаеше къде е заподозреният. Колата на Куентин де Биърс липсваше. Пуснах за издирване колата и заподозрения. Заподозреният беше намерен от полицията на Лас Вегас, докато се опитвал да играе на рулетка, на втори септември. Отказал е адвокат в Невада и е поискал да бъде екстрадиран. Беше прехвърлен в ареста на Елдорадо и му беше предявено обвинение.

— Благодаря ви, сержант. Нямам повече въпроси.

— Госпожо Рейли?

Нина погледна към бележките си и каза:

— Засега нямам въпроси.

Приятно изненадан от факта, съдията Имейджисън се усмихна широко и каза:

— Добре тогава, полицай, свободен сте.

Пол подаде на Нина бележка, на която пишеше: „Сега си официално реабилитирана.“ Нина надраска отдолу, за да могат и Пол, и Джейсън да го видят: „Следващият е наш.“

— Да се яви помощникът Даниел Бийти — каза Колиър, и докато свидетелят заемаше мястото си, Нина прегледа бележките, които си водеше, докато Балсъм даваше показания и написа бързо: 1. Стъпки. Едър мъж. 2. Двете паралелни следи от влачене на телата към алеята. 3. Кръвта на Куентин по дръжката на лопатата. 4. Отпечатъците на Джейсън по дръжката на лопатата.

Целият този суров материал щеше да се сведе до няколко факта. Тя ги разбърка и препореди в главата си, след това ги раздели един от друг и ги остави да чакат следващия свидетел, който щеше да допълни историята.

[1] Съкращението Ms пред фамилията на жена, за разлика от Mrs — госпожа, и Miss — госпожица, не показва семейното ѝ положение. — Бел.прев. ↑

[2] Правило, забраняващо да се вземат предвид свидетелски показания, основаващи се върху факти, чути от други лица. — Бел.прев. ↑

— Кажете за протокола името и длъжността си — каза Колиър.

— Даниел Алън Бийти, помощник-шериф, назначен в управление Прейсервил на шерифската служба на окръг Елдорадо.

В следващите няколко минути Колиър поясни, че Бийти е специално подготвен за проучване на местопрестъпления през дванадесетте години в шерифската служба и е специалист по палежите. Бийти предразполагаше с вида си. Младееше за възрастта си, имаше дълбоки очи, изпъкнала челюст и бели зъби, които проблясваха, когато се усмихваше, а той го правеше често. Когато не ловеше риба на езерото Тахо, играеше триатлон на Хаваите. Според Пол той сваляше всички добре изглеждащи жени в шерифската служба, а те, изглежда, нямаха нищо против.

Дан можеше да стане голям следовател, но според Пол му липсваше усет. Неговото участие беше другата основна причина, да се избърза с предварителното заседание. Бийти се объркваше много, ако трябваше да приготви цялостен доклад относно свое разследване, особено пък за кратко време. Нина беше получила копие от доклада му едва в събота и го оцени като слаба работа — любимия ѝ тип полицейски доклад.

Сега тя слушаше с увеличено внимание всяка негова дума, търсейки пропуски и грешки. Бийти беше стигнал до пожара.

— В два и трийсет и четири през нощта на 911 се получи съобщение от автомат от къмпинга Райт Лейк. Жена. Записваме всички обаждания на 911, така че имаме запис.

Нина усети как копринената блуза залепва за тялото ѝ. Как, за Бога, беше пропуснала факта, че ще разпитва полицаия, който толкова пъти бе чувал гласа ѝ?

— Тя представи ли се?

— Затвори, преди дежурният да може да разбере коя е. Беше много развълнувана. Нося записа. Или просто да прочета записаното.

Колиър започна:

— Добре, нека продължим и чуем...

— Както постанови Съдът — прекъсна го Нина, — тук не се прилага правилото за свидетелските показания. Но днес, не е необходимо цялото това оборудване, ще отнеме време и...

— Наистина няма проблем — каза Бийти и ѝ отправи поглед, който не предвещаваше нищо добро, или може би просто разкриваше вълненията на един бой скаут около принадлежностите му. Той измъкна старомоден червен касетофон:

— Зареден е за прослушване.

— Нека не губим време за тези неща, ваша милост — каза бързо Нина. — Достатъчно е да се прочете.

Бийти продължаваше да я гледа по начин, който не ѝ харесваше. Но не смееше да отмести погледа си, и го гледаше, докато накрая, преодолявайки страха си, с облекчение разпозна във втренчения му поглед преданите очи на неотдавнашните си кучешки почитатели. Бийти сигурно мислеше, че е хубавичка. Ако извадеше късмет, той щеше да се окаже поне два пъти по-глупав от нея.

— Защо просто не се прочете и да вървим напред? — Тя молеше настойчиво съдията.

— Не, предпочитам да го чуя — каза Имейджисън. — Няма да ни забави.

Ако продължаваше да диша така тежко още минута, всички щяха да се усетят.

Пол протегна крак и я ритна по глезена. Върху смачканата бележка, която ѝ изпрати, беше надраскал: „Млъкни“ Нина се облегна назад, опитвайки се да си поеме въздух и разтри глезена си. Бийти пусна касетофона.

— Тук е дежурният — говореше неясен, обикновен глас.

— Пожар — крещеше женски глас. — На Райт Лейк. Двама души в бунгалото. Бързо! — Гласът беше по-висок от нейния, с пискливи нотки и звучеше истерично. Това трябва да беше друго обаждане. Нина винаги е била абсолютно рационална...

— Моля, кажете ми името си...

— Не! Не мога! Мога да го видя оттук! Цялото гори! — Чу се някакъв далечен трясък. — О, Боже мой!

Това беше тя, да. Нина погледна наоколо със страх.

— Необходимо е да кажете името си.

— Райт Лейк! Райт Лейк!

— Прекъсна! Установено е, че обаждането е направено от монетен автомат на езерото — продължи безстрастният глас на дежурния.

Нина разтвори пръстите си, вплетени отчаяно един в друг, и с усилие ги накара да легнат абсолютно спокойни върху документите на масата пред нея.

— Пожарната Плейсървил, обадете се — записът продължаваше, — обаждане за горяща сграда на Райт Лейк.

— Дежурният, извикайте подкрепление — обади се нов глас.

— Викам в момента. Може да възникне горски пожар; наоколо е много сухо. Да се свържа ли с горската служба?

— Дежурен, кажи им да изпратят хеликоптер, за да видим дали няма и други пожари.

— Край.

— Това е — каза Бийти, натисна бутона и прибра касетофона.

— Чуха ли добре всички? — попита Имейджисън.

Главата на Джейсън се допря до нейната и той промърмори:

— Това сте вие, нали.

— Шшт — каза Нина.

— Жената, която се е обадила, идентифицирана ли е? — попита Колиър, отправяйки въпроса, докато сядаше на мястото си.

— Все още не, но продължаваме да я издирваме. Имаме няколко отпечатъка от телефонната кабина. Все още ги съпоставяме.

— Какво се случи след обаждането на 911?

— Две отделения на пожарната тръгнаха към езерото. Отговорността за района е обща, защото е на еднакво разстояние от Плейсървил и Тахо. Отделението от Плейсървил пристига в два и петдесет и седем, а от Тахо в три и три минути. Хеликоптерът вече е кръжал над сградата. Тук, пред мен е докладът ми.

— Продължавайте.

— Пожарникарите от първото отделение влизат вътре и откриват във всекидневната телата на двама възрастни мъже. И двамата са силно обгорели. Тъй като пожарът продължава, не е възможно да се направят снимки на местоположението на телата. Полагат се много усилия да се съживи единият мъж, но безуспешно. Другото тяло изглежда частично разложено и мирише на препарат за балсамиране. Очевидно е, че е мъртво от няколко дни. И двете тела са закарани до

моргата на Тахо според инструкциите на д-р Клаусън. Пожарникарите продължават да гасят, и след около час вече контролират положението. Други пожари не са възникнали.

— Благодаря ви, помощник. Кога бяхте извикан, за да разследвате обстоятелствата около този пожар?

— Бях измъкнат от леглото в четири и петнайсет и ми бе наредено да се явя на мястото на пожара заедно с партньора ми в пет часа. То е на около тридесет минути от Плейсървил. Отделението от Плейсървил все още беше там, но хеликоптерът и отделението от Тахо си бяха тръгнали. Аз се приготвих и влязох.

— Какво видяхте лично вие?

— Тук е докладът ми.

Докато Бийти го преглеждаше, съдията Имейджисън каза многозначително:

— Далеч съм от мисълта да ви питам за него.

Нина се усмихна едва забележимо.

— Това е обикновено лятно бунгало, с две спални, баня, кухненски бокс и всекидневна с каменна камина, която е останала непокътната. Стените и таванът на всекидневната са претърпели най-големи поражения. Тапетите на едната стена висяха на парцали. Покривът, близо до кухненския бокс, беше изгорял дотолкова, че можеше да се види небето. Макар че стените на спалните бяха почернели от саждите и дима, огънят не беше проникнал през затворените врати. В един участък, близо до кухнята, около метър и двайсет на метър и двайсет, където дървеният под беше напълно изгорял, открих ето това. — Той вдигна широк, обгорял буркан от запалителна течност.

— Имаше ли течност в буркана?

— Не, сър. Мога да ви кажа, че е бил празен преди началото на пожара, защото иначе е щял да експлодира от горещината. Вместо това е обгорял само отвън, но е останал цял.

— Индикация?

— Тази част от пода и оставеният там буркан са пламнали първи, преди основния пожар. Можех да усетя миризмата от запалителната течност, разляна по цялата дневна и върху телата.

— Въз основа на тези наблюдения достигнахте ли до някакво заключение за причината за пожара?

— Заклучих, че запалителната течност е била разлята в дневната и около телата, а после подпалена. Не намерих запалка или кибрит, но един кибрит лесно би изгорял напълно. Пробите, които взехме от изгорелия участък, все още се анализират.

— Възможно ли е пожарът да е започнал случайно?

— Не, сър. Пожарът от случайно разлята запалителна течност щеше да обхване много по-малък участък.

— Каква беше следващата стъпка в хода на вашето разследване, помощник? — попита Колиър. Той беше отпочинал и уверен, и работеше с бързина, придобита от дългите години изслушване на показания. Изтъкваше важните неща, а оставяше неяснотите за процеса, когато, за седмици или месеци, всичко щеше да бъде подредено. Нина чувстваше и завист, и възхищение, гледайки самоуверените му движения. Никога не го беше чувала да каже нещо неуместно или да зададе въпрос, на който тя можеше да възрази, освен ако не го правеше преднамерено. Как можеше да е толкова свършен в работата си, а такава развалина извън нея? Тя с усилие се съсредоточи върху показанията.

— Заедно с партньора ми направихме опис на всички вещи, които се намираха в бунгалото, както и на състоянието им. След като стана достатъчно светло, открихме участък със следи от гуми. На алеята открихме много следи от гуми. Зад бунгалото всичко е в дървета, затова има само по пътя.

— Направихте ли снимки и чертежи на следите?

— Разбира се. Изпратихме информацията на съответния експерт в Камерън парк, който в момента я обработва.

— Имате ли някакъв доклад от този експерт?

— Не, сър. Той каза, че току-що е започнал. Спомена, че едните са от по-тежък автомобил с малка мощност, от типа на масовите спортни автомобили, като форд експлориър или нещо подобно.

„Или бронко“ — мълчаливо го поправи Нина.

— Открихте ли някакви отпечатъци от пръсти?

„На ти сега!“ — мислеше Нина. Беше направила ужасен фал.

— Саждите много ни затрудниха. Взехме отпечатъци от двете спални, които бяха относително запазени. Тук са предварителните резултати. Някои са на Куентин де Биърс. Останалите все още не са идентифицирани.

— Някакви следи по буркана със запалителна течност?

— Нямахме такъв късмет — каза Бийти със съжаление.

Всички бяха напрегнати и гладни, но Нина знаеше, че докато часовникът не покаже точно дванадесет, Имейджисън няма да разпусне заседанието. Оставаха още единадесет минути.

— Беше ли получена някаква информация от собственика на бунгалото? — Колиър продължаваше да работи.

— Единствен собственик на бунгалото от двадесет години е човек на име Ноел Гънт. Той беше разпитан. Каза, че е оставил бунгалото на разположение на господин Де Биърс, да ходи там, когато иска. Говорихме и със съседите, но никой от тях не е бил там през онази нощ. Те казаха, че господин Де Биърс често ходел там през лятото, за да лови риба с кануто, което открихме зад бунгалото. Нерядко е водил приятели или семейството си, включително и най-младия господин Де Биърс, който присъства тук. — Бийти посочи към Джейсън, който замръзна на мястото си. Това беше първата връзка между Джейсън и бунгалото, която не беше много убедителна. Ходил е там един-два пъти като дете. И какво от това?

— Според съседите — продължаваше Бийти — през последните две години заподозреният е ходел понякога и сам. Дядо му му е дал ключ.

— Кога разбрахте, че полицията е идентифицирала двете тела, извадени от горящата къща.

— Рано сутринта научих, че тялото на... покойника Реймънд де Биърс е било извадено от гроба му в града. Тялото на Куентин де Биърс първоначално беше идентифицирано от представител на фирмата му, а по-късно и от членове на семейството.

— Имаште ли достъп до доклада за разследване на инцидента на гробището през тази нощ?

— Беше ми изпратен от сержант Балсъм. Имах възможност да го прочета.

— Сега, позволете ми да ви попитам... — подхвана Колиър, а Нина разпозна фразата, с която обикновено представяше важните факти — вие, като висококвалифициран следовател, разгледахте ли поотделно всички доклади, които са били съставени до тази сутрин? Бяха ли ви изпратени?

— Е, не зная дали всички са били изпратени...

— Бяха.

— Да, мисля, че освен с доклада от аутопсията разполагам също и с гражданския иск за ексхумация на тялото на Реймънд де Биърс, където Джейсън де Биърс и дядо му явно са били от срещуположни страни.

— Гражданските пледоарии по този случай са налице след уговорка и са достъпни за Съда за четене преди лягане — каза Колиър на Имейджисън, който игнорира тази информация и отговори:

— Много добре.

— Имахте ли възможност до този момент, въз основа на вашия опит и на въпросните доклади, да реконструирате какво се е случило на въпросното гробище, а впоследствие, и в бунгалото на езерото през нощта на двадесет и втори август?

— Възраavam! — извика Нина. — Въпросът изисква разсъждения и заключение. Неясен, двусмислен и неразбираем. Липса на основания. Подвеждащ. Цялата история се базира върху доклади от втора и трета ръка. Едно е да се представят фактите по този начин, защото заседанието е предварително, но съвсем друго е да се вадят заключения относно безусловни факти по делото.

— Позволете ми да се противопоставя на тези възражения — каза Колиър. След това започна да анализира възраженията ѝ, най-вече от гледна точка на това, че Дан Бийти е експерт, на когото е позволено да изказва становище, включително и да реконструира сцената на престъплението. След това Нина отново имаше думата, после Имейджисън го накара на два пъти да преформулира въпросите си, докато най-после формата им му допадна. Стрелката на часовника приближаваше дванадесет, толкова неумолимо, колкото и Колиър, който отново питаше Бийти за мнението му за цялата тази история.

— Аз бих приел мнението на следователя, че смъртта на Куентин де Биърс е резултат от престъпление — каза Бийти.

— Ще припомня на свидетеля и на Съда, че точно същото заключение е направено и ще бъде разгледано, когато д-р Клаусън бъде призован — каза Колиър. — Продължавайте.

— Ще повторите ли въпроса? Извинете — каза Бийти.

— Можете ли сега, въз основа на опита си в разследването на криминални деяния и като имате предвид докладите и информацията,

която току-що разгледахте, да дадете професионалното си мнение относно случилото се на гробището?

— Ето какво мисля — каза Бийти. — Заподозреният е изровил тялото на баща си на гробището. Той не е бил съгласен дядо му да получи достъп до него. Не съм обмислял ситуацията в семейството, но е ясно, че то се е противопоставило на дядото по този въпрос. Било е нещо решаващо, един вид символ за това, дали дядото ще се пребори за бащата, починал преди няколко дни...

— Ваша милост — каза Нина, — моля да не се вземат под внимание показанията след думата „гробище“ дори ако свидетелят е изчел от кора до кора трудовете на Зигмунд Фройд. Той е полицай, а не психиатър.

— Нека приключим с това — каза Имейджисън. — Свидетелят смята, че заподозреният е извършил изравянето. Продължете.

— Заподозреният е изравял тялото, а дядото е наблюдавал зад храстите — продължи Бийти. — Как дядото е научил, все още не е установено. Заподозреният почти е приключил със задачата си, когато дядото е излязъл от прикритието си и се е опитал да го спре. В борбата, която е последвала, заподозреният е грабнал лопатата и е ударил с нея дядо си. Куентин де Биърс или е изпаднал в безсъзнание, или е умрял, по този въпрос не съм сигурен. След това заподозреният е завлякъл двете тела до колата на дядо си, качил ги е в багажника и е отишъл в бунгалото на Райт Лейк. Трябва да е бил шокиран от този обрат на събитията, а там се е чувствал на сигурно място, но може и отпреди това да е бил решил да отиде там. Оставил е двете тела в дневната и е решил да запали постройката, за да прикрие деянието. Това е, в общи линии.

— Какво мислите за гласа, който се е обадил на 911 — попита Колиър.

— Не мисля, че гласът на един мъж може да бъде толкова пронизителен. Наистина вярвам, че това е жена, така че не е бил заподозреният. Там е имало жена. Очевидец, а може би и съучастник. Има вероятност заподозреният да е помолил някого за помощ. Но поради отпечатъците от стъпки и другите доказателства не мисля, че на гробището е имало и трети човек.

— Благодаря ви, помощник — каза Колиър. Бийти слезе, като се усмихваше на всички.

Стрелката на часовника показва точно дванадесет.

— Идваш с мен — каза Пол, после прошепна в ухото ѝ — пронизително нещо — и продължи с нормален глас: — Имаме на разположение час и половина. На връщане ще хапнем сандвичи. Дай ми това. — Той взе чантата ѝ и я хвърли отзад в колата.

— Не зная...

— Ако продължаваш да се взираш в книгата си, няма да можеш да мислиш. Хайде да тръгваме. — Той я настани на седалката, сложи ѝ колана и потегли рязко, зави наляво по булевард „Ал Тахо“, а после надясно по „Пайнер Трейл“.

— Къде отиваме?

— Съвсем наблизно.

Пресякоха тихите улички в центъра и минаха гъсто засадения национален парк. Багрите на есента трепкаха в оранжево и жълто, слънцето грееше в уморените ѝ очи; те се затвориха, а следващото нещо, което тя разбра, беше, че са паркирали на алея за коли пред къща в швейцарски стил. На малката синя табела пишеше: „Кулей“ 90. Тя се намръщи, опитвайки се да си спомни откъде знаеше името на улицата.

— Какво е това? — каза тя.

— Къщата, която Сенди се опитваше да те накара да видиш. — Той държеше ключ. — Посредничката ми го даде за днес следобед. Казах ѝ, че си нахакана адвокатка в разгара на съдебен процес, но ще откраднеш няколко минутки, за да дойдеш да я видиш по обед.

— Със Сенди ли скалъпихте всичко това?

Пол ококори очи и я погледна невинно:

— Просто мислехме, че е добре да хвърлиш едно око.

Още беше замаяна от краткото отпускане в колата. Тя се огледа, видя високите дървета, тихата улица с няколкото къщи тук и там, нито прекалено близо една до друга, нито твърде помпозни, нито твърде важни, всяка различна от останалите. А самата тази — о, беше красива, с изпъкналия фронтон, с топлия кафяв цвят...

— Ела.

Тя се запъти към верандата, но Пол я хвана за ръката и я поведе в обратна посока. Къщата беше обградена от чамова ограда в същия топъл кафяв цвят, задният двор беше голям, а непосредствено зад него започваше горичка. Дивите шубраци, високите дървета, мекият килим

от борови иглички подсилваха чувството, че е попаднала в истинско, диво кътче. Разходиха се из двора и откриха, че в края му извира малка рекичка.

Нина не можеше да каже и дума, просто вървеше след Пол. Той отиде до предната врата и я отвори към антрето, по чиито стени имаше извити, дървени куки.

— Виждаш ли? — каза той, показвайки ѝ как могат да се спуснат надолу. — През зимата тук ще можеш да си закачаш вълнените жилетки.

Тя влезе в просторната дневна. Недалеч от камината един панорамен прозорец, висок най-малко метър и осемдесет, откриваше гледка към оградата и гората зад нея.

— Кухнята — обяви Пол и отвори вратата към малка, добре оборудвана стая, през чиито прозорци се откриваше съвсем друга гледка. Тя застина за миг, със скръстени ръце, а очите ѝ не се откъсваха от дърветата, огрени от слънцето и потопени в кристалния въздух, от който всяко листенце и борова игличка трептяха.

Нина продължи да влиза от стая в стая като омагьосана.

— Чудесно е — въздъхна тя.

— Сега последното по ред, но не и по значение.

Качиха се по стълбището от антрето. Пол я подкрепяше, като че ли не можеше да се справи сама. В края на горната площадка влязоха в просторна мансарда, цялата в чамова ламперия, с малък прозорец с панти, подобен на европейските еркерна прозорци, издаден над улицата. Пол я остави да се любува на гледката и слезе по стълбите.

Когато най-после и тя се върна долу, намери го да се прилича на слънцето, седнал с кръстосани крака на пода в дневната. Тя седна до него.

— Не е толкова лесно с пола като тази — отбеляза Пол. — Но ти се справяш добре.

— Боб може да си избере една от долните спални — каза тя. — А от другата ще стане кабинет. Половината ми книги седят в кашони в гаража на Мат.

— Боб ще поиска мансардата.

— Не е познал — отговори Нина. — Колко ѝ искат?

Сумата беше по джоба ѝ, по-ниска от цените на стандартните къщи в Тахо.

— Никак не е зле — каза тя.

— За такова нещо в Кармел трябва да платиш три пъти повече — каза Пол.

— Кой е посредникът?

— Една от лелите на Сенди, с орлов нос и рогови очила, чиста случайност естествено!

— А ние случайно ще открием, че собственичка на имота е Сенди.

И двамата се усмигнаха. Нина започна да се смее, докато накрая напрежението изби и смехът ѝ премина в плач. Тя остави сълзите си да текат.

Пол не я безпокоеше. Продължаваше да стои облегнат на стената, гледаше отнесено, но в същото време беше напрегнат.

— Пол, изплашена съм до смърт. Направих едно нещо.

— Зная.

— Къщата ми харесва, но не мога да я купя. Не мога да правя никакви планове.

— Добре, аз имам търпение. Виждам, че се измъчваш. Готова ли си да ми разкажеш какво е станало? Какво, по дяволите, си направила?

— Когато влязох в бунгалото, то вече гореше. На пода имаше чифт зелени слънчеви очила. Взех ги. Не разполагах с повече от секунда, за да размисля, просто знаех, че са на Джейсън. Прибрах ги.

— Взела си улика от местопрестъпление?

— Не знаех, че някой е бил убит. Не знаех, че това е местопрестъпление. Майка му ми беше клиент. Него също го чувствах близък, защото случаят засягаше цялото семейство. Реших, че толкова явно са поставени, като че ли е било планирано някой да ги намери.

— Не толкова явно — каза Пол. — Планът щеше да отиде на вятъра, ако бяха изгорели.

— Сега вече го знам. Ако просто ги бях оставила там да изгорят...

— Какво си направила с тях? Хвърлила си ги в гората, като се връщаше обратно?

Нина въздъхна:

— Реших, че трябва да ги запазя, Пол. Не можех да унищожа доказателство — не исках да усложнявам нещата.

— И къде са сега?

— Прибрах ги в една кутия и ги мушнах под матрака.

— Охо, първото място, където ровят ченгетата.

— Не точно ченгетата. Някой. Търсих ги през целия уикенд. Изчезнали са. Някой е влязъл и ги е взел. Мислех, че мога да контролирам това, което върша, Пол. Дори се гордеех с това, чувствах, че мога да предизвикам съдбата, а после да ѝ се измъкна безнаказано. Но тогава очилата изчезнаха, извън моята власт, откраднаха ги...

Пол се размърда:

— Някое от децата?

— Не, говорих с всички. Някой се е вмъкнал...

— Мога да се закълна, че ти ми каза, че след последния ти случай Мат е настоявал да поставите аларма...

— О, вече имаме алармена инсталация, но с три деца, тичащи из къщи и трима възрастни, къщата невинаги е сигурна. Освен това съм убедена, че някой е ровил и в чекмеджетата ми.

Той се втренчи в нея. Беше го шокирала.

— Каза ли на Мат? — попита той след минута.

— Не.

— Нина!

— Той се опитва да ме накара да се изнеса оттам, Пол. В началото наистина беше търпелив, но откак отворих дума за преместване, той започна да чака продължението. Като видя, че не търся сериозно, започна да се ядосва. Опитах се да поговоря с него през уикенда, да му разкажа за случая. Той каза, че винаги има някакъв случай. Аз не мога просто да му заявя, че някой е влизал в дома му. Страх ме е, че ще побеснее, макар че има пълното право. Мат е безкрайно добър към мен и Боб, но е готов да застреля всекиго, който заплашва семейството му. Прав е да ме вижда като основен рисков фактор.

— Казала си на Джейсън, нали? Грешка номер две.

— Искях да разбера дали има някакво обяснение. Помолих го да не казва на никого, че съм взела очилата. Той ми се закле, че няма.

— Може да си била подслушвана, случайно или нарочно, в затвора.

— Това е незаконно.

— Моля?

— Не вярвам, че в къщата на Мат е влизала тайно полиция. Не вярвам, че съм била незаконно подслушвана. Колиър щеше да знае и щеше да намери начин да ми го каже. Но някой друг знае за очилата, а това означава, че освен Джейсън още някой знае какво съм направила.

— Яко си загазила, Нина.

Тя поклати глава:

— Ти чу днес записа на обаждането на 911, чу го и Колиър. Удивена съм, че не казах истината още там, пред съдията Имейджисън или пред онзи репортер от „Тахо Мирър“, който вечно се влачи след мен. А може точно сега, в този момент, някой да си свърши работата по отношение на следите от гумите или на отпечатъците от пръсти по телефона. Времето ми изтича. Колиър ще разпознае гласа ми или следите от гумите и ще се чуди дали аз съм била там онази нощ, и дали аз съм се обадила по телефона. Когато ме попита, няма да мога да го излъжа.

— Ако той има някакви съмнения, ще те остави да продължиш.

— Аз просто не исках да видя един невинен човек осъден. Но колко невинен наистина е Джейсън? Не мога да спра да се питам. Той ли е изкопал гроба на баща си? Той ли е подпалил бунгалото?

— По някакви причини ти си убедена, че не е убил дядо си. Това е всичко, за което сега трябва да се безпокоиш. Другите обвинения просто ги остави настрана.

Тя не можеше да се отпусне. Фактът, че разказа на Пол, и че небето не се сгромоляса върху нея, я караше да трепери:

— Заболя ме за Сара и за нейния син. Трябваше да се намеся. Мисля, че... все още не съжалявам. Джейсън загиваше, Пол.

Той се пресегна, взе ръцете ѝ и ги потърка между своите:

— Студено ти е.

Тя се остави на слънчевата топлина и на ръцете му.

Пол галеше леко и стеснително коленете ѝ. Там, на пода беше толкова топло. Изтощена от усилията, които положи, за да разкаже истината, тя облегна главата си на раменете му и притвори очи.

— Ти си по-близо до пандиза, отколкото предполагам. Не е трябвало да се намесваш. Може да влезеш в затвора. Това е съвсем реална възможност.

— Бях арогантна, Пол. Бях започнала да мисля, че мога да спася всекиго. Какво мислиш, че трябва да направя?

... Ако живея тук, ще паля огън в каменната камина, ще поставя един стол точно в това слънчево петно, с пухени възглавници по земята и табуретка за краката. Точно тук, до новия стол, ще сложа масичка, затрупана от вестници и чаша кафе. И тогава, отдадена на абсолютната леност, ще дремя като Хичкок, нехайна и щастлива, на музика, точно като тази, която звучи сега някъде навън, мека и приятна...

Унасяше се дълбоко, защото чу гласът на Пол, заглушаващ музиката, натрапчив като хрущенето на чакъл под тежки обувки, да казва:

— Сега не се безпокой за това, Нина, случая поемам аз. Първо, ще кажа на Сенди, че ще приемеш предложението. Второ...

Но тя вече не го чуваше.

— Помощник Бийти. — Нина наклони глава. Преди час Пол я беше оставил да поспи десетина минути и сега тя се чувстваше като новородена.

— Госпожице Рейли.

Нина преглеждаше бележките си. Независимо от горещината в залата Имейджисън изглеждаше пъргав и енергичен. Косата му беше влажна, като че ли беше ходил да плува. Всички останали изглеждаха потиснати, особено Джейсън, който едва й промърмори нещо в петте минути, които имаха преди началото на следобедното заседание. Тя започна направо:

— Помощник Бийти, открихте ли някакви отпечатъци от пръсти на Джейсън де Биърс на мястото на пожара, на Райт Лейк?

— Все още не са излезли всички резултати.

— Мисля, че казахте, че единствените отпечатъци, които сте открили, са от спалните и са на Куентин де Биърс.

— Не казах точно това. Казах, че отпечатъците на Куентин де Биърс са сред онези, които сме снели. От спалните има още отпечатъци, които не са идентифицирани. Това, че нямаме отпечатъци от дневната, се дължи на факта, че стените и обзавеждането са почти изцяло повредени от дима или са изгорели. Ние имаме и няколко, все още неидентифицирани, от външната врата.

— Можеше ли да чуе как бие сърцето й?

— Вие имате две групи отпечатъци от пръстите на Джейсън де Биърс, снети при издаване на шофьорската му книжка и при задържането му, така ли?

— Да.

— Сравнихте ли тези отпечатъци с неидентифицираните отпечатъци, взети от спалнята и антрето?

— Да.

— И?

— Не съвпадат.

— Там няма отпечатъци от заподозрения?

— Няма.

Тоя младок със сигурност има късмет с отпечатъците, говореше лицето на Бийти.

— Благодаря ви. — Тя погледна бележките си, за да даде възможност този факт да проникне в главата на съдията. — Вие сте говорили с някои от съседите, които твърдят, че са виждали Джейсън де Биърс в бунгалото на Райт Лейк. За кое време се отнасят тези показания?

— Бяха твърде неясни. През летата.

— През кои лета?

— По този въпрос не бяха много ясни.

— Може би преди десет години?

— Във всеки случай, през лятото.

— Но той може да е бил петгодишно дете?

— Определено доста по-скоро.

— През миналия месец?

— Не е уточнено. Летният сезон приключва в началото на септември, а след това бунгалата рядко се използват.

— Значи никой не е виждал заподозрения в бунгалото през миналия месец?

— Не е уточнено.

— Помогнете ми, помощник. Кое точно вещественно доказателство показва, че на двадесет и трети август Джейсън де Биърс е бил в бунгалото на Райт Лейк?

Бийти усърдно напрягаше мозъка си и потъркваше подметката на скъпите си обувки по крака на стола.

— Това е логическа дедукция — каза той. — Заподозреният е бил на гробището, отпечатъците от пръсти по лопатата са неоспорими. Бил е въввлечен в борба с дядо си. Тялото на дядо му стига до бунгалото. То не е отишло там само.

— Така ли? И как разбрахте това?

— Защото Куентин де Биърс е бил в безсъзнание.

— Откъде знаете дали е бил в безсъзнание. Откъде сте сигурен, че не се е съвзел и не е отишъл с колата до езерото с тялото на собствения си син в багажника? — попита Нина.

— Ако той е карал, къде е сега колата му? И ако е решил да изгори тялото на сина си, защо е изгорил и себе си? Това е

безсмислено.

— Къде е колата на Куентин де Биърс?

— Все още я издирваме.

Ваша ли е теорията, че Джейсън де Биърс е карал колата до бунгалото?

— След като тя липсва, възможно е и да е така, но не зная със сигурност. Знаем, че не е взел джипа, който карат той и сестра му.

— Много черупки, а къде е ядката?

— Моля?

— Разполагате ли със солидно доказателство, че Джейсън де Биърс е бил в бунгалото?

— Аз мисля, че основното веществено доказателство, че заподозреният е свързан със смъртта на Куентин де Биърс, е намерено на гробището.

— С други думи, няма никакви веществени доказателства, че Джейсън де Биърс е бил онази нощ в бунгалото. Права ли съм?

— Засега не.

„Кажи само не“ — мислеше си Нина. Чувстваше се като зъболекар, вадещ си поука от особено твърда челюст. Спомни си за миг нещастния си, занемарен клиент зъболекар, злоупотребил със служебното си положение.

— Нека да поговорим за веществените доказателства, открити на гробището. Нека поговорим за отпечатъците от пръсти, открити върху лопатата. Вие присъствахте ли в залата, на масата на господин Хелоеул, когато тази сутрин сержант Балсъм даваше показания?

— Да.

— И вие сте прочели доклада на сержант Балсъм, засягащ разследването на престъпление на гробището „Хепи Хоумстед“?

— Да, имам копие от него.

— Знаете ли, че бащата на заподозрения, Реймънд де Биърс, е починал предишната седмица и е бил погребан в това гробище.

— Да, въз основа на доклада.

— А че там се е състояла погребална церемония, а на погребението е присъствало семейството му?

— Предполагам, че така е станало. Но лично, не съм го виждал...

Колиър, който намръщено следеше въпросите й, каза:

— Възражявам. От помощника Бийти се изисква да чете между редовете на доклада на сержант Балсъм. Защо адвокатът не изясни тези въпроси със сержант Балсъм?

— Спестявам време в интерес на правната икономия, ваша милост — каза Нина. — Позволявам си да питам този офицер за доклада на друг офицер съгласно член 872 (б) от Наказателния кодекс. Зная, че в окръжната прокуратура смятат, че този член е постановен единствено за тях, но...

— Но сержант Балсъм беше тук — каза Колиър.

— За господин Хелуел нямаше пречка да разговаря със сержант Балсъм за доклада, изготвен от експерт, когато това му беше необходимо, ваша милост. Аз просто правя същото — каза Нина.

Онова, което всъщност правеше, беше да вдига излишен шум, за да се опита да привлече вниманието на Имейджисън върху следващия важен проблем.

— Какво мислите, че ще постигнете тук, госпожо Рейли? — попита Имейджисън.

Нина заобиколи масата, съзнавайки, че всички очи са вперени в нея. Тя се изви пред съдията и направи движение, като че ли хвърля с лопата.

— Това, ваша милост — каза тя. — На погребение често се случва членовете на семейството да хвърлят по лопата пръст.

— Но този свидетел не може да каже дали това наистина се е случило — протестира Колиър.

— Точно така — каза Нина. Тя се подпря на несъществуващата лопата, погледна Колиър, чиято уста беше останала отворена, и се обърна към Имейджисън.

— Сега показания дава съдебният защитник, ваша милост! Няма доказателства, че заподозреният е използвал същата лопата преди седмица!

— Но няма и доказателства, че не е — отговори Нина. — Ясното обяснение, че заподозреният наистина е пипал лопатата на погребалната церемония от преди няколко дни, не е било отхвърлено от обвинението. Полицията не знае кога точно са оставени отпечатъците върху лопатата. Как може да се опитват да пробутват такова доказателство? — Тя се обърна и доволна седна на мястото си. Беше накарала Имейджисън да запомни това.

— Помощник Бийти, доколкото знаете, направени ли са някакви проучвания относно възможността заподозреният да е пипал лопатата на погребението на баща си? — попита Имейджисън.

Бийти повдигна въпросително веждите си към Колиър, който му кимна студено:

— Ваша милост — отговори той, — нямахме време да довършим всички аспекти на разследването. Ако мога да припомня на Съда, адвокатът настояваше да упражни правото си за провеждане на предварително заседание в рамките на десет дни. Всички ние все още сме на ниво събиране на доказателства.

— Значи все още търсите вашите основания за вероятно престъпление — каза Имейджисън. — Госпожо Рейли?

— Благодаря, ваша милост — каза тя. — И така, помощник Бийти, какви са другите законови основания, засягащи веществените доказателства, освен отпечатъците от пръсти, които свързват заподозрения с някакво вероятно престъпление на гробището?

— Освен отпечатъците от пръсти? Факт е, че той е избягал от правосъдието. Факт е, че не е прекарал нощта вкъщи и никой не го е виждал. Ясният мотив.

— Вие съзнателно ме разбирате погрешно, нали, помощник?

— Да ви разбирам погрешно? — премигна Бийти.

— Нито едно от тези неща не е веществено доказателство. Нито едно не е пряко доказателство. С изключение на отпечатъците от пръсти вие не разполагате с никаква пряка връзка между заподозрения и...

— Възраavam. Аргументативен въпрос. Пита и отговаря.

— Приема се.

Нина отново погледна бележките си, използвайки няколкото секунди, за да се съсредоточи. Струваше ѝ се, че атмосферата в съдебната зала, се е променила. Тя контролираше положението и не трябваше да го изпуска.

— Добре. Вие твърдите, че заподозреният се е укрил от правосъдието.

— Той е арестуван в Лас Вегас. Имам доклада на полицията от Лас Вегас.

— И аз го имам — каза Мина. Не е ли вярно, че заподозреният не е оказал съпротива?

— Да.

— И че е поискал екстрадиция?

— Да, но...

— Не му ли се е наложило даже да се бори за екстрадиция?

— Така мисля и аз.

— Така, той е заминал в Лас Вегас — каза Нина. — По какъв начин това означава бягство?

— Той е търсен за разпит.

— Знаел ли е за това?

— Как би могъл да знае? Той е избягал от правосъдието.

— Може би той изобщо не го е разбирал така. Не е ли в същата степен вероятно заподозреният, който е скърбял за загубата на баща си, просто да е решил да се махне за няколко дни?

— Моята интерпретация не би била същата — каза Бийти.

— Разбира се, че не — отговори Нина. — Добре тогава. В смисъла, в който е използвал правото си да не говори, а вие не можете да посочите нито един свидетел, който да го е видял някъде другаде, дори и на гробището, Джейсън де Биърс няма алиби. Намирате ли това за съмнително?

— Това показва, че той е имал възможност. Хората, които не са намислили някоя беля, обикновено са си в леглата в три часа сутринта. Къде е бил той?

— Според вас, ако той имаше алиби, щеше ли да избегне обвинението?

— Със сигурност.

— Какво ще кажете за правото му да мълчи, докато обвинението не докаже, че е виновен. Предполага се, че той не може да бъде наказан заради упражняването на това свое конституционно право, нали?

— Той има това право — каза Бийти със стиснати устни.

— Но, изглежда, че е по-добре да не го използва, защото иначе ще си изпати — каза Нина.

— Ваша милост! — каза Колиър.

— Не се увличайте в силогизми, адвокат — каза Имейджисън.

— Съжалявам, ваша милост — каза тя. — Дали е възможно да продължа?

Имейджисън кимна.

— Добре, помощник Бийти, последният фактор, който споменахте беше мотивът. Какво имате предвид?

— Аз се запознах с гражданското дело, в което заподозреният се противопоставя на дядо си. „Де Биърс срещу окръг Елдорадо“ Чрез вас заподозреният е представил декларация, че е против ексхумацията на тялото, каквито и да са целите за това. Той изразява убеждение, че дядо му използва един претекст, а всъщност иска да удовлетвори параноичната си подозрителност, че Реймънд де Биърс не е починал от естествена смърт.

— И къде тук, според вас, е мотивът?

— И така, майката на заподозрения, Сара де Биърс, променя решението си, което означава, че вероятно е щяло да се получи разрешение за ексхумация. Заподозреният смята, че дядо му е упражнил натиск върху майка му, за да преодолее съпротивата ѝ. Той е бил много ядосан на дядо си.

— Откъде научихте това?

— Неговата майка ни каза.

Джейсън, който дотогава седеше тихо, промърмори нещо.

— Сара де Биърс твърди, че когато заподозреният разбрал, че тя ще оттегли несъгласието си, заявил, че никога няма да допусне това. Такова е нейно твърдение.

Сега Нина изпадна в недоумение. Ако атакуваше твърдението на Сара, Колиър щеше да я призове като свидетел и така щеше да му се придаде особено значение. Ако не го атакуваше, щеше да стане ясно, че Джейсън е имал мотив, колкото и изсмукан от пръстите да беше. Тя реши да продължи.

— Да допуснем, че е бил ядосан на дядо си — каза тя. — Вие се опитвате да ни кажете, че той е отишъл на гробището и е изкопал гроба, знаейки, че дядо му ще го последва, и е замислил да го удари с лопатата?

— Не. Моето разбиране за тази сцена е различно. Аз твърдя, че е изкопал гроба, за да попречи на плана на дядо си за ексхумация на тялото. Дядо му го е проследил и се е опитал да го спре. Заподозреният го е ударил с лопатата. Всичко това е свързано с ненавист.

— Значи вие не мислите, че смъртта на Куентин де Биърс е била планирана преди събитията на гробището през онази нощ?

— В момента, не бих могъл да твърдя такова нещо, не. По-скоро така се е случило.

— Всичко това реконструкция от онова, което нарекохте доказателство за мотив, ли е?

— От всичко, споменато досега.

— Което, обаче е просто предположение, нали?

— Възраждавам. Аргументативен въпрос.

— Приема се.

— Не е ли това просто един пасианс?

— Не бих казал...

— Същото възражение.

— Приема се.

— Вие не разполагате с нито едно реално доказателство, не е ли така?

— Възраждавам!

— Нямам повече въпроси — каза Нина.

— Ще направим почивка — обяви Имейджисън.

Залата се опразни.

— Сега вече виждам, че имам шанс — каза Джейсън.

— Въпреки че по никакъв начин не го подпомагаш — подхвърли Нина, събирайки документите си.

— Какво искате да кажете?

— Няма значение.

Хелоеул тъкмо излизаше.

— Колиър! — Той я изчака, но, изглежда, не му беше приятно. Изглежда, бе работил с някакъв запас от енергия, който вече беше изчерпан. — Просто исках да ти кажа... Виждам, че заседанието не се развива в твоя полза...

— Не трябваше да ме притискаш с тези десет дни — отвърна той. — Знаеш колко е малък екипът ми. Независимо какво казва законът, другите съдебни защитници работят с нас, дават ни време да се подготвим, колегиалната етика го изисква, Нина. Както обикновено, теб те интересува само дали ще спечелиш, да го вземат дяволите...

— Стратегията, която предприех, се базира на ползата, която би имал клиентът ми.

— Сега това може да ти е от полза. Но в друг случай ще ти се наложи да потърсиш съдействие от нашия офис. И няма да го

получиш. Такъв ще е резултатът от твоите действия.

— Единственото предимство за заподозрения е заседанието да се придвижи бързо. Всички други предимства са в твоя полза. Виж, не искам да влизаме в спорове.

— А какво искаш? Надяваш се да не го приема лично?

— Да. Цена високо нашето приятелство.

— Извинете ме, адвокате — изсумтя Колиър и изчезна от фоайето.

— Да се яви д-р Стюърт Клаусън.

Д-р Клаусън, чистичък и спретнат, както винаги, пъргаво се намести на свидетелската банка. Само кутията цигари в горния джоб на сакото днес бе заменена от пакетче дъвки.

Колиър веднага подчерта, че д-р Клаусън е специалният медицински експерт за окръг Елдорадо, извършващ всички аутопсии на територията на окръга от близо четири хиляди квадратни мили; че за последните десет години е извършил повече от петстотин аутопсии, и че преподава съдебна патология в университета „Калифорния“ в Сан Франциско.

— Вие ли извършихте аутопсията на човек, впоследствие идентифициран като Куентин де Биърс, на двадесет и трети август, тази година?

— Да. Разбрах, че е той в момента, в който го сложиха на масата. Черепът му беше силно обгорял, но разпознах чертите му и конструкцията на тялото му. През последните двадесет години редовно играехме голф.

— Вие ли изготвихте доклада за аутопсията, копие, от който е изпратен на госпожица Рейли?

— На същия ще се позовавам и сега — заяви д-р Клаусън и намести очилата си.

— Опишете състоянието на покойния към момента на аутопсията.

Докато Колиър си вършеше работата, Нина оглеждаше залата, събирайки сили за следващия голям удар. Сара и Моли бяха отвън в чакалнята, където и щяха да останат през по-голямата част от заседанието. За нея беше облекчение, че нямаше да чуят това. Тя стисна ръката на Джейсън и му прошепна:

— Спокойно!

— Кожата беше силно овъглена, а голяма част от меките тъкани на ръцете и краката ги нямаше. Тялото лежеше по гръб, и двата крака бяха изпънати, вероятно поради отпускането на тъканите след смъртта.

Съдържанието на корема, включително и на дебелото черво, се виждаше. С изключение на една част от кожата на обувките, всички дрехи бяха изгорели. В корема се виждаше нож от швейцарска, неръждаема стомана. Предполагам, че е паднал по време на пожара.

Клаусън преразгледа снимките от местопрестъплението, които предварително бяха одобрени да се използват като доказателство, представи и подробно описа тялото и накрая заключи:

— Това е в най-общи линии историята.

„Добре, че е в най-общи линии“, мислеше Нина.

— Моля, продължете — каза учтиво Колиър. — Вие ли извършихте аутопсия на тялото?

— Да. Продължи по-дълго от обикновено, около три часа и половина. Резултатите от взетите кръвни проби и пробите от тъканите все още не са готови, така че всичко, което мога да кажа в момента, се отнася до неща, видими от самата аутопсия.

— Ще ви помоля да запознаете накратко съда с тези открития.

— Така, първото, което открих, бяха мастни капчици в белите дробове. Те са индикатор за увреждане на меките тъкани. Всеки организъм съдържа определено количество мазнини, разположени под кожата, в коремната кухина и в костите. Ако претърпите силен удар, част от мазнините ще се изместят, ще се поемат от кръвния поток и ще достигнат до сърцето. После отиват в белия дроб, но там кръвта преминава през толкова тесни кръвоносни съдове, че мазнините се изтласкват извън тях. След като разгледах белия дроб под микроскоп, видях, че мазнините са претърпели определена деформация. Открих част от тях в белия дроб на жертвата.

— Какъв е вашият извод от всичко това?

— Тук има два важни момента. Единият е, че върху тялото на жертвата е оказано пряко насилие, с определена степен. Второто, че когато е бил нанесен ударът, жертвата е била жива.

— Възможно ли е кръвотечението, което сте забелязали, да е вследствие на пожара?

— Бих казал не, защото по време на пожара, жертвата вече е била мъртва. Това ще го изясня след минута.

— Продължавайте.

— Другото интересно нещо, което открих, беше също в областта на черепа. Констатациите са следните: жертвата е ударена отзад, в

долната част на черепа. Няма счупване, но скалпът в тази област е натъртен. Под кожата открих и онова, което можеше да се очаква, област на силен кръвоизлив, с диаметър около три сантиметра. Белегът на скалпа показва взаимодействие с остър предмет, кожата не е прорязана като с нож, формата по-скоро наподобява ръб на метален инструмент. Ето и снимките.

Те бяха отвратителни. Докато Нина ги разглеждаше, Джейсън извърна главата си настрани.

Снимките на обръснатия череп показваха линията на контузията. В момента Клаусън обясняваше с присъщия си грубоват маниер, че белегът съответства на ръба на лопатата. Джинджър вече беше казала на Нина, да не си хаби силите да оспорва тази констатация. Беше абсолютно сигурно, че лопатата и черепът на Куентин де Биърс са били в контакт.

— Забелязахте ли и други наранявания по тялото на жертвата?

— Няколко допълнителни наранявания, пълни с пръст. Получени са вследствие на това, че жертвата е била влачена на определено разстояние. Жертвата определено вече е била мъртва, иначе кръвоизливите щяха да бъдат много по-силни.

— Някакви други рани?

— Други няма. Но нека да се върнем обратно към основата на черепа. Вече споменах за масивния кръвоизлив. Навътре, към мозъчната ципа, открих една по-обширна област. Точно под мястото, където е получен ударът, имаше прекалено много кръв, която оприличих на източник на друг кръвоизлив. Открих церебрален аневризъм в горната дясна част на Кръга на Уилис, обичайните зрънца. В действителност бяха грозд — имаше още два.

— Вероятно ще обясните какво означава церебрален аневризъм.

— Това е разширен кръвоносен съд. В основата на мозъка няколко артерии се свързват кръгообразно. Тази област се нарича „Кръгът на Уилис“, аневризмите обикновено са съсредоточени там. В засегнатата област стените на кръвоносните съдове се разширяват по различни причини: атеросклероза, вродена слабост и други. Зърнестият аневризъм в мозъка е нещо обичайно. От време на време го виждам при аутопсиите, които правя. Докато пациентът е на крака, обикновено не се появяват симптоми и рядко се открива. Необходимо е малко напрежение, и той се пръсва. В случая едно от зрънцата се беше

спукало, откъдето и идваше масивният кръвоизлив, за който споменах. Вероятно жертвата е изпитала остри болки, и веднага след това е изгубила съзнание.

— Какво причинява спукването на аневризмите?

— Понякога няма причини. Просто се надуват и се пръсват. Друг път се получава вследствие нараняване. Твърдя, че в случая нараняването е получено почти по същото време, по което се е пръснал аневризмът. Причина и следствие. Нараняването е причината.

Той го каза толкова безцеремонно. Нараняване, спукване. Имейджисън си водеше бележки. Без съмнение пишеше, че нараняването е предизвикало спукването на аневризма. Нина си замълча.

— Възможно ли е кръвоизливът, причинен от разкъсването на аневризма, да се е оказал фатален? — попита Колиър.

— Той се е оказал фатален. Това е причината за смъртта.

— А какво ще кажете за пожара?

Клаусън поклати глава и каза:

— Смъртта е настъпила много преди началото на пожара.

— На какво по-специално се основава това заключение?

— Вижте, независимо от степента на изгарянията на жертвата аутопсията обикновено дава възможност да се определи дали жертвата вече е била мъртва, или не. Има два индикатора. Първо, ако жертвата е била жива, щеше да има следа от пушек, вдишан чрез белите дробове. В бронхите и на подобни места щяха да се отложат малки въглеродни частици. Белият дроб беше запазен в по-голямата си част и аз имах възможност да установя, че не е вдишан пушек.

Следователно, след като не е бил вдишан, жертвата вече е била мъртва.

— А вторият индикатор?

— Бързо направеният тест за наличие на въглероден окис в кръвта. Той се появява по време на горене. Ако се вдишва, равнището на въглероден окис в кръвта е много високо. Тук няма такава. Следователно налага се същото заключение — жертвата вече е била мъртва.

Нина нахвърля набързо твърденията на Клаусън в бележника си.

— Добре. Имате ли да ни кажете нещо друго, свързано с причината за смъртта? — попита Колиър.

— Куентин беше на шейсет и осем години — каза Клаусън. — Имаше синовиална торбичка на рамото поради неправилния си замах при игра на голф и прекаляваше с употребата на аспирин. По-лошото беше предразположението към кръвоизливи, както и атеросклерозата, която си докара покрай прекаляването с пържоли и коктейлите, с които се наливаше, но аз не мисля, че имат нещо общо със смъртта му.

— Нещо друго?

— Трудно е да се определи точното време на смъртта. Предполагам, че е настъпила между полунощ и два сутринта. Това е.

— Въз основа на констатациите, направени по време на аутопсията и допълнителната информация, с която сте запознат, можете ли да посочите причината за смъртта?

— Проблемът е, че все още не са готови всички лабораторни изследвания. Например за лекарства. Не зная. Но дори ако е вземал някакви лекарства на своя глава, те биха били само допълнителен фактор.

— Имайки предвид, че някои лабораторни тестове все още не са готови, и че вие не смятате, че засега те ще повлияят съществено върху вашите заключения...

— Коригирайте се.

— Какво е заключението ви за причината за смъртта в момента?

— Обилен мрежовиден кръвоизлив вследствие спукан зърновиден аневризъм, предшестван от силен удар.

— Ако не е бил нанесен ударът, имало ли е вероятност аневризмът да се спука, докторе?

Очите на Клаусън зад очилата бяха непроницаеми.

— Не — каза той.

Беше ред на Нина. Тя се чувстваше готова, въоръжена с коментарите на Джинджър върху доклада за аутопсията.

— Д-р Клаусън, с вас наскоро се срещрахме извън съда, нали?

— Да, госпожо, при неофициалното ми проучване на смъртта на сина на жертвата.

— В действителност вие сте извършили аутопсия и на двете тела, открити в този пожар, нали?

— Да. Куентин де Биърс. Реймънд де Биърс.

— Как е умрял Реймънд де Биърс? — Нина попита по възможно най-невинния начин, на който беше способна, но Колиър вече беше

станал и възрази, че тя излиза от границите на конкретната тема.

— Доколко е уместен този аспект на разпита? — попита Имейджисън.

— Има доказателства, че Куентин де Биърс е смятал, че синът му е бил убит — каза Нина. — Вярвам, че съдът ще иска да знае дали това е било така.

— Защо?

— Ако е бил убит, задържаният може да бъде заподозрян като извършител, и така би имал солиден мотив да изкопае тялото на баща си преди ексхумацията — каза Нина.

Джейсън я дръпна за сакото.

— За какво говорите? — прошепна той.

— Не се безпокой, знам какво правя — отвърна Нина и се изправи.

— Моята информация е, че Реймънд де Биърс е бил убит от светкавица — каза Имейджисън. — Аутопсията откри ли друга причина?

— Не, сър — каза Клаусън. — Мъжът е бил пряко поразен от светкавица. Сърцето му е спряло. Тук няма грешка.

— Това задоволява ли ви, госпожо Рейли?

— Напълно, ваша милост.

Тя погледна към Джейсън. Той се беше подпрял на стола със затворени очи.

— И така, д-р Клаусън, вие твърдите, че ударът по главата е причинил спукването на аневризма. Правилно ли съм разбрала?

— Това е очевидно. Причина и следствие.

Клаусън изглеждаше учуден, явно не очакваше, тя да се насочи към онова, което му изглеждаше напълно ясно.

— Вие твърдите също, че понякога аневризмите просто се спукват без видима причина.

— Да, но тук по същото време е нанесен удар по главата.

— По същото време? Какво точно искате да кажете? — попита изненадващо Нина. Тя усети някакъв почти кръвожаден шемет, докато произнасяше натъртено думите.

— Просто в един и същ момент.

— Само преди секунда вие използвахте фразата „причина и следствие“, твърдейки, че ударът с лопатата е бил пръв. Но сега вие

използвате думите „по едно и също време“. Онова, което искам да разбера, докторе, е защо вие мислите, че знаете кое се е случило първо — ударът с лопатата или спукването на аневризма?

Клаусън гледаше към бележките си, като че ли оттам можеха да се появят нови думи.

— Дали вашите констатации са съвместими с твърдението, че покойният е изпитал непреодолима болка в главата и е паднал върху лопатата?

— Паднал върху лопатата? Не би ли било твърде голямо съвпадение да падне точно върху ръба на лопатата?

— Все пак е паднал някъде, нали? Мястото около гроба е много малко, а лопатата е била точно там, права ли съм?

— Възразявам! Аргументативен въпрос!

— Отхвърля се. Вижте, докторе, възможно ли е жертвата да е падала върху лопатата, а не да е била ударена с нея? — попита Имейджисън, навеждайки се напред.

— Би било твърде голямо съвпадение.

Лицето на Имейджисън стана керемиденочервено. Той извика:

— Не желая повече да чувам вестникарски твърдения. Отговорете на въпроса!

Клаусън се отдръпна назад и каза:

— Възможно е.

Имейджисън продължи с привидно спокойствие, което не измами никого:

— Проблемът за причината за смъртта е обезпокоителен.

Разполагаме с определени факти за удар с лопата, за спукан аневризм, за пожар — не е лесно да се изясни какво се е случило, нали, докторе?

— Никога не съм твърдял такова нещо — каза Клаусън, облизвайки устните си. — Причината за смъртта е спуканият аневризм. Вследствие на удара.

Имейджисън отново седна, измъкна една носна кърпа някъде изпод тогата си и избърса челото си. Лицето му преливаше в най-разнообразни тонове.

— Продължете — каза той на Нина.

— Д-р Клаусън, изглежда, че дотук изяснихме едно нещо — кръвоизливът в мозъка, причинен от спукването на аневризма, е

непосредствената причина за смъртта.

— Добре, непосредствената причина за смъртта е сърдечен удар. Дължи се на внезапно намаляване на кръвното налягане вследствие на кръвоизлив.

— Остава обаче проблемът, дали ударът е причинил спукването на аневризма. Или спукването на аневризма е довел до падане.

— По-вероятно е да е бил ударен — каза Клаусън. — Лопатата е удобно оръжие за внезапно нападение. Извършвал съм редица аутопсии на смъртни случаи, причинени от удар с лопата.

— Но ние не разглеждаме редица смъртни случаи, разглеждаме конкретен смъртен случай. Проблемът е какво можете да определите от аутопсията? Струва ми се, че се опитвате да съгласувате констатациите от аутопсията с хипотезата на полицията.

— Като следовател при смъртни случаи, аз трябва да отчитам характерните обстоятелства. Гробището, късно през нощта, внукът, държащ лопатата, откриването...

— И всичко това допринася за решението ви, че ударът е причинил спукването на аневризма?

— Естествено.

— Не е ли вярно, че зърнестият аневризм се поддава по-трудно на спукване, отколкото другите типове аневризми?

— Но не и че никога не може да се случи — каза Клаусън на пресекулки.

— Запознат ли сте със становището на големите медицински авторитети, според което дори силно сътресение на главата, каквото може да се получи при автомобилна катастрофа, обикновено не води до спукване на този тип аневризм поради заобикалящата го предпазна структура?

— Това не е никак логично.

— Контузията на черепа, която сте проучили, не е резултат от голям, разтърсващ удар, нали? Няма счупване на черепа.

— Не.

— Как е станало така, че един от аневризмите се е спукал, а другите два са останали цели?

— Другите два не са се... не са...

— Не са били готови за удара? Не им е било дошло времето, така ли е, докторе? А времето на никого не може да се предвиди? Не е ли

вярно това?

Клаусън не го свърташе на мястото му.

— Госпожо адвокат, не твърдите ли, че жертвата е починала от естествена смърт? — прекъсна я Имейджисън.

— Точно така, ваша милост.

— Независимо от обстоятелствата на насилие? Пожарът?

— Заподозреният не е обвинен в подпалване — обясни Нина. — Обвинен е в убийство. И няма основания да продължава да бъде заподозрян, ако се докаже, че смъртта не е настъпила в резултат на криминално деяние.

— Продължавайте. — Имейджисън остави молива си на масата и внимателно се заслуша.

— Като се вземат под внимание другите обстоятелства, имам предвид нараняването на главата и случката на гробището като цяло...

— Клаусън се опитваше да каже нещо.

— Изчакайте да ви се зададе въпрос — каза рязко Имейджисън.

— Ще ви помоля засега да се ограничите само до медицинските обстоятелства, докторе — каза Нина. — Въз основа на аутопсията, която сте извършили, практическия ви опит и опита ви на преподавател по съдебна патология мислите ли, че е възможно нараняването на главата да е причинено по-скоро от падане върху лопатата, а не от удар с нея?

— Твърде странна случайност, няма що — отговори Клаусън.

— Вие твърдите, че когато аневризмът се е спукал, жертвата е почувствала внезапна силна болка? А после е изгубила съзнание?

— Това е обикновената последица. Но не е задължителна.

— Значи, ако жертвата е стояла права, има вероятност да е паднала?

— Не е изключено.

— И жертвата може да е паднала върху нещо, което лежи на земята, без да може да го избегне, така ли?

— Възраждавам. Спекулативен въпрос.

— Ако не мога да се обърна към окръжния съдебен лекар във връзка с медицинските последици от спукан аневризм, кого да питам тогава? — каза Нина с възможно най-хрисим тон.

— Възражението се приема. Въпросът е спекулативен. Опитайте се да го зададете по друг начин, ако можете — каза Имейджисън.

— Добре тогава — каза Нина, — позволете ми да попитам така: може ли да определите въз основа на медицинските констатации, подчертавам, на медицинските констатации, дали жертвата е ударена с лопата, или жертвата е паднала върху лопатата?

— Не! Но е съвсем ясно, че...

— И всичко, което можем да твърдим, е, че между жертвата и лопатата е имало съприкосновение? Така ли е?

— Според мен, да.

— И ние не знаем кое се е случило първо, спукването на аневризма или съприкосновението с лопатата?

— Ние трябва да отчитаме обстоятелствата — въздъхна Клаусън почти отчаяно.

— Моля ви, докторе, уточнете по възможно най-ясен начин — каза строго Имейджисън, пристъпвайки напред — вярно ли е, че двете възможности — аневризмът да се е спукал от само себе си и да е причинен от удар — са еднакво вероятни?

— В една и съща степен? — каза Клаусън.

— Това е, което искам да зная. Отчитам, че не можете да бъдете абсолютно сигурен по този въпрос. Просто искам да знам допустима ли е възможността аневризмът да се е спукал сам, без чужда намеса?

Клаусън погледна към Колиър, който седеше със скръстени ръце и мрачен поглед.

— Така изглежда — каза Клаусън.

Имейджисън седна обратно на стола си:

— Разбирам — каза той и тази единствена дума показваше колко му е трудно.

Нина беше провалила делото на Колиър. Беше спечелила.

Не трябваше да го гледа, гледаше настрани.

Той се беше навел, правейки се, че си води бележки точно както постъпваше и тя, когато претърпеше голямо поражение.

— Благодаря, ваша милост. Приключих със свидетеля — каза тя.

Колиър поиска прекъсване до следващата сутрин. Малко покъсно Нина видя Клаусън да пресича вътрешния двор към офиса на прокуратурата, изглеждаше смален, със смирено изражение на лицето.

Колиър не допусна никакви грешки. Той трябваше да може да разчита на заключенията на съдебния патолог, без да му се налага да прави допълнителни проучвания. Но Нина беше чувала за други два процеса, в които Клаусън беше представял тенденциозно всички факти, до най-незначителните подробности, само и само да се съгласува с обвинението.

През годините Клаусън се беше превърнал в оръдие на обвинението. Той не се задоволяваше с медицинските протоколи, а държеше да прочете всички останали доклади, и допускаше те да му влияят. В този случай, изправен срещу едно твърде сложно разследване, той направи каквото можа, за да подкрепи обвинението, но после се оттегли.

Нина знаеше от Джинджър, че Клаусън не може да достигне до медицинско заключение, че аневризмът се е спукал вследствие на удар. Здравият разум и мнението на полицията по някакъв начин бяха предрешили резултата, Клаусън, още от самото начало нямаше възможност да отстоява самостоятелното си решение.

На другия ден бяха призовани и разпитани още двама офицери, за да се реабилитира вредата, нанесена върху обвинението, но Нина беше на линия. Тя се чувстваше напълно уверена.

Същия този вторник Колиър преустанови обвинителното дело следобед. Нина имаше възможност да извика Джинджър, но не го направи. Каза на Имейджисън, че няма да включва никакви свидетели. Сара и Моли, които досега не можеха да чуят нищо от показанията, бяха допуснати да изслушат заключителните аргументи на юристите.

Нина и Колиър обосноваха противоположните си възгледи върху фактите. После използваша значението и съдържанието на закона. Макар че правдоподобната кауза беше най-ниското ниво, което обвинението трябваше да докаже, Колиър трябваше да покрие това

ниво по отношение и на двете твърдения в този случай: че смъртта на Куентин де Биърс е настъпила в резултат на криминално деяние, и че Джейсън е извършителят.

Нина беше открила едно дело на Калифорнийския Върховен съд, според което там, където обстоятелствата около случая можеха да послужат както за оневиняване, така и за осъждане, правдоподобна причина не може да бъде търсена. Или всяка точка по обвинението трябва самостоятелно да покрие този стандарт, или делото трябва да бъде прекратено.

Около час те разглеждаха случая от всички страни. И двамата на няколко пъти едва не си изпуснаха нервите, Колиър вярваше, че Джейсън е убил дядо си. Нина не можеше да види обективация на неговата увереност и се позоваваше на закона.

— Добре — каза Имейджисън в четири часа, — чух достатъчно. — Той погали невидимата си брада. — Случаят е сложен. Аз съм принуден да следвам правилото, установено в Наказателния закон на Калифорния, член 871, което постановява следното — той извади и постави очилата си, после зачете: „Ако след предварителното заседание, доказателствата не сочат да е извършено обществено престъпление, или — подчертавам — или няма достатъчно основания да вярваме, че задържаният е виновен за обществено престъпление, магистратът следва да отхвърли иска и да оттегли обвинението от заподозрения.“ Обстоятелствата около смъртта на този човек са крайно подозрителни. С неговата смърт са свързани недвусмислено престъпни деяния, включващи разравяне на гроб и палез. Ние обаче не сме тук, за да решим дали заподозреният ще бъде подведен под отговорност за тези престъпления. Ние можем да разгледаме единствено доказателствата, отнасящи се до смъртта на Куентин де Биърс. Бих повярвал, че има достатъчно основания да заставя заподозрения да отговаря за извършено криминално деяние, ако можех да получа удовлетворение по първата точка, която трябва да представи благовидна причина, че е извършено обществено престъпление. Казано на разбираем език, ако вярвах, че е по-вероятно покойният да не е починал от естествена смърт, щях да заставя заподозрения да понесе отговорността за тази смърт. Аз, обаче, нямам такава необходима предпоставка. Не виждам как бих могъл да задържа заподозрения, когато вероятността жертвата да е била ударена от него е

равна на вероятността Куентин де Биърс да е починал от естествена смърт. Ясно е, че причината за смъртта е спукване на аневризма, и че аневризмът може да се спуква просто от само себе си. Аз ще цитирам медицинския доклад: „Той се пръсва, когато се пръсне.“ Следователно, постановява се следното: доколкото няма достатъчно основание да вярваме, че обвиняемият, Джейсън Томас де Биърс, е виновен за престъплението, заявено в представения тук иск, с настоящето искът е отхвърлен, а обвиняемият ще бъде освободен от ареста веднага след изготвяне на необходимата документация.

— Възнамерявам да обжалвам това решение, ваша милост — избухна Колиър. — Моля обвиняемият да остане в ареста, докато трае обжалването.

— Знаете, че не мога да допусна това, прокуроре.

— Тогава моля, заради интересите на правосъдието, обвиняемият да остане една седмица в ареста, докато приключи разследването на пожара и другите престъпления, и се изготви съдебното постановление.

— Ако направя това, присъстващата тук госпожа Рейли ще ме обори въз основа на акта, гарантиращ неприкосновеността на личността, прокуроре — каза Имейджисън. — Вие трябваше вече да сте приготвили постановлението за арестуване.

— Нямах много време, ваша милост.

— Аз ви симпатизирам, господин Хелоеул, но създателите на Американската конституция, в разбирането си за фундаментална справедливост, са счели, че е подходящо да изискват по-добри основания от тези, които ми се представиха тук, за да се хвърли един човек в затвора. Съдът е закрит.

Силен шум взриви залата. Имейджисън се шмугна между банките и изчезна в подземната бърлога, недостъпна за хората, където съдиите се скриваха по време на своя престой.

Джейсън изглеждаше зашеметен. Нина докосна ръката му и каза:

— Приблизително след четири часа ще си вкъщи. Няма да оставя на мира чиновниците, докато не се уверя, че всичко е наред с документите.

— Не мога да повярвам. Ще ме пуснат ли?

— Да! Обвиненията срещу тебе са отхвърлени.

Сара и Моли, които вече бяха при него, го прегърнаха. Моли подскочи и се качи като маймунка на гърба му.

— Ехее, супер! — викаше тя, а Джейсън, заразен от радостта ѝ, започна да се върти в кръг, все по-бързо и по-бързо, както бяха правили, когато бяха много малки. Близнаците празнуваха заедно, без да мислят как изглеждат в очите на околните, блестящата коса на Моли се развяваше като искра, а изражението на лицето на Джейсън беше толкова открито и емоционално, колкото Нина никога по-рано не го беше виждала.

Най-накрая Моли го пусна, смеейки се запъхтяна. Сара сияеше:

— Толкова съм щастлива! Нина, Пол, заповядайте довечера вкъщи, за да празнуваме!

— Нека го отложим за друг път — отговори Нина. — Трябва да се наспя, наистина имам нужда.

— О, моля те! Просто едно питие след вечеря и те пускаме да си вървиш. Всички ще сме там. Моля те... няма да е дълго.

Пол кимна, така че Нина отстъпи, за да не развали настроението.

— Добре. Ще отида да направя кратко изявление за пресата от името на Джейсън, а после ще намина за малко при чиновниците. След това ще отида да дремна. В девет добре ли е?

— Фантастично. О, Джейсън...

Сара отново го притисна в прегръдките си, ръцете ѝ обгръщаха кръста му, защото той беше толкова висок, но той не я прегърна. Изглежда, че собственият му миг на радост беше изчезнал така бързо, както и беше дошъл. Той наведе глава към майка си с досада, тя държеше лицето му в ръцете си и му говореше така, както го правят майките, пренебрегвайки останалия свят.

* * *

Нина проспa вечерята. Тя дори не можеше да си спомни как е стигнала до леглото. Към седем се събуди и взе душ, облече си джинсите и една червена памучна фланела и седна на дивана до Боб. Мат и Андреа искаха да разберат как е минало заседанието, но усетиха, че още не е готова да говори за това и я оставиха да помага на Боб да си напише домашното по математика.

Тя беше изцедена. Не беше сигурна, че ще намери сили да стане от дивана и да отиде някъде. Но към девет без петнадесет на вратата се позвъни и влезе Пол, с букет слънчогледи.

— Прекрасни са Пол. Трябва да са ти стрували цяло състояние.

— Ще отидем да приемем поздравления в Де Биърс, а после ще те заведа на представление в „Сийзърз“.

— Не зная.

— Ще се почувстваш по-добре, когато видиш щастливите им, усмихнати лица.

Само че нямаше нито щастливи, нито усмихнати лица, когато Сара отвори вратата, с разрошена коса и чаша в ръка.

— Моля, влезте — каза тя. — За съжаление близнаците не са вкъщи. Излязоха.

В дневната Лео приготвяше още мартини.

— Ей — каза Пол, — ще ти кажа нещо за коктейлите. Заклех се да ги откажа, когато след съда отидох на Поуп Бийч, и всичко, за което можех да мисля, беше, че мачтите на платноходките изглеждат точно като сламки за коктейли, а езерото има цвят на хубав сух вермут.

— Аха — каза Лео, — дай да оставим коктейлите. Какво ще кажеш за бира? — Той също изглеждаше разстроен. — Е, Нина, какво да бъде?

— Каквото и да е — каза Нина.

Лео донесе бутилки и чаши и всички седнаха срещу камината. Струваше й се, че е минала цяла вечност, откакто бе седяла тук за последно и бе говорила с Джо Маркес, в деня, когато Моли...

— Как е Джейсън? — попита Нина.

— Добре е, добре. Вдигам тост за теб и Пол. Толкова съм ви благодарна. И двамата бяхте страхотни.

Всички пиеха бира. Сара и Лео, изглежда, нямаха какво повече да кажат.

— За теб това беше голямо изпитание, Сара — каза Нина.

— Предполагам, че още не си се отърсила от напрежението.

— Какви са възможностите да арестуват отново Джейсън? — попита Лео.

— Не зная — каза Нина. Всъщност, не й се искаше да говори за закони. — Това ли ви безпокои?

Сара погледна към Лео и той каза:

— Не. Съжалявам, но не сме особено весели.

Сара отвори един албум, който седеше на масичката за кафе пред нея, и го подаде към Нина и Пол:

— Виждате ли? — попита тя, посочвайки им една голяма снимка, на която Джейсън и Моли бяха около четиригодишни. Играеха усмихнати отвън на поляната, сред леката мараня на летния следобед. И двамата изглеждаха изцяло незаинтересовани от фотоапарата, насочен към тях. Моли висеше на гърба на Джейсън, а той се въртеше.

— Джейсън трябваше да се върти силно като пумпал с Моли на гръб, докато паднеха. След това лягаха един до друг на тревата. Не са ли най-красивите деца? — каза Сара. Гласът ѝ беше измъчен.

Озадачени от настроението ѝ, Нина и Пол се съгласиха, че със сигурност е така. Лео въздъхна. Настроението беше тягостно.

— Сара, какво не е наред? — попита Нина.

— Сара... — обади се Лео.

— Всичко е наред, Лео. Нина и Пол няма да наранят Джейсън. Но не мога да седя тук просто така...

— Къде е Джейсън? — попита Пол.

— Замина си — каза Сара. — Събра два куфара и каза да дадем останалото на социални грижи. Каза ми... каза ми сбогом. Няма да се върне. Не можах да кажа нищо, което да промени решението му.

— Той не може да постъпи така — каза Нина, шокирана. Трябва да разбере, че не може. Направих каквото можах във връзка с гробището и пожара. Няма да имам възможност пак да успея. Мисля, че можем да го опазим от затвора. Но ако замине, те ще решат, че се укрива от правосъдието и...

— Той си замина завинаги — каза Сара, а лицето ѝ беше изкривено. — И Моли тръгна с него. Не би му позволила да замине сам. Не съм и мислила да кажа нещо. Той пропада, Нина! Даже не се опита да ми обясни. Не иска да говори с мен!

Нина погледна отстрани към Пол.

— Къде точно са сега? — попита той.

— При Кени. Вие бихте ли... отишли там? Помолете ги да не тръгват. Кажете им, че той трябва да остане вкъщи, и всичко останало. Тук не става въпрос за страх, обаче, точно така е. То е като... като... той...

— Мисля, че Моли се страхува, че Джейсън иска да умре — каза Лео.

— Защо не отидеш ти? — прекъсна го Нина.

— Кени ме мрази. Няма да ме пусне да вляза. — Сара плачеше.

— Вие не можете да очаквате, че Нина ще продължи да работи на тъмно — каза Пол. — Трябва да обясните за какво изобщо става въпрос. През цялото това време тя работи на тъмно, а това не беше много лесно. Трябва да ни помогнете, да ни кажете за какво става въпрос.

— Кени ме мрази, защото съм му майка — каза Сара, а сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Ти си майка на Кени?

— Неговата биологична майка. Той им е брат. Всички го знаят.

— Рей ли беше баща на Кени? — попита недоверчиво Пол, но Сара изглеждаше неспособна да отговори. Нина и Пол я гледаха, изчакваха я да се посъвземе.

— Сара е била на седемнадесет, по-млада от Моли в момента, когато е родила Кени — започна Лео, подновявайки разказа. — Рей е по-възрастен. Той я управляваше напълно. Когато се разбрало, че е бременна, той се е оженил за нея и я довел да живеят тук. Но когато Кени се родил, се е оказало, че има *spina defida* и изкривени крака. Рей отказал да приеме бебето. Всичко, което притежаваше, трябваше да е перфектно. Освен къщите, които строеше за другите хора, разбира се. Той беше едно проклето копеле. Занесъл бебето в Стендфорд и наел специалисти да го прегледат. Когато му казали, че дефектите могат да се коригират само частично, той се отказал от бебето.

— Трябваше да го спра — каза Сара. — Бях толкова малодушна. Трябваше да си взема детето и да замина.

— Това е станало преди двадесет години — каза ѝ Лео. — Ти самата си била дете.

— Аз на два пъти подписах документи, които той ми представи, веднъж, след раждането и втори път, когато Кени беше осиновен. След като отведоха Кени, няколко месеца боледувах. Когато оздравях, се опитах да го открия сама, но не можах да го намеря. След това разбрах, че ще имам близнаци. Когато се раждаха, Рей трепереше.

— А какво стана с Кени? — попита Пол.

— След години открих, че Кени е израснал в района. Бей. Осиновите му се бяха развели. Майката живеела от социални помощи. Животът му е бил доста труден. През всичките тези години не спирах да го търся.

— Когато станал на осемнадесет години, осиновителката му разказала всичко — продължи Лео. — Казала му е, че биологичните му родители са богата двойка от Тахо, и че не биха си помръднали и пръста, за да му помогнат. Да, тя знаеше. На няколко пъти се е опитвала да се свърже с Рей, за да иска финансова помощ, да разрешат медицинските проблеми на Кени, но той отказвал. Никога не е споменавал на Сара за това.

— Как разбрахте всичко това? — попита Нина.

— Кени ми каза — отговори Сара. — Той се премести тук, за да завърши училище, предполагам с надеждата да открие нещо повече за нас. Кени е много интелигентно момче, но поради физическите усложнения е тръгнал по-късно на училище и завърши в същия клас с Джейсън и Моли. Един ден той им разказал кой е. Джейсън решил, че това е блъф, но Моли дойде при мен. Веднага отидох да го видя. Той ми каза, че никога няма да ми прости и че не желае да ме вижда. Парите бяха всичко, от което се нуждаеше. Дадох му.

— Това се случи преди три години — каза Лео. — Дотогава тя не беше говорила с никого за това. Един ден ми разказа всичко. Дотогава аз бях стоял далече от къщата, защото с Рей не се погаждахме, но след това със Сара станахме приятели.

— Три години — каза замислено Пол.

— Да. Беше ужасно трудно, та чак досега. Скоро, след като ми разказа за Кени, със Сара се случи инцидентът.

— Джейсън и Моли бяха много ядосани на Рей — каза Сара. — Но той им беше баща и те все още го обичаха. Започнаха да се карат с него, особено Моли. Бяха много млади, почти деца, едва навършили шестнадесет.

— Къде е мястото на Кени във всичко това — попита Пол.

— Той беше в центъра. Близнаците започнаха да се виждат с него. Кени мразеше Рей. Толкова много беше страдал.

— Разкажи им за Моли — окуражи я Лео.

— Моли го провокираше. По време на вечеря например изтърсваше: „Кени е изобретил бомба, тате. Може би ще те вдигне във

въздуха заради всичко, което си му причинил.“

— Рей не можеше да се избави от Кени — допълни Лео. — Опитва се да го подкупи, за да се махне, но Сара му изпрати пари. Смяташе, че Кени го преследва. Наричаше го Гадняра.

— Аз заплатих за вината си — каза тъжно Сара. — Не можех просто да забравя, че той ми е син. Куентин беше този, който ни поддържаше. Рей смяташе, че всички, освен баща му са срещу него. Той знаеше, че Куентин би направил всичко за него, и така Куентин можеше да му влияе. Куентин го успокояваше, говореше с децата и се опитваше да им помогне да разберат, че на него самия в момента му е много трудно. Той ме убеждаваше, че Рей би се почувствал по-добре, ако стоя до него.

— Той ни раздели с Рей, но ме остави в компанията — каза Лео. — Това не беше лесно. Рей беше започнал да ме обвинява, че кроя нещо по отношение на Сара и на компанията.

— Това се нарича обективация — каза Нина. — Да прехвърляш вината и себеомразата си върху всеки друг. Изглежда, му се е върнало двойно.

— Някак си успяхме да преживеем това ужасно време — продължи Сара. — Малко или много забравих за инцидента, а Рей като че ли се успокои. Аз съм си такава — ти знаеш, Нина. Мир на всяка цена. Стисках зъби, търпях и мислех, че скоро Джейсън и Моли ще заминат в колеж, и Лео и аз — всичко ще се нареди от само себе си. Толкова съм грешала.

— Близнаците се дипломираха през юни, Рей знаеше, че искат да заминат да учат, но не искаше да го приеме. Отново започна да се налага, казваше, че близнаците могат да останат да учат и тук, така че Джейсън да работи на половин ден в компанията. Отново започна да превръща живота ми в компанията в ад. Всички виждахме, че отново не е на себе си, Сара се страхуваше да направи и крачка. Дори Куентин беше вдигнал ръце от него — каза Лео.

— Ето по какъв начин ви е контролирал — каза Нина. — Като е поставял себе си извън контрол. Защо всички сте се съгласили да отидете с него в планината?

— Той ме заплаши. Аз казах на Лео — отговори простичко Сара.

— Страхувах се за нея — каза Лео. — Тази работа не ми изглеждала чиста. Но Сара настояваше, че трябва да отиде, така че аз

реших, че заедно с близнаците ще отидем с тях. Когато го съобщихме и видях реакцията на Рей, разбрах, че съм бил прав, че е имало защо да се притеснявам за Сара. Близнаците имаха същото чувство.

— Не можех да повярвам, че е смятал да ме нарани.

— Никога няма да го разберем — каза й мрачно Лео.

Клетъчният телефон на Нина иззвъня в чантата ѝ. Тя не му обърна внимание. Беше разбрала всичко, сглобявайки го парче по парче, беше разбрала онова, което досега ѝ се изплъзваше.

— И така... Рей го няма, но това не е краят.

— Джейсън и Моли нямаха възможност да запазят равновесие — каза Лео. — Но сега, всичко е толкова близо до края. Би трябвало всички да седим тук, щастливи, освободени от болката и да говорим за бъдещето. Но сега Джейсън е този, който се отказва от това.

— Той не може просто да си тръгне, особено сега — каза Нина. — Прав си Лео. Ние сме толкова близо до целта.

— Защо го направи? — изстена Сара, удряйки с ръка по облегалката на дивана. — Винаги е бил толкова отговорен, толкова зрял! Само веднъж постъпи различно — когато нещата вървяха най-зле, точно след излизането ми от болницата, когато ти се беше карал с Рей.

— Да, сещам се за какво говориш. — Лео обясни на Нина и Пол. — Джейсън подправил подписа на Рей на един служебен чек, а на следващия ден изчезна с една крадена кола. Блъснал се близо до Карсън Сити и Рей го върна обратно вкъщи. Джейсън казал на Сара и Рей, че се е готвел да избяга, но когато изскочил от шосето и разбил колата, се отказал.

— Това беше толкова необичайно за него — каза Сара. — Да открадне пари. Да открадне кола. Едва ли щях да повярвам, ако не седеше тук срещу мен, на твоя стол, Нина, и ми разказа всичко. И Рей беше тук. За пръв път Рей постъпи правилно. Просто му каза, че е направил грешка, която никога повече не бива да повтаря.

Пол беше целия в слух. Попита:

— Кога се е случило това?

— О, трябва да е било през август. Преди три години.

— Виждали ли сте някога колата? — Гласът на Пол трепереше от възлнение.

— Не и след инцидента — каза Сара. — Всъщност, това беше старата кола на Джо. Била е паркирана на улицата зад къщата. Джо никога не разбра кой я е взел. Рей и Джейсън я изоставили в Карсън Сити. По-късно Рей спомена, че е накарал някой да я махне оттам.

— А какво стана с парите? — попита Пол, навеждайки се напред. Нина се молеше да не се окажат десет хиляди долара... Тя чакаше отговора, а страхът беше сковал сърцето ѝ.

— Джейсън бил много разстроен и просто ги оставил в колата. Някой ги откраднал, докато е стояла отстрани на шосето — каза Сара.

— Колко са били, Сара? — прошепна Нина.

— Десет хиляди долара — каза тя. — Защо?

Пол каза:

— Много съжалявам. Страхувам се, че Нина вече е съвсем изморена. Той стана и сложи ръка на рамото на Нина. — Извинете, но трябва да я заведа вкъщи.

Изненадани, Сара и Лео също станаха.

— Ще отидете да ги видите, нали? Няма ли да опитате? — попита Сара.

— Съжалявам — каза Нина. — Не ми е добре. Трябва да тръгвам. — Без да прави излишни движения, тя се отправи към вратата, подкрепяна от Пол.

Докато стояха в къщата, над езерото се бе извила буря. На лунната светлина можеха да видят дъждовните потоци. Влажният бриз разпиля косата на Нина и малко я освежи. Когато се отдалечиха, тя каза тихо:

— Възможно ли да е станало така? Възможно ли е Джейсън да е убил жената на Колиър?

— Има ли място за съмнение? — каза Пол. — Влизай.

— Инцидент?

— За това мисля.

Потеглиха бавно по алеята, Нина продължаваше да мисли ядосано.

— След случилото се със Сара, той трябва да е решил да убие Рей. Трябва да се е опитал да наеме Рубен Лаура, да свърши тази работа. Джо е водил веднъж Рубен в къщата и е разказал на близнаците за тъмното му минало.

— А може би всички са замесени — каза Пол. — Кени, Моли и Джейсън.

— Може би. Не знам. Той е бил още дете, Пол. Рубен е взел парите, но после се е отказал. Казал е на Джейсън...

— И Джейсън се е хванал в капан. Не е бил сигурен, че Рубен няма да го издаде на полицията, или по-лошо, на Рей. Джейсън трябва да е бил ужасен от тази възможност.

— За бога, Пол, разбираш ли за какво говорим! Рубен не се е обесил. — Тя беше смаяна. — Аз... аз просто не мога да повярвам, че Джейсън е могъл...

— Разказал е на майка си някаква скалъпена история за колата и за парите, нали? — каза Пол. — Трябвало е някак да обясни за десетте бона...

— Със сигурност не е знаел, че това е колата на Джо...

— Тогава Рубен е пийнал повечко, отишъл е до офиса на Ана и ѝ е издрънкарал всичко. Вероятно после е казал и на самия Джейсън, че е ходил там — и Ана е трябвало да бъде премахната колкото се може по-скоро.

— Но това означава, че Джейсън е чудовище, Пол! Той не изглежда такъв.

— Глупаво момче! Да пожертва два живота заради своя. — Пол беше като зашеметен. Зави към улицата на Мат.

— Хей, какво правиш? — попита Нина.

— Ще те закарам вкъщи. Преуморена си.

— Но какво ще стане с Джейсън?

— Отивам там. Но първо ще кажа на Колиър. Той трябва да знае.

— Но той е прокурор! — каза Нина ужасена. — Чакай, Пол, ние все още не знаем със сигурност!

Колата спря. Къщата на Мат беше тъмна.

— Слизай — каза Пол.

— О, не, не можеш да ме накараш — заинати се Нина. — Идвам с теб. Каквото и да се случи, с Джейсън трябва да се постъпи справедливо. Ще дойда, за да съм сигурна в това.

— Казах ти да слизаш.

Той я хвана, отвори вратата и се опита да я избута навън.

— Хей! — каза Нина. — Не смей да ме докосваш! — Тя сви юмрук и без да мисли повече, го удари по ухото.

— О! — Пол се отдръпна. Кракът му се изплъзна от спирачката и колата потегли назад. Вратата все още беше отворена. — Сега ще видиш, малка...! — Той успя да овладее колата малко преди да излязат на шосето.

— Идвам с теб, чуваш ли, Пол? — едва успя да промълви Нина.

Пол държеше ухото с дясната си ръка. „О, Боже, сега ще ме удари“ — мислеше си Нина. Той я сграбчи за раменете и я завъртя към себе си, държеше я толкова здраво, че тя едва дишаше. Очите му мятаха искри, той се наведе и впи устни в нейните. Целувката беше груба и болезнена, тя се опита да се изтръгне, но не можеше да се измъкне от ръцете му, които я стискаха като менгеме. След един миг, който ѝ се стори цяла вечност, той я пусна изведнъж и тя падна на седалката.

— Ти, кучи сине — каза тя, дишайки тежко.

— Сега изчезвай.

Тя не помръдна. Пол изруга и потегли. Не си проговориха през целия път до апартамента на Колиър.

Сиво око, гледащо през шпионката. Недоволно мърморене.

— Какво искате, по дяволите? — Колиър отвори вратата и им махна да влизат. Той носеше само чифт спортни шорти. Макар че беше малко след девет, очите му бяха подпухнали от сън.

— Хайде, намъквайте се! Присъединете се към празнуващия.

Те влязоха в кухнята, пълна с мръсни чинии и опаковки от замразени храни. Той разчисти част от масата пред тях, като бутна нещата на пода, хвана главата си с ръце, изкашля се и каза:

— Предполагам, че сте дошли да се насладите на тоталното ми унижение. Възможно ли е да искаш още нещо от мен, Нина?

— Трябва да поговорим.

— Да поговорим? — Той отиде до мивката, наля си чаша вода, изпи я и се обърна към тях. — Необходимо ли беше да бъда събуден? Виждам, че да. Не се отказвате. — Той пусна студената вода, опита с пръст дали се е източила, пъкна цялата си глава под крана, после се отдръпна, говорейки нещо неразбираемо, целият вир-вода. Взе сухата кърпа, която висеше на една кука до мивката и каза: — Давайте! Готов съм.

— Седни! — кротко нареди Пол.

Колиър отново седна на мястото си на масата, прозявайки се, като бършеше косата си с кърпата.

Докато Пол подбираше думите си, Нина каза:

— Аз се обадох на 911 от Райт Лейк.

— Знам — каза Колиър.

— Знаеш?

— Познах гласа ти.

— Защо не го каза в съда?

— Ще се окаже, че големият приоритет на живота ми е да те пазя от собствените ти безумия.

Той потърка косата си още веднъж и хвърли кърпата върху купчината на плота. Тя се удари в една чиния, която падна на пода и се разби на парчета. Всички гледаха към нея. Колиър каза:

— Това ли дойде да ми кажеш?

— Влязох вътре и видях тялото на Куентин. И тялото на Рей. Пламъците вече бяха започнали да обгръщат дневната.

— Учудвам се, че не си оставила отпечатъци. А може и да си оставила. Видя ли кой подпали пожара? — Колиър попита спокойно, като че ли разговаряха за времето. — А колата на Куентин?

— Не. Който и да го е направил, беше си тръгнал, преди аз да пристигна.

— Допускам, че си дошла тук, за да ми кажеш истината — каза Колиър. — Не би трябвало да прикриваш младия Джейсън, нали?

— Изобщо не съм го виждала. Той не беше там. Но... когато излязох отвън видях чифт слънчеви очила...

Пол изохка.

— Знаех си — каза той, — знаех си, че ако дойдеш, ще кажеш затова...

— Взех ги и избягах. Не мислех. Димът обгръщаше всичко и се страхувах, че съм попаднала в капан.

— Предай ги — нареди Колиър.

— Не мога. Не, не съм ги изхвърлила. Скрих ги под матрака, докато реша какво да правя с тях. Бяха откраднати от стаята ми. Не зная от кого.

— Опиши ми очилата.

— Бяха скъпи „Вюрнътс“, със зелени стъкла.

— Да познаваш някого, който да носи подобни очила?

— Не мога да ти кажа това.

— Привилегирована информация между адвокат и клиент?

— И това не мога да ти кажа.

— Боже, как мразя адвокатите! — изохка Колиър. — И веднага след заседанието ти пристигаш тук и ми се изповядваш, за да успокоиш чувството си за вина. Излиза, че си била права за обвинението в убийство. Ако Клаусън беше лоялен към мен още от самото начало, съмнявам се, че случаят би стигнал даже и до предварително заседание. Е, добре, все още имаме възможност да ги използваме, за обвинение в палеж.

— Аз... аз съжалявам — каза Нина, разбрах, че е престъпление. Какво смяташ да правиш?

— Нина е объркана — каза Пол, а очите му гледаха в очите на Колиър. — Тя е съчинила цялата тази история с очилата. Млъкни, Нина. Мой ред е да говоря. Слушай, Колиър. Джейсън е твърдо решен да напусне града, за да изпревари съдебното постановление, което ти, без съмнение, ще приготвиш утре.

— Няма да стигне далече. Това само ще му навреди.

— Почакай. Има и още нещо. Преди три години, през август, Джейсън е взел без разрешение понтиака на Джо Маркес. Претърпял е някаква катастрофа. Джо никога повече не е видял колата си, което му е било все едно, защото тя и без това е била полусчупена.

Колиър разтриваше гърдите си с ръка. Косата му беше разрошена. Щеше да изглежда смешно, ако не беше жестокото изражение на лицето му.

— Той е карал понтиака? Джейсън де Биърс е убил Ана?

— Страхувам се, че така се получава.

— Какво? Шестнадесетгодишен пикльо, с крадена кола е блъснал жена ми? Той е направил това? И аз бях с него в съда през последните два дни? — Колиър скочи, ритна стола и хвана Нина за брадичката, принуждавайки я да гледа към него. — Да върви на майната си привилегированата информация между адвокат и клиент — крещеше той. — Искам да знам, искам да знам сега. Откога знаеш това?

— Току-що научих! Честна дума!

— Хей, хей — каза Пол. — Спокойно, брато.

Колиър се вгледа за секунда в очите ѝ, дръпна ръката си и каза:

— Не мърдай! — Отиде до телефона, който висеше на стената, и набра няколко цифри: — Хелоуел е — закри слушалката с ръка и попита: — Къде е той?

— Спри — каза Нина и ловко измъкна телефона от ръката му. — Не можеш да докажеш нищо Пол ми каза, че обратното проследяване на случая е в задънена улица.

— Искам да го арестувам. Къде е той?

Телефонът звънна. Той вдигна. Търсеха го от офиса. Очите му следяха Нина, докато неохотно им казваше, че ще се обади по-късно.

— Ела и седни. Ще ти разкажа историята — каза Пол.

Колиър седна, треперейки. Новината го беше смазала.

Продължаваше да трепери, като че ли никога нямаше да спре.

— Направи нещо — каза Пол на Нина.

Докато търсеше одеяло в спалнята, Нина оглеждаше личната обител, в която никога не беше влизала. Тя търсеше някаква нишка към Колиър, но всичко, което намери, беше една гола крушка, легло без чаршафи и купчина мръсни дрехи в ъгъла. Стените също бяха голи, но личаха дупки от гвоздеи, вероятно от картини, слагани от жена му. Цялата му личност, представена от тази стая, беше една бяла стена. Може би Колиър отново щеше да бъде личност. Но точно сега не беше така.

Когато се върна, Колиър и Пол бяха погълнати от разговора си. Той все още трепереше. Тя го зави с одеялото и седна.

— Ще отидем там, и ще го накараме да признае — обясняваше Пол. — Ще го запишем. Нина, на теб той ще ти каже.

— За Бога, той е мой клиент! И твой! Забравете за това!

— Ти си свърши работата. Срещу него няма висящи обвинения. Технически вече не е твой клиент — каза Колиър. — И ти използваш технически средства, когато ти изнася, нали?

— Аз не мога да се възползвам от него така. Би било неетично!

— Това е съвсем друго престъпление.

— Не ме интересува!

— Тогава ще ми станеш ли адвокат в моето дело? Защото, ако съдът не го пипне, страхувам се, че ще трябва да го убия — каза Колиър.

— Чакайте и двамата — каза Пол. — Не се яжте. Аз ще вляза.

— Трябва да зная, Нина — каза Колиър. — Разбираш, нали? Ако той реши да разкаже на Пол, наистина ли ще го спреш?

— Ще го запишем. Имам джобен касетофон — каза Пол.

— Никакъв запис — каза Нина. — Няма да позволя да му устроите капан. Това е абсолютно незаконно. И никакви заплахи. Това не ми харесва. Той е заподозрян. Длъжни сте да му прочетете правата.

— Знаеш ли какво, Нина? — каза бавно Колиър. — Точно сега ми се иска да ти запуша устата и да те вържа за този стол, докато ние си свършим работата. Това, за което говорим, е моята жена. Моята жена.

— Това, за което винаги сме говорили, е било твоята жена, Колиър — изстреля Нина.

— Можеш ли да извикаш две ченгета, и повярвай ми, трябва да са две, да я арестуват, за да не ни издъни? — каза Пол.

Нина разбра, че той не се шегува, а и Колиър като че обмисляше тази възможност.

— Добре — каза тя. — Колиър и аз ще чакаме на външната площадка. Вратата е тънка. Оттам ще мога да чуя всичко, което се говори в хола. Ние ще слушаме. Но без номера, Пол. Бъди справедлив.

Колиър излезе от спалнята облечен, носейки пистолета си, 45-и калибър.

— В случай че се опита да избяга — каза той. — Въоръжен ли си, Пол?

— Винаги. — Пол потупа в отговор кобура на рамото си.

— Той няма да нарани никого — протестираше Нина, но те не ѝ обърнаха внимание.

Нина се качи в колата на Пол, Колиър запали неговата.

По пътя към апартамента на Кени Пол каза:

— Зеленият отблясък в картината на Ким. Тя го е видяла у шофьора. Същият цвят. Имаше го на платното...

Пол изключи мотора и изгаси фаровете.

— Нина, в теб ли е клетъчният ти телефон?

Тя бръкна в джоба си:

— Тук е.

Колиър паркира до тях и закрачи бързо към сградата.

— Тръгваме — изкомандва той.

Във фоайето двамата с Нина заеха тихо позициите си, в ъгъла край апартамента.

Пол почука на вратата. Из цялата площадка се носеше силна миризма на марихуана, стените вибрираха от силната музика, носеща се от уредбата. Кени откряна вратата, така че Пол можа да види веригата.

— Какво искате? — Очите му се взираха в Пол.

— Трябва да поговоря с Джейсън.

— Той не е тук.

— Хайде, Кени. Просто искам да поговоря с него, преди да замине.

— Адвокатката ли ви изпраща?

— Не. Майка му. Въпросът е личен.

— Джейсън!

Джейсън дойде до вратата.

— Майката ти се притеснява, че ще имаш нужда от пари — каза Пол и потупа портфейла в джоба си. — Помоли ме да ти донеса.

Пауза.

— Дайте ги.

— Няма начин. Трябва да ти ги предам лично заедно със съобщение от нея.

— Колко са?

— Ще ти кажа.

Пол усети някаква суматоха, после вратата се отвори и той влезе в дневната, припомняйки си какво означава да си на деветнадесет и да си толкова наивен, че хем познаваш примамките на възрастните, хем да се оставиш да те изиграят.

Една-единствена лампа беше запалена и хвърляше приглушени отблясъци по стените. Моли стоеше зад Кени, който се пресегна към уредбата да намали музиката. Куфарите бяха срещу вратата на спалнята, която беше леко открената. Моли изглеждаше притеснена и уплашена.

— Здравсти, Моли. Здравсти, Кени — каза Пол.

— Здравсти — отговори Моли. Кени я сложи да седне на дивана.

Около минута никой не проговори. Пол попиваше атмосферата, обмисляйки начина си за действие.

— Няма чек, нали? — каза Джейсън. Изглеждаше така, сякаш беше на края на силите си. — Какво ви разказа майка ми?

Пол се настани удобно до плота, където заедно с Кени беше ял сандвичите с пастърма.

— Значи заминаваш? Това дали ще помогне на майка ти и сестра ти? Мислех те за смело момче, но, изглежда, съм сбъркал. Проиграваш си шанса в момента, в който го спечели.

— Не е точно така.

— С мама всичко ще бъде наред. Тя си има Лео. Ние трябва да заминем далече от всичко това. Не можем да останем — каза Моли.

— Обясних ти, че не можеш да дойдеш, Моли — каза Джейсън.

— Нина е загрижена за това, което става с теб, Джейсън. А майка ти? Тя те обича. Ако и сестра ти замине, не мисля, че с майка ти всичко ще бъде наред.

— Обясних ти, че задълго трябва да се разделим, Моли — каза Джейсън. — Трябва, Моли!

— Не искам да остана! Не и в тоя град, пълен със смърт. Не ме интересува, ако ще да заминем и в Тимбукту! Не искам да живея без теб!

— Ти ми обеща, Моли, никога да не се опитваш отново!

— Защо просто не останеш, и не платиш Джейсън? — попита кротко Пол. — Заминаването на заточение може да бъде по-голямо изпитание от затвора. Самотата е нещо страшно. И винаги ще се страхуваш.

— Защото не мога. Нещата са по-лоши, отколкото си мисли Нина. Тя не може да оправи всичко. Никой не може. Трябва да замина.

— Защото в края на краищата ти си убиец, Джейсън.

Моли се задъха. Кени каза:

— Ай, ай.

— Ти се справи добре. И почти се измъкна.

— Колко духовито! Какво чудесно решение на проблемите — каза Кени. — Ние всички сме много духовити.

— Защо го направи? — попита Пол, гледайки Джейсън в очите. — След като заминаваш, можеш да ми разкажеш. Все някога трябва да го разкажеш на някого.

— Наистина ли искате да разберете? — попита Кени.

— Кени, недей! — извика Моли.

— Заради Рей — каза Кени. — Той ги убиваше, убиваше ги бавно. Моли, Джейсън и Сара. И мен. Решил да ме захвърли в някаква побъркана къща, само за да се отърве от грозната ми физиономия. Щеше да убие Сара. Беше непоносимо за всички и Джейсън знаеше, че това е единствената възможност.

— Все още нищо не схващам.

— Джейсън, моля те, накарай го да замълчи — каза Моли, но брат ѝ не помръдна. Той гледаше с онзи отнесен поглед, който Пол беше забелязал в съда, като че ли се вслушваше в някакъв вътрешен глас, обвиняващ и изпълнен с омраза. Моли стана, отиде до него и нежно го хвана за ръцете.

— Добре, Кени, продължавай — каза Пол. — Слушам те.

— Достатъчно! — почти изписка Моли. — Погледнете какво прави той! Ние не можем да му кажем. Хайде, Джейсън, тръгвай!

— Не — каза Джейсън, отдръпвайки я от себе си. — Аз ще платя. Не ти. Нито пък Кени.

— Как се стигна дотам, Джейсън? — Гласът на Пол беше строг.

— О, Джейсън — изплака Моли. — Моля те, не казвай нищо!

— Никой не може да ме мрази толкова, колкото се мразя аз самият — каза бавно Джейсън. — Мразя се. Не мога да се понасям.

— Кажете го! — настояваше Пол. — Кажете го!

— Не мога да го кажа — отговори Джейсън. — Толкова ме е срам. Толкова съжалявам. Това, което направих, никога не може да бъде забравено.

Той наведе глава. Лампата хвърляше сянка върху стената, а главата му висеше напред, като че ли чакаше гилотината. Моли каза с изтънял глас:

— Ти трябваше да го направиш, за да ни спасиш.

Отново настъпи тишина. После Джейсън отиде до куфарите и ги взе.

— Чакай — каза Пол. — Не ми каза нищо за дядо ти.

— Беше ме проследил до гробището. Скарахме се. Той се хвана за главата и каза, че има ужасно главоболие. После падна. Изтичах до него, но той вече беше в безсъзнание. Не знаех какво да правя. Не можех да повикам никого. Тогава го сложих на задната седалка...

— И Рей в багажника.

— Спомних си за бунгалото. Трябваше да реша. Когато стигнахме, той вече беше мъртъв.

— А кръвта по лопатата?

— Тя беше до камъка. Точно както каза Нина. Той падна върху нея. Аз я дръпнах далече... — Джейсън отново преживяваше всичко.

Моли взе един от куфарите и каза отчаяно:

— Хайде, аз съм готова.

— Тръгвам — каза Джейсън, гледайки в земята. — Кажете на майка ми...

— Само още нещо. Не се безпокой, няма да те спра — каза Пол. — Нещото, което според мен ни събра всички заедно: защо изкопаят тялото на баща си?

— Кажете на майка ми, че съжалявам. Кажете на Нина, че й благодаря. Тя се опита да помогне. Кени...

— Довиждане, братле — каза свенливо Кени, надигна се и непохватно го прегърна.

— Довиждане, Моли.

Но Моли се вкопчи в него и не искаше да го пусне:

— Не! Не!

— Моля те, Моли — каза Кени. — Остани. Имам нужда от теб.

— Какъв е този шум? — попита Джейсън, посочвайки към вратата.

— Нищо не чувам — каза Пол. — Почакай, синко. Ще се опитаме да ти помогнем.

— Отвън има някой! — каза Кени.

Колиър нахълта, бутайки Нина пред себе си. Пистолетът му беше изваден, а той дишаше на пресекулки.

— Махни се от пътя ми — извика той, после вдигна пистолета и се прицели в Джейсън, който стоеше на не повече от половин метър от Нина.

— Не! — извика Нина, хвърли се и застана пред Джейсън. Пол също извади пистолета си.

— Свали го, приятелче — каза той на Колиър. — Не искаш да застреляш Нина, нали?

Неочаквано Джейсън замахна и събори лампата, тя се удари в пода и се пръсна на парчета, оставяйки ги в пълна тъмнина. Някой изстена, Пол хвана Нина, стисна я и замръзна на мястото си, опасявайки се, че Колиър можеше да стреля в тъмното.

Вратата на апартамента се поклащаше, отворена. Джейсън и Моли изчезнаха във фойето. Ръката на Пол намери Колиър, но той успя да се измъкне и също изчезна.

Единствената светлина идваше откъм площадката, слабата крушка едва-едва осветяваше коридора. Пол стискаше пистолета в ръка. Две фигури се появиха в полумрака и почти мигновено изчезнаха. Колиър засега изоставаше.

Останалите изчакаха за момент, докато се уверят, че той и пистолетът му наистина ги няма.

Пол и Нина тичаха към паркинга покрай смаяните съседи, а Кени куцукаше зад тях. Стигнаха навреме, за да видят джипа, следван от колата на Колиър, която занесе на ъгъла с пълна газ, спирачките изскърцаха пронизително.

Те скочиха в колата на Пол, Кени се вмъкна в последния момент. На главен път 50 и трите коли, една след друга, взеха острия ляв завой. Пол караше, необезпокояван от слабото движение, без да изпуска от очи Колиър в неговата малка кола, преследваща джипа. Нина набираще 911 за трети път през този месец. Пол измъкна телефона от изтръпналите ѝ пръсти и спокойно описа джипа, номера му, и колата, която го преследваше, като през цялото време караше с пълна скорост по средата на шосето.

Нямаше никаква опасност Колиър да изпусне джипа, почти се беше залепил за него. После ускори и го блъсна отзад. Джейсън занесе наляво, промени посоката, джипът се качи на тротоара и продължи по него, като едва успяваше да избягва стълбовете, стъпка няколко храста и накара няколко пешеходци да отскочат, за да си спасят живота.

— Защо се опитва да ги убие? — попита Кени, държейки се за облегалката на Пол.

— Служителката от пробацията, която е убил Джейсън — тя е негова жена! — каза Нина, извърщайки леко главата си назад, но без да изпуска от очи колата отпред.

— Ана Мийд! Той никога не е правил такова нещо.

— Но нали току-що си призна!

— Не! Вие всичко объркахте!

Джейсън успя да слезе на шосето пред Колиър с оглушителен трясък, а колата изплиска водата от полунаводнената улица. Джипът все повече криволичеше, като че ли беше останал без контрол. Колиър отново форсира, доближи ги и пак ги блъсна.

— О, Боже! Той ще убие и двамата! — извика Нина, но те някак си успяха да се отдалечат и отново водеха, а безумната им скорост поглъщаше шосето пред тях. Телефонът ѝ звънеше, паднал някъде в краката ѝ.

— Те се насочват направо към щатската магистрала! — извика Кени. — Спрете този човек! Това не е негова работа!

— По дяволите, Пол! По-бързо! — изкрещя Нина и Пол, скърцайки със зъби, натисна газта.

Някак си бяха успели да стигнат района на казината. Нина наблюдаваше Пол, чийто крак сигурно беше залепнал за педала, предпазливото му движение напред и се ослушваше за онова, което трябваше да последва, звукът от катастрофата. Тя затвори очи, но

почти веднага ги отвори, за да види как колата на Джейсън навлезе почти под прав ъгъл в левия завой и се насочи направо към паркинга пред „Приз“.

Колиър спря рязко, направи обратен завой по средата на шосето, като за малко не удари една кола и профуча напред към паркинга, точно пред Пол. Той обиколи бързо паркинга и те можеха да видят протегнатия му врат, който разглеждаше колите. Тогава видяха джипа. Беше по средата на алеята, празен, чистачките продължаваха да работят. Колиър изкрещя, втурна се обратно към колата и подкара през локвите към ярко осветеното преддверие на казиното.

— Майната му — каза Пол, сграбчи телефона от седалката и изкрещя къде се намират.

Колата спря рязко. Всички изскочиха навън.

Блестящо и ослепително, изпълнено с хора, казиното бързо поглъщаше всичко необичайно. Заслепена от ярките светлини, Нина за миг застина на място, после успя да зърне Колиър в асансьора до вратата, размахваше пистолет, докато вратата се затваряше. Двама души от охраната на казиното натискаха бутона на другия асансьор. Двама други тичаха по стълбите с извадени пистолети. Някъде зад тях Кени се беше изгубил в тълпата. Колиър се бе качил на асансьора с експресно придвижване, който спираше само на ресторанта на покрива.

— Полиция! — извика Пол. Охраната любезно задържа вратата, докато и двамата успяха да се качат, мокри до кости и запъхтяни. — Всички нагоре! — нареди Пол. — Полицията идва насам. Той преследва млад мъж с момиче, които вероятно са малко преди него. Пистолетът му е зареден.

Вратата се отвори. Те се озоваха в преддверието на ресторанта. Управителят се беше залепил плътно до стената. Когато видя охраната, пристъпи напред и извика:

— Тръгна натам! Има пистолет!

— На покрива! — изкрещя един от гардовете. Те изтичаха след него, минаха през малка врата и стигнаха до тясна метална стълба.

Над покрива беше надвиснало дъждовното небе, натезало от неизвестност. Градът изглеждаше малък и далечен, както от върха на планината. Стените на съседните казина блестяха от окачените по тях ярки неоновы надписи. Цилиндричните отвори на вентилационните

шахти и квадратните бетонни стени с неясно предназначение се очертаваха в тъмнината на влажната площадка.

Те се разпръснаха, търсейки Колиър. Нина следваше Пол. Докато вървеше зад него, полунаведена, с натезали подгизнали дрехи, тя беше толкова изложена на опасност, колкото и при онази другата буря в планината, но този път не изпитваше страх. Сега чувстваше как в нея се надига твърда увереност, че може да се противопостави срещу съдбата, която я тласкаше неизбежно от събитие на събитие, без да ѝ позволи да се опита да я измами.

Само да не бяха казали на Колиър... и за какво всъщност бърбореше Кени в колата?

Заради пълната си лоялност към Джейсън, а и към Моли, сега стоеше на пътя на куршумите. „Няма да допусна това ненормално момиче да умре!“ — мислеше тя. Но какво можеше да направи? Колиър беше откачил и тя чувстваше как ужасът го връхлита, като лавина.

С периферното си зрение долови някакво движение и изтича към края на сградата:

— Тук са — извика тя, Пол дотича с пистолет в ръка.

Бързи и леки като птици, близнаците приближава по-ниската платформа на пристройката. Джейсън стигна пръв, обърна глава към Моли и каза:

— Стой отзад.

След това се приготви да скочи от другата страна. Нина затаи дъх. Тя си представяше неизбежния край, Джейсън, който пада от небето, като птица с пречупени криле.

— Има стълба. Трябва да е там — каза Пол.

Някъде от мократа тъмнина се появи Колиър с изваден пистолет. Той се промъкваше в полумрака към ръба, където беше Моли. Тя погледна ужасена назад към мъжа, после надолу към бездната, и накрая скочи, следвайки брат си.

Колиър изтича след нея, после спря на ръба на сградата. Дъждът го удряше в гърба.

Пол беше последвал Колиър и едва сега тя видя връхлетялата ги внезапно нова опасност, неизбежна и ужасна. За да спаси Джейсън, Пол трябваше да убие Колиър.

— Не! — изкрещя тя към Пол, но гласът ѝ се изгуби сред резкия шум от електрониката и неразбираемите гласове на хората от охраната, които тичаха към тях от другата страна на покрива.

Пол стоеше точно зад Колиър, а пистолетът му беше насочен в гърба му. Очите на Нина, изострени от напрежението, виждаха пръста му върху спусъка.

— Стой! — каза Пол, но Колиър не му обърна внимание. Нина чу дрезгав писък някъде откъм стената.

Тя се хвърли напред и сграбчи ръката, с която Пол държеше пистолета. Бяха толкова близо до ръба, трудно ѝ беше да запази равновесие — Боже, колко дълъг беше пътят надолу. Те се сбориха яростно, накрая Пол успя да я отблъсне от себе си. Тя почувства, че губи равновесие. Политна надолу, но Пол успя да я издърпа обратно върху плочата на покрива.

Останали без дъх, те погледнаха към ръба. Колиър беше изчезнал.

Изтичаха до мястото, където беше стоял той, наведоха се и впиха очи през дъжда, за да разберат какво има от другата страна, и видяха пътя на спасението, металната аварийна стълба. Тя се спускаше надолу покрай сградата. Най-горната ѝ платформа стигаше до равната повърхност на покрива, беше широка едва два метра. Моли бързаше надолу към брат си, на около шест метра от корниза на сградата. Колиър я следваше на ръка разстояние, движейки се тремаво. Гърбът му беше открит, превръщайки го в лесна мишена за Пол.

Чу се страшен звук, като че ли се разцепи дърво. Стълбата под Моли се откъсна и полетя към Джейсън, който вдигна ръцете си като щит.

— Мили Боже — успя да промълви Пол. — Лео спомена... че трябва да укрепим противопожарната стълба...

Горната част на парапета се откъсна и се залюля шеметно, като чудовищно махало на огромен часовник, после се откъсна и полетя надолу, с прашене и проблясване увисна върху жиците, и накрая се сгромоляса като светкавица, откриваща пътя към ада.

Джейсън! Дали падащият парапет го бе ударил? Не той все още стоеше на долната платформа и гледаше ужасено нагоре.

Моли! Сега тя беше в опасност. Висеше във въздуха, вкопчена отчаяно в последното стъпало. Освен в горния край, цялата

конструкция беше изгубила опорните си точки, и стълбата се люлееше леко, недалече от стената. Краката на Моли се мятаха във въздуха.

Над нея, където стълбата все още се крепеше с едната си част за покрива, Колиър се хвана отстрани. Той извади пистолета от колана си и се прицели в Джейсън, който беше изцяло открит, както стоеше на платформата.

— Джейсън — викаше момчето към брат си, — можеш да се измъкнеш. Продължавай! Тръгвай!

Дали онова, което се стичаше по лицето ѝ бяха сълзи или дъждовни капки? Нина не знаеше.

Момчето продължаваше да стои вкаменено на тясната площадка.

Изглежда, се готвеше да скочи към стената. С невероятна сила и ловкост, откривайки невидими пукнатини по грапавата стена, в които да пъха пръстите на ръцете и краката си, той започна да се катери по фасадата на сградата.

— Моли, идвам. Дръж се! — извика той.

— Джейсън, недей! Той ще те убие!

— Дръж се здраво!

Той се изкачваше, вече беше почти под люлеещите ѝ се крака. Почти я достигна.

Едната ѝ ръка се изплъзна. Тя залитна и започна да се мята, търсейки опора, точно както през онази нощ в спалнята си, когато висеше на въжето и се бореше, за да оживее...

— Моли! — изкрещя Джейсън.

Хората, заобиколили Нина и Пол, също ужасени изкрещяха, а шумът от гласовете им се сля в един дълъг, зловец стон, който Нина никога нямаше да забрави. Дъждът разпръскваше блестящата неонена светлина на стотици парченца.

Другата ръка на Моли се изплъзна от стъпалото.

С едно невъзможно, нечовешко движение Джейсън протегна ръка, с другата се хвана за една от подпорите на стълбата, крепяща се все още като по чудо за стената, изви се, отделяйки се от сградата, разпънат...

Хвана я. С едната си ръка придържеше нея, с другата се държеше за несигурната опора.

Не можеха да слязат, не можеха и да се изкатерят. Можеха само да чакат неизбежния край. Очите на момчето бяха изпъкнали, жилите

на врата му опънати, но държеше здраво сестра си. Беше направил всичко, на което беше способен.

Нина можеше да види само върха от главата на Колиър. Дъждът падаше косо върху гърба му и се пръскаше по тялото му. Пол разбра, че не може да стреля, без да изложи на опасност двамата младежи под него. Той прибра пистолета в джоба си.

Чуваше се само дъждът, плющящ върху покрива и воя на сирените. Стотици очи гледаха към тази страна на сградата, чакайки в мъчителната тишина. Нина почувства присъствието на смъртта, надвиснала във въздуха над стълбата.

Всичките ѝ мускули се стегнаха и като че ли успя да се изправи срещу настоящето:

— Колиър! — Извика тя с дрезгав, задавен глас, който не беше нейният.

— Той уби жена ми — каза Хелоуел, погледна нагоре и срещна погледа ѝ. Очите му бяха изцъклени, изпълнени с някаква маниакална решимост. — Техният живот за нейния. Това е справедливо. Погледни ги. Виждаш ли? Мисля, че ще паднат.

— Не — каза Нина. — Ана не би ги оставила. Ана щеше да поиска да ги спасиш. Да бъдеш милостив, Колиър. Моля те. Заради Ана.

Измина една дълга, дълга секунда.

Колиър погледна към момчето и момичето, които бяха толкова близо.

— Така няма да издържат — каза неясно той.

После слезе няколко стъпала, преви се в кръста и достигна Джейсън.

И чудото стана. Стълбата издържа.

Колиър сграбчи китката на Джейсън. Държеше го здраво, докато успяха да спуснат въже и да им помогнат.

Сред суетене и викове, предизвикани от напрегнатата ситуация, най-сетне издърпаха и тримата.

Нина обви ръце около врата на Пол и зарови лицето си в сакото му. Не можеше да повярва, че опасността е преминала. Беше ѝ студено, толкова студено, колкото никога досега.

Кени се приближи, куцукайки към нея и изрече задъхано:

— Рей взе колата. Той излъга Джейсън. Каза му, че бил похарчил парите, и молеше Джейсън да поеме вината пред Сара. Каза, че се напил, проиграл парите на рулетка, а после се е блъснал в едно дърво. Той... той...

— Той се разплака — каза Джейсън. — Каза, че не може да погледне в очите мама и дядо. Каза, че е проиграл всичко на рулетка. — Той се обърна към Колиър. — Съжалявам за съпругата ви.

Колиър сви рамене и наведе глава.

Моли припадна, и хората се скупчиха около нея. Някой я зави с нещо.

Дъждът продължаваше да се сипе, тъмен и тих.

ЕПИЛОГ

Мъжът и жената достигнаха билото на високата планина малко преди два следобед.

Октомври беше донесъл студ, тих, безветрен студ. Нямахше да се забави и снегът. Те спряха на голото било до една голяма купчина камъни, оставиха раниците си и легнаха на земята, дишайки тежко разредения въздух.

Нина погледна нагоре към небето точно както в деня преди два месеца, когато заедно с Колийър изкачваха планината, напред гръмотевичната буря. Сега небето беше чисто и ясно, лунният сърп се носеше като дух ниско в небето.

Зад нея Пол постави раницата си под главата си и затвори очи.

Беше изминал цял месец. Пол уреждаше задълженията си в Кармел, а и Нина не бе стояла със скръстени ръце. Когато той ѝ се обади и ѝ предложи да се качат в планината, тя отказа. Но той ѝ каза най-невероятното нещо — че могат да научат нещо ново за смъртта на Рей де Биърс на билото. През целия дълъг път нагоре избягваха да говорят за семейство Де Биърс.

Сега, отново на билото, Нина усети как спокойствието на природата се предава и на нея. Планината си почиваше.

— Пол...

— Тук съм — сънливо промърмори той.

— Защо дойдохме?

— Почакай минутка.

Той отново замълча, черпейки сила от слънцето. В далечината два орела се гмурнаха в сребърните отблясъци на езерото Тахо и се изгубиха в небето.

— Калифорния ще ми липсва — каза той. — Никога не съм работил във Вашингтон. Три месеца са много време. Но ще ми се отрази добре след тази работа.

— Надявах се, че няма да приемеш предложението.

— Всички имаме нужда от почивка. Нали ще се опиташ да не се забъркваш в неприятности?

Нина го побутна леко с обувката си:

— Ще се постарая — каза тя. — Сега, не искаш ли да знаеш какво се случи с тях? С Джейсън и другите?

— Добре. Вече съм готов.

— Първо за Колиър.

— Как минаха нашите показания?

— Перфектно. Имах възможност да поговоря с Джейсън, Моли и Кени. За тях историята приключи. Колиър замина. Взе си отпуск и оттегли кандидатурата си за окръжната прокуратура. Обадох му се точно преди да замине и той не знаеше къде отива. Каза само, че ще е на някое топло и слънчево място. Жал ми е за него, Пол. Чудя се, дали някога ще го видя.

— Ще се върне, когато се почувства по-добре — каза Пол.

— Проблемът не е свързан само с Ана. Търсенето на нейния убиец беше един симптом на болестта му. Той е свършен човек, Пол. Благодаря на Бога, че не уби Джейсън.

— Щеше да убие невинен човек — каза Пол. — Но след разговора със Сара наистина помислих, че момчето го е направило.

— Кени ми разказа останалата част от историята. Рей подписал чека и платил на Рубен, за да убие Лео — каза Нина. — Рей е бил параноик. Бил е обладан от фикс идеята, че Лео иска да му отнеме всичко — парите, властта, фирмата, съпругата. Толкова силно го е мразел, че се е опитал да го убие. Когато Рубен му е казал, че е признал всичко на Ана, Рей е трябвало да действа бързо, за да покрие нещата. Удушил го е, после блъснал Ана и откарал колата на Ал Баруки. Помолил Джейсън да каже на майка си, че той е взел парите и колата естествено, без да му обяснява какво е направил. Наистина е невероятно, че Джейсън се е съгласил, но явно въпреки всичко е обичал баща си.

— Как децата са разбрали всичко това? — попита Пол.

— Благодарение на разговора ни с Люси и Джо, нали си спомняш? Когато е отишъл на работа в къщата, Джо е казал на Моли как изчезналата му кола е убила Ана. При посещенията си в затвора Моли е казала на Джейсън. Той не е знаел какво да прави. За него това е бил поредният удар след толкова други.

— Появи ли се някакво твърдо доказателство за това?

— Джинджър наново съпостави отпечатъците, открити в колата. Там нямаше отпечатъци от Джейсън. Рей го е направил, Пол. Няма съмнение.

— Кажи ми за семейство Де Биърс.

— Сенди ми каза, че Сара и Лео ще се женят по Коледа. Кени ще бъде кум. От пролетния семестър той постъпва в Техническия факултет в Калифорния. Това е чудесно, нали? Джейсън и Моли са приети заедно в Колумбийския университет.

— Какво стана с обвиненията в палеж и разкопаването на гроба?

— Не можех да пледирам, че е невинен. Той наистина е изкопал тялото — все още не знам защо — и е подпалил пожара. Но Имейджисън взе предвид многото смекчаващи вината обстоятелства. Джейсън беше признат за виновен, но и двете не се счетоха за углавни престъпления, и беше заставен да завърши пълния юридически курс от програмата на Колумбийския университет, като част от изпитателната му програма. Каза, че никога повече няма да си затваря очите пред собствените си проблеми.

— Добро адвокатстване — каза сънливо Пол, а Нина се почувства стоплена от слънцето и от комплимента му.

— О, щях да забравя — плесна се тя по челото. — Колиър се е срещнал с Люси Лаура и ѝ разказал какво смятаме, че се е случило в действителност. Макар че никога не може да бъде доказано. Както и да е, вчера разбрах от Сенди, че Люси е изровила тялото на Рубен от гробището, където е бил погребан, и го е погребала в католическото гробище в Рино. Сега вече спокойно може да се омъжи за Джо.

— Добре — каза Пол. — Джо е добре. Откриха ли мерцедеса на Куентин?

— Не — каза Нина. — Вероятно е някъде наоколо, на дъното на някоя пропаст. Джейсън няма да каже къде.

— Вечна му памет — каза Пол. — Разбра ли се кой е взел очилата?

— Моли. Джейсън ѝ е казал за тях. Тя се опитала да го защити, нямала ми е доверие. Вмъкнала се в къщата един следобед, докато Андреа е прибирала децата от училище.

— Трябваше да е тя. Тийнейджърка, русокоса и безопасна, съседите не биха се усъмнили.

— Няма да познаеш какво чух за Ким Вос — дяволито вметна Нина.

— И какво?

— Видях статия за нея, на страницата за култура в „Сан Франциско Кроникъл“ Серията ѝ „Вариации на синхронността“ е била изложена в една известна галерия на Сетър стрийт. Тя е откритието на сезона. Станала прочута за една нощ. Във вестника пише, че я открил някакъв собственик на галерия от Кармел, който се заинтересувал от нея, понеже хората го питали къде могат да открият нейни картини.

Пол се разсмя от сърце.

— Оказа се, че зеленият нюанс в картината не са очилата на Джейсън.

— Мислих за това — каза Пол. — Значи тук Ким е сбъркала?

— Не, Пол, и за това е била права. През онзи ден в планината Рей носеше масленозелена шапка за голф. Така картината завършва цялата случка. Това е всичко. Това е моят доклад.

— Пропусна едно нещо. Помниш ли, че те помолих да се опиташ да откриеш, кой е платил на Ал Баруки да напусне страната? Това е единственото нещо, което наистина ме безпокои — каза Пол.

— Това беше лесно. Работата се свърши с едно телефонно обаждане в редакцията на „Мирър“ Дадох името на репортерката и след пет минути тя ми се обади с информацията. Мунир Ал Баруки е спечелил милион и шестстотин хиляди долара от калифорнийската лотария „Бърз удар“ ден, преди да замине за Египет.

Пол се надигна:

— Поднасяш ме...

— Истина е! Кълна ти се!

— Неведоми са чудесата на вселената — каза Пол. — Вероятно си е купил оръжеен магазин в Кайро... Да го вземат мътните, такива неща се случват веднъж, най-много два пъти в кариерата на един следовател.

— Какви неща?

— Такива, които ни водят за носа. Истинските мистерии. Когато се случват странни съвпадения, и то по начин, недостъпен за човешката логика.

— Е, проклета да съм, Пол — каза Нина, — но ще си признаеш ли, че има нещо в идеята за...

— Предопределеността? Синхроничността? Признавам го. Но такива неща се случват рядко, наистина много рядко. Определено мога да кажа, че през всичките тези години, в които съм разследвал убийства, никога не съм виждал толкова ясно присъствието на съдбата. Това ме кара да се чувствам...

— Малък — вметна Нина. — Колиър го каза веднъж за бурята.

— Това е друг феномен — каза Пол. — Нещо, което надхвърля разбирането ми.

— Да. И аз го чувствам така — каза Нина. — Понякога усещаш, че можеш да промениш обичайния път, по който стават нещата.

— Да се направим на богове и да сритаме здравия разум по задника — засмя се Пол.

— Виждам, че си си взел пистолета. Какво мислиш да правиш с него, по облаците ли ще стреляш?

— Той си върви с мен — отвърна Пол. — Може и да нямам кой знае колко власт над останалото, но в него поне съм напълно сигурен.

Извади бутилка вода и отпи няколко глътки.

— Онова, което не мога да разбера, е, какво имаше предвид Джейсън с лошите неща, които бил направил, за които говореше у Кени точно преди да се намеси Колиър. И защо, за Бога, беше изровил тялото на баща си? — каза Нина.

— Е, хайде да свършим онова, за което дойдохме — каза Пол. — Ставай, бейби. Разследването започва. — Той започна да обръща камъните, ровеше нещо, ниско наведен, обикаляйки в кръг около скалата.

— Мълнията е паднала точно тук. Трябва да са останали някакви следи.

Заинтригувана, Нина вървеше след него. Тя не можеше да разбере какво прави той.

Близо до края на скалата, където каменният склон леко се извиваше, образувайки импровизирания заслон, в който тя и Колиър се бяха скрили през онзи ужасен следобед, Пол каза:

— Ела тук.

— Какво е това?

Двамата оглеждаха една скална вдлъбнатина, пълна с малки парченца. Пол отвори раницата си и извади някакъв инструмент,

подобен на лопата с остри краища. Сложи си кожени ръкавици и започна енергично да разкопава парченцата.

— Виж — каза той, бръкна и извади странно кристализирано тяло, дълго около десет сантиметра. Постави го внимателно зад себе си и продължи да търси.

Извади още две продълговати каменни парченца, тънки и кухи. Приличаха на червеи. Нина никога не беше виждала подобно нещо. Изглеждаха необичайно, като че ли бяха изровили нещо от друга планета.

— Какво е това, Пол?

— Следи от мълнията — отговори доволен той. — Точно тук светкавицата е ударила Рей де Биърс. Като е паднала, буквално е стопила камъка, на около тридесет сантиметра дълбочина, а това кухо, продълговато тяло показва пътя, по който е минала през земята. Всички останали следи са заличени от атмосферните условия.

— Как научи всичко това?

— Интернет — каза той. — Сайта „светкавица“. Подобно на Магелан, се опитах да се възползвам от постиженията на науката. Но поговорих и със съдебен експерт по въпросите на електричеството, който ме насочи към едно предаване на обществената телевизия, което, бас държа, и Кени е гледал някоя нощ в самотния си апартамент. А някои хора си мислят, че обществената телевизия е досадна. — Той пхна едно от продълговатите парченца в найлоново пликче и внимателно го прибра в раницата си. Добре. Хайде да продължаваме. — Отново коленичи и започна да души наоколо като куче.

— Какво търсим?

— Обгоряла жица. Дори само парченце е достатъчно — каза Пол.

Те се движеха в кръг около мястото, където беше умрял Рей, ровеха се из отломките по голото било, и търсеха нещо подобно на обгоряла жица.

На около метър и половина оттам Нина забеляза нещо и извика:

— Открих!

Пол дойде при нея и двамата се втрениха в неколкосантиметровата черна жица.

— Това е — каза той. — Дай ми го. Я да опитаме да открием още малко.

След около петнадесет минути усилена работа успяха да открият още няколко парчета от същата почерняла жица. Пол внимателно ги прибра в джоба си.

След дългото изкачване и пълзенето наоколо, и двамата бяха много уморени.

— Достатъчно — най-после каза той.

Отпуснаха се тежко на земята. Вече беше около три часът и върху далечните планини на Невада падаха сенки.

— Трябва да се връщаме, Пол — каза Нина.

— Да. Веднага щом успея да си поема дъх.

— Открихме ли онова, което търсехме?

Пол кимна.

— Ще ми кажеш ли за какво става въпрос?

— За книгата, която си видяла у Кени — каза Пол. — За захарната ракета. По-късно попитах Кени какво означава захарна ракета, и реакцията му ме озадачи. Но когато започнах да проучвам раздела за светкавиците в Интернет, погледнах и при ракетите. Това в някаква степен ми го подсказа Кени.

— Е, и какво е захарна ракета?

— Ако наистина искаш да знаеш точната рецепта, можеш да я намериш в Интернет, рубрика „пиротехника“ — каза Пол. — Пуснало я е някакво приятелче, под името „Скрита партизанска война“, което, изглежда, смята, че може да е от полза за човечеството. Това е малка ракета, чиито съставни части можеш да купиш от всеки магазин. Двигателната смес се прави от калиев нитрат, захар и сяр. Поставяш съставките в пластмасова кутия и я разклащаш, за да се смесят добре. Получава се нещо като жълтеникава пудра. После вземаш един щифт, увиваш около него хартия за пакетиране, подлепваш я и пломбираш края на щифта с маджун. Пълниш опаковката със сместа, вземаш, от който ѝ да е оръжеен магазин черен барут, стриваш го и намазваш с него щифта. Можеш да го изстреляш с насочващо приспособление, направено от шиш за барбекю.

— Само едно побъркано дете би се опитало да направи такова нещо.

— Мисля, че е точно така — каза Пол. — Вероятно тримата са седял и в апартамента на Кени и са си говорили за Рей. И тогава на Кени му е хрумнала тази идея. Наскоро учените правеха опити да

предотвратяват щетите, които гръмотевиците нанасят, като изстрелваха ракети в облаците, и с жица привличаха падащите мълнии. Това е нещо твърде непредвидимо, но дяволът си знае работата. Светкавицата се отделя от облака и тръгва надолу към земята, привлечена от жицата. Сигурен съм, че Кени е знаел за това.

— Ти се будалкаш — каза Нина. — Те са предизвикали светкавицата?

— Невинаги се получава — каза Пол. — Трябва да са налице един куп външни обстоятелства. Планинското било е най-подходящото място. Бурята трябва да се разрази точно отгоре, а ракетата да се изстреля в облака под прав ъгъл.

— Ти твърдиш... не мога да повярвам! Те са замислили да убият Рей с помощта на мълния? — каза Нина.

— Не смятам, че са го обмисляли сериозно — каза Пол. — Необходими са твърде много съвпадения. Сигурен съм, че е било просто лудория, която са смятали да изпробват някой ден. А небесата са ги подпомогнали. Помниш ли как се е разделила групата, когато е започнала бурята? Струва ми се, че Джейсън и баща му са продължили да се изкачват. Възможно е Рей да е паднал и да е изгубил съзнание. Мога да си представя как Джейсън го е погледнал, после е погледнал небето — Пол сам вдигна очи — и си е помислил: „Защо, по дяволите, да не опитам.“ Предполагам, че е завързал жицата за раницата на Рей, която все още е била на гърба му, и е изстрелял ракетата.

— Гърмежът — почти извика Нина. — Пол! Аз чух гърмеж. Точно преди да падне светкавицата!

— Боговете трябва да са го искали — каза Пол. — Джейсън се е оказал на подходящото място, в подходящото време. Мълнията е убила Рей в планината. Джейсън сигурно е бил направо сащисан, че идеята се е осъществила.

— Трябва да се е върнал, и да е прибрал по-голямата част от парчетата, преди Колиър да намери Рей... Пол, това е толкова страшно!

— Подходяща дума, за да опишеш станалото. Бих добавил страховито, в обикновения смисъл на тази дума.

— Той наистина е убил баща си! Ето за какво говореше през нощта, когато Колиър ги преследваше — каза Нина. — Какво... мислиш, че трябва да направим по отношение на всичко това?

— Да направим ли?

— Пол, чуй ме. Проучих онези имена от древногръцката митология, с които те са се наричали един друг. Феб е богът на слънцето, Аргемида е негова сестра близначка, богиня на лова. Римляните са ги наричали Аполон и Диана.

— Хм. А прякорът на Кени? Хеф или нещо подобно.

— Хефест — каза Нина. — Познат също и като Вулкан. Той е бил брат на близнаците. Всички те са деца на Зевс. Хефест е създал гръмотевицата на Зевс.

— А после е изменил на Зевс и е решил да го убие със същата тази гръмотевица — каза Пол. — Тогавана не е чудно, че боговете...

— Какво?

— Не исках да кажа това... просто едно убийство, с перфектни логически мотиви, които едно добро полицейско разследване би разбрало.

Нина мълчеше. Струваше й се, че се движи в огромно, нереално пространство, без да разбира нищо. Струваше й се, като че ли упражнява професията си в някакъв друг, величествен съд, безпристрастен и непознаваем. Те се бяха намесили, но вероятно на боговете това не им беше харесало. Тя се притисна до Пол и каза:

— Хайде да си вървим.

— Само още едно нещо — каза Пол, извади парченцата обгоряла жица, които така грижливо бяха събрали, изсипа ги във вдлъбнатината на скалата и ги стри с обувката си. — Просто исках да разбера.

След три часа, в подножието на планината, Пол отвори вратата на колата, за да влезе Нина. Потеглиха по главния път, ядоха гевреци, които откриха в едно заведение на самообслужване, говориха малко, а Нина трудно държеше клепачите си отворени, на седалката до него. Преминаха през кръстовището, продължиха още няколко мили по пътя. След улиците с индиански имена те завиха към квартал „Тахо Парадайз“ и Пол спря на алеята на „Кулей“ 90. Луната беше изгряла, но къщата беше тъмна. Отвътре се чуваше яростно лаене.

— Къде е Боб? — попита Пол.

— Оставих го за през нощта при Мат. Не бях сигурна кога ще се върнем. Мили Боже, толкова съм уморена. Лаенето, което чуваш, е на Хичкок. Мат ни го повери. Боб не искаше да се премести тук без него.

— Няма ли да ме поканиш да вляза? — каза Пол. — Не съм я виждал отвътре след онзи ден в съда.

— Ако не ме беше довел тогава, едва ли щях да я купя — каза Нина. — Влизай!

Изкачиха се уморено по стълбите на верандата, Нина несръчно търсеше ключовете. Отвътре изскочи голямото черно куче, заподскача наоколо и се опита да ги събори. Пол го погали и Хичкок заскимтя от радост, докато Нина запали лампите в дневната, включи отоплението.

Пол се разхождаше из топлатата къща с Хичкок по петите, видя оранжево-червения килим край камината, новото канапе и столовете.

— Много е хубаво — каза той, когато тя отново се появи.

— Нямам капка сила, Пол. Съгласна съм даже да пропусна вечерята — каза Нина, прозявайки се.

— Нека само да видя и останалата част и потеглям — каза Пол.

Тя му показва кухнята с колекцията ѝ от стъклени бутилки и новите керамични чинии, стаята на Боб, а после се качиха по стълбата, влачейки омекналите си от катеренето по планината крака. Гореставото Нина каза:

— Моето първокласно имение.

Вътре в мансардата, заемайки почти цялото място под прозореца, Пол видя нещо, което накара очите му да светнат — огромно чамово легло с балдахин, с покривка в зелено и бяло. Хичкок се настани отгоре, както вероятно правеше всяка нощ.

— Слизай оттам, обеснико! — скара му се Нина. — Не можах да му устоя — продължи тя. — Никога не съм мислила, че ще поискам да притежавам такова нещо, но когато го видях в магазина, просто реших, че трябва да е мое. Случвало ли ти се е някога такова нещо, Пол?

— О, да — каза Пол. — В момента.

Протегна ръцете към нея и я притисна до себе си.

— Не си тръгвай, Пол.

— Тук съм.

— Колеги и приятели?

— Шшт. Без повече разговори.

Тя явно нямаше възражения, защото през цялата нощ, докато луната следваше пътя си в непознатата тъмнина и Талак с короната си от звезди стоеше като вечен страж, единствените звуци, идващи от леглото, бяха в състояние да накарат дори боговете да спрат за малко,

да погледат как мечтите стават реалност и да послушат звуците на най-съкровената радост.

Издание:

Пери О'Шонеси. Юмрукът на правосъдието
ИК „Прозорец“

Редактор: Василена Мирчева

Художник: Буян Филчев

Коректор: Тотка Димитрова

ISBN 954-733-127-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.